

COLECȚIA

Tubiri de poveste

JOHANNA
LINDSEY

*Pasiuni
mistuitoare*

SERIA „FAMILIA MALORY“

James Malory pornește spre America pentru a onora promisiunea făcută cumnaților săi: fiica lui și a Georginei, Jacqueline, își va face debutul în America. Judith și Jacqueline Malory nu sunt doar verișoare; sunt prietene de nedespărțit. Refuzând să rateze debutul lui Jacqueline din Connecticut, Judith își convinge părinții să-i amâne propriul debut din Londra cu câteva săptămâni, pentru a-și putea însoți verișoara. Oricum, nici una dintre fete nu intenționează să se îndrăgostească din primul sezon. Dar planurile lui Judith sunt date peste cap în clipa în care, la bordul corabiei, se trezește față în față cu fantoma care i-a bântuit visele.

Străin de neamul Malory, marinarul Nathan Tremayne este un contrabandist cu o misiune ascunsă. Nathan simte din prima clipă că Judith Malory îi va aduce necazuri. Cumva, frumoasa vicleană i-a aflat secretele – și încearcă să smulgă mai multe informații de la el. În vreme ce pasiunea dintre ei se înalță asemenea valurilor pe timp de furtună, Nathan este conștient că frumoasa aristocrată vrea doar să se amuze cu el. Însă o nenorocire ivită pe neașteptate îi va da ocazia lui Nathan nu doar să participe la o misiune de salvare alături de James Malory, dar și să lupte cu înflăcărare pentru a-și câștiga dreptul la inima lui Judith.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0441-5

9 786063 304415

JOHANNA LINDSEY

Pasiuni mistuitoare

Stormy Persuasion
Johanna Lindsey
Copyright © 2014 Johanna Lindsey

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pasiuni mistuitoare
Johanna Lindsey

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA

Pasiuni mistuitoare / Johanna Lindsey.

trad.: Laura Berteanu. – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0441-5

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

*Pasiuni
mistuitoare*

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

Capitolul 1

Judith Malory se așează în genunchi în fața ferestrei camerei pe care o împărțea cu verișoara ei, Jacqueline, privind amândouă casa în ruină din spatele somptuoasei vile cu grădini a ducelui de Wrighton. Deși Judith era cu câteva luni mai mare decât verișoara ei, Jack – cum îi spusese tatăl ei doar ca să-și sâcâie ruiele prin alianță din America – fusese întotdeauna șefa. Sau, mai bine zis, instigatoarea. Jack spunea că avea să fie o rebelă, la fel ca tatăl ei, James Malory. Jack spunea că avea să fie pirat, la fel ca tatăl ei. Jack spunea că avea să fie o bătaușă de excepție... Și lista continua. Judith o întrebase cândva de ce nu-și dorea să o urmeze în ceva și pe mama ei, la care Jack răspunsese fără ezitare:

– Asta chiar că nu ar fi deloc amuzant.

Judith nu era de acord. Ea își dorea să fie soție și mamă, în această ordine. Și deja nu mai era un obiectiv îndepărtat. Anul acestea, și ea, și Jacqueline împlineau optsprezece ani. Ziua lui Judith fusese cu o săptămână în urmă, a lui Jacqueline urma să fie peste două luni. Așa că aveau să-și facă amândouă debutul în societate în vara aceasta, doar că debutul lui Jacqueline urma să aibă loc în America, și nu în Londra, iar Judith nu credea că ar fi putut suporta să nu participe la acest eveniment din viața celei mai bune prietene. Dar mai avea câteva săptămâni în care să găsească o soluție de a schimba cumva acest aranjament neplăcut.

Fiice ale fraților mai mici din familia Malory, James și Anthony, cele două fete nu-și puteau aminti să fi fost vreodată despărțite. Și, de fiecare dată când mamele lor le aduseseră să-și viziteze verii, pe Brandon și pe Cheryl, la vechiul domeniu al ducelui din Hampshire, petreceau ore întregi la fereastră, în speranța că aveau să zărească din nou lumina stranie strălucind printre ruine. În prima noapte în care o văzuseră fuseseră atât de entuziasmate, încât nu se putuseră stăpâni.

Nu mai văzuseră lumina decât de două ori de atunci. Dar, până apucaseră să ia felinarele și să străbată în fugă peluza întinsă până la vechea casă abandonată de pe proprietatea învecinată, lumina dispăruse.

Fuseseră, desigur, nevoite să-i spună vărului lor, Brandon Malory. Era cu un an mai mic decât ele, dar, la urma urmei, era casa lui. Titlul și averea ducelui de Wighton îi reveniseră din partea mamei lui, Kelsey, care se măritase cu vărul fetelor, Derek. Părinții lui aleseseră să se mute acolo după nașterea lui Brandon, pentru ca băiatul să crească pe deplin conștient de statutul lui și de implicațiile acestuia.

Din fericire, faptul că era duce nu-l transformase într-un răzgâiat insuportabil.

Dar Brandon nu văzuse niciodată lumina cu ochii lui, așa că nu era câtuși de puțin interesat să stea de pază la fereastră în seara asta, sau în orice altă seară. Se afla în acest moment în celălalt capăt al încăperii, încercând să o învețe pe sora mai mică a lui Judith, Jaime, să joace whist. În plus, la cei șaptesprezece ani recent împliniți, Brandon arăta mai mult a bărbat decât a băiat și, deloc surprinzător, era acum mult mai interesat de fete decât de fantome.

– Acum sunt destul de mare ca să-mi spuneți și mie Secretul?

Sora mai mică a lui Brandon, Cheryl, apăruse în ușa deschisă de la camera verișoarelor ei.

Jaime Malory sări de la măsuța pe care erau întinse cărțile de joc și se duse în fugă la Cheryl, o prinse de mână și o trase înăuntrul, înainte de a se întoarce spre sora ei mai mare, Judith.

– Este. Eram de vârsta ei când mi-ați spus mie.

Dar Jacqueline fu cea care răspunse, strâmbându-se la verișoara ei mai mică:

– Adică anul trecut, pisicuțo. Și, spre deosebire de tine, Cheryl locuiește aici. Spune-i, Brand. E sora ta. Trebuie să promită că n-o să se ducă niciodată singură să investigheze, iar tu va trebui să te asiguri că o să-și țină promisiunea.

– Să investighez?

Cheryl se uită la cele două verișoare mai mari, care refuzaseră ani de-a rândul să-i împărtășească secretul lor.

– Cum pot să fac o promisiune, atâta timp cât nu știu ce anume promit?

– Nu avem timp de logică, pisicuțo, zise Judith, ținându-i isonul lui Jacqueline. Mai întâi promiți. Și Jaime a promis, și ea nici măcar nu locuiește aici. Dar asta e casa ta, și, dacă nu promiți, o să ajungem să ne facem griji pentru tine. Nu vrei asta, nu?

Cheryl stătu o clipă să se gândească, apoi clătină din cap.

– Promit.

Judith o înghionti pe Jacqueline, dându-i de înțeles să facă onorurile, iar Jack nu o dezamăgi. Spuse, pe un ton îndrăzneț:

– Sunteți vecini cu o fantomă. Locuiește vizavi.

Cheryl pufni în râs, dar se opri în clipa în care observă că Judy și Jack nu râdeau.

Cu ochii măriți, întrebă:

– Pe bune? Ați văzut-o voi?

– Da, acum vreo cinci ani, spuse Judith.

– Judy a și vorbit cu fantoma, adăugă Jacqueline.

– Dar Jack a văzut prima lumina, chiar de la fereastra asta. Așa că a trebuit să mergem să vedem ce se-ntâmplă. Întotdeauna fusese de părere că o casă atât de veche trebuie să fie bântuită. Și am avut dreptate.

Cheryl înaintă încet, se așeză lângă ele, la fereastră, și se uită la construcția dărăpănată de care părinții ei se plânseseră de nenumărate ori. Scoase un oftat de ușurare în clipa în care nu văzu nici o lumină. Nu era nici pe departe atât de curajoasă ca verișoarele ei. Dar, în lumina lunii, putea vedea clar conturul bătrânei case impunătoare, căzută în ruină cu mult înainte să se nască vreunul dintre ei – o siluetă mare, întunecată și înfricoșătoare. Se cutremură, se răsuci pe călcăie și alergă lângă fratele ei, unde se simțea protejată.

– Doar nu ați intrat în casă, nu? întrebă Cheryl.

– Ba sigur că da! zise Jack.

– Dar ni s-a spus să nu ne ducem acolo!

– Doar pentru că e periculos din cauză că podelele sunt rupte, pereții se dărâmă și acoperișul a cedat. Și sunt multe pânze de păianjen. Pânze de păianjen peste tot! Eu și Judy am stat până dimineața să ni le scoatem din păr, în noaptea aia.

Cu ochii și mai mari, Cheryl spuse:

– Nu pot să cred că v-ați dus înăuntru. Și încă noaptea!

– Ei, păi cum altfel puteam afla cine-i acolo? Încă nu știam că e o fantomă.

– Ar fi trebuit să-i spuneți tatei că ați văzut lumina, zise Cheryl.

– Dar asta n-ar fi fost distractiv! îi atrase atenția Jack.

– Distractiv? Nu trebuie să faceți pe curajoasele doar pentru că aveți niște tați curajoși.

Când cele două fete mai mari începură să râdă, Cheryl spuse:

– Aha, ați râs de mine! Ar fi trebuit să bănuiesc!

Jacqueline zâmbi larg.

– Chiar crezi că ți-am fi ascuns Secretul în toți acești ani, doar ca să râdem acum de tine? Tu ai vrut să știi, și uite că în sfârșit ți-am spus. Este incredibil de palpitant.

– Și doar puțin înfricoșător, adăugă Judith.

– Și nesăbuit! insistă Cheryl.

Jack pufni.

– Dacă am lăsa asta să ne împiedice, nu ne-am mai distra nicio dată. Și am fost înarmate. Am luat o lopată din grădină.

– Iar eu am luat cu mine foarfeca, adăugă Judith.

Cheryl își dorise întotdeauna să fie atât de curajoasă ca ele. Acum se bucura că nu era.

Își imaginaseră că aveau să găsească un vagabond, dar dăduseră în schimb peste o fantomă. Era de mirare că nu albiseră de spaimă în noaptea aia, dar părul auriu al lui Judy avea încă şuvițe arămii, iar al lui Jack era încă la fel de blond ca al tatălui ei.

– Nu ne-am putut da seama de unde venea lumina atunci când am intrat în casă, în noaptea aia, spuse Jack. Așa că ne-am despărțit.

– Eu l-am găsit prima, zise Judy, continuând povestea. Nici măcar nu sunt sigură în ce cameră era. Nu am observat lumina decât după ce am deschis ușa. Și l-am văzut, plutind în mijlocul încăperii. Și nu era deloc bucuros să mă vadă. I-am spus pe loc că se afla pe o proprietate privată. Mi-a răspuns că eu nu aveam ce căuta acolo, că era casa lui. I-am spus că fantomele nu au case. După care a întins brațul, arătând în spatele meu, și mi-a cerut

să ies. A fost puțin cam aspru. Nu-mi plăcea cum se uita la mine, așa că i-am întors spatele și mă pregăteam să plec.

– Când am sosit eu, zise Jack. Și i-am văzut doar spatele, în timp ce se îndepărta, plutind. I-am strigat să aștepte, dar nu m-a ascultat. A urlat la noi: „Plecați! Amândouă!” Atât de tare, că s-au zgâlțâit grinzile. Sau, mă rog, ce mai era din ele. Am ieșit în goană din casă. Dar eram la jumătatea drumului înapoi spre casă, când ne-am dat seama că nu ne putea face nimic. Și ratam șansa de a-l ajuta să depășească acel stadiu. Așa că ne-am întors și am căutat prin toate încăperile, dar nu mai era acolo.

– Ați vrut să-l ajutați? întrebă Cheryl, nevenindu-i să creadă.

– Ei bine, Judy a vrut.

Cheryl o privi cu uimire pe verișoara ei mai mare.

– De ce?

Judith ridică ușor din umeri și spuse:

– Era un bărbat chipeș, tânăr. Nu avusese mai mult de douăzeci de ani când murise. Și mi s-a părut atât de trist atunci când l-am văzut prima oară, înainte să mă observe și să se rățoiască la mine și să-mi spună că dărăpănăturile alea erau ale lui.

– Și, uite-așa, Judy s-a îndrăgostit de o fantomă în noaptea aia, adăugă Jack, chicotind.

– Ah! icni Judith. Nu-i adevărat!

– Ba da! o necăji Jack.

– Aș vrea doar să știu din ce motiv a devenit fantomă. Cu siguranță a fost ceva tragic și înspăimântător, dacă părul i s-a făcut alb înainte să moară.

– Avea părul alb? întrebă Cheryl, cu ochii ca de bufniță. Înseamnă că e bătrân.

– Nu spune prostii, pisicuțo, o admonestă Jacqueline. Cumna-ta mea, Danny, are părul alb, nu-i așa? Și era la fel de tânără ca noi atunci când l-a cunoscut pe Jeremy.

– Așa e, recunosc Cheryl, apoi o întrebă pe Judith: Și era chiar așa de frumos?

– Foarte frumos. Și înalt, cu niște încântători ochi verzi, care străluceau ca smaraldele – și nu carecumva să te duci să-l cauți fără noi! adăugă Judy, cu o urmă de gelozie în voce.

Cheryl pufni.

– Nu sunt atât de curioasă ca voi două. Nu am nici cea mai mică dorință să întâlnesc o fantomă, mulțumesc frumos.

– Asta e bine, pentru că s-ar părea că are și puteri magice. Sau nu ai observat că acoperișul a fost reparat?

Cheryl scoase o exclamație de surprindere.

– De o fantomă?

– De cine altcineva?

– Nu, n-am observat. Camera mea e pe cealaltă parte a casei.

– Am observat eu, interveni Brandon. Și nu am văzut nici un muncitor pe acolo care să fi făcut treaba. Dar, cu siguranță, acoperișul a fost reparat de curând.

– Sper că nu i-ai atras atenția tatălui tău asupra acestui lucru, zise Jacqueline.

– Nu. Altfel, aș fi fost nevoit să-i spun Secretul, și eu nu-mi încalc promisiunile.

Jacqueline îi adresă un zâmbet radios.

– Știam eu că putem conta pe tine, Brand.

– În plus, tata bodogăne ori de câte ori cineva aduce vorba despre dărpănătura aia. Îl enervează faptul că nu poate scăpa de ea. A încercat să cumpere proprietatea, ca să o poată demola, dar ultimul proprietar înregistrat a fost o femeie pe nume Mildred Winstock, iar ea doar a moștenit locul, nu a trăit aici. Și nu-i de mirare, având în vedere că o fantomă își face veacul pe-acolo. Casa asta e goală de pe vremea stră-străbunicului meu. Astfel se și explică faptul că a ajuns așa în paragină. Pe de altă parte, v-am spus motivul pentru care a construit-o și cui i-a dat-o.

– Cui? Întrebă Cheryl.

– Nu-i o poveste pentru copii, răspunse Brandon.

– Amantei lui? ghici Cheryl.

Judith își dădu ochii peste cap la auzul răspunsului atât de precoc al verișoarei ei, apoi schimbă subiectul.

– E o minune că locul nu s-a ruinat de tot, având în vedere că e pustiu de cinci generații.

– Nu-i chiar pustiu, răspunse Brandon. Domeniul ducal plătește un minimum de personal pentru întreținere, tocmai pentru a nu se întâmpla acest lucru. Dar tata nu a putut afla cui i-a lăsat domnișoara Winstock proprietatea când a murit, așa că ne-am

procopsit cu ea și trebuie să o vedem în fiecare zi în grădina din spate.

Derek plantase copaci și tufișuri dese pe hotarul proprietății, ca să ascundă vederii clădirea păraginită, astfel încât lumea să se poată delecta în grădinile ducale, fără ca priveliștea să aibă în vreun fel de suferit. Dar copacii nu ascundeau bătrâna casă atunci când cineva privea de la etajele superioare ale vilei ducelui.

Judith oftă, îndepărtându-se de la fereastră.

– Gata, dragi verișori, spuse Jacqueline, e timpul ca eu și Judy să mergem la culcare. Probabil că și voi la fel. Măine-dimineață ne întoarcem la Londra.

De îndată ce verișorii lor părăsiră încăperea, Jacqueline spuse:

– La ce te așteptai? Ei nu au văzut fantoma, așa ca noi.

Judith oftă.

– Oh, nu mă surprinde că Cheryl e lipsită de spirit de aventură. Derek și Kelsey o țin atât de protejată aici, în timp ce noi două am crescut la Londra.

– Ah, așadar, ai oftat pentru că nu am văzut lumina în timpul acestei vizite? Putem să mergem să cercetăm printre ruine la noapte, dacă vrei.

– Nu, fantoma nu ni s-a arătat decât o dată. Sunt sigură că se ascunde acum, când îi invadăm domeniul. Mare păcat! spuse Judith și oftă din nou.

Jacqueline azvârli cu o pernă în ea.

– Nu mai ofta după o fantomă! Îți dai seama, nu, că nu e genul care să se căsătorească?

Judith izbucni în râs.

– Da, m-am prins și singură de asta.

– Bine, pentru că ar fi foarte greu să obții un sărut de la el, darămite o hârjoneală.

Judith ridică dintr-o sprânceană.

– Hârjoneală? Parcă anul trecut ai renunțat la ideea de a avea o viață desfrânată.

– Mușcă-ți limba. O să rup o foaie din cartea verișoarei noastre Amy și nu o să accept un refuz – când o să găsesc un băiat care

să-mi placă. Și atunci, Dumnezeu să-l ajute! Omul ăla n-o să știe ce l-a lovit, adăugă Jacqueline, cu un zâmbet ștregăresc.

– Ai grijă să nu-l găsești prea repede. Și să nu-l găsești în America!

Și iat-o din nou – călătoria lui Jacqueline, așteptând la orizont. Prima oară când Jacqueline se duse în America împreună cu părinții ei, Judith fusese tristă și deprimată pe toată perioada celor două luni cât durase absența ei. Fetele își juraseră atunci să nu mai fie niciodată la mai mult de o călătorie cu trăsura distanță una de cealaltă. Așa că Judy fusese și ea cu Jack, atunci când fata făcuse a doua călătorie în America. Dar fetele nu știuseră atunci de promisiunea pe care James Malory le-o făcuse fraților Anderson când se născuse Jack. Unchii ei din America acceptaseră ca Jacqueline să fie crescută exclusiv în Anglia, cu condiția să își facă debutul în societate în America, în speranța că va cunoaște și se va căsători cu un american. Cel puțin, doreau această șansă.

Când fusese întrebat de ce făcuse o concesie atât de necaracteristică pentru el, James răspunsese:

– În felul ăsta, n-a mai fost nevoie să-i omor. Cred că George ar fi fost foarte supărată pe mine, dacă o făceam.

E drept, erau, la urma urmei, frații lui George, și nici James nu glumise atunci când spusese că i-ar fi omorât. George era mama lui Jacqueline. Georgina, mai exact, dar James insista să-i spună soției sale George, pentru că știa că astfel îi scotea din sărite pe frații ei. Adevărul era însă că până și cei cinci frați ai ei îi mai spuneau așa, din când în când. Dar promisiunea pe care o făcuse James ajutase la păstrarea în toți acești ani, a unui armistițiu nerostit între el și cei cinci cumnați din America. Armistițiu care fusese necesar, ținând cont de faptul că încercaseră, la un moment dat, să-l spânzure pe James Malory.

– Nu o să mă mărit până nu te măriți tu, o asigură Jacqueline pe verișoara ei. Așa că ai grijă să nu fii tu cea care se grăbește. Nu trebuie să urmărim turma și să ne mărităm din primul sezon, chiar dacă mamele noastre se așteaptă să o facem. Anul ăsta e pentru distracție. Anul viitor poate fi pentru măritiș.

– Asta n-o să te împiedice să pleci în America fără mine, spuse Judith, întristată.

– Nu, dar mai avem două săptămâni ca să găsim o soluție. O să vorbim cu părinții noștri imediat ce ne întoarcem la Londra. Pe părinții tăi trebuie să-i convingem. Tata s-ar bucura să vii cu noi, dar, când unchiul Tony a zis nu, tata a trebuit să-i respecte decizia. Știi tu, frații, și mai ales ăștia doi, sunt întotdeauna uniți. Dar, dacă-i spun că refuz să merg în America dacă nu vii și tu cu mine, o să se înduplece. Și, chiar așa, de ce a refuzat tatăl tău? Că doar nu se poate spune că-ți așteaptă cu nerăbdare debutul în societate. Se transformă din ce în ce mai mult într-un căpcăun, pe măsură ce se apropie ziua fatidică.

Judith chicoti.

– Tata nu e niciodată căpcăun. Poate că e cam încordat și puțin mai arțagos în ultima vreme, dar... Ai dreptate, ar fi foarte fericit dacă nu m-aș mărita niciodată.

– Exact. Așa că ar fi trebuit să se bucure de ocazia de a te trimite cu mine, așa, ca să mai amâne inevitabilul.

– Dar este căsătoria inevitabilă, cu niște tați ca ai noștri?

Jacqueline râse.

– Te gândești la verișoara Regina, care a fost crescută de cei patru unchi Malory, după ce sora lor, Melissa, a murit, și cum nici unul dintre ei nu a putut găsi un soț suficient de bun pentru nepoata lor? A trebuit să treacă prin nenumărate sezoane din cauza asta. Biata Reggie! Dar nu uita că atunci frații Malory nu aveau soții care să pună piciorul în prag. Nu crezi că mamele noastre vor face exact asta, atunci când dragostea va bate la ușă? Stai puțin. Asta e, nu-i așa? Mătușa Roslynn a fost cea care a spus că nu poți să pleci, și unchiul Tony a fost de acord cu ea, doar că să-i facă pe plac?

Judith se strâmbă în timp ce încuviința din cap.

– Așteaptă cu atâta nerăbdare debutul meu! E mult mai entuziasmată decât mine. Ba chiar a ales un bărbat anume, pe care îl consideră perfect pentru mine.

– Cine?

– Lord Cullen, fiul unuia dintre prietenii ei scoțieni, răspunse Judith.

– L-ai cunoscut?

– Eu nu l-am mai văzut de când eram copii, dar l-a văzut ea. M-a asigurat că este bogat, frumos, o partidă în toată regula, din toate punctele de vedere.

– Și presupun că locuiește în Scoția, nu?

– Da, firește.

– Atunci nu-i bun. Ce e în capul mamei tale, să te dea unui bărbat care să te ia de lângă noi?

Judith râse.

– Probabil își imaginează că o să ne cumpere o casă în Londra, ca să rămânem aici.

Jack pufni.

– Nu ne asumăm astfel de riscuri, mai ales cu scoțienii, care pot fi foarte încăpățânați. Stați puțin. *El* este motivul pentru care nu se lasă înduplecată?

– Ce-i drept, se teme să nu fie furat de altcineva, dacă nu sunt prezentă la debutul sezonului. Așa că, da, n-aș fi surprinsă să aflu că acesta este adevăratul motiv pentru care refuză să mă lase să amân debutul și să vin cu tine în America.

Jacqueline își dădu ochii peste cap.

– Prostuțol! Pur și simplu nu ne-am unit forțele până acum. Suntem mult mai puternice așa. Ascultă-mă bine, o să vii cu mine în America. Nu am nici cea mai mică îndoială.

Capitolul 2

Judith stătea întinsă în pat, cu ochii larg deschiși. Jacqueline adormise de îndată ce pusese capul pe pernă, dar Judith rămăsese trează, pentru că își dădea seama că era posibil ca, următoarea dată când își vizita verișorii din Hampshire, să fie măritată. Nu cu Ian Cullen, dar poate cu un bărbat căruia pur și simplu să nu-i poată rezista. Deși ea și Jacqueline nu-și doreau să se îndrăgostească numaidecât, cu siguranță nu anul acesta, Judith văzuse ce se întâmplase cu verișoarele ei mai mari. Dragostea avea puterea de a da peste cap cele mai bine gândite planuri.

Și, de îndată ce se mărita, probabil avea să uite de fantoma ei.

Iar asta chiar că era un gând trist. Deși își dădea seama că era o prostie, nu voia să uite de întâlnirea aceea atât de incitantă sau să nu-și mai vadă niciodată fantoma. Și atunci îi venise în minte gândul că era posibil ca fantoma să i se arate dacă intra în casă singură. Iar gândul *asta* nu o lăsa să doarmă.

În cele din urmă, cedă tentației, își puse o pelerină cu glugă și o pereche de pantofi, coborî la parter să găsească un felinar, apoi traversă în fugă peluza din spatele casei. Dar, când ajunse la casa veche și întunecată și încercă să intre pe ușa din față, așa cum făcuse și altă dată, o găsi încuiată. Nu blocată, ci de-a dreptul încuiată. Oare Derek făcuse asta? Dar de ce, având în vedere că majoritatea ferestrelor nu aveau geamuri, așa că oricine ar fi putut intra cu ușurință pe una dintre ele?

Își strecură felinarul printr-o fereastră și îl așeză pe podea, apoi pătrunse în casă pe aceeași cale. Nu văzuse nici o lumină de afară, dar se îndreptă totuși spre încăperea în care găsise prima oară fantoma.

Scândurile șubrede îi scârțâiau sub picioare. Dacă era acolo, avea s-o audă venind – și avea să dispară din nou.

Se gândi să strige:

– Nu te ascunde de mine! Știu că ești aici. Arată-te!

Firește, nu se arătă. Se dojeni pentru că își închipuisese că o fantomă ar fi putut face ce-i spunea ea. Îl luase prin surprindere data trecută. Și, printr-o prostie, de data asta pierduse elementul surpriză. Cu toate acestea, era hotărâtă să verifice din nou acea încăpere, înainte să se dea bătută și să se întoarcă în pat.

Deschise ușa. Nu scârțâi de data asta. Fusesse unsă? Ridică felinarul ca să lumineze în jur. Camera arăta diferit. Foarte diferit. Pânzele de păianjen dispăruseră. Iar canapeaua nu mai era plină de praf. Într-un colț al camerei, era un pat îngust, cu o pernă și o pătură mototolită. Oare mai locuia și altcineva aici, în afară de fantomă? De data aceasta, chiar cineva certat cu legea?

Până și ferestrele din această încăpere erau acoperite cu pături, așa că lumina felinarului ei nu ar fi fost văzută de afară – și de aceea nu mai văzuseră nici ele lumina, de atâta vreme. Probabil că fantoma era furioasă că un vagabond se mutase în casa lui și nu reușise să îl pună pe fugă.

Dar vagabondul nu era acolo acum. Poate că fantoma mai era. Se pregătea să-i spună prietenului ei invizibil că îl putea ajuta în problema cu vagabondul, când o mână o cuprinse pe după talie și alta îi acoperi gura. Fu suficient de surprinsă cât să scape felinarul. Acesta nu se sparse, dar se rostogoli pe podea – și se stinse. Nu! Întuneric total și un bărbat cât se poate de real, cu mâinile pe ea.

Era pe punctul de a leșina, când îl auzi șoptindu-i în ureche:

– Nu ți-ai ales locul potrivit pentru o întâlnire romantică, femeie! E și amantul tău aici? Cu el vorbeai mai devreme? Dă din cap dacă da sau nu.

Judith dădu din cap în ambele feluri. Bărbatul scoase un sunet de frustrare și adăugă:

– Dacă-ți iau mâna de la gură ca să poți să-mi răspunzi, să nu te prind că țiți. Dacă țiți, îți pun căluș și te leg. Și te las să putrezești în pivniță. Ne-am înțeles?

Ideea de a fi legată la mâini și cu căluș la gură nu o speria atât de mult ca alte lucruri pe care ar fi putut să i le facă străinul acesta. Jack ar fi găsit-o a doua zi de dimineață, pentru că ar fi ghicit exact unde anume dispăruse. Așa că Judith dădu din cap în semn că da. Bărbatul îi luă mâna de la gură, dar o ținea în continuare cu brațul, strâns lipită de el, ca să nu poată fugi. Putea totuși să țipe...

– Ei? Cât mai e până apare și cealaltă jumătate a acestei întâlniri romantice? Întrebă el din nou.

– Nu am venit aici ca să mă întâlnesc cu cineva, îl asigură ea, fără să se gândească.

De ce nu spusese mai bine „în orice clipă”? Atunci bărbatul ar fi plecat – sau poate nu?

– Atunci ce cauți aici și cum ai intrat? Am încuiat nenorocita aia de ușă.

– Tu ai încuiat-o? Dar ce rost a avut, când sunt atâtea ferestre deschise?

– Pentru că o ușă încuiată spune ceva. Transmite în mod clar mesajul că musafirii sunt nepoftiți.

Judith pufni.

– Uite cine vorbește! Știi că locul ăsta e bântuit?

– Este? Eu sunt doar în trecere. Dacă e vreo fantomă pe aici, nu și-a făcut încă apariția.

– Ești în trecere, dar ai un pat aici? zise ea, cu superioritate. Minți. Și nu erai aici acum o clipă. Ai venit prin perete? Există vreo cameră ascunsă, legată de asta?

Bărbatul răsă, dar gestul îi păru forțat. Judith avea senzația că intuise corect. Dar oare de ce nu se gândiseră ea și Jack până acum la asta? Până și casa ducelui avea câteva camere și pasaje secrete.

Acum, bărbatul își puse bărbia pe umărul ei.

– Ai o imaginație foarte bogată, draguță. Ce-ar fi să-mi răspunzi mai bine la câteva întrebări? Ce cauți aici, în toiul nopții, dacă spui că nu te întâlneai cu un iubit?

– Am venit să vizitez fantoma care locuiește aici.

– Iar prostia asta? pufni el. Nu există fantome.

Ce frumos ar fi fost ca fantoma ei să apară tocmai atunci, ca să-i demonstreze că se înșela! Atenția vagabondului ar fi fost distrasă îndeajuns cât Judith să apuce să fugă și apoi să-l aducă pe Derek, ca să scape de el.

Apoi însă își dădu seama că încăperea era prea întunecată ca să poată vedea fantoma, chiar dacă aceasta ar fi apărut.

Frustrată că acest delincvent îi distrugea șansa de a mai vedea vreodată fantoma, Judith nu-și mai dorea decât să se întoarcă în patul ei. Încercă să se desprindă de el, dar bărbatul o strânse și mai tare.

– Nu te mai zbate, sau o să încep să cred că îți dorești altfel de atenții din partea mea. Asta e, scumpo? În cazul ăsta, te servesc cu plăcere.

Judith trase cu zgomot aer în piept, apoi rămase complet nemișcată.

– Ah, sunt dezamăgit, adăugă el, și, judecând după ton, chiar părea să fie. Miroși bine. Îmi place cum te simt în mâinile mele. Speram ca și gustul tău să fie la fel de bun.

Judith înțepeni.

– Sunt urâtă ca noaptea! Am bube și negi!

Bărbatul răsă.

– Ei, oare de ce nu te cred?

– Aprinde felinarul și o să vezi.

– Nu, e mai bine pe întuneric. Eu zic că bubele și negii sunt o tentativă de cacealma și mizez pe o poftă viguroasă. Și cred că o să câștig mâna asta.

În ciuda avertismentului, și fusese un avertisment, Judith tot nu se aștepta să fie întoarsă atât de repede și sărutată înainte să îl poată opri. Nu se opuse. Respirația lui mirosea a brandy. Și, fiind primul ei sărut, poate că nu ar fi fost chiar atât de rău să mai exploreze puțin...

Dar n-o făcu. Mâna i se agită bezmetic pe întuneric, dar avu noroc cu ținta. Îl izbi direct în obraz și îl făcu să-i dea drumul.

Bărbatul râse.

– Ce? Ți-am furat și eu un sărut. Nu e cazul să devii violentă.

– Eu plec acum și te sfătuiesc să faci același lucru, dacă știi ce-i bine pentru tine.

Un oftat.

– Da, mi-am dat deja seama de asta. Dar dă-mi voie să te conduc și să văd că ai ieșit în siguranță de aici. Nu vreau să te am pe conștiință dacă o să cazi prin dușumea și-o să-ți rupi gâtul.

– Nu! Stai! strigă Judith, în clipa în care bărbatul o ridică în brațe. Cunosce casa asta mai bine decât tine.

– Mă îndoiesc, mormăi el și o scoase în brațe afară din cameră.

Traversară în același fel încăperea principală și o duse la cea mai apropiată fereastră, apoi o trecu pe partea cealaltă.

– Nu spune nimănui că m-ai văzut aici, și o să dispar mâine în zori.

– Dar chiar nu te-am văzut. Ai avut grijă de asta.

Și încă nu-l putea vedea. Luna lumina slab veranda, însă bărbatul se îndepărtase de lângă fereastră de îndată ce ea îi dăduse drumul, dispărând în întunericul dinăuntru casei.

Nu așteptă să-i răspundă, nu știa nici măcar dacă o auzise. O rupse la fugă înspre casa ducelui, apoi urcă în camera ei.

Fu cât pe ce să o trezească pe Jacqueline ca să-i povestească întreaga aventură, dar hotărî apoi că putea aștepta până a doua zi. Un gând încă nu-i dădea pace: cum de-și permitea un vagabond sărac să bea brandy franțuzesc? Prețul pentru o asemenea delicată

era atât de piperat, încât nu și-l permiteau decât cei foarte bogați. Și tocmai de aceea era principala marfă a contrabandiștilor...

Capitolul 3

– De ce te uiți la mine ca și cum *eu* aș fi făcut ceva rău? se întreabă cu voce tare Boyd Anderson în timp ce intra în salon, pentru a i se alătura surorii sale, Georgina, la masa de prânz.

Vorbise pe un ton glumeț, însoțindu-și cuvintele cu un zâmbet larg, dar era, cu toate acestea, o întrebare destul de serioasă, ținând cont de încruntarea pe care o vedea pe chipul ei.

Fratele și sora aveau amândoi ochii căprui-închis, dar părul lui șaten era cu câteva nuanțe mai deschis decât al ei. Georgina avea musafiri astăzi și era îmbrăcată într-o rochie drăguță, de un roșu-cora, dar își lăsase părul desfăcut, așa cum făcea adeseori atunci când nu aștepta decât membrii familiei.

Boyd era cel mai mic dintre cei cinci frați ai Georginei și singurul cu reședință permanentă în Londra. Fusese decizia lui, și încă una foarte înțeleaptă, având în vedere că era al treilea Anderson care se căsătorea cu un membru al clanului Malory. Soția lui, Katey, era fiica nelegitimă a lui Anthony Malory, o fiică pe care Anthony nici nu știuse măcar că o avea înainte ca Boyd să înceapă să se țină după ea. Așa recent descoperită cum era Katey, cei din familia Malory, și nu erau puțini, ar fi fost foarte supărați dacă Boyd ar fi încercat să plece cu ea în America, în ciuda faptului că fata fusese crescută acolo.

Georgina se strădui să-i adreseze lui Boyd un zâmbet liniștitor, dar nu-i ieși prea bine.

– Ia loc. I-am cerut bucătăresei să prepare mâncarea ta preferată, zise ea, arătând înspre scaunul din fața ei. Nu a fost ușor să găsim scoici albe.

– Încerci să mă mituiești? Lasă, mai bine nu-mi răspunde. E vorba despre călătoria lui Jacqueline, nu-i așa? Ce s-a întâmplat? Credeam că suntem de acord că e bine să se ducă.

– Așa e. Știu că tu și frații noștri nu-i vreți decât binele lui Jack. Iar această călătorie importantă a asigurat liniștea în familia noastră – chiar dacă ne-a fost băgată pe gât.

Boyd se încruntă.

– Chiar trebuie să te exprimi așa?

– Da, trebuie, pentru că așa a fost.

Boyd oftă.

– Știu că am fost încăpățânați când am insistat să-și facă debutul în America...

– Foarte încăpățânați, i-o reteză ea.

– Și, da, continuă el, știu că acum petrece mai mult timp în Anglia decât în Connecticut. Dar mai există un motiv, mai important, pentru care Jacqueline trebuie să-și facă debutul în America. Se opri și aruncă o privire spre ușă, înainte să adauge, în șoaptă: Sper că soțul tău nu este acasă, nu? N-aș vrea să ne surprindă în mijlocul acestei conversații.

– Stai liniștit, James s-a dus la docuri, să se asigure că au fost livrate toate proviziile pentru călătorie. Dar nu m-ar mira dacă l-ar târi mai întâi pe Tony până la Knighton.

– Fir-ar să fie, aș vrea să-mi spună și mie când fac asta! Îmi place foarte mult să urmăresc meciuri de asemenea calibru.

– Nu ți-ar plăcea azi. James e foarte supărat, așa că probabil va fi destul de brutal.

– Cu atât mai bine! Ia stai. De ce este el supărat? Pentru că ești tu supărată... pe cineva?

– Nu sunt supărată pe nimeni, doar îngrijorată. Jack e cea care a făcut o criză.

– În legătură cu plecarea?

– Să zicem.

– Dar credeam că vrea să se ducă.

– Oh, voia. Dar credea că Judy o să vină cu ea. Însă Judy nu vine. Și acum Jack refuză să se ducă fără ea.

Boyd râse.

– Ei, de ce oare nu sunt surprins? Fetele astea două au fost întotdeauna nedespărțite. Toată lumea o știe. Și de ce nu poate Judy să vină?

– Nu-i dă voie mama ei. Roslynn se pregătește de trei luni pentru sezonul de aici. Îl așteaptă cu mai multă nerăbdare chiar decât fetele noastre. Știe deja cine ce petreceri și ce baluri o să găzduiască și are invitații promise pentru toate. Știe deja care sunt cei mai dezirabili burlaci, inclusiv un scoțian pe care îl preferă pentru Judy, fiindcă este fiul unei bune prietene. Nu lasă nimic la voia întâmplării și crede că Judy ar putea rata un eveniment important dacă vine cu noi.

Boyd își înalță privirea spre tavan.

– Dar se vor întoarce la timp pentru sezonul de aici. Poate să piardă doar o săptămână sau două. Le rămâne în continuare tot restul verii. Acesta este și motivul pentru care plecăm acum, primăvara.

– Dar tocmai teama că ar putea rata începutul este motivul încăpățânării mamei lui Judith. Și să știi că eu, una, o înțeleg. La urma urmei, primele zile ale sezonului sunt momentele în care apar cele dintâi scânteii, în care se formează perechile, în care tinerii încep să curteze fetele. Chiar și o întârziere de o săptămână poate schimba multe. E posibil să fi pierdut deja toate șansele. Firește, o preocupă cel mai mult scoțianul ei. Nu vrea ca vreo altă fată să îl răpească pe Lord Cullen. Așa că se asigură că Judy va fi aici odată cu el, chiar de la începutul sezonului.

– Chiar crezi că asta contează în cazul celor mai drăguțe debutante de anul ăsta?

– N-o să conteze pentru Jack. Ea o să aibă grijă să pună mâna pe bărbatul pe care-l vrea din clipa în care o să-l vadă și n-o să lase nimic să-i stea în cale. Fie că e pe-o parte sau pe cealaltă a oceanului.

– Pentru Dumnezeu, Georgie! Vorbești despre fiica ta, nu despre una dintre ușuraticile alea de Malory!

Se uită la el ridicând dintr-o sprânceană, un obicei pe care îl câpătase la scurt timp după ce se măritase cu James Malory.

– Te-ar mira să semene cu tatăl ei?

– Nu chiar în asemenea măsură, mormăi Boyd, nemulțumit. Ar fi trebuit să-i înăbușiți astfel de tendințe de la bun început.

Georgina râse încet.

– Nu ai cum să înăbuși o influență atât de puternică. Dar asta nu contează. Spre deosebire de Jack, care, uneori, trece la fapte înainte să gândească, Judith este prea blândă și mult prea înțeleghătoare ca să-i contrazică vreodată pe cei din jur. Iar Roslynn știe asta despre fiica ei. Și tocmai de aceea rămâne neclintită în hotărârea ei ca Judy să nu rateze primul bal al sezonului de aici. Mă tem că, dacă nu o putem face pe Roslynn să se răzgândească, nu mai plecăm nicăieri. Jack a declarat pur și simplu, într-un acces de furie, că nu va participa la nici un sezon dacă cea mai bună prietenă a ei nu-i va fi alături.

– La naiba, Georgie! Ridicăm ancora peste trei zile. Este prea târziu să anulăm plecarea. Katey așteaptă cu nerăbdare călătoria asta.

– Crezi că mie îmi convine situația? Ne-am făcut deja bagajele, spuse Georgina. *Maiden George* a fost adusă de la docurile din sud și am angajat un echipaj întreg. Corabia este chiar acum ancorată în Tamisa. Insistăm pe lângă Roslynn de luni de zile, am folosit toate argumentele, iar acum ne-au mai rămas doar câteva zile, și ea spune în continuare nu.

– Dar toți frații noștri sunt în drum spre Bridgeport. Și Amy va ajunge și ea cât de curând, ca să supravegheze pregătirile. A urcat pe corabie cu Warren, săptămâna trecută. Vor crede cu toții că s-a întâmplat ceva groaznic dacă nu apărem când suntem așteptați.

– James o să plece oricum, ca să-i anunțe ce s-a întâmplat, dacă se ajunge la asta, îl asigură Georgina. N-o să-i lăsăm să-și facă griji. Îmi pare rău, Boyd. Știu că tu și frații tăi așteptați momentul ăsta. Dar nu aș vrea să fiți cu toții supărați dacă James nu-și ține promisiunea. Nu ar fi vina lui.

Îi aruncă o privire tăioasă.

– De când face Jack regulile? O urc chiar eu pe corabie, dacă tu și James nu vreți să insistați.

– Nu înțelegi ideea de bază, Boyd. Toată călătoria asta nu are nici un rost dacă fiica mea își petrece tot timpul bosumflată. Nici unul dintre noi nu s-a așteptat la reacția lui Roslynn. Am tot încercat să o facem să se răzgândească. Dar e de neclintit în hotărârea ei. Ține cont că e scoțiancă, și nu o dată și-a ieșit din fire în timp ce noi toți încercăm să o facem să își schimbe părerea.

– Atunci, renunță la speranța că Jack se va mărita vreodată, spuse sec Boyd.

Georgina sări în picioare.

– Poftim? Retrage-ți imediat cuvintele, Boyd Anderson!

Boyd se ridică și el, cu aceeași expresie de încruntare ca a surorii lui.

– Nu mi le retrag. Ți-am spus că mai este un motiv, și mai important, ca Jack să-și facă debutul în America. Știi bine că va avea mai multe șanse de a găsi dragostea lângă un bărbat care nu cunoaște reputația soțului tău. Tinerii de aici nu vor îndrăzni să se apropie de ea, de teama lui.

Georgina se lăsă înapoi pe scaun, dar era în continuare supărată din cauza celor spuse despre soțul ei.

– Jack nu se teme că s-ar putea întâmpla asta, și nici noi.

– În cazul ăsta, înseamnă că vă amăgiți singuri, pentru că asta e firea omului. Nu există bărbat care să-l cunoască sau care să fi auzit măcar zvonuri despre el și care să riște să-l aibă drept socru pe James Malory – asta presupunând că James nu-l omoară înainte să ajungă la altar.

Georgina scoase o exclamație și chiar se bâlbâi puțin înainte să-i răspundă, furioasă:

– Acum chiar sunt de acord cu Jack. Ba chiar nu mă mai duc nici eu. Nu aș putea să suport o călătorie de câteva săptămâni pe mare lângă cineva atât de îngust la minte ca tine!

Boyd își pierdu și el cumpătul și se îndreptă pufnind spre ieșire:

– N-o să-mi las nepoata să rateze o ocazie atât de importantă doar pentru că voi nu știți să puneți piciorul în prag!

– Cum îndrăznești?! strigă Georgina și azvârli cu o farfurie în urma lui.

Farfuria își rată ținta și se sparse în mijlocul holului. Ușa de la intrare se deschise înainte ca Boyd să ajungă în dreptul ei, și Jacqueline comentă, cu ochii mari:

– Iar sparge vase din cauza ta?

Boyd pufni și o apucă de braț, pentru a o scoate din nou afară.

– N-a avut niciodată o țintă prea bună. Apoi continuă cu o expresie foarte serioasă: Ai idee câte probleme creezi?

Jack zâmbi ștregărește, fără vreo urmă de remușcare.

– Face parte din planul meu.

– Să ne scoți pe toți din minți?

– Să o aduc pe Judy cu noi.

– Am o idee mai bună. Haide, trebuie să găsim un anumit scoțian și să-i aranjăm un mic accident.

– Serios?

– Cu siguranță nu am chef de așa ceva, dar presupun că putem încerca mai întâi să discutăm omeneste cu el.

– Cu un scoțian? zise Jack, începând să râdă.

Boyd țățâi.

– Spune-mi măcar că e în oraș. Nu vreau să omor un cal pe un drum până în Scoția și înapoi în trei zile.

– De fapt, chiar e aici, venit cu treburi. A ajuns acum câteva zile și nu a ratat nici una în care să nu treacă să o vadă pe Judy. Nici nu-ți închipui cât de greu mi-a fost să fac în așa fel încât să nu fie acasă să-l primească. Speram să priceapă aluzia și să renunțe. Dar mătușa Ros și-a dat seama ce pun la cale, după ce Judy a găsit curajul să-i spună că nu o să participe la nici un sezon dacă nu poate să participe pe ambele țărmuri ale oceanului.

– Și a ținut?

– Nu încă. Dar o să țină până la urmă. Deocamdată, mătușa Ros e sigură că Judy o să se calmeze după ce corabia noastră o să plece fără ea. Dar a spus că sunt o influență proastă pe lângă fiica ei.

Jack sfârși cu un zâmbet satisfăcut, mândră, se pare, că fusese numită astfel.

– Așadar, Judy nu l-a întâlnit încă pe Lord Cullen, ca să-și dea seama dacă-l place sau nu?

– Nu l-a mai văzut de când era copil. El, pe de altă parte, a văzut-o în ultimii ani și este destul de amoretat. Dar Judy nu se grăbește deloc să-l cunoască. Ar trebui să se întâlnească chiar acum cu el, în parc. Roslynn voia să o ducă acolo. Dar o să spună că nu se simte bine.

– Atunci, hai să ne întâlnim noi cu el. Putem să ne folosim de sentimentele lui față de Judy și să-i explicăm că i-ar face o favoare dacă ar coopera și ar pretinde că a avut un accident, care-l

va împiedica să participe la evenimentele de la început de sezon. Atâta vreme cât este de acord să-i spună asta lui Roslynn, ca să nu mai aibă motiv să se opună plecării lui Judy, nu voi mai avea de ce să-i rup oasele.

Jacqueline zâmbi larg.

– Îți dai seama că vorbești exact ca tata?

– Mușcă-ți limba, Jack!

Capitolul 4

– Ai reușit să găsești ceva? Mai avem două zile până la plecare și acum nici Jack, nici George nu mai vin cu noi, din cauza încăpățănării nevestei tale! spuse James, izbindu-l pe Anthony cu pumnul în bărbie atât de tare, încât fratele său se dădu câțiva pași înapoi.

Vorba se răspândise repede, după ce frații Malory fuseseră văzuți intrând împreună la reședința Knighton. Locurile din jurul ringului erau deja ocupate, ca și cum meciul ar fi fost programat. La ușă se strânseseră o mulțime de oameni, care se băteau ca să intre. Knighton ridicase exasperat mâinile în aer și renunțase să mai încerce să le împiedice accesul. Anthony, cel mai tânăr dintre frații Malory, venise la Knighton aproape întreaga viață ca să exerseze în ring, dar meciurile lui nu erau prea interesante, având în vedere că nu pierdea niciodată – cu excepția cazurilor în care fratele lui, James, intra în ring împreună cu el. Nimeni nu putea ști care dintre frați avea să câștige, așa că pariurile zburau astăzi în toate direcțiile.

Sprâncenele negre ale lui Anthony se împreunară în clipa în care-și privi fratele.

– Nu. Și nu mai încerca să-ți verși frustrările pe mine.

– Dar pe cine altcineva? spuse James sec și-i servi din nou o dreaptă în forță. Dar acum?

– Calmează-te, James. Pe toți dracii, nu-i vina mea!

– Ba sigur că a ta e, dragă băiete. Tu ești singurul care poate să o facă pe nevastă-ta să se răzgândească. Ce, ți-ai ieșit din mână? Dumnezeu mare, asta e, nu-i așa?

Anthony izbi în plin cu pumnul în stomacul fratelui său, urmându-și lovitura cu un upercut.

James Malory rămase neclintit. Fusese pus la zid de mai multe ori de bărbați care încercaseră să-l învingă, printre care se număra și fratele lui. Dar Anthony fu trântit la pământ de următoarea lovitură a lui James, iar runda fu câștigată de acesta din urmă. Pe toți dracii, James câștiga prea ușor când era nervos. Dar Anthony fu salvat de umiliința de a se da bătut în clipa în care vizitiul lui urcă pe marginea ringului și îi solicită atenția. James, văzându-l și el, se dădu înapoi.

Anthony se ridică și luă biletul pe care i-l întindea bărbatul. Îl citi în timp ce se întorcea spre James, care rămăsese în mijlocul ringului. Pufni, apoi spuse:

– Judy îmi sugerează să-mi scutesc fața de vânătăi și să vin acasă să-mi fac bagajele. Se pare că Ros a capitulat.

James începu să râdă la auzul veștii bune, și în acea clipă Anthony îl luă prin surprindere și reuși să-i ardă un pumn care-l trimise pe fratele său la podea. Dar toată supărarea lui James se evaporase odată cu primirea neașteptatei vești, așa că se mulțumi doar să ridice dintr-o sprânceană aurie, într-un gest întrebător:

– Asta pentru ce-a mai fost?

– Pentru că acum știu sigur că am dat de belele, mormăi Anthony, deși îi întinse lui James mâna, ca să se ridice. Nu știu cine a făcut-o să se răzgândească sau cum a reușit, dar sunt sigur că eu sunt ăla pe care o să-și verse acum nervii.

– În cazul ăsta, norocul tău că o să vii cu noi, în timp ce soția ta va rămâne acasă, îi atrase atenția James. Va avea suficient timp să se calmeze, până ne întoarcem.

Știau amândoi că Roslynn nu avea să meargă cu ei, fiindcă suferea cumplit de rău de mare. Și ea, și fiica mai mică a lui Anthony, Jaime, aveau amândouă aceeași problemă, așa că, și presupunând că Roslynn ar fi fost dispusă să îndure calvarul de dragul lui Judy, nu ar fi putut s-o forțeze pe Jaime să treacă din nou prin asta.

Și nici nu ar fi putut s-o lase pe Jaime singură acasă timp de două luni, cât avea să dureze călătoria.

Dar James observă că remarca lui nu părea să-l fi făcut pe Anthony să se simtă mai ușurat.

– Ei, haide, frățioare! Nu-mi spune că cel mai faimos crai al Londrei nu poate transforma furia unei femei într-un alt fel de pasiune, zise el, aplecându-se să ia mâna întinsă de Anthony.

Însă fratele său și-o retrase brusc.

– Nu-mi stă în fire să lovesc un bărbat doborât la pământ, dar aş putea face o excepție în cazul tău.

James râse și se ridică.

– Mulțumesc, dar trebuie să te refuz. N-aș vrea ca Judy să creadă că mesajul ei nu ne-a găsit la timp.

În mijlocul Atlanticului, corabia *Nereus* se îndrepta cu viteză bună spre Bridgeport, Connecticut. Deși afacerea familiei Anderson, Skylark Shipping, avea o flotă cu mai multe ambarcațiuni, fiecare frate avea la rândul său o corabie proprie, iar *Nereus* era deținută și comandată de Warren, al doilea frate din familia Anderson și soțul adorator al lui Amy Malory. Perechea petrecea jumătate de an pe mare împreună cu cei trei copii, Eric și geminii Glorianna și Stuart, plus, firește, profesorii acestora. Cealaltă jumătate a anului și-o petreceau în casa din Londra, astfel încât copiii să-și poată cunoaște numeroasa familie.

Amy era pe punte, bucurându-se de soarele primăverii, în ciuda vântului destul de aspru. Fiind singura femeie din familia Anderson care trecuse cu succes prin experiența unui sezon londonez, fusese rugată de frații Anderson să organizeze evenimentele sociale din timpul vizitei de două săptămâni pe care Jacqueline o făcea în Bridgeport. Desigur, soția lui Drew Anderson, Gabby, își făcuse și ea debutul în societate la Londra, dar evenimentul fusese întrerupt din scurt și se transformase într-un scandal de proporții, chiar din vina lui Drew, așa că ea nu era cu adevărat în măsură să ofere sfaturi pe această temă. Amy nu se baza pur și simplu doar pe experiența personală. Se sfătuisese cu verișoara ei, Regina, experta familiei Malory în ceea ce privea evenimentele sociale.

Era treaba lui Amy să aducă familia Anderson acasă, pregătită pentru aceste evenimente. Trebuia totodată să gândească meniurile și să trimită invitațiile. Warren avea să o ajute cu acestea, fiindcă știa pe cine să includă. Deși Amy îl însoțise de zeci de ori la Bridgeport de-a lungul anilor și-i întâlnise pe mulți dintre prietenii și cunoștințele familiei Anderson, nu avea cum să și-i amintească pe toți. Cu toate acestea, totul trebuia să fie perfect înainte să sosească Jacqueline și părinții ei.

Copiii erau mai entuziasmați de această călătorie decât era ea, pentru că aveau să fie lăsați să participe la toate evenimentele. În Anglia, ar fi trebuit să aștepte până când împlineau optsprezece ani pentru a putea fi incluși printre adulți, dar în America nu existau astfel de reguli. Amy era prea copleșită ca să se poată bucura. Atâtea de făcut, atâtea de aranjat!

Cu atâtea pe cap, aproape că nu observă când senzația începu să apară, apoi o simți brusc și se aplecă în față, ca și cum ar fi primit o lovitură puternică în stomac. Warren, care se apropia din spate, o văzu și fu numaidecât cuprins de panică.

Își puse ușor mâinile pe spatele ei.

– Ce fel de durere e, scumpo?

– Nu e durere.

– Atunci...?

– Ceva... rău... o să se întâmple.

Warren ridică numaidecât privirea spre cer, căutând semnele unei furtuni care i-ar fi putut lovi pe neașteptate, dar nu se vedea nici urmă de nor.

– Când?

– Nu știu.

– Poftim?

– Nu știu.

Warren oftă.

– Dacă tot ai presentimente din astea, mi-aș dori tare mult să le poți interpreta mai clar.

– Mereu spui asta. Și nu folosește niciodată la nimic, pentru că nu pot. Trebuie să ne întoarcem, Warren.

Warren țățâi, o ajută să se îndrepte și o întoarse cu fața spre el, ca să o poată cuprinde în brațe.

– Nu-ți dai seama ce spui. Ar însemna să dezamăgim toată familia care este deja pe drum. Până și James și Georgie vor fi plecat deja cu Jack, cu mult timp înainte să ne putem întoarce.

– Aș vrea să putem călători cumva mai repede, mârâi ea frustrată, cu fața îngropată în pieptul lui.

Warren râse încet.

– Asta nu e posibil. Dar nu mai avem tunuri la bord...

Amy îl întrerupse.

– Ai totuși suficientă încărcătură care ne trage în jos.

– Sigur că am, doar cu asta mă ocup. Și, cu toată încărcătura, înaintăm chiar foarte repede. Încă o săptămână, plus minus o zi, și o să fim în Bridgeport.

– Dacă nu se schimbă vântul, mormăi ea.

– Firește. Dar știi, indiferent de presentimentul tău, poți să mai reduci din efectul loviturii și să te asiguri că nu este devastatoare. Hai, fă-o acum. Spune ceva care să te liniștească, scumpo. Fă un pariu. Știi că întotdeauna câștigi.

Ridică ochii spre el și îi adresă un zâmbet încărcat de dragoste.

– Pun pariu că nu se va întâmpla nimic atât de rău cât familia mea să nu-i poată face față.

– Sigur vrei să fie ceva atât de vag?

– Nu e vag. Am acoperit toată familia mea, toată familia ta, toate soțiile, soții și copiii.

Capitolul 5

Erau mai multe celule, dar aceasta era singura folosită momentan. Nu era o celulă dintr-o închisoare, deși, cu siguranță, cei închiși în ea aveau acest sentiment.

Sub pământ, fără ferestre, prizonierii nu ar fi avut nici un pic de lumină dacă un felinar nu ar fi fost ținut aprins zi și noapte. Lumina era pentru paznic, nu pentru prizonieri.

Baza fusese construită spre sfârșitul secolului trecut, atunci când Coroana devenise mai agresivă în patrularea apelor din sud,

în special de-a lungul coastei din Cornwall. Baza constase la început dintr-un simplu doc și vreo câteva barăci, pe la jumătatea distanței dintre Dorset și Devon. În timp, se dezvoltase, și o comunitate începuse să prindă rădăcini acolo. Prăvălii, un grajd, taverne... Dar principala ocupație continua să fie capturarea contrabandiștilor, care erau tratați cu multă severitate.

Erau trimiși în coloniile din Australia sau spânzurați. Erau singurele două verdicte aplicate în urma unor procese care erau mai degrabă o bătaie de joc.

Nathan Tremayne își dorise nu o dată să se fi născut cu un secol în urmă, înainte să apară toate aceste complicații. Pe atunci, marfa de contrabandă era descărcată chiar în docurile din sate și toată lumea dădea o mână de ajutor. Ba chiar și autoritățile locale se făceau că nu observă activitățile ilegale, atâta timp cât își primeau lada de brandy sau de ceai. Fusesse un mod simplu de a ocoli taxele exorbitante, iar coasta întinsă din zona Cornwall făcuse din această regiune a Angliei locul ideal pentru a aduce rom, brandy, ceai, chiar și tutun cetățenilor, altfel cât se poate de cinstiți, la prețuri rezonabile. Pe atunci, puținele patrulare de pe coastă reprezentau un risc prea mic pentru contrabandiști. Dar asta se schimbase.

În ziua de azi, cei câțiva contrabandiști care-și mai desfășurau activitatea rămăneau pe zi ce trecea fără locuri în care să-și poată ascunde încărcătura. Până și tunelele săpate în stâncă erau încetul cu încetul descoperite și supravegheate de patrulare. Contrabandiștii ajunseseră să-și depoziteze marfa mai departe de țărm, departe de patrulare, înainte de a putea fi distribuită. Dar bunurile tot trebuiau descărcate la țărm pentru a putea fi transportate – sau încărcate înapoi pe o navă, dacă vreun contrabandist bănuia că ascunzătoarea lui fusese descoperită de cine știe ce muiere băgăcioasă, care, fără doar și poate, ar fi informat autoritățile. Așa fusese prins Nathan, cu o săptămână în urmă. Oamenii lui scăpaseră, împrăștiindu-se ca șobolanii într-un canal. El și corabia lui avuseseră altă soartă.

Fusesse o cursă. Patrula îl așteptase, ascunsă. Dar nu putea dovedi nimic decât dacă reușea să evadeze. Însă cum să evadeze dintr-o asemenea celulă? Cu lanțuri la mâini și la picioare, lanțuri

prinse la rândul lor în perete, abia dacă putea să stea în picioare sau să ajungă până la bărbatul înlanțuit lângă el. Erau patru, toți în aceeași poziție. Nu îi cunoștea, nu se obosea să stea de vorbă cu ei. Un bătrân fusese lăsat fără lanțuri. El avea sarcina de a le pasa celorlalți castroanele de tablă cu terci. Dacă era treaz. Dacă nu se enerva atunci când era trezit. Nathan pierduse deja câteva mese din cauza temperamentului bătrânului.

Nathan dormea când veniseră să-l ia, îi desfăcuseră lanțul prins de perete și-l târăseră după ei. Ultimul bărbat care fusese scos din celulă ieșise urlând că era nevinovat și nu se mai întorsese. Nathan nu spusese nimic, dar simțea un foc arzându-i mocnit în piept. Avusese și alte opțiuni, alte meserii, alte ambiții. Poate că ar fi ales alt drum dacă tatăl lui, Jory, nu ar fi murit. Dar una dusesse la alta, și, după un lung șir de evenimente, iată-l acum aici, pe punctul de a fi spânzurat sau trimis la închisoare pe viață.

Cele două gărzi care îl târau nu îi dăduseră nici măcar șansa să meargă singur. I-ar fi încetinit prea mult cu lanțurile pe care încă le avea la picioare și pe care sub nici o formă nu i le scoteau.

Nu putu nici măcar să-și acopere ochii atunci când lumina zilei îl izbi, în clipa în care fu scos de sub pământ.

Fu dus într-o încăpere spațioasă și trântit direct pe un scaun tare, din lemn, din fața unui birou. Era o încăpere elegantă, semăna mai degrabă cu un salon cu mobilă scumpă, ceea ce indica faptul că bărbatul care o ocupa era o persoană importantă. Bărbatul, care, judeca Nathan, să fi avut cu vreo cinci ani mai mult decât el, adică în jur de treizeci, purta o uniformă imaculată cu nasturi strălucitori și avea niște ochi albaștri în care se citea curiozitatea. Avea aerul unui aristocrat. Era ceva comun ca fiilor mijlocii sau mezinilor din familiile de vază să le revină diverse funcții guvernamentale.

Bărbatul le spusese gărzilor să plece, apoi i se adresă lui Nathan:

– Eu sunt Arnold Burdis. Comandantul Burdis, mai exact.

Nathan era surprins că fusese lăsat singur cu un ofițer. Chiar credeau că o săptămână petrecută într-o groapă, în care nu mânca decât terci, îl slăbise într-atât? Poate că erau în mijlocul unei baze înșesate de soldați, dar, chiar și așa, nu ar fi fost un efort prea mare pentru Nathan să-l pună la pământ pe omul din fața lui.

Observă numaidecât pistolul vechi de duel, pătat, așezat pe birou din motive evidente. Nathan îl privi preț de câteva clipe, cântărind în minte șansele pe care le avea de a ajunge la el înaintea comandantului. Probabilitatea că nu avea decât un singur glonț fu factorul decisiv, pentru că lui Nathan i-ar fi trebuit cel puțin două, unul pentru comandant și unul pentru lanțul de la picioare, ca să poată scăpa. Sau l-ar fi putut lua ostatic pe comandant...

– Vrei un brandy?

Bărbatul își turnă un pahar pentru el, și chiar mai era încă unul în afara acestuia pe birou, în fața lui.

– Una dintre sticlele mele? întrebă Nathan.

Colțurile gurii lui Burdis tremurară ușor.

– Ți-ai păstrat simțul umorului, în ciuda situației în care te afli. Ce neobișnuit!

Comandantul îi turnă totuși un pahar de brandy și împinse paharul pe masă, înspre el.

Zdrăgănitul lanțurilor în clipa în care Nathan ridică paharul la buze era mai mult decât grăitor în privința situației la care făcuse referire comandantul. Dar sarcasmul nu era umor. Și nu luă decât o înghițitură, ca să-și umezească gura uscată. Dacă individul intenționa să-l îmbete ca să-i descătușeze limba, avea să fie dezamăgit.

– Este o mare realizare pentru noi că te-am prins, Tremayne. Dar era doar o chestiune de timp. Începuseși să devii neglijent. Sau poate doar mai îndrăzneț decât ar fi fost înțelept.

– Poate mai degrabă disperat?

– Chiar așa? Să îndrăznesc să mă consider responsabil?

– Pentru încăpățănare și perseverență, dacă vrei. Eu, unul, prefer să dau vina pe o femeie.

De data asta, Burdis chiar răsă înfundat.

– N-o facem toți, din când în când? Dar informatorul meu nu purta fustă.

– Îmi spui numele lui?

Nathan lansă întrebarea, apoi își ținu răsufierea.

Dar bărbatul din fața lui nu purta o conversație de complezență și nici nu era suficient de distras încât să răspundă din reflex la o întrebare rapidă. Există un motiv pentru această atitudine

cordială, doar că Nathan nu-și imagina care putea fi acesta. Începuse însă să creadă că ofițerul se juca cu el. Din cine știe ce plăcere perversă sau din orice alt motiv. Iar Nathan voia să înceteze.

– Voi avea măcar parte de un proces? întrebă el tăios.

Comandantul învârti brandy-ul în pahar și-i mirosi aroma, înainte să ridice o privire curioasă spre Nathan și să-l întrebe:

– Ai cu ce să te aperi?

– Găsesc eu ceva.

– Nț-nț-nț. Ești mult prea degajat pentru situația în care te afli. Admirabil, presupun, însă deloc necesar. Nu ți-a trecut nici o clipă prin gând că viața dumitale este în mâinile mele? Mi-aș imagina că orice om cu minte s-ar abține de la comentarii sarcastice, cel puțin până când ar afla pentru ce l-am chemat.

Îl ducea cu zăhărelul? Aproape că-i dădea de înțeles că nu avea să fie spânzurat în acea zi. Dar acest fapt îi stârni din nou bănuiele. Dacă acesta nu era procesul și comandantul nu era judecătorul lui, atunci ce mama dracului se întâmpla? În plus, fusese prins asupra faptului. Nu avea cum să se apere, și o știa amândoi.

Se lăsă pe spătarul scaunului.

– Vă rog, continuați!

– Am succes în meseria mea pentru că am grijă să aflui tot ce se poate afla despre cei pe care îi vânez. Iar dumneata ești, într-un fel, o anomalie.

– Nu există nimic deosebit la mine, comandante.

– Ba dimpotrivă. Știu că ai avut și alte îndeletniciri. Dintre cele legale. Ba chiar destul de multe, și ai fost maestru în toate, ceea ce este uimitor pentru cineva de vârsta dumitale. Nu te-ai putut hotărî ce vrei să faci în viață?

Nathan ridică din umeri.

– Tatăl meu a murit și mi-a lăsat corabia și echipajul lui. Acesta a fost factorul decisiv.

Burdis zâmbi.

– Așadar, crezi că ai contrabanda în sânge? Îmi permit să te contrazic. Știu deja mai multe despre dumneata, Tremayne, decât m-aș fi așteptat să aflui. Privilegiul rangului, accesul la date și registre.

– În cazul ăsta, probabil știți mai multe decât mine.

– Posibil, dar mă îndoiesc. Ai coborât destul de jos pe proverbiala scară socială, nu-i așa? Toate femeile din familia dumitale și-au ales greșit soții sau doar mama dumitale?

Toate zalele lanțurilor zdrăngăniră în clipa în care Nathan se ridică de pe scaun, se aplecă peste birou și mârâi printre dinți:

– Ți s-a urât cu viața?

Comandantul întinse numaidecât mâna după pistol, îl armă și îl îndreptă înspre pieptul lui Nathan.

– Stai jos, până nu chem gărzile.

– Chiar crezi că un glonț poate să mă oprească înainte să-ți rup gâtul?

Burdis râse nervos.

– Da, ești diavolul în persoană, am înțeles ideea. Dar ai un conte în arborele genealogic, așa că întrebarea este logică.

– Cu toate astea, nu-i treaba dumitale!

– Într-adevăr. Nu am vrut să te jignesc. Doar că mi s-a părut fascinant să aflu din cine te tragi, chiar dacă de departe... Îți dai măcar seama că ai fi putut să stai acum într-un scaun ca al meu în locul celui pe care îl ocupi? Am fost bulversat când am conștientizat acest lucru. De ce nu ai încercat niciodată să profiți de originea pe care o ai?

– Pentru că eu nu așa sunt. Și pui prea multe întrebări unui om pe care deja l-ai prins.

– Recunosc, curiozitatea e meteahna mea. Acum, hai, stai odată jos, înainte să mă răzgândesc și să te trimit înapoi în celulă.

Din nou zăhărelul, sugestia că această poveste ar fi putut avea și alt final în afară de cel evident. Nathan goli paharul de brandy din fața lui, înainte să se prăbușească din nou pe scaun. Putea să facă față unui singur pahar fără să-și piardă agerimea minții. Aristocrat afurisit! Nathan bănuia în continuare că totul era un joc, dar nu-i putea înțelege sensul. Strămoșul lui de viță nobilă era probabil undeva mai sus în ierarhia aristocrată decât familia comandantului. Ce alt motiv ar fi putut avea toată această șaradă?

– Ai de gând să-mi spui cine a fost informatorul? Întrebă încă o dată Nathan.

– A fost doar un lacheu, dar nu poți ghici pentru cine lucrează? Știu din surse sigure că ai căutat și dumneata această persoană.

Probabil că a crezut că te apropiai prea tare și că erai pe punctul să-l găsești.

Nathan înlemni.

– Hammett Grigg?

– Da, m-am gândit că o să-ți ajungă indiciul asta. Același bărbat despre care se presupune că l-a ucis pe tatăl dumitale.

– Nu este o presupunere. A existat un martor.

– O vrajbă mai veche, o socoteală încheiată în cele din urmă între cei doi bărbați. Eu asta am auzit.

– Tatăl meu nu era înarmat. A fost ucis.

– Și asta intenționai să faci și dumneata cu Grigg?

– Vreau să-l omor, da, dar într-o luptă cinstită – cu mâinile goale.

De data asta, Burdis râse fâțiș.

– Privește-te în oglindă! Chiar crezi că ar fi o luptă dreaptă? Nu am nimic împotriva răzbunării. Simt și eu, ocazional, această nevoie. Dar o să-l prind și-o să îl spânzur pe domnul Grigg cu mult înainte să pui dumneata mâna pe el. La urma urmei, este următoarea mea țintă.

– Iar eu voi fi mort înainte să-l prinzi.

Burdis îi umplu la loc paharul lui Nathan, înainte să răspundă:

– Ai înțeles greșit motivul pentru care te-am adus aici, la mine. Îi voi da ocazia să-mi mulțumești într-o bună zi.

– Pentru ce?

Comandantul deschise sertarul și scoase dinăuntru o coală de hârtie, neîmpăturită, pe care o puse pe birou, în fața lui. Bătu cu degetul în hârtie.

– Am aici grațierea dumitale, deja semnată. O ocazie pentru dumneata să o iei de la capăt, cu numele curat. Dar vine cu o condiție, firește.

Nathan se încruntă.

– Asta-i o glumă?

– Cătuși de puțin. Documentul va rămâne în posesia mea până când vei îndeplini condiția despre care am pomenit, dar este o ofertă justificată.

– Vrei să ți-l prind pe Grigg, dar fără să-l omor? Chiar crezi că aş putea rezista tentației dacă aş reuși să pun mâna pe el?

– Lasă-l pe Grigg! Ți-am spus deja și ți-o *promit*: voi avea grijă să-l spânzur pentru dumneata.

Pentru prima oară, tonul lui Arnold Burdis nu mai era chiar atât de cordial. Nathan se săturase să se tot întrebe ce era în sinea lui. Se mulțumi să remarce:

– Pari nervos.

– Sunt. Omul meu, pe care-l lăsasem să-ți păzească corabia, a fost omorât. L-am găsit plutind în apă, acolo unde ar fi trebuit să fie *Pearl* a dumitale.

– Mi-ai pierdut corabia?

– Nu am *pierdut-o*, mârâi Burdis. A fost furată, și nu, nu de Hammett Grigg. L-am prins pe unul dintre hoți. În graba în care au ridicat ancora, a căzut în apă, și l-am pescuit noi. Ne-am dus după corabie, firește, probabil că am fi și prins-o din urmă dacă am fi știut încotro se îndrepta. Am căutat în susul și-n josul coastei, dar au făcut o manevră de necrezut și s-au dus direct în larg și au dispărut la orizont.

– Cine sunt?

– Nu sunt englezi, dar fură vase englezești de mai bine de zece ani. Doar din când în când și niciodată din același port, așa încât să nu se poată stabili o legătură între furturi. La început, scoteau doar corăbiile în larg și le scufundau. Apoi însă s-au hotărât să se răzbune și să scoată profit cu ele.

– Să se răzbune?

– E vorba despre niște americani care ne poartă pică, din cauza ultimului război pe care l-am purtat cu țara lor. Război care i-a lăsat orfani. Erau doar niște copii la acea vreme, și tocmai de aceea au început să se răzbune doar de vreo zece ani încoace. Un bilet împăturit fu aruncat în direcția lui Nathan. Iată detaliile pe care le-am obținut de la omul lor. Superiorilor mei nu le pasă nici cât negru sub unghie de lanțul ăsta de jafuri în porturile noastre. Te vor doar pe dumneata și pe tovarășii dumitale de breaslă. Dar mie nu-mi place să mă calce nimeni pe bătăture, și asta au făcut indivizii aceștia în clipa în care mi-au omorât unul dintre oameni și mi-au furat trofeul direct din portul meu!

Nathan ridică dintr-o sprânceană? Era trofeul *lui*?

– Spune-mi că nu-mi ceri să-ți aduc înapoi corabia mea!

– Nu. Dacă reușești să recuperezi *Pearl*, e din nou a dumitale. Deși nu prea îți dau șanse. Vopsesc corăbiile furate în culori noi, le dau alte nume, apoi le vând la licitație concetățenilor lor de bună credință, care îi cred constructori navali cât se poate de legitimi. Și fac treaba asta de ani buni. Dar dumneata vei pune capăt afacerii lor. Nu va fi ușor să-i convingi pe yankei să-ți facă vreo favoare, dar va trebui să găsești o cale de a aduce autoritățile aici, ca să colaborați pentru a pune capăt operațiunii. Aceasta este condiția mea. Vreau o scrisoare de la un oficial american în care să mi se confirme faptul că hoții au fost arestați și afacerea lor a fost oprită.

– Doar atât? răspunse sec Nathan.

Comandantul miji ochii, cu o expresie de avertizare:

– Să nu-ți treacă nici o clipă prin minte să încerci să fugi, odată ce-ți dau libertatea de a îndeplini această sarcină. După cum am spus, am aflat mai mult decât mă așteptam despre dumneata, inclusiv faptul că deții tutela celor două rude care ți-au mai rămas. N-aș vrea să văd cum nepoatele dumitale ajung să plătească pentru nelegiuirile unchiului lor. Așadar, ești de acord cu condițiile mele?

– În schimbul libertății? Mai e cazul să întreb?

Capitolul 6

În Grosvenor Square, în casa lui Edward și Charlotte Malory, majoritatea numeroșilor membri ai familiei Malory din Anglia și încă vreo câțiva prieteni apropiați se adunaseră la o petrecere de rămas-bun pentru Jack și Judy, care aveau să plece a doua zi dimineața spre America. Echipajul era deja la bordul corabiei *Maiden George*, cuferele fuseseră deja încărcate. Nu mai rămânea decât ca toți cei șapte membri ai familiei care urmau să traverseze oceanul să urce la bord în zorii zilei următoare, prea devreme pentru a-și lua rămas-bun în port – așa se justifica petrecerea din această seară.

Privind în jur prin încăpere, Judith îl căuta pe Brandon, ca să-l poată întreba ce se întâmplase cu vagabondul din casa de vizavi de vila ducală. Îi spusese că bănuia că era vorba despre un contrabandist, și Brandon o asigurase că el și tatăl lui vor avea grijă să-l facă să-și ia tălpășița de acolo. Dar se părea că verii ei din Hampshire nu aveau să-și facă apariția în această seară. Nu era surprinsă, având în vedere că ea și Jacqueline îi vizitaseră atât de curând și primiseră deja din partea lor toate gândurile bune și urările de drum bun în călătorie.

Derek chiar îi spusese lui Judith:

– Pun pariu că mama ta o să se răzgândească, așa că îți urez și tie o călătorie plăcută.

– Aș vrea să-mi spună Amy asta, răspunsese Judith, și nu fuse-se o glumă.

Derek răsese.

– Da, asta ți-ar garanta că o să pleci în America, nu-i așa?

Într-adevăr, așa era. Amy nu pierdea niciodată vreun pariu. Judith își dădea seama că ar fi trebuit să-i ceară lui Amy să facă această prinsoare, înainte să plece cu Warren. Poate că într-adevăr o făcuse și de aceea iată că pleca acum.

Jacqueline veni lângă ea și spuse pe un ton supărat:

– El n-ar trebui să fie aici, având în vedere că nu este prieten apropiat al familiei și nu îl cunoaște decât mama ta.

Judith urmări privirea verișoarei sale și o văzu pe Roslynn agităndu-se pe lângă Lord Cullen.

– Dar acum îl cunoaștem cu toții. În plus, mama are dreptate. A fost foarte drăguț și amabil din partea lui să vină în seara asta și să-mi ureze călătorie plăcută, având în vedere că probabil nu se simte prea confortabil, din cauza rănilor suferite.

– Este aici pentru că a pus ochii pe tine, iar maică-ta a pus și ea ochii pe el, *pentru* tine. Spune-mi că n-ai apucat-o și tu pe drumul ăsta, când amândouă am jurat că nu o să ne mărităm în acest an.

Judith zâmbi larg și o necăji:

– Acum, că l-am revăzut după atâția ani, trebuie să recunosc că s-a transformat într-un tânăr foarte chipeș, nu găsești?

– Dacă-ți plac părul arămiu și ochii albaștri, zise Jacqueline. N-ai decât să flirtezi cât vrei, doar să nu te îndrăgostești de pe-acum.

– Nu te mai agita. Nu mă grăbesc să mă întorc la el, când nici n-am plecat încă.

Într-un colț al încăperii, Boyd li se alătură lui James și lui Anthony, care îl cercetau și ei din priviri pe scoțian. Anthony spunea:

– Ros ar fi trebuit să ne spună ce pune la cale, că vrea să aranjeze ceva între el și Judy. Dar nu mă plâng, având în vedere că ne-a readus pacea în familie. Dar, dacă nu ar fi atât de evident că nu prezintă nici un interes pentru fetița mea, aș avea câte ceva de împărțit cu el.

– S-a notat, îl aprobă James.

– Totuși, se vede că e topit după ea, se amestecă și Boyd.

– Și de unde-ai putea să știi tu ceva despre asta, yankeule? îl întreabă Anthony.

– Pentru că, în disperare de cauză, eu și Jack ne-am dus la el și l-am rugat să pretindă că a suferit un accident, pentru ca Judy s-o poată convinge pe maică-sa să o lase să plece în America.

– Tija aia pe care o are la picior e strânsă cam tare ca să fie falsă, remarcă James.

– Nu e falsă, zise Boyd, zâmbind larg. Băiatul ăsta e agil cam cât un bou. L-a încântat atât de tare întreaga poveste, încât chiar a căzut de pe cal și și-a rupt piciorul.

James își dădu ochii peste cap. Anthony spuse:

– Văd că va trebui totuși să discut destul de serios cu Roslynn. Pe legea mea, ce-o fi în capul ei să vrea să o dea pe fata noastră unui asemenea împiedicat?

– Totuși, a fost un plan genial, trebuie să recunoști, zise James. Chestia cu piciorul rupt. Tu ar fi trebuit să te gândești la asta, Tony.

– Nici măcar nu știam că individul există, cum aș fi putut să mă gândesc?

– Data viitoare când mai tăbărăți pe mine, țineți minte că-mi sunteți datori. Amândoi! zise Boyd, apoi plecă repede de lângă ei.

– Mi s-a părut mie sau tocmai ți-a dat peste nas? întrebă Anthony, pe un ton uluit. Și a mai și rânjit, pe deasupra.

James ridică din umeri.

– Ar trebui să știe până acum că am o memorie foarte proastă, atunci când îmi convine. Și în mod sigur memoria mea este întotdeauna extrem de proastă atunci când vine vorba despre un Anderson... Soțiile făcând excepție, desigur.

Lord Cullen nu rămase mult. Nici măcar nu ar fi trebuit să vină, având în vedere că doctorul îi dăduse indicații stricte cum că nu are voie să se sprijine în piciorul rupt timp de trei luni. După ce Judith îi mulțumi încă o dată pentru vizită și-i ură însănoșire grabnică, Jacqueline o apucă de braț și se îndreptară amândouă spre mamele lor.

– Ești și tu la fel de încântată? întrebă Jack. O să ne distrăm minunat, sunt sigură. Simt că debordez de entuziasm.

– Ce simți tu e triumf, nu entuziasm. E o diferență.

– Ei, orice ar fi, hai să stăm puțin de vorbă cu mama ta. Poate a cedat când a aflat că nici scoțianul ei n-o să fie prezent la începutul sezonului, dar tot nu este împăcată cu ceea ce a numit „toana noastră colectivă”. Și, dacă ea nu e fericită, atunci unchiul Tony nu va avea parte de o despărțire plăcut în această seară și va fi întors pe dos întreaga călătorie.

Judith roși în timp ce Jack o târa în cealaltă parte a încăperii, înspre mamele lor. Oricât de directă ar fi fost Jack din când în când și oricât de mult s-ar fi obișnuit până acum cu această latură a verișoarei ei, Judy rămânea de părere că anumite lucruri n-ar fi trebuit niciodată menționate, nici măcar ca o aluzie, iar ce făceau părinții lor în spatele ușilor închise cu siguranță intra în această categorie.

Amândouă fetele se duseră lângă Roslynn și o cuprinseseră pe după talie. Judith era acum la fel de înaltă ca mama ei, la un metru și șazececi și cinci de centimetri, și avea același păr auriu, cu șuvițe arămii. Dar avea ochii exotici, albastru cobalt, ai tatălui ei – o combinație uluitoare, sau cel puțin așa îi spunea în permanență familia ei. Însă trăsăturile lui Judith semănau și cu ale mamei ei. Avea fața în formă de inimă și pomeți fini, un nas mic și ascuțit, ba chiar și aceleași buze pline, generoase. Jacqueline, pe de altă

parte, nu semăna deloc cu mama ei. Nu moștenise silueta mărunțică a Georginei. Era mai înaltă, de un metru șaptezeci, și avea părul blond și ochii verzi ai lui James Malory, însă trăsăturile ei erau unice: un nas obraznic, pomeți înalți, bărbie foarte pronunțată și o gură mult prea senzuală pentru o femeie.

Buzele îi erau arcuite acum într-un zâmbet menit să topească inimi. Puțini oameni erau imuni la zâmbetele ei, iar Roslynn nu se număra printre aceștia. Totuși, își mustră nepoata:

– Haide, să nu te prind! N-o să reușești să mă faci să mă simt mai bine.

– Ești sigură? întrebă Jacqueline. Nu ți-am auzit încă accentul scoțian, care să ateste o veritabilă proastă dispoziție. Dar Judy nu vrea să mă creadă pe cuvânt, așa că trebuie să o convingi tu, înainte să ridicăm ancora. Apoi adăugă pe un ton ceva mai serios: Nu o lăsa să sufere din cauza încăpățânării tale...

Georgina o întrerupse, exclamând:

– Jacqueline Malory! Taci în clipa asta!

Jacqueline îi susținu privirea mamei sale cu o expresie calmă în care nu se citea nici urmă de remușcare. Avea o atitudine protectoare față de familia ea, avusese întotdeauna, mai ales când venea vorba despre Judith. Nu era prima oară când intervenea ca să-i susțină cauza lui Judy, iar Roslynn o iubea cu atât mai mult pentru asta.

– E în regulă, George, spuse Roslynn, apoi se întoarse spre Jack. Înțeleg ce vrei să spui, scumpo. Și nu aveam de gând să-mi las fetița să plece fără să-i transmit toate gândurile mele bune. Își înclină capul înspre Judith. Poți să te distrezi. Ba chiar vreau să savurezi din plin fiecare clipă a acestei călătorii. Apoi tonul îi deveni aspru și adăugă: Dar să nu îndrăznești să te întorci îndrăgostită. O să aștepti și o să te îndrăgostești aici. Și nu vreau să mai existe discuții pe tema asta.

Răspunsul lui Roslynn fu un zâmbet. Jack se aplecă pe după Roslynn și o întrebă pe Judith:

– Nu i-ai spus?

– Ce să-mi spună? întrebă Roslynn.

Jacqueline chicoti.

– Nu ne mărităm anul ăsta. La anul, poate, sau chiar peste încă unul. Nu ne grăbim. Chiar deloc.

– Este adevărat, mamă, confirmă Judith. Toată distracția o să fie pe parcurs, până se ajunge la pasul final.

În timp ce fetele se duseră să discute cu restul invitaților, Roslynn îi spuse Georginei:

– Sunt convinsă că acestea au fost, literă cu literă, cuvintele fetei *tale*.

– Nu te contrazic, spuse Georgina.

– Dar nu pot fi chiar atât de naive. Când o să se-ntâmples, o să se-ntâmples, și nu vor putea face nimic pentru a împiedica asta.

– Știu. Totuși, mi-aș dori ca Jack să-i fi spus și tatălui ei că are această intenție. James și-a ascuns foarte bine sentimentele, dar e un butoi de pulbere de la începutul anului, de când i-a intrat în minte gândul că sfârșitul anului ar putea s-o găsească pe Jack măritată. N-o să reacționeze prea bine atunci când o să se îndrăgostească, să știi.

– Și Tony cum crezi că o să reacționeze? Înainte, se ducea la reședința Knighton doar de câteva ori pe săptămână, dar de câte-va luni merge acolo în fiecare zi. Ar vrea să oprească timpul în loc, dar nu poate, și chestia asta îl frustrează la culme. Adevărul fie spus, este unul dintre motivele pentru care nu am vrut să amân debutul lui Judith aici și am sperat că o să-l prefere pe Cullen înainte chiar să înceapă sezonul. Cu cât Judy se mărită mai repede, cu atât mai repede familia mea își va reveni la normal – până când o s-o luăm de la capăt cu Jaime.

Georgina râse.

– Sincer, ar fi trebuit să-mi faci mai curând această mărturisire, draga mea.

– Probabil, spuse Roslynn, nereușind să-și ascundă de această dată accentul. Apoi oftă. Îți jur, soții noștri nu ar fi trebuit să aibă fete. Băieți, oricât de mulți, ar fi fost foarte bine. Dar fete? Asta sigur o să iasă cu cântec. Îți mărturisesc, mi-e teamă pentru pețitorii lor. Soții noștri nu sunt genul care să stea deoparte și să lase lucrurile să se deruleze în legea firii.

Capitolul 7

Judith încercă să-și ascundă zâmbetul în clipa în care ea și Jack se îndepărtară de lângă mamele lor. Începea să simtă și ea o parte din entuziasmul care o cuprinsese pe Jacqueline. Iar verișoara ei era atât de mândră de faptul că avusese dreptate, încât se înfoia în pene ca un păun. Ca să nu i-l servească pe acel „Ți-am spus eu!” care o enerva atât de tare pentru că îl auzise de atât de multe ori, Judith își puse un deget pe buzele lui Jacqueline în clipa în care aceasta deschise gura.

– N-o spune. Lasă-mă pe mine. Ai avut dreptate – ca de obicei. Mama mea nu e supărată pe mine din cauza întorsăturii pe care au luat-o evenimentele, așa că nu mai am de ce să mă simt vinovată și pot să mă bucur pe deplin de călătoria noastră.

– Nu aveam de gând să spun *asta*, zise Jacqueline. Apoi o răsuci pe Judith pe călcâie, cu fața înspre ușa dublă a salonului. Cine e el și de ce îmi pare cunoscut?

Judith îl văzu și ea atunci pe bărbatul cu pricina, îmbrăcat elegant, deși nu în stilul englezesc. Nu purta pardesiu, ci o mantie tivită cu blană de hermină. Haina cu coadă de dedesubt era prea amplă pentru a fi la modă. Și vedea cumva o sabie conturându-se pe sub pelerină? Avea aerul unui străin, dar Jacqueline avea dreptate – într-adevăr, îi părea cunoscut. Și nu erau singurele de această părere.

Unchiul Edward fu cel care atacă primul problema, făcând un pas în față pentru a i se adresa cu obișnuitul său ton jovial:

– Încă o rudă de mult pierdută? Intră!

Aproape toată lumea se întoarse în același timp, ca să vadă la cine se referea Edward. Tânărul din ușă părea stânjenit acum, că devenise centrul atenției. Și poate și ușor copleșit, cu atâția oameni în încăpere. Deși Judith se îndoia că tânărul înalt și chipeș era în vreun fel înrudit cu familia ei, nu credea că unchiul ei glumi-se. Pe de altă parte, când glumea vreodată unchiul Edward atunci când venea vorba despre familie?

Iar străinul nu negă concluzia pe care o trăsese unchiul ei. Ba chiar se arată mai degrabă uluit atunci când îi răspunse:

– Cum de-ai știut?

Verișoara lui Judith, Regina, făcu un pas în față, cu un zâmbet larg. Frate lui Jack, Jeremy, făcu un pas în față, cu un zâmbet larg. Anthony făcu doar un pas în față. Toți trei semănau cu străinul cu ochi exotici, ușor oblici, de culoare albastru cobalt, și părul negru ca pana corbului.

– Încă un Malory, puse James punctul pe i, pe cel mai caraghios ton din lume.

Tânărul se uită fix la James și, fără să pară cătuși de puțin intimidat de el, așa cum li se întâmpla celor mai mulți bărbați, spuse:

– Nu, domnule, nu sunt un Malory. Sunt contele Andrásy Benedek, de Ungaria.

– Chiar așa? Totuși, ești rudă cu noi. Spune-ne, din ce Stephanoff te tragi?

– Maria – se pare.

– Bunica bunicii noastre Anastasia? remarcă Anthony. Nu pari prea sigur.

– Am obținut această informație din jurnalul străbunicului meu, care este acum doar o amintire.

Anthony începu să râdă.

– Alt jurnal? Când văzu privirea nedumerită a lui Andrásy, adăugă: Am găsit și noi unul, cu vreo zece ani în urmă, scris de bunica mea, Anastasia Stephanoff. Înainte de acesta, era doar un zvon cum că prin venele noastre curge sânge de țigan.

Andrásy încuviință din cap.

– Nu am auzit niciodată de acest strămoș Stephanoff. Nu cred că răposatul meu tată știa de el. Caravanele de țigani trec prin Ungaria, dar nu rămân niciodată mult timp. Nu am cunoscut niciodată personal vreunul. Așa că, pentru mine, nu au existat nici un zvon și nici vreun alt indiciu, înainte să găsesc jurnalul. Ca o ironie a sorții, poate că nici nu aș fi avut vreodată cunoștință de existența lui sau ocazia să îl citesc dacă sora mea vitregă nu l-ar fi găsit în podul casei noastre, în timp ce se ascundea acolo în urma

uneia dintre crizele ei de nervi, dar acestea sunt detalii neplăcute, cu care nu este nevoie să vă împovărez.

– Poate cu altă ocazie, spuse Edward, făcând un pas în față, ca să îl conducă pe Andrásy în încăpere.

– Ce s-a întâmplat cu jurnalul străbunicii tale? De ce nu-l mai ai?

– A ars în focul care mi-a distrus casa și toate moștenirile de familie.

– Îngrozitor! se auziră mai multe glasuri.

– Ai rămas pe drumuri? întrebă Edward.

– Nu, cătuși de puțin. E drept că tatăl meu nu a avut nicio dată încredere în bănci, dar eu, unul, nu i-am împărtășit acest sentiment. Am moștenit ceva din partea mamei. Putem discuta în particular?

– Nu este necesar, băiete, zise Edward. Toți cei de aici fac parte din familia noastră.

Acest detaliu îl lăsă fără grai pe tânăr. Pe de altă parte, toți cei patru frați Malory erau de față: Jason, al treilea marchiz de Haverston și cel mai mare, Edward, al doilea ca vârstă, James și Anthony. Soțiile lor erau și ele prezente, la fel și cei mai mulți dintre copii, inclusiv soțiile copiilor și câțiva dintre nepoții mai mari. Peste douăzeci de membri ai familiei Malory veniseră la petrecerea de rămas-bun a lui Jack și a lui Judy, iar tânărul conte era, în mod evident, copleșit.

– Nu mi-am imaginat..., spuse Andrásy, plimbându-și roată prin încăpere ochii albaștri, cu o ușoară sclipire de emoție. Sperasem să pot găsi unul sau poate doi urmași ai Mariei, dar... nu mi-am imaginat niciodată că sunt atât de mulți. Și nici măcar nu păreți surprinși să mă vedeți.

Edward râse încet.

– Nu ești primul membru al familiei care își face apariția abia la maturitate, băiete. Deși e drept că ești o rudă ceva mai îndepărtată decât ne-am fi așteptat. Și sunt sigur că suntem cu toții interesați să aflăm ce anume ai citit în acel jurnal despre stră-străbunica noastră, Maria Stephanoff.

Anthony îi întinse lui Andrásy un pahar, pe care acesta se mulțumi să-l țină în mână, în timp ce vorbea:

– Jurnalul a aparținut străbunicului meu, Karl Benedek, fiul Mariei. Tatăl lui Karl, după cum este de înțeles, nu a vrut să vorbească despre aventura indiscretă pe care o avusese cu o țigancă și nici nu a făcut-o până într-o noapte în care a crezut că era pe moarte. Caravana Mariei era doar în trecere, și tatăl lui Karl le-a îngăduit țiganilor să petreacă o noapte pe pământul lui. Maria a venit la el și i s-a oferit, drept plată. Era tânără și frumoasă, însă contele a refuzat-o, până când fata i-a spus că din legătura lor se va naște un fiu. Benedek nu avea copii, deși încercase să obțină unul de la patru neveste. Era suficient de disperat încât să o creadă în acea noapte, dar, a doua zi dimineață, s-a infuriat, considerându-se înșelat.

– Dar nu fusese o minciună?

– Nu, nu fusese. Cumva, Maria știa. Și i-a jurat că urma să-i aducă băiatul după ce acesta se năște. Contele tot nu credea că îi purta copilul în pânțe, dar, pentru orice eventualitate, a refuzat să o mai lase să plece. A ținut-o prizonieră preț de fix nouă luni, până când Maria a născut un băiat. Stră-străbunicul meu i-a dat drumul femeii, dar a păstrat copilul, pe care l-a numit Karl. Maria a spus că băiatul o putea găsi dacă avea vreodată nevoie de ea, oriunde în lume s-ar fi aflat. Un lucru foarte ciudat. Stră-străbunicul meu nu a mai văzut-o vreodată și nu i-a spus fiului său, singurul lui moștenitor, nimic despre ea, până în noaptea în care a crezut că era pe moarte.

– Și a murit în acea noapte? Întrebă James, curios.

– Nu, a murit abia peste zece ani. Iar el și Karl n-au mai vorbit niciodată despre această poveste stranie. Dar, atunci când stră-străbunicul meu chiar a murit, Karl a plecat să-și caute mama, pe Maria. A găsit-o în Anglia, călătorind în continuare cu țiganii ei. Nepoata ei, Anastasia, tocmai se măritase cu un marchiz.

– Stai, spuse James, încruntându-se. Nu poate fi asta tot ce a scris Karl despre soțul Anastasiei. Doar că era un marchiz din țara asta?

– Nu, Christopher, marchizul de Haverston, era numele scris în jurnal. M-am dus mai întâi la Haverston, dar mi s-a spus că marchizul actual este în Londra. Mi s-a dat această adresă, dar era cât pe ce să nu vin în seara asta, pentru că sunt doar în trecere

prin Anglia, în drum spre America, unde vreau să-l caut pe tatăl surorii mele vitrege, Catherine. Aveam de gând să mă stabilesc și să-mi fac un rost în viață înainte să-i caut pe descendenții Mariei. Dar pur și simplu nu am putut rezista ocaziei de a-l cunoaște măcar pe unul înainte să părăsesc Anglia.

– Încep să bănuiesc că nu vrem să o cunoaștem pe sora ta, presupuse James.

– Nu, nu vreți, recunosc Andrassy, cu un oftat.

– Nu-ți face griji, băiete dragă, zise Edward. Fratele meu James are un talent remarcabil la a face față dificultăților care apar la noi în familie, așa că am învățat să lăsăm astfel de lucruri în seama lui, oricât ar părea de neînsemnate.

Era destul de evident, judecând după expresia tânărului conte, că se simțise jignit.

– Nu am venit ca să vă cer ajutorul. Sunt capabil să fac față responsabilităților care-mi revin, iar ea...

– Da, da, ea îți cam dă muștrări de conștiință, am priceput, spuse Anthony, punând un braț pe după umărul lui Andrassy. Dar nu l-ai auzit pe fratele meu să se plângă că a fost desemnat să-ți susțină cauza, nu?

James ridică dintr-o sprânceană aurie.

– Așteaptă o clipă, zise el, dar fu ignorat.

Anthony continuă:

– Norocul – al nostru, al tău, cine știe – face că tocmai ridicăm ancora spre America mâine-dimineață. Ești bine-venit să ni te alături. Nu este nevoie să mai spui nici un cuvânt în plus despre sora ta, dacă așa preferi. Hai să zicem că ne acorzi o șansă să te cunoaștem mai bine și invers. Dacă vrei, consideră că soarta a fost cea care te-a adus aici în această seară.

Andrassy nu acceptă, însă nici nu refuză. Și, înainte să se hotărască într-un fel sau altul, ceilalți membri ai familiei doriră o șansă de a vorbi cu el. James și Anthony se dădură la o parte, privind cât de repede îl accepta familia. Jack și Judy îl încolțiseră deja.

– O să-l zăpăcească de tot, remarcă Anthony.

– Jack cu siguranță, îl aprobă James. Se pricepe destul de bine la asta. Și, dacă ea e de părere că ar trebui să vină cu noi, treaba este deja stabilită.

– Nu te îndoiești că e unul de-al nostru, nu? întrebă Anthony, gânditor. N-aș putea spune că l-ai primit chiar cu brațele deschise.

– Nu strică dacă-i verificăm trecutul, răspunse James. O să-l rog pe Jeremy să vadă ce poate să afle despre el, cât timp suntem plecați. Dar, ținând cont de faptul că ne îndreptăm spre teritoriul fraților Anderson, s-ar putea să nu ne strice încă o rudă Malory, oricât de îndepărtată, de partea noastră. James făcu o scurtă pauză, înainte de a adăuga: Pe de altă parte, nu sunt sigur că e o idee chiar așa bună să-l luăm pe o corabie cu noi. După ce ajunge să ne cunoască, s-ar putea să vrea să o ia la fugă, în direcția opusă.

– Vorbește doar despre tine, bătrâne.

– Chiar și așa, n-ar fi ceva ce nu s-a mai întâmplat. Și de pe corabie nu are unde să fugă.

Anthony râse încet.

– E cazul să-l trezim pe Knighton în seara asta? Să ne descărăm de toată agresivitatea înainte să ridicăm ancora? Poate că are efect vreo săptămână sau două.

– Nu e nevoie. Am cerut să fie instalat un ring în cala de pe *Maiden George*. Știi că îmi place să fiu prevăzător.

Capitolul 8

– Ești sigur că vrei să faci asta, căpitane? întrebă Corky Menadue șovăind, stând alături de Nathan, pe docurile londoneze.

Nathan zâmbi.

– Să-mi recuperez corabia? Pe toți dracii, normal că vreau.

– Mă refeream la faptul că vrei să muncești pe corabie, până ajungem în colonii.

– Cred că li se spune „state” acum.

– Dar nu e ca și cum nu ți-ai putea plăti drumul, zise Corky, nu pentru prima oară.

Nathan își privi ofițerul secund. Îl moștenise pe Corky odată cu *The Pearl*, dar îl cunoscuse aproape întreaga lui viață. Corky fusese secundul lui Jory Tremayne, iar Nathan crescuse practic pe corabia tatălui său – până când Jory îl lăsase la mal cu forța.

Se simțise atunci cuprins de o cumplită furie neputincioasă, însă nimic din ce spusese nu îl făcuse pe Jory să se răzgândească. Era pentru protecția lui, insistase Jory, ca și cum Nathan nu și-ar fi putut purta singur de grijă. Și era acum bântuit de gândul că poate că tatăl lui ar mai fi fost în viață dacă el, Nathan, ar fi fost acolo atunci când bătrânul fusese împușcat.

„Uită de Grigg! Ți-am spus, îți garantez că voi avea grijă să-l spânzur pentru tine.”

Nu și dacă Nathan reușea să-l găsească înaintea comandantului Burdis. Dar mai întâi trebuia să-și găsească corabia.

Nathan îi aminti bătrânului său prieten:

– Celelalte vase pleacă abia peste o săptămână, și destinația lor nu este Connecticut. Iar eu în Connecticut trebuie să ajung. Pe când corabia aceasta ancorează la doar optzeci de kilometri distanță de locul care mă interesează pe mine. Sincer, este un noroc chior. Și era și cazul să mai am și eu parte de ceva noroc. În plus, timpul nu este de partea noastră, chiar dacă aș vrea să irosc banii plătindu-mi drumul, ceea ce nu vreau. *The Pearl* va fi vândută dacă nu ajungem acolo curând.

– Pe mine temperamentul tău mă îngrijorează. Ultimul căpitan de la care ai acceptat ordine a fost tatăl tău, iar asta s-a întâmplat acum cinci ani. Mai ții minte măcar cum se face? Când Nathan râse scurt, Corky adăugă: Iar căpitanul ăsta e putred de bogat, dacă e să te iei după suma cu care ne plătește. Și îți cunosc părerea în ceea ce îi privește pe bogătași.

– Nu ești obligat să vii cu mine, să știi, îi spuse Nathan prietenului său cu părul creț.

– Și ce altceva să fac până când te întorci tu cu *The Pearl*?

După ce Burdis îl eliberase, Nathan îi găsisese pe Corky și pe aproape toți ceilalți membri ai echipajului într-o tavernă din Southampton, unde Nathan se stabilise după ce plecase din Cornwall. La început fuseseră șocați să îl vadă, apoi își exprimaseră zgomotos entuziasmul și ușurarea de a vedea că Nathan era liber.

După ce fusese capturat de oamenii legii, nu se așteptaseră să-l mai vadă vreodată. Nathan nu le purta pică fiindcă fugiseră în noaptea în care fuseseră confiscate nava și marfa. Ba chiar era extrem de bucuros că scăpaseră, fiindcă ei cu siguranță

nu ar fi beneficiat de oferta care-i fusese făcută lui. Încă nu- venea să creadă că se putea mișca din nou liber.

Se dovedise că Burdis nu era un nătărău chiar atât de mare – pentru un aristocrat. Îi aranjase lui Nathan o baie, o masă bună și îi înapoiase toate lucrurile, chiar și pistolul. Apoi îl dusesese la portul lui de bază, din Southampton.

După ce le povestise oamenilor lui ce se întâmplase și ce trebuia să facă acum, aceștia fuseseră dornici să plece chiar în acea seară ca să recupereze corabia. Nathan fusese tentat, dar, cum condițiile comandantului îi erau proaspete în minte, fusese nevoit să îi refuze, explicându-le că avea nevoie să ajungă în America pe o cale legală.

„Dacă furi orice altă corabie în afară de a ta, înțelegerea cade”, îi spusese Burdis. „Nu mai ai voie să încalci nici o lege din acest moment, căpitane Tremayne.”

Pe toți dracii, erau prea multe condiții! Dar avea de gând să le respecte, atâta timp cât însemnau o șansă de a-și recupera corabia.

Când alesese să continue pe urmele tatălui său, știuse că nu avea să fie ușor. Totuși, îi plăcuseră riscurile contrabandei, îi plăcuse să-i lase cu buza umflată pe oamenii legii, atunci când aceștia nu-l puteau ajunge din urmă. Nu ajunseseră niciodată nici măcar aproape de el pe vremea când operase în Canal. Dar faptul că trebuia să caute în mod constant locuri noi în care să-și depoziteze marfa îl făcuse să-și piardă răbdarea și îi crease o permanentă stare de frustrare.

Crezuse că rezolvase în sfârșit această problemă cu câteva luni în urmă, când descoperise ascunzătoarea perfectă: casa abandonată, aflată la mică distanță de țărm, în interiorul comitatului Hampshire. Casa avea și un avantaj suplimentar, cel mai apropiat vecin fiind ducele de Wighton. Nimeni n-ar fi îndrăznit să vină să-și bage nasul pe acolo. Dar nu îi luase în calcul pe servitorii prea curioși ai ducelui. Dacă muierea aia n-ar fi venit în căutare de fantome sau ca să se întâlnească pe ascuns cu vreun iubit – asta bănuia Nathan că se întâmplase de fapt –, nu ar fi fost obligat să mute marfa atât de repede și nu ar fi fost prins din această cauză.

După ce trimisese vorbă echipajului în Southampton să aducă nava în golfulușul obișnuit ca să poată reîncărca marfa, cineva din echipajului lui probabil menționase acest lucru cuiva din echipajul lui Grigg. Iar Grigg își auzise oamenii vorbind despre asta. Nu ar fi fost prima oară când cele două echipaje ajungeau în aceeași tavernă. Prefera să creadă că așa se întâmplase decât că era posibil să existe un trădător printre oamenii lui. Dar afurisita aia de muieră rămânea principala vinovată.

Nu glumise când îi spusese lui Burdis că o femeie era de vină pentru capturarea lui. Ar fi trebuit să se asigure că aceasta nu avea să vorbească. Un sărut le înmuia, de cele mai multe ori, dar asta nu se întâmplase și în cazul ei. Fusese sigur că avea s-o facă să-l placă și nu avea să spună nimănui despre prezența lui. Poate ar fi trebuit să aprindă un felinar, ca să vadă cu cine avea de-a face. Și zâmbetele lui făceau de cele mai multe ori minuni, atunci când venea vorba despre femeii. Dar sărutul nu avusese efectul scontat, și ajunsese în schimb să o insulte. Nu fusese nevoie să o vadă ca să-și dea seama că se zbârlise toată.

– Avem timp să bem o bere și să ne rostogolim cu cineva prin așternut, căpitane. Vii?

– Parcă ți-am cerut să nu-mi mai spui așa. Nu sunt căpitanul tău în călătoria asta.

Totuși, Nathan se plictisea pierzând timpul în așteptarea trăsurilor. Măsură din priviri docul, dar ultima trăsură plecase de zece minute, și nu apăruse nici o alta. Probabil însă că erau mai multe, și Nathan nu voia să riște să întârzie plecarea spre America fiindcă era dat afară pentru că nu fusese prezent să descarce trăsurile. Fiecare zi conta, atunci când *The Pearl* era pe punctul de a fi schimbată și vândută. Era și așa destul de enervant că nava pe care se imbarcase în Southampton făcuse un ocol pe la Londra, pentru a lua pasageri.

– Haide! insistă Corky. Ni s-a cerut să așteptăm, dar n-a spus nimeni că nu putem aștepta în taverna de-acolo. Uită-te din ușă după trăsură, dacă ții morțiș, dar nici măcar nu s-a întors barca care transportă lucrurile pe corabie. Și o să fie o călătorie lungă. O fetișcană care să-mi ureze drum bun e tot ce mă interesează în seara asta.

Nathan pufni.

– Te-ai bucurat de compania unei femei acum trei seri, în Southampton. Sau erai prea beat ca să mai ții minte?

– Oh, da! admise Corky rânjind. Dar asta a fost atunci, iar acum e ultima noapte pe care o petrecem pe uscat. Trei săptămâni pe mare înseamnă foarte mult timp.

– S-ar putea să avem vânt bun și să facem doar două săptămâni. În pus, ți-am zis, nu e nevoie să vii. Încă poți să te întorci în Southampton și să mă aștepți acolo.

– Și să te las fără secund pe drumul de întoarcere? Păcat că am aflat prea târziu de corabia asta ca să se poată înscrie și ceilalți băieți.

– Nici nu aș fi știut că se caută un echipaj dacă nu aș fi trecut pe la Alf și Peggy ca să le spun că o să lipsesc vreo câteva luni.

Bătrânul Alf era îngrijitorul unei căsuțe aflate la câțiva kilometri de Southampton, în susul coastei.

Nathan îi găsisese pe cei doi căutând pe cineva care să aibă grijă de nepoatele lui cât timp el era plecat cu *The Pearl*. Se dovedise a fi un aranjament mai bun decât sperase, căsuța având propriul ei doc privat, de care Alf îl lăsa să se folosească pentru a ancora *The Pearl*.

Alf fusese foarte generos, după ce soția lui, Peggy, acceptase să aibă grijă de fete. Nici măcar nu îi ceruse vreun ban lui Nathan, stabilise doar regula ca nici un fel de marfă ilegală să nu fie vreodată descărcată acolo, fiindcă știa în ce fel de afaceri era implicat căpitanul de pe *The Pearl*. Alf refuza să vorbească despre cealaltă corabie, mai mare, care stătea goală, ancorată în docul lui, iar Nathan nu era în poziția de a pune întrebări indiscrete atunci când cei doi bătrâni îi făceau o asemenea favoare.

– Cel puțin ai reușit să mă iei pe mine, spuse Corky.

– Doar pentru că le mai trebuia un tâmplar, și m-am folosit de asta ca să te pot include. Alf chiar a ezitat să spună ceva, fiindcă știe că nu mă mai ocup de tâmplărie. Nevastă-sa, Peggy, a adus vorba. Ori de câte ori vin să văd fetele, mă bate la cap să mă reapuc de o meserie care să nu mă trimită după gratii. Bătrânica își face griji pentru mine.

– S-a atașat de nepoatele tale și se teme să nu rămână iar fără tutore. Și are dreptate, să știi. Uite cât de aproape ai fost de data asta. Ești sigur că vrei să-ți mai recuperezi corabia?

– Ce, ai de gând să începi și tu să mă bați la cap?

– Este că berea aia a început să-ți pară o idee mai bună acum? i-o întoarse Corky.

Capitolul 9

Nathan râse și se dădu bătut, urmându-și prietenul de cealaltă parte a docului. Taverna pe care pusese ochii Corky era între un depozit și un ghișeu de bilete. Nathan nu cunoștea deloc Londra, nu mai fusese niciodată aici și nici nu auzise vreodată ceva bun despre acest oraș. Dar tavernele erau taverne, iar aceasta nu arăta cu nimic diferit de cele pe care le știa acasă, în Southampton. Deși pe Nathan nu îl interesa compania unei femei în această ultimă seară la țarm, fiindcă avea prea multe pe cap ca să-i mai stea gândul la fuste, o halbă de bere ar fi fost, ce-i drept, bine-venită.

Nu și le dorise, dar avea acum responsabilități pe care nu le avusese cu un an în urmă, când el ar fi fost cel care să sugereze o hârjoneală rapidă printre cearșafuri. Dar asta se terminase. Se terminase în clipa în care sora lui murise și Nathan rămăsese singurul care putea avea grijă de cele două copile ale ei. Nu că nu ar fi avut propriile aspirații înainte de asta. Doar că nu se grăbise să și le realizeze.

Nepoatele lui, Clarissa și Abbie, erau niște fete încântătoare. Nu se așteptase să se atașeze de ele atât de mult și atât de repede, dar, de fiecare dată când se ducea să le vadă, îi era tot mai greu să-și ia rămas-bun. Clarissa, în vârstă de șapte ani, era sora mai mică și mai exuberantă. Ori de câte ori sosea, îi sărea în brațe, strigând încântată. La nouă ani, Abbie era mai rezervată. Sărăcuța încă mai încerca să-i copieze pe snobii din familia lui taică-său, considerând că așa se cuvenea să se poarte o domnișoară. Dar începea și ea să se dea pe brazdă. Își exprima acum încântarea atunci când îl vedea și îi simțise chiar obrazul umed atunci când

îl îmbrățișase de rămas-bun, cu câteva zile în urmă. Dumnezeu, cât de greu îi fusese să plece de data asta!

Nu meritau să trăiască în sărăcie, doar pentru că părinții lor muriseră. Trebuia să facă ceva pentru ele, să le ofere o casă, o locuință stabilă. Într-un fel sau altul, era hotărât să le asigure viața confortabilă pe care o avuseseră înainte.

Fetele fuseseră crescute cu totul altfel decât el. Pe de altă parte, sora lui, Angie, făcuse o căsătorie avantajoasă. Avusese o casă frumoasă în Surrey, iar fetele ei avuseseră guvernanta, preceptorii și rochii elegante. Mare păcat că toate acestea veniseră la pachet cu o familie extrem de neplăcută, care se credea mai importantă decât era de fapt, doar pentru că avea un titlu mărunț de noblețe. Nathan nu îl plăcuse pe soțul lui Angie pentru că îi fusese evident, la scurt timp după nuntă, că nu se însurase cu ea decât fiindcă era descendenta unui conte. Nathan nu putuse nici măcar să-și viziteze sora sau să-și vadă nepoatele decât pe furiș, după ce cumnatul său aflase că Jory fusese contrabandist și presupusese numaidecât că Nathan avea aceeași îndeletnicire.

Dar nepoatele lui nu mai aveau acum nimic. Familia tatălui lor le luase totul, după ce acesta murise și o luase și pe Angie după el, fiindcă fusese beat și mânase prea repede trăsura. Nathan nu crezuse că acest lucru era posibil, dar ajunsese să urască nobilimea chiar mai mult decât înainte, atunci când snobii fără inimă le întorseseră spatele propriilor nepoate, doar pentru că nu o plăcuseră niciodată pe Angie. Tot ce mai aveau acum fetele erau rochiile elegante care nici măcar nu le mai veneau și un unchi care spera doar să atingă niște țeluri pe care orice om întreg la minte le-ar fi considerat imposibile.

Își comandă o halbă, apoi alta. Începea să simtă furia care îl cuprindea ori de câte ori se gândea prea mult la situația fetelor. Poate că lui, unuia, în această ultimă seară la țarm, îi trebuia o bătaie bună.

Cu berea în mână, Nathan privi roată prin încăpere, căutând pe cineva dispus să îl ajute în acest sens, dar taverna era atât de aglomerată, încât nu se îndoaia că un singur pumn ar fi fost suficient ca să declanșeze o debandadă totală. Și, deși nu ar fi fost prima oară când ar fi petrecut o noapte după gratii pentru

începerea unei astfel de tărașenii, Nathan nu își permitea așa ceva în această seară dacă voia să-și recupereze corabia.

Se îndreptă spre ușă, dar se opri în loc în clipa în care în tavernă pășiră cinci clienți noi și Nathan îl recunoscuse pe unul dintre ei. Ce mama naibii? Oamenii lui Hammett Grigg erau aici, în Londra? Acum? Ultima oară când îl văzuse pe domnul Olivey, secundul lui Hammett, cel pe care îl recunoscuse, fusese în Southampton, cu cinci ani în urmă. Grigg și câțiva dintre oamenii lui veniseră după Nathan, ca să afle unde se ascundea Jory. Furios încă pe taică-său, le spusese că nu știa și că nici nu-i păsa. Dar oamenii rămăseseră și îl supravegheaseră o vreme, sperând că i-ar putea conduce la Jory.

Însă Nathan nu-și mai văzuse niciodată tatăl, iar Hammett și ai lui reușiseră până la urmă să-l găsească pe Jory fără ajutorul lui.

Oare contrabandistul din Cornwall era chiar atât de nebun încât să-și livreze marfa chiar în cel mai mare oraș din țară? Nu, cu siguranță nu putea – nu folosind docurile din Londra. Înseamnă că era în Londra cu alt motiv, poate ca să găsească noi cumpărători. Dacă oamenii lui erau aici, poate că Grigg era și el pe aproape. Să fi avut oare Nathan atât de mult noroc încât să-l găsească înaintea comandantului Burdis?

Ei bine, tot voia o bătaie. Dacă încerca să afle ceva despre Grigg, cu siguranță avea să pornească una. Dar ar fi preferat ca tevatura să aibă loc afară. Sau putea să aștepte și să se ia după ei când plecau. Oare avea timp pentru asta?

Privi în spate, fără să se întoarcă. Cei cinci erau încă lângă ușă, privind înăuntru. Nu mai erau mese goale. Dacă nu plecau, aveau să vină la bar, unde stătea Nathan, și atunci încăierarea ar fi fost inevitabilă.

Hotărându-se, Nathan se duse spre ușă și își făcu loc printre ei, împingându-i cu umărul. Treabă destul de simplă, când era mai înalt și mai bine făcut decât ei. Așa cum se aștepta, cei cinci veniră după el.

Cinci contra unu, probabil se simțeau siguri pe ei. Nu îl cunoșteau prea bine, și Nathan prefera ca lucrurile să rămână așa,

preț de câteva minute. Bărbații siguri pe ei aveau, de obicei, gurile slobode.

– Pleci fără să ne saluți, băiete? zise domnul Olivey, prinzându-l de braț pe Nathan, ca să-l oprească. Credeai că n-o să te recunoaștem?

– Ce cauți aici? întrebă un altul. De ce nu ești...? Auzisem că te-au prins, se corectă bărbatul.

– Și eu auzisem că ați dat o mână de ajutor la treaba asta, răspunse Nathan. Unde-i șeful vostru? Aș vrea să-i mulțumesc.

– Haide... Nu da vina pe noi fiindcă ai fost tu neatent, băiete.

– Pariu că a venit să-și fluture ciocanul prin Londra. Acu', că i-au luat corabia, ce altceva i-a rămas?

Cei cinci începură să râdă, dar se opriră brusc în clipa în care Nathan îi înfipse o mână-n gât celui care vorbise, lipindu-l de zidul tavernei.

– Treaba mea nu vă privește pe voi, dar pe mine cu siguranță mă privește a voastră. Mai întreb o dată: Unde e șeful vostru?

– Nu ești în poziție să pui întrebări, zise Olivey, în spatele lui. Sau chiar crezi că ne poți face față la toți?

– Hai să vedem! zise Nathan și făcu un salt lateral, ca să se poziționeze în așa fel încât să-i aibă din nou pe toți cinci în față.

Poate că o luptă de cinci contra unu nu era chiar cel mai fericit lucru, dar Nathan avea pasiunea și motivația de partea lui, în timp ce presupunea că restul nu voiau decât să se distreze nițel pe seama lui. Și nu trebui să aștepte prea mult până când prima lovitură se îndreptă spre el. O pară și lansă una la rândul lui. Apoi încă două, și unul dintre bărbați dădu înapoi, clătinându-se pe picioare.

Cu sângele clocotindu-i în vene, Nathan nu avea nici o îndoială că putea să-i pună la respect, așa singur cum era, și să obțină răspunsurile care îl interesau înainte să termine cu ei. Nu trebuia decât să-l lase pe unul dintre ei în stare să vorbească.

Pe următorul marinar care se năpusti asupra lui îl trânti la pământ, dar bărbatul se ridică prea repede, ștergându-și sângele de la gură.

– Ar trebui să te duci în ring, băiete, în loc să-ți pierzi vremea cu ciocanul. Ai face o avere.

Comentariul lui Olivey îi distrase atenția lui Nathan o clipă prea mult. Pe toți dracii! Ambele brațe îi fură dintr-odată trase cu putere la spate, și domnul Olivey apăru în fața lui, râzând.

– Ar fi trebuit să fugi cât încă mai aveai ocazia. Și ar fi trebuit să-ți vezi de treabă. Hammett terminase cu familia ta – până când a aflat că îl cauți. Și uite unde-ai ajuns acum!

– Du-te dracului! scuipe Nathan.

Dar, brusc, își simți mâinile libere și auzi sunetul inconfundabil a două capete lovindu-se unul de celălalt. Nu avea nevoie să se uite în spate ca să-și dea seama că doi dintre oamenii lui Grigg fuseseră răniți, poate chiar scoși din joc. Apoi fu smucit într-o parte, tras din drum, și un braț puternic îi căzu pe umăr. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea se înteti, oprindu-l.

Cu sângele clocotindu-i încă, tocmai se pregătea să se repeadă asupra bărbatului care îl ținea imobilizat, până în clipa în care îl văzu.

Înalt, cu părul negru și cu umerii la fel de lați ca ai lui Nathan, bărbatul purta un pardesiul din stofă fină și ar fi putut trece drept un aristocrat, exceptând faptul că un membru al nobilimii nu s-ar fi amestecat într-o bătaie de stradă, nu? Nu, s-ar fi mulțumit să cheme poliția. Mai era încă un bărbat cu el, un specimen masiv și blond, cum nu mai văzuse niciodată Nathan, care împărțea acum pumni oamenilor lui Hammett. Să fi fost doi zănatici cu chef de încăierare? În cazul ăsta, era posibil să-l ia și pe el la scărmanat înainte să termine, iar Nathan nu credea că mai putea scăpa din asta. Era posibil chiar să piardă corabia din această pricină. Dar, în clipa de față, avea nevoie ca măcar unul dintre marinarii lui Hammett să rămână conștient, ca să-l poată lua la întrebări.

Făcu tot efortul de care se simțea în stare pentru a părea rezonabil în clipa în care i se adresă bărbatului cu părul negru:

– Dă-mi drumul, ca să pot să-l ajut.

Să-l opresc, ar fi fost mai corect.

– Mușcă-ți limba, băiete. Nu vezi că fratele meu se distrează copios?

Apoi oftă, pentru că toți cei cinci marinari zăceau acum întinși la pământ. I se adresă fratelui său, plângându-se:

– Zău așa, bătrâne, ai fi putut s-o mai lungești nițeluș...

Matahala blondă îi adresă doar o privire plictisită fratelui său, înainte de a-și îndrepta ochii verzi, străpungători, spre Nathan.

– Ai nevoie de-o slujbă? Mi-ar prinde bine un partener de antrenament.

Nathan își înăbuși un mârâit de neputință. Tocmai pierduse șansa de a obține răspunsurile. Ar fi trebuit să-l oprească înainte să-i scoată pe toți din simțiri, dar întregul atac devastator se petrecuse atât de repede... Iarăștia doi chiar credeau că îl ajutaseră!

Reuși să răspundă:

– Nu, mulțumesc. Am de lucru.

Bărbatul brunet care-l ținuse îi dădu drumul acum, spunând:

– Nu ne mulțumești, băiete? E cazul să te învățăm bunele maniere? Apoi însă adăugă: În spate, James!

Ce se întâmplă după aceea nu-i mai lăsă timp de gândire. Lui Nathan îi trecu prin minte gândul că fusese lăsat la urmă și că urma să încaseze bătaia vieții lui. Dar îl văzu pe unul dintre marinari chinându-se să se ridice.

– Stați! strigă Nathan, dar bărbatul pe nume James se întoarse spre marinar, în timp ce brunetul își puse din nou brațul pe după umerii lui Nathan.

Era prea mult. Nathan se răsuci și, luându-l complet pe nepregătite pe celălalt, îi înfipse un pumn în bărbie, trântindu-l la pământ. Se îndoia că putea face același lucru cu matahala care se uita acum la el, cu o sprânceană ridicată.

Nathan înlemni. Probabil ar fi putut să fugă, așa cum făcea chiar în acea clipă marinarul, dar nu voia ca bărbatul din fața lui să vină după el. Mări distanța dintre ei și, arătând înspre marinarul care fugea, zise repede:

– Am nevoie de răspunsuri, iar tu și prietenul tău mă împiedicați să le obțin.

– Atunci, fugi și obține-le. Fratele meu o să aibă chef de bătaie acum, dar nu te teme...

Nathan nu așteptă să audă restul. Încuviințând din cap, ocoli trăsura ciudată, de două persoane, care se oprise în fața tavernei, și o apucă în goană înspre docuri, alergând după marinar. I se păru că aude pe cineva răsând în spatele lui, dar probabil că era doar un client din tavernă, așa că nu privi înapoi.

Marinarul cotise pe o stradă largă. Era întunecată, dar nu pustie.

Destul de mulți marinari se întorceau pe corăbiile lor, unii dintre ei clătînându-se pe picioare. Nathan străbătu strada în goană, uitându-se la fiecare bărbat pe lângă care trecea. Îi trebuiră câteva minute până să-l zărească pe omul lui Hammett, chiar în clipa în care acesta cotea pe altă stradă.

Înjurând, Nathan ajunsese în capul străzii cu pricina, doar ca să găsească o alee îngustă, plină de lăzi sparte și de tot felul de gunoaie. Un câine lătră în stânga lui. Se îndreptă în acea direcție. Găsi câinele, dar nici urmă de marinar. Era posibil să fi intrat în oricare dintre clădiri, pe ușa din spate.

O lumină se aprinse dintr-odată la etajul uneia dintre ele. Nathan încercă ușa corespunzătoare și o găsi încuiată. Se duse la următoarea. Aici, ușa era deschisă, așa că Nathan se strecură înăuntru. Coridorul în care se găsea acum era întunecat – dar nu atât de întunecat încât să nu poată zări umbra ghemuită într-un colț.

Nathan făcu un salt în față și îl trase afară pe marinar, înainte ca persoana care aprinsese felinarul să coboare și să investigheze motivul pentru care câinele începuse să latre. Nu se opri până când nu cotiră pe o altă alee, apoi îl lipi pe marinar de zidul unei clădiri.

– I-am distras atenția omului care te bătea ca să poți să fugi, dar să știi că pot să termin eu treaba dacă nu...

– Stai! îl imploră bărbatul. Îți spun tot ce știu, dar nu mă mai lovi.

– Unde e Grigg?

– Nu e încă în oraș, dar o să vină mâine, ca să facă o livrare.

– Cui?

– Unui bărbat din cartierul de vest, care are o tavernă cu pretenții. Căpitanul îi aduce din când în când brandy, de vreun an încoace.

– Cine e acest bărbat? Cum se numește taverna? întrebă Nathan, strângând și mai tare cămașa bărbatului în pumnul lui.

– Nu știu. Tot ce știu e că e vorba despre o livrare importantă, așa că Hammett o să vină personal în oraș. Are mai multe localuri simandicoase aici, dornice să cumpere marfa fină pe care poate

să o aducă el. Localuri din alea pentru aristocrați. Le face niște oferte pe care să nu le poată refuza.

– Îmi trebuie nume.

– Nu știu nume, jur! Domnul Olivey știe. Pe el ar trebui să-l întreb...

– N-o să poată să răspundă la nici o întrebare în seara asta, dar nici tu nu-mi spui nimic folositor. Chestia asta ar fi bine să se schimbe. Cât mai repede.

– Într-adevăr, căpitanul a fost cel care te-a dat pe mâna oamenilor legii. A pus un om să se uite după echipajul tău, în Southampton. N-ar trebui să fii așa previzibil, băiete. Te întorci mereu în același port.

Nathan ignoră pentru moment tonul sfidător.

– Așa a reușit Grigg să mă evite până acum?

– Da. El nu trage de două ori în același port. Dar, pentru că tu o faci, a fost simplu să pună un spion să stea cu ochii pe oamenii tăi. Era acolo când le-ai trimis vorbă că trebuie să reîncarci marfa și să o muți într-un loc mai sigur. A auzit chiar și locul și ziua în care urma să te întâlnești cu corabia.

– Și cum a fost aranjată atât de repede ambuscada?

– Căpitanul Grigg era în oraș în seara aia. A aflat de schimbarea ta de planuri. Și-a trimis spionul să spună totul oamenilor legii, și restul îl știi.

– Ce vreau eu să știu este unde îl pot găsi, *băiete!* Așa că, dacă nu are o bază, ce-ar fi să-mi spui tu unde-și lasă marfa?

– Nu pot, pentru că nu o lasă. Chiar nu știi câți lucrează pentru el? Jumătate dintre ei mână doar trăsurile și îl așteaptă pur și simplu pe plajă, de unde duc marfa direct la clienți. Nu o mai ascunde, așa cum făcea altădată. Patrulele de pe coastă nu au nici o șansă să ne găsească. Aranjează totul în avans. Operează în felul ăsta de ani buni. Nu am ce altceva să-ți spun.

– Ba da, ai, zise Nathan, pe un ton ceva mai potolit. Poți să-mi spui de ce l-a omorât pe tatăl meu.

– Păi, sora ta... Chiar nu știi?

Nathan îl ridică în aer pe bărbatul din fața lui, ca să se facă mai bine înțeles.

– Spune-mi!

– Nu știu nimic. Nimic! Fâlcile marinarului erau încleștate, dar bărbatul tremura ca varga. Nu lucram pentru el pe atunci.

Nathan îl îndepărtă de perete și își ridică pumnul, în semn de avertisment.

– Taverna? mârâi el. E ultima ta șansă să spui ceva folositor.

Ochii marinarului se măriră.

– E o alee în spatele ei. E tot ce-am văzut eu vreodată. Căpitanul e de părere că e bine să știm cât mai puțin. Doar domnului Olivey îi spune când, unde și cu cine. Însă l-am auzit numindu-l Bobby pe băiatul căruia îi ducem marfa.

– Proprietarul?

– Nu știu, nu am întrebat.

Nathan își înfipse pumnul în fața bărbatului.

– Prea puțin și prea târziu, mormăi el, dar celălalt nu-l mai putea auzi.

Nathan porni grăbit înapoi spre tavernă ca să-l trezească pe domnul Olivey, în speranța că va obține mai multe informații. Dar încetini în clipa în care se apropie. Rondul de noapte îi găsisse pe oamenii lui Grigg. Toți patru erau încă fără cunoștință, nici măcar nu mișcară în clipa în care fură ridicați și urcați într-o căruță care să-i ducă la închisoare. Nathan nu era surprins. Bărbatul care îi trântise la pământ era o adevărată namilă.

Nathan se simțea dezamăgit, dar, dacă marinarul care vorbise spusese adevărul, și probabil că-l spusese, știa acum mult mai multe decât știuse înainte. Și, dacă norocul din ultima vreme ținea, Burdis n-avea să-l prindă pe Grigg înainte ca Nathan să se întoarcă în Anglia.

Corky se afla în mica mulțime adunată în fața tavernei, dar privea nervos în jur, uitându-se după Nathan, mai degrabă decât să fie atent la ce se petrecea. Nathan flutură brațul, ca să-i atragă atenția.

Corky veni numaidecât lângă el.

– Trebuie să ne întoarcem cât mai repede la posturile noastre. Proprietarii corabiei au venit să vadă cum stăm cu încărcatul și au fost prinși într-o încăierare. Cineva l-a trântit pe unul dintre ei la pământ, și omul este furios...

– Ce... ghinion, spuse Nathan simțind cum i se strânge inima. Au urcat la bord?

– Nu, nu în seara asta. Tu unde ai dispărut?

Nathan îi făcu un rezumat lui Corky:

– Oamenii lui Grigg sunt în oraș. Am discutat ceva cu unul dintre ei.

– Operează în Londra? Știam că-i îndrăzneț, dar nu l-aș fi crezut așa nebun.

– Livrează aici, unui număr restrâns de cumpărători. Dar am aflat ceva despre unul dintre ei. Este primul indiciu pe care-l am în legătură cu Grigg de când l-a omorât pe Jory. Și acum știu unde să-l caut când o să mă întorc în Anglia.

– Sau i-ai putea transmite aceste informații prietenului tău, comandantul.

– Vezi să nu! Și nu-i prietenul meu. E doar un polițist care mă folosește ca să fie avansat în funcție. Avem doar temporar același interes.

– Nț-nț, făcu Corky. Prietenii își au și ei rostul lor, mai ales când dețin și-un titlu de noblete. Nu-ți folosește la nimic să urăști toți aristocrații doar din cauza familiei în care s-a măritat sora ta.

– Nu-i urăsc pe toți, i-o retează Nathan. Doar pe cei pe care-i întâlnesc. Acum, hai, e târziu, și mâine-dimineață ridicăm ancora. Avem nevoie de somn. O să ne trezească dacă mai apare vreo căruță de descărcat.

– Aș fi de acord cu tine, doar că asta s-ar putea să fie pentru noi.

Corky se referea la o trăsură acoperită care se apropia de ei, nu la o căruță. Aceasta se opri, într-adevăr, și vizitiul strigă:

– Sunteți de pe *Maiden George*? Dacă da, am pasageri care vor să urce la bord.

Capitolul 10

Cu o seară în urmă, Nathan îi catalogase drept o pereche ciudată, în timp ce el și Corky îi duseseră pe cei doi pe *Maiden George*, împreună cu o încărcătură exagerată de bagaje. Bărbatul

se prezentase drept contele Andrassy Benedek, o rudă a căpitanului. Numele femeii nu fusese menționat. Vorbeau engleza, dar bărbatul avea accent străin. Și nu păreau să se placă. Deși cei doi sușotiseră între ei, lui Nathan îi lăsaseră impresia că se certau și nu voiau să fie auziți. Chipul drăgălaș al femeii avea o expresie furioasă.

Totuși, lui Nathan îi păruse rău pentru bărbat. În mod clar, în ograda lui cânta găina, deși nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, la fel ca el. Mult prea tânăr ca să fie deja pricopsit cu o scorpie de nevastă, oricât ar fi fost ea de drăguță, dacă, într-adevăr, femeia era soția lui.

În această dimineață însă, în timp ce zorii începeau să coloreze orizontul, Nathan avu surpriza de a-l vedea pe Benedek alăturându-i-se lângă parapet. Fugea de scorpie? Poate că ar fi făcut o remarcă în acest sens, așa, ca de la bărbat la bărbat, dacă nu și-ar fi dorit să nu atragă atenția în această călătorie.

În plus, bărbatul era nobil.

Distincțiile sociale nu avuseseră până acum vreo importanță pentru el. Faptul că era descendentul unui conte justifica probabil această atitudine, deși nu menționase acest lucru nimănui și nici nu avea de gând să o facă. Era destul de enervant că aflase Burdis. De fapt, dacă cineva i-ar fi spus zilele astea că era de viță nobilă, probabil i-ar fi trântit un pumn în față. Prefera să-i trateze pe toți cei din jurul lui ca pe niște egali, fie că le convenea, fie că nu, dar cu aristocrații era altceva.

Reținerea lui se dovedi a fi o decizie înțeleaptă, deoarece contele nu rămase mult timp singur.

Însoțitoarea lui, în a cărei companie îl văzuse cu o seară în urmă, sosi doar câteva momente mai târziu, spunând:

– Nu mă poți ignora, Andrassy!

– Nu pot? i-o întoarse Benedek. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre asta, Catherine. Refuz să le mai cer încă o favoare, când de-abia i-am întâlnit.

– Dar poate că vreunul dintre ei știe ceva. Poate-mi spune dacă tatăl meu mai trăiește sau chiar unde este. Ai putea cel puțin să întrebi.

– Ca să mă considere nebun? Poveștile astea cu puterile magice ale ȝiganilor sunt doar niște baliverne. Șiretlicuri și superstiții. Cu asta se ocupă ȝiganii. Se hrănesc cu speranțele și cu visurile oamenilor naivi. Îți spun ce vrei să auzi și-ți cer bani pentru asta. Nu este nimic adevărat, și nu am de gând să-mi insult nou-descoperiții membri ai familiei aducând vorba despre prostiile astea ale tale. Dumnezeuule mare, tu măcar te ascuți ce spui?

– Cum să nu cred, când te-am văzut chiar pe tine manifestând acel har al ȝiganilor, din când în când.? N-ai decât să negi cât vrei, știi că e adevărat.

– Eu nu am decât instinctul de a găsi urma cuiva și foarte mult noroc, atâta tot. Nu e nimic magic în asta, Catherine. Și îmi voi folosi acest instinct pentru a-l găsi pe tatăl tău, fie și doar ca să mă văd odată scăpat de tine.

– Cum îndrăznești? Nici măcar nu ai fi știut de existența acestor rude dacă n-aș fi fost eu. Eu am găsit jurnalul în care se pomenea despre ele. Îmi ești dator!

– Nu-ți datorez nimic, deși îmi voi onora obligația cu care m-a împovărat tatăl meu, în momentul în care s-a însurat cu mama ta.

– Perfect, scumpule. Ești un adevărat maestru al improvi...

Nathan nu-i mai putu auzi, pentru că cei doi se depărtaseră pe punte, însă tonul femeii se transformase și îi amintea acum de torsul unei pisici, ca și cum, într-adevăr, i-ar fi adus o laudă.

Bucuros să fie din nou singur, Nathan ridică ocheanul pe care îl împrumutase de la Artie, secundul scorțos al echipajului, pentru a examina mai îndeaproape cheiul. O barcă lungă fusese trimisă după pasageri, având în vedere că erau atât de mulți. Pe doc se zărea un grup destul de însemnat de persoane bine îmbrăcate, care așteptau. Dar nu asta îl interesa pe Nathan.

Întoarse ocheanul într-o parte și-n cealaltă a cheiului, încercând să vadă cât mai departe. Era meticulos, se oprea să cerceteze fiecare chip, asigurându-se că nu recunoștea pe nimeni. Nu se aștepta să-l vadă pe vreunul dintre oamenii lui Grigg atât de curând, dar era posibil să apară Grigg în persoană, ca să-i caute. Și, dacă într-adevăr îl vedea, nu putea spune dacă ar fi riscat să piardă *The Pearl* pentru șansa de a pune mâna pe el acum.

Cu cinci ani în urmă, Jory hotărâse să-l trimită pe Nathan departe de el, ca să-l protejeze. În ciuda furiei de care fusese cuprins în urma acestei hotărâri, Nathan își iubise totuși părintele. Era furios chiar și în ziua de azi, dar din alte motive: el și tatăl său nu se mai împăcaseră, iar acum era prea târziu. Dar și asta fusese tot hotărârea lui Jory. Să nu mai țină în nici un fel legătura, pentru ca Grigg să nu poată ajunge la Nathan, pe care să-l folosească apoi împotriva lui. Dar acum, hotărârea de a răzbuna moartea tatălui său era a *lui*, a lui Nathan. Și nici acum, în clipa în care se pregăteau să ridice ancora, nu-și putea alunga din minte acest gând.

În timp ce Nathan continua să cerceteze cheiul cu binoclul, fu surprins să dea peste un individ care avea la rândul lui un binoclu, îndreptat direct înspre Nathan. Nu era cineva cunoscut. Era bine îmbrăcat, cu pardesiu, și era fără îndoială un gentilom. Bărbatul duse mâna la cap, ca și cum și-ar fi ridicat pălăria în fața lui Nathan, într-un gest de apreciere a faptului că îl prinsese spionând *Maiden George*. Bărbatul chiar îi zâmbi înainte să pună ocheanul deoparte și să urce într-o barcă cu vâsle, care îl duse pe una dintre celelalte corăbii.

Erau multe ambarcațiuni ancorate în apele fluviului, care nu apucaseră încă să tragă la chei. Și portul din Southampton era aglomerat, dar nu ca acela din Londra. Puteau trece săptămâni întregi înainte ca o corabie să găsească loc la țărm aici, cel puțin așa i se spusese.

– Ai văzut ceva interesant, domnule Tremayne?

Nathan ridică privirea spre marinarul care venise lângă el. Îi spusese că-l cheamă Walter. Nathan îl știa în treacăt din Southampton, dar, pe de altă parte, întregul echipaj fusese recrutat în Southampton.

– Nu, doar pe cineva pe care părea să-l intereseze cam prea mult corabia noastră. Avea un ochean îndreptat spre noi.

Walter ridică din umeri.

– Și? Poate se uita după cineva.

– Posibil, zise Nathan și privi în lungul fâșiei de apă care despărțea corabia lor de chei.

Barca cea lungă era deja la jumătatea drumului înapoi spre corabie și se părea că nu era totuși plină de pasageri – doar patru

bărbați și cinci doamne, fără să pună la socoteală marinarii de la vâsle. Nathan se gândi că vreo câțiva dintre ei ar fi putut fi servitoare și valeți. Probabil că cei mai mulți dintre cei pe care îi văzuse pe doc veniseră doar să-și conducă rudele sau prietenii, pentru că se urcau acum înapoi în trăsură.

– S-ar părea că nu sunt prea mulți pasageri, zise el.

– Păi, este o corabie privată, gândită să asigure o călătorie confortabilă familiei. Căpitanul a pus să fie construită după instrucțiuni specifice. Toate cabinele principale sunt ca niște camere dintr-un hotel de lux.

Nathan știa cât de extravagante erau cabinele. Nu spusese nimănui acest lucru, dar nu rezistase tentației de a inspecta *Maiden George*, având în vedere că timp de un an își ancorase *The Pearl* lângă această corabie.

– Ai mai mers cu ea? îl întreabă Nathan pe Walter.

– De vreo câteva ori în ultimii zece ani, și mă bucur că am avut ocazia s-o fac. Sincer, am renunțat la mare, dar întotdeauna accept bucuros un drum cu *Maiden George*. Plata e prea bună ca să ratezi ocazia și nu te plictisești niciodată. Nu te-ai întrebat de ce ești atât de bine plătit?

Nathan evită un răspuns direct și zise:

– Păi, e prima oară când traversez Atlanticul, așa că nu am termen de comparație.

Walter râse înfundat.

– E de trei ori mai mult decât standardul, băiete. Mare păcat că pleacă atât de rar, altfel aș fi fost bogat acum.

– Dacă nu prea o folosește, de ce o mai ține proprietarul?

– Pentru că poate.

– Doar ca pe o extravagantă? întreabă Nathan. Asta nu-i normal, nu?

– Nici pe departe. Dar nici despre căpitan nu s-ar putea spune că este un om normal. Uite-l acolo! Viconte Ryding, unul dintre numeroasele titluri ale familiei.

Nathan urmări privirea lui Walter înapoi spre ambarcațiunea cu pasageri, care se apropia. Acum, că cerul se luminase și barca era mai aproape, îi putea zări mai clar pe ocupanți, însă nu privi mai departe de bărbatul masiv, din față. Blond, cu umeri foarte

largi sub pardesiul de stofă, era bărbatul care îl salvase, dintr-o toană, cu o seară în urmă. Iar fratele lui cu părul negru era și el în barcă.

Nathan simți din nou golul din stomac. Cu o seară în urmă, văzând că bărbatii nu urcaseră la bord, sperase că proprietarii nu aveau să plece la drum cu propria corabie. Mulți nu o făceau, se mulțumeau să angajeze căpitani. Dar se părea că norocul lui Nathan tocmai se schimbase în ghinion și că acum trebuia să se facă nevăzut, cel puțin până când ajungeau în largul mării, unde ar fi fost mai puțin probabil să fie aruncat peste bord. Să se cațăre pe catarg era o idee bună, cel puțin până când pasagerii urcau la bord, și poate n-ar strica să rămână acolo cât dura drumul în josul râului.

Nu conta care dintre cei doi era căpitanul. Erau amândoi de viță nobilă, și Nathan îl pocnise pe unul din ei. Și, chiar dacă ar reuși cumva să facă să lase în urmă incidentul, tot avea să deteste fiecare secundă din călătoria în care trebuia să lucreze pentru un lord, oricât de puțin avea să dureze. Nobilii aveau un mod de gândire complet diferit față de oamenii obișnuți. Era o diferență ca între zi și noapte. Se puteau supăra din orice nimic, din lucruri la care alții nici măcar n-ar fi ridicat din sprânceană. Nici măcar nu-ți dădeai seama că i-ai insultat decât când era prea târziu.

Apoi soarele apărură deasupra câtorva clădiri dinspre est și aruncă o rază de-a lungul apei. Un păr arămiu străluci ca o flacără în lumină și îi atrase numaidecât atenția. Tânăra ar fi trebuit să poarte o bonetă ca să ascundă minunăția aia de păr, dar nu purta. Era îndeajuns de mare – optsprezece, nouăsprezece ani? – cât să și-l poarte cochet aranjat, dar îl lăsase pur și simplu prins într-o coadă la spate. Deși era atât de lung, vântul tot reușea să i-l arunce peste umeri. Hainele ei însă arătau în mod indiscutabil faptul că era o lady – o haină din catifea albastră, strânsă pe talie, o mantie de blană albă care abia dacă-i acoperea umerii, terminându-se la jumătatea brațelor. Însă chipul ei frumos, în formă de inimă, fu cel care părea a-i aminti de ceva, deși nu ar fi putut să spună de ce anume.

– Fătucă aia cu părul roșu... îmi pare cunoscută.

Nu își dădu seama că vorbise cu voce tare decât când îi răspunse Walter, pe un ton muștrător:

– Nu aș vorbi așa despre ea, dacă nu vrei să ajungi în cala corabiei sau mai rău. Căpitanul e un om corect, dar e foarte sensibil când vine vorba despre familia lui, și probabil că domnișoara face parte din familie. Nu l-am văzut niciodată să ia pasageri cu care să nu fie înrudit în vreun fel.

O corabie întreagă plină de aristocrați? Corky avusese dreptate. Pe toți dracii din iad! Dar îl asigură pe marinar:

– N-am vrut să par lipsit de respect.

– Doar un avertisment prietenesc, băiete. Știi cum sunt cei din familia asta? Foarte, *foarte* protectori când vine vorba despre ai lor.

– N-am de unde să știu. N-am auzit niciodată de familia Malory înainte să semnez contractul și să aflu numele căpitanului.

– Serios? Credeam că toată lumea știe cine sunt.

– Sunt celebri? Și au o reputație bună sau rea?

– Să zicem că amestecată, spuse Walter, râzând în timp ce se îndepărta.

Nathan se duse repede în dreptul catargului și începu să urce, hotărât să amâne următoarea întâlnire cu familia Malory cât mai mult timp cu putință.

Capitolul 11

– Sper că nu o să fii la fel de încăpățânată ca verișoara ta, spuse Nettie MacDonald în clipa când intră în cabina lui Judith, ca să o ajute să se pregătească de cină.

Roslynn insistase să își trimită propria servitoare în călătorie, ca să se îngrijească de ambele fete.

Nettie era mai degrabă o membră a familiei decât o servitoare, așa că Judith era încântată că îi însoțea. Nettie era singura servitoare personală de la bord. Având în vedere că nu erau prea multe cabine pe *Maiden George*, Georgina și Katey, sora mai mare a lui Judith, aleseseră să angajeze pe cineva când ajungeau

în Bridgeport. Pe de altă parte, ele aveau amândouă soți care să le ajute să se îmbrace pe corabie, la nevoie.

– Jack este mereu încăpățânată, răspunse Judith, zâmbind. Dar în legătură cu ce anume a fost încăpățânată în seara asta?

– Nu mă lasă să mă ating de părul ei. Și nici în rochie nu voia să se îmbrace, până când n-am pus piciorul în prag. I-am spus că n-o să-i mai spăl pantalonii ăia care-i plac atât de mult dacă nu se îmbracă decent măcar pentru cină.

Jacqueline făcuse și pentru Judith o pereche de pantaloni pe care să-i poarte pe corabie, nu că Judith ar fi avut de gând să se atingă de ei dacă nu avea absolută nevoie. Prefera să-și simtă fustele fluturând în vânt decât să vadă privirile marinarilor din jur ațintite asupra ei. Dar Judith își împletise deja părul pentru acea seară, fiind în această privință de acord cu Jack că o coafură sofisticată pe corabie ar fi fost mult prea repede stricată de vânt. Totuși, se duse direct la mica măsuță de toaletă și se așeză pe scaun, doar ca să-i facă pe plac lui Nettie – iar draga ei prietenă zâmbi fericită în timp ce-i despleti părul și începu să i-l aranjeze într-un stil mai modern.

Deși cabina lui Judith era de dimensiuni rezonabile, spațiul era totuși micuț, aglomerat cu un pat masiv, un șifonier și un scaun confortabil pentru citit, o comodă micuță, chiar și o măsuță rotundă pentru două persoane, plus cuferele ei, aliniate pe lângă un perete. Dar Judith nu avea de gând să petreacă prea mult timp în cabină. Astăzi fusese o excepție. În timp ce restul familiei își aranja lucrurile și se recupera după petrecerea de seara trecută și plecarea matinală, Judy își petrecuse aproape întreaga zi citind și odihnindu-se. Și obișnuindu-se cu „picioarele de marinar” cum numise verișoara ei procesul de adaptare la mișcarea constantă a corabiei.

Pe Judith nu o deranja câtuși de puțin. Ba chiar era de-a dreptul încântată că se afla din nou pe o corabie.

Posibil pentru că îi plăcea marea chiar mai mult decât lui Jacqueline. Mare păcat că mama și sora ei nu-i împărtășeau pasiunea, altfel ar fi avut mai multe ocazii să navigheze cu unchiul ei, de-a lungul anilor.

Aștepta cu nerăbdare compania familiei în această seară, la cina ce urma să aibă loc în cabina mult mai mare a unchiului ei. Și era nerăbdătoare și să-și revadă vărul cel nou – cel puțin presupunea că Andrassy și sora lui vitregă aveau să fie invitați la cină. Iar Nettie se asigură că arăta de parcă s-ar fi dus la o cină simandicoasă dintr-un salon londonez. Rochia, din voal alb peste mătase albastră și cu broderii liliachii nu era nouă, însă noua ei garderobă pentru acel sezon nu fusese încă terminată, fiindcă mama ei nu se așteptase să aibă nevoie de ea pentru cel puțin încă o lună. Chiar și așa, luase totul cu ea, motiv pentru care avea de două ori mai multe cufere decât Jack, haine pe care să le poarte pe corabie și în primele zile în Bridgeport și o garderobă completă pentru care mai avea însă nevoie de o cusătoreasă, care să pună la punct ultimele detalii.

– Gata! Arăți încântător, ca întotdeauna, domișoară dragă, spuse Nettie, după ce termină de aranjat părul lui Judith. O să chem mâine un băiat de pe punte să scotocească după cutia cu bijuterii. Nu știi de ce a fost pusă împreună cu hainele neterminate.

– Pentru că nu am considerat că o să am nevoie de ea înainte să ajungem în America, și chiar așa este. Nu îmi trebuie bijuterii pretențioase la o cină în familie, așa că nu este nevoie să o scoatem de nicăieri, zise Judith, apoi se grăbi să iasă din cabină, înainte ca Nettie să apuce să-și exprime dezaprobarea.

În timp ce închidea ușa, sări surprinsă în clipa în care o femeie se rățoi în spatele ei, pe un ton mult prea aspru:

– Dă-te la o parte!

Judith înțepeni numaidecât și, când se întoarse, văzu o pereche de ochii cenușii, ca norii de furtună, ațintiți asupra ei. Părul șaten al femeii era foarte bine strâns la spate, iar expresia ei furioasă o împiedica pe Judith să-și dea seama dacă era frumoasă sau banală. Și era furioasă pentru că drumul îi fusese blocat însă preț de câteva clipe? Judith nu-și putea imagina cine era, apoi își dădu seama. Sora vitregă a lui Andrassy, Catherine?

Deschise gura să se prezinte, dar Catherine era prea nerăbdătoare ca să o lase să spună ceva.

– Era să mă trănțești la pământ, iar acum stai și te holbezi la mine? Ți-am cerut să te dai la o parte!

Tocmai se pregătea să o împingă pe Judith din calea ei, când Jacqueline trânti de perete ușa propriei cabine, în spatele lor, și mârâi în coridorul îngust:

– Nu se țipă pe o corabie! Învață regulile înainte să urci pe punte, altfel te trezești aruncată peste bord.

Și, cu aceste cuvinte, Jacqueline trânti ușa la loc. Sigur, puteai conta pe o astfel de reacție din partea lui Jack, atunci când era supărată. Fața femeii se înroși. Judith se văzu nevoită să plece de acolo înainte să izbucnească în râs, ceea ce n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Dar săracul Andrassy! Nu glumise cu o seară în urmă când le spusese că nu-și doreau să o cunoască pe sora lui. Acum ea înțelegea motivul.

Judith se strecură pe lângă Catherine și urcă în fugă pe punte, unde nu-și mai putu stăpâni un chicot de râs.

Așteptă câteva minute, până când Jacqueline veni lângă ea.

– Îmi imaginez că era sora vitregă? zise Jack, urcând scările.

– Judecând după rochia din catifea roșie, n-aș crede că era o servitoare de la bucătărie.

Jack pufni.

– Dacă se ducea în cabina ei, să sperăm că o să rămână permanent acolo. Am auzit fiecare cuvânt. O asemenea bătărbănie...

– De obicei are un motiv, o întrerupse Judith. Apoi își trecu brațul prin al verișoarei ei și se îndreptară împreună spre puntea principală. Avea o expresie de încordare pe chip. Poate de durere, nu neapărat din cauza unei stări proaste de spirit.

– Nt, făcu Jacqueline. Tu vezi mereu partea bună în oameni.

Judith râse și o necăji:

– Iar tu încerci mereu să nu o vezi.

– Nu este adevărat! În plus, de cele mai multe ori, primele impresii sunt corecte. Cu toate acestea, o să încerc să nu emit judecăți în această situație, dar numai pentru că așa vrei tu.

Câteva minute mai târziu, intrau în cabina căpitanului. Accesul se făcea direct de pe punte, cu doar câteva trepte în fața ușii prin care se cobora, așa că nu mai bătură. James și Georgina erau pe canapea, el cu brațul petrecut peste umerii ei. Anthony și Katey erau deja prezenți și se așezaseră la masa lungă.

Era o cameră mare, care amintea de un salon. Pe o parte erau o canapea lungă și fotolii tapitate, plus două mese pentru jocuri de cărți, iar pe cealaltă se găsea un birou suficient de mare încât să se poată întindă hărțile pe el, lângă zona rezervată pentru servitul mesei. Un paravan de lemn, cu gravuri sofisticate, așezat într-unul din colțurile din spate, ascundea patul de restul încăperii. Draperiile ferestrelor aranjate într-un șir lung pe perețele din spate erau deschise, lăsând să se vadă oceanul și luna care strălucea deasupra apei.

Era locul preferat al lui Judith de pe întreaga corabie. Adora să stea la ferestrele astea și să privească întinderea de apă. În timpul zilei, privești oceanul era încântătoare, iar noaptea, dacă luna nu se ascundea în spatele norilor, peisajul îți tăia pur și simplu răsufarea.

După ce își sărută repede tatăl și sora, se duse lângă ferestre. Nu putea vedea luna, având în vedere faptul că vântul îi ducea în acel moment pe o rută de sud-vest, dar lumina ei se reflecta în valuri.

Jacqueline se dusesse lângă părinții ei, pe canapea, iar Georgina, privind rochia verde pal pe care o purta Jack, i se adresă, ușor ironic:

– Mă mir că nu ți-ai pus încă pantalonii.

– Nu m-a lăsat scoțianca, mârâi Jack. Dar cred că o să-mi bariadez ușa.

– Nettie are intenții bune, așa că ar fi de preferat să-i explici și să încerci să o faci să înțeleagă.

– Să faci un scoțian să înțeleagă? replică Jack, uitându-se direct la Anthony.

Anthony izbucni în râs.

– Ros te-ar lăsa fără urechi dacă te-ar auzi c-ai spus una ca asta.

– Numai dacă m-ar prinde, răspunse Jacqueline, strâmbându-se.

– Îmi pare foarte rău că Roslynn și Jaime nu suportă marea și nu au putut veni cu noi. Anthony suspină, dar era într-o stare de spirit mult prea bună ca să se mai gândească la asta, așa că adăugă: Dar, având în vedere că yankeul va fi scos din joc preț de câteva zile, am de gând să profit la maximum de această rară ocazie. La urma urmei, cât de des să întâmplă să am două dintre

fetele mele numai pentru mine? Apoi își ridică paharul de brandy. Pentru răul de mare!

– Nu e amuzant, tată! zise Katey, grăbindu-se să-i ia apărarea soțului ei, Boyd.

– Mie mi s-a părut amuzant, observă James.

Andrássy sosi câteva minute mai târziu. Bătu la ușă. James se mulțumi să-i strige doar să intre. Noul lor văr era îmbrăcat oficial, în negru, cu o capă scurtă prinsă cu o broșă perlată, sub care se vedea o eșarfă albă ca zăpada. Și avea în continuare spada. Chiar și salutul pe care îl adresă tuturor păru puțin cam forțat – sau poate pur și simplu se simțea intimidat.

Zăbind, Georgina se ridică și îl conduse la unul dintre scaune, întrebându-l în același timp:

– Vine și sora dumitale?

– Nu. Nu se simte în largul ei să se alătore familiei la cină, pentru că nu e „una dintre noi” și nu vrea să deranjeze. De fapt, insistă chiar să vă răsplătească generozitatea lucrând în timpul acestei călătorii. Poate la bucătărie sau...

– Asta ar fi ceva extrem de neobișnuit și absolut deloc necesar, zise Georgina.

– Știți, de fapt ar fi necesar. Catherine poate fi destul de agitată – Judith și Jacqueline schimbă o privire și dădură ochii peste cap, dar Andrásy continuă: Și poate ar fi mai calmă dacă ar avea ceva de făcut.

Oare era ideea lui Catherine sau a lui Andrásy? se întreba Judith. Dacă era a lui, putea explica motivul atitudinii de mai devreme a surorii sale. Să o pună la treabă, ca pe o servitoare?

Probabil că același gând trecuse și prin mintea Georginei, pentru că păru ușor enervată atunci când răspunse:

– Nu este servitoare și nu va fi tratată ca una.

– Exact asta am încercat și eu să-i spun, zise Andrásy. Dar mă tem că, dacă nu are cu ce să-și umple timpul... Îmi pare rău că nu ne-am gândit să aducem niște materiale cu care să lucreze pe drum. Este foarte pricepută la cusut, își face singură toate hainele, atât de mult îi place să coasă. Așa că, dacă vreuna dintre dumneavoastră, doamnelor, are nevoie de vreo reparație, Catherine ar fi încântată să vă ajute, măcar cu atâta.

– Ei, presupun că aş putea să-mi rup vreo câteva tivuri, răspunse Georgina, zâmbind amuzată.

Câteva persoane râseră.

Judith îşi ţinu gura şi scutură din cap uitându-se la Jack, atrăgându-i atenţia verişoarei ei să nu menţioneze faptul că Judith avea nevoie de ajutorul unei cusătorese. Nu avea de gând să se pricopsească cu Catherine, nu înainte să-şi poată forma o părere mai bună despre ea – presupunând că acest lucru era cu putinţă.

Dar subiectul fu schimbat în clipa în care sosiră Artie şi Henry, ca să anunţe cina. Cei doi rămaseră blocaţi în uşă, încercând amândoi să intre în acelaşi timp. Ceea ce nu surprinse pe nimeni, în afară de Andrassy. Cei doi bătrâni lupi de mare erau cei mai buni prieteni, dar un străin nu şi-ar fi putut da seama de acest lucru văzându-i cum se ciondăneau în permanenţă. Făcuseră parte din echipajul lui James în cei zece ani în care acesta cutreierase mările şi oceanele, dar se retrăseseră odată cu el, devenind majordomii lui, împărţind postul aşa cum îl împărţeau acum pe cel de pe corabie, ocupând amândoi poziţia de ofiţer secund pe durata călătoriei.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei, care fu curând acoperită de o mulţime de farfurii. Andrassy se grăbi să tragă un scaun pentru Jack, apoi să se așeze pe cel de lângă ea. Nu era cam prea zelos? Judith se întrebă dacă urma să aibă un motiv ca să o necăjească mai târziu pe verişoara ei.

Nu-i era foame, pentru că gustase deja din preparatele pentru cină ceva mai devreme, când trecuse pe la bucătărie. Observă că şi Katey, aşezată lângă ea, abia dacă se atingea de mâncare, dar din alte motive.

– Te gândeşti la Boyd? întrebă Judith.

Katey încuviinţă din cap.

– Nu-mi place să-l văd atât de chinuit. Ai crede că, după atâţia ani petrecuţi în larg, ar fi trebuit să nu mai simtă răul de mare.

– Nu cred că e ceva care să treacă.

– Ştiu, oftă Katey. Aş vrea doar – ştii că îl pune pe doctorul de pe corabie să-i pregătească somnifere, ca să poată să doarmă până când îi trecea. M-am oferit să i le fac eu, dar m-a refuzat, pentru că vrea să fie treaz şi să stea de vorbă cu mine. Deşi în cea

mai mare parte a timpului îi este prea rău ca să poată scoate un cuvânt. Aşa că ajung până la urmă să dorm prea mult, cum s-a întâmplat azi. Acum nu o să mai pot dormi la noapte, deşi noaptea e singurul moment în care reuşeşte el să doarmă.

– Cel puţin răul de mare nu durează decât trei sau patru zile. Dar nu ţi-ai adus nimic de citit cât timp îi ţii companie?

– Nu, nu m-am gândit la asta.

– Eu da. Şi tocmai am terminat o carte foarte bună. Mă duc să ţi-o aduc, în eventualitatea în care te aşteaptă o noapte albă.

– Mănâncă mai întâi, insistă Katey.

Judith zâmbi ştrengăreşte.

– Am mâncat mai devreme.

Judith îi spuse tatălui ei că avea să se întoarcă repede, apoi ieşi din cabina căpitanului. Erau câteva felinare aprinse, deşi nu ar fi fost nevoie de ele, având în vedere că lumina lunii scălda întreaga punte. Judith zări astrul în partea de răsărit a cerului şi se opri. Şi-ar fi dorit să fie lună plină, dar era frumoasă şi aşa. După ce aducea cartea, se hotărî să se ducă lângă parapet ca să o poată admira în voie, înainte de a reveni la familia ei. Dar, în timp ce urca în grabă scările la întoarcere, scăpă cartea din mână în clipa în care se izbi direct de o fantomă. Şi nu de orice fantomă, ci de fantoma ei.

Capitolul 12

Rămase paralizată, privindu-l în lumina unuia dintre felinarele de pe punte. Părul, la fel de alb cum şi-l amintea, îi flutura pe umeri. Ochii-i erau mai verzi decât ţinea ea minte. Şi era înalt. Nu, mai înalt decât îşi amintea, îşi dădea seama acum, că stătea chiar lângă el. Peste un metru optzeci. Era prea aproape. Îşi dădu seama că o prinsese de umeri, ca să o țină să nu cadă pe spate, pe scări. Dar ar fi trebuit să-i dea drumul, acum, că-şi recăpătase echilibrul. Cineva ar fi putut să treacă pe acolo şi să-i vadă. De pildă, tatăl ei.

Cu acest gând alarmant în minte, făcu un pas într-o parte, îndepărtându-se de scări, iar bărbatul îi dădu drumul.

– Ești mort, fu tot ce reuși ea să spună.

– Nu, nu sunt. De ce zici asta?

– Nu-ți amintești?

– Cred că mi-aș aminti dacă aș fi murit.

– Ne-am întâlnit acum câțiva ani, în casa dărăpănată din Hampshire, lângă proprietatea ducelui de Wroughton. Am crezut că ești o fantomă atunci când te-am găsit acolo. Ce cauți aici?

Bărbatului îi trebuiră câteva clipe ca să facă toate legăturile, apoi însă izbucni în râs:

– Așadar, de-asta mi se părea că te cunosc de undeva! Copila băgăcioasă cu părul ca apusul soarelui. Un zâmbet îi apăru leneș pe chip și ochii lui de smarald o măsurară din cap până-n picioare. Dar văd că nu mai ești copilă.

Judith roși numaidecât. Nu, nu mai era copilă, dar chiar trebuia să caute în mod atât de ostentativ dovezile acestui fapt? N-ar fi trebuit să-și fi lăsat șalul în cabină. Fantoma ei era un marinăr de rând. Și nu se cuvenea nici să discute atât de mult cu un membru al echipajului. Dar, la naiba cu toate conveniențele, era absolut fascinant! Judith voise să știe absolut tot ce se putea ști despre el atunci când crezuse că era o fantomă. Încă voia să știe. Cu acest scop, îi întinse mâna, dar și-o retrase repede atunci când bărbatul din fața ei nu făcu altceva decât să se uite la ea. Ușor intimidată de faptul că nu știuse să răspundă la salutul ei formal, spuse:

– Eu sunt Judith Malory. Prietenii și cei din familie îmi spun Judy. Poți să-mi spui și tu așa.

– Noi nu suntem prieteni, îi atrase el atenția.

– Nu încă, dar am putea fi. Poți începe prin a-mi spune cum te cheamă.

– Și dacă nu-ți spun?

– Ești cam ursuz pentru o fostă fantomă, nu crezi? Ești prea neprietenos pentru a fi prietenul cuiva? Foarte bine. Încuviință din cap și spuse: Te rog să mă scuzi.

Apoi se duse lângă parapet. Privi reflexia unduitoare a lunii pe apa neagră ca smoala. Era atât de frumoasă...! Dar acum nu putea

aprecia pe de-a-ntregul frumusețea priveliștii, pentru că era dezamăgită. Mult mai dezamăgită decât ar fi trebuit să fie.

Aproape că-i venea să plângă, ceea ce era absurd – dacă nu cumva Jack avusese dreptate. Își imaginase oare că era îndrăgostită de fantoma ei? Nu, și asta era absurd. Fusesse doar curioasă, intrigată și fascinată de gândul că era o fantomă, că astfel de lucruri existau cu adevărat. Chiar și după ce ea și Jack crescuseră și ajunseseră la concluzia că nu avea cum să fi fost cu adevărat o fantomă, tot fusesse mai interesant și mai amuzant să se gândească la el în felul ăsta. Și totuși, avea acum dovada că era un bărbat adevărat – un bărbat în carne și oase, ce-i drept, foarte frumos aranjate. Și nu era atât de palid pe cât și-l amintea. Nu, acum pielea lui era chiar bronzată. Fiindcă muncise pe corabie? Cine era? Un marinăr, asta era clar. Dar ce căutase în casa aceea veche, în toiul nopții, cu ani în urmă? Bărbatul-fantomă îi spusese că era casa lui. Dar cum putea un marinăr să-și permită o asemenea casă?

Era mai curioasă ca oricând să afle ce era cu el. Misterele ne-rezolvate o scoteau din sărite. Nu ar fi trebuit să renunțe atât de ușor la răspunsurile pe care le dorea. Jack ar fi insistat.

Poate dacă l-ar întreba pe unchiul James...

– Nathan Tremayne, spuse o voce adâncă.

Judith zâmbi satisfăcută în sinea ei, apoi îl privi preț de câteva clipe. Era atât de înalt și de chipeș, cu părul lung și blond fluturându-i în briza mării! Stătea la câțiva pași de ea, privind la rândul lui în largul oceanului, așa că nu părea să fi vorbit cu ea. Dar îi vorbise. Era oare la fel de curios în ceea ce o privea pe cât era ea în legătură cu el?

– Îmi pare bine, Nathan. Sau preferi Nate?

– Nu contează. Vorbești mereu așa cu bărbați străini?

– Ești străin?

– Pentru tine, sunt un străin, sublinie el.

– Câtuși de puțin. De fapt, noi doi suntem cunoștințe vechi.

Nathan râse încet.

– Faptul că ne-am dat afară dintr-o casă unul pe celălalt acum cinci ani nu ne transformă în cunoștințe. Și ce căutai acolo, în noaptea aia?

– Eu și verișoara mea, Jack, ne duseserăm să vedem ce e cu lumina pe care o tot vedeam acolo. Casa aia fusese întotdeauna abandonată, nimeni nu-și amintea să fi locuit cineva acolo. Nu ar fi trebuit să fie nimeni înăuntru. Dar am văzut lumina din camera noastră, din casa ducelui.

– Și ați crezut că ați găsit o fantomă?

Judith roși din nou, dar nu se uitau unul la celălalt, așa că își imagina că el nu observase.

– Când te-am văzut acolo, a fost o presupunere rezonabilă.

– Cătuși de puțin. Chiar dimpotrivă.

I se părea că surprinde o notă amuzată în tonul lui? Trase cu coada ochiului. Era prea greu să reziste. Și da, îl văzu zâmbind în clipa în care adăugă:

– Ați tras o concluzie la care un adult nu ar fi ajuns niciodată.

– Ei bine, nu eram încă adulte, zise Judith. S-a întâmplat acum câțiva ani. Și aveai felinarul în mână, dar nu îți lumina decât partea de sus a corpului. Arătai ca și cum ai fi plutit.

El râse din nou – ce sunet plăcut, cu tonalități de bas. O șuviță de păr i se mișcă pe fruntea lată. Nu avea părul chiar atât de alb pe cât își imaginase ea. Vedea acum sclipiri aurii.

– Foarte bine, cedă el. Îmi dau seama că e posibil ca imaginația să-ți fi jucat feste.

– Atunci, de ce ești aici în seara asta, atât de trist? îl întreabă ea.

– Trist?

– Nu ești trist?

– Nu, nu sunt trist, drăguță. Dar, în loc să intre în detalii, o întreabă: Chiar crezi în fantome?

Ea ridică privirea și îi văzu buzele arcuite într-o jumătate de zâmbet și o sprânceană ridicată.

Rădea de ea? Oh, da! Mai observă și că ochii lui verzi erau ațintiți asupra ei. Foarte îndrăzneț pentru un marinar de rând, dacă într-adevăr asta era. Foarte îndrăzneț pentru orice bărbat, la drept vorbind, având în vedere că abia se cunoscuseră – prima lor întâlnire nu putea fi pusă la socoteală.

Ca răspuns la atitudinea lui, spuse:

– Eu și Jack am ajuns acum câțiva ani la concluzia că ne-am înșelat în acea noapte. Dar am continuat să-ți spunem Fantoma,

pentru că ni se părea amuzant. Era secretul nostru special, pe care nu l-am împărtășit decât verișorilor mai mici. Era mult mai interesant să spunem că am găsit o fantomă, nu pe noul proprietar al casei. Dar nu poți fi tu proprietarul casei. Ce căutai acolo?

– Poate că-mi plac secretele la fel de mult ca ție.

Ajunsă pe punctul de a găsi o cale spre elucidarea misterului care o intrigase ani de-a rândul, Judy fu destul de deranjată de răspunsul lui.

– Chiar nu vrei să-mi spui?

– Nu ai încercat încă să mă convingi, drăguță. Poți să încerci cu un zâmbet drăgălaș...

Judith înlemni. Era atât de țeapănă, încât își putea auzi inima bătându-i în piept. Nu putea da crezare revelației care-i devenise dintr-odată clară ca lumina zilei. Știa cine era. Își amintise când îi spusese a doua oară *drăguță*. Fusese prea năucită ca să bage de seamă prima oară când i se adresase așa, dar de data asta își aminti unde mai auzise acest cuvânt. Cu doar două săptămâni în urmă, de pe buzele unui bărbat pe care îl bănuise a fi mult mai periculos decât un simplu vagabond.

În acea noapte, din clipa în care își dăduse seama cât de ciudat era ca un vagabond să bea brandy franțuzesc, știuse că nu fusese ceea ce părea a fi la prima vedere. Dar asta nu era tot. Îi spusese că era mai familiarizat cu vechea casă abandonată decât era ea, așa că fie stătuse mai mult timp acolo, fie o vizitase de mai multe ori. Pusese un lacăt la ușa unei case care nu-i aparținea. Ieșise dintr-o încăpere ascunsă, unde ar fi putut foarte bine să dosească bunuri de contrabandă sau obiecte furate. Și o avertizase să nu spună nimănui că îl văzuse acolo. Toate aceste aspecte duceau la concluzia că bărbatul din fața ei era, într-un fel sau altul, certat cu legea.

Firește că îi povestise lui Jacqueline despre el a doua zi dimineața și firește că Jack fusese de acord cu concluzia ei și îi sugerasese să-i spună totul lui Brandon, care putea să inventeze o poveste și să-l avertizeze pe tatăl lui, fără să dezvăluie faptul că Judith dăduse nas în nas cu nelegiuitul în casa dărăpănată. Înainte să plece din Londra, Brandon îi spusese că vorbise cu tatăl lui și o asigurase că îl prinseseră pe contrabandist cu marfa asupra lui chiar în acea zi. Atunci, ce căuta aici, pe *Maiden George*?

Bărbatul părea să aștepte un răspuns din partea ei. I-l dădu, suierând:

– Meriți să fii la închisoare. De ce nu ești?

Capitolul 13

Nathan fu luat prin surprindere de întrebarea furioasă a fetei. Aproape că râse gândindu-se cât de aproape de adevăr era, însă nu înțelegea de unde ar fi putut ea să știe acest lucru.

Cu toate acestea, instinctul de conservare preluă numaidecât controlul.

– M-ai confundat cu altcineva, o asigură el. Dar nu mă miră. Mai întâi ai crezut că sunt o fantomă, apoi m-ai luat drept moșier. Nu este evident că sunt un marinar care muncește ca să câștige o pâine?

– Nu te cred.

– De ce nu?

– Pentru că nu aveam cum să uit un chip care m-a bântuit timp de cinci ani de zile, iar acum ți-am recunoscut și vocea.

– De acum cinci ani de zile? Nu cred că e posibil.

– De acum două săptămâni, când m-ai acostat în aceeași casă, zise ea, aprinzându-se. Ești un om certat cu legea, și nu te vreau pe corabia asta, ca să-mi pui familia în pericol.

„Așadar, ea a fost!” își spuse Nathan. Nu una dintre servitoarele ducelui, așa cum presupusese în acea noapte. Și poate că nici nu era cu adevărat o lady, ci numai cu titlul. Era un gând interesant și deloc deplasat, ținând cont de faptul că o întâlnise, în ambele ocazii, singură, în toiul nopții. La fel cum era și în această seară.

– Mi se pare mie că tu ești cea care a încălcat legea, intrând în case care nu-ți aparțin. Și chiar de mai multe ori. Spune-mi, dragă, familia ta știe de întâlnirile pe care le ai în toiul nopții?

Fata trase aer în piept.

– Nici să nu îndrăznești! Știi că ți-am spus adevărul în legătură cu motivul pentru care mă aflam acolo în acea noapte.

– Dacă n-am fost acolo, de unde să știu? Oh, stai. Veniseși să mă vezi din nou? Rânji, începând dintr-odată să se distreze. Ce-i drept, în formă de fantomă, dar tot despre mine era vorba. Și ai recunoscut deja că ai făcut acest lucru cel puțin o dată.

Fata se încruntă.

– Să nu-ți închipui că o să poți inversa rolurile, dar frumoasă încercare. Știi bine că nu încap comparație cu un contrabandist. Sau poate hoț? Ce ești de fapt?

– Și de ce-aș fi una sau cealaltă?

– Pentru că toate dovezile se adună, și nu sunt puține. Ai mințit chiar și în acea seară. Nu erai doar în trecere, nu când aveai un pat frumos aranjat în cameră.

– Un om certat cu legea care să-și care patul după el? Îți dai seama cât de improbabil este?

– Ai pus lacăt la ușă, îi aminti ea.

– Dacă cel despre care tot vorbești a făcut asta, sunt sigur că a urmărit să nu fie trezit în toiul nopții de vânătorii de fantome închipuite. Dar n-a ținut, nu?

– Ți se pare amuzant?

El zâmbi.

– Am spus eu asta?

– Nici nu era cazul, având în vedere că ți se citește pe față! sări ea.

– Ei bine, atunci m-ai prins, draguță. Dar nu mi se întâmplă în fiecare zi să fiu acuzat de activități ilegale. Trebuie să recunosc, găsesc situația oarecum amuzantă.

– Ai ascuns bunuri ilegale acolo și ai reprezentat un risc pentru familia mea. Verșorii mei ar fi putut fi implicați. Nimeni nu i-ar fi crezut că nu știau ce se petrece chiar sub nasul lor. Scandalul mi-ar fi afectat întreaga familie.

Lua cu atâta patimă apărarea familiei ei? Ei bine, cel puțin la-tura asta i-o putea înțelege. Dar nu schimba cu nimic faptul că trebuia să o convingă că se înșelase.

Așa că râse.

– Tu te-auzi ce spui? Nici un om întreg la minte nu ar acuza un duce de ceva, cu atât mai puțin că ar fi implicat în afaceri ilegale.

– Așadar, recunoști? Ai ieșit din camera aia, și am simțit gust de brandy când m-ai sărutat. Nu erai doar un vagabond în trecere, așa cum ai spus. Nu am nici o îndoială că ai folosit casa aceea ca să-ți ascunzi marfa în ultimii cinci ani, nu-i așa?

El abia se stăpânea să nu râdă. Ea pusese totul cap la cap, și chiar cu o precizie uimitoare. Isteață fată! Și frumoasă, și deșteaptă. Când întâlnise ultima oară combinația asta? Dar nu făcea decât să-i aducă acuzații pe care spera să-l audă confirmându-le. Iar asta n-avea să se întâmple. Totuși, trebuia să o scoată de pe pistă...

Cobori vocea, îi zâmbi larg.

– Știi, drăguță, dacă noi doi chiar ne-am fi sărutat, crede-mă că nu ar fi fost un amănunt pe care să-l uit atât de ușor. Și acum mă faci să-mi pară rău că nu s-a întâmplat...

Ea se uita fix la gura lui. Așa cum sperase, îi distrăsese atenția. Doar că nu luase în calcul faptul că același lucru i s-ar fi putut întâmpla și lui. Simțea un imbold incredibil de puternic de a o săruta din nou, chiar acolo, pe punte, în lumina lunii. Nebunie curată.

Dar fu salvat de la a afla ce ar fi putut să urmeze atunci când îi auzi pe doi dintre membrii echipajului vorbind, vocile răsunându-le tot mai tare pe măsură ce se apropiau.

Îi auzi și ea și aruncă o privire temătoare în spatele lui.

– Noapte bună, drăguță. Cred c-ar fi mai bine să dispar ca o fantomă. N-aș vrea ca familia ta să-ți descopere pasiunea pentru întâlniri de-astea în miez de noapte.

Nathan se îndepărtă. Spera că amenințarea subtilă, plus îndoilele pe care poate că i le sădise în minte să fie de-ajuns pentru a o face să-și țină gura momentan. Avea de gând să urce din nou pe catarg, dar, neputând rezista tentației de a privi înapoi, se ascunse doar în umbra acestuia. Era deja la jumătatea punții principale când se întoarse la rândul ei și privi în urmă. Se mai gândise la vreo remarcă răutăcioasă pe care să o strige în urma lui? Dar se relaxă în clipa în care văzu că nu se uita după el, ci mai degrabă după cartea pe care o scăpase. Se întoarse după ea.

Câteva clipe mai târziu, o pierdu din vedere atunci când intră în cabina căpitanului. Imaginea ei îi rămăsese însă în minte. Femeia asta era prea frumoasă – dar reprezenta un pericol. Trebuia

să găsească o soluție mai bună ca s-o împiedice să împărtășească și altora suspiciunile ei.

Dar asta putea aștepta până a doua zi.

Capitolul 14

În dimineața următoare, Nathan îl căută pe Corky, pentru a discuta noua lui problemă – Judith Malory. Dar prietenul său fusese trimis să frece puntea principală, o sarcină atât de umilă, încât Corky nu se putea opri din bombănit suficient timp cât să-i poată oferi vreo sugestie. Cu toate acestea, Nathan îi ținu companie, în timp ce verifica balustrada, căutând eventuale cuie desprinse. Nu era ceva ce ar fi făcut în mod normal la începutul călătoriei – dacă nu ar fi văzut-o pe Judith sprijinindu-se de balustradă cu o seară în urmă.

– Ai grijă, căpitane! zise dintr-odată Corky, în spatele lui. Problema de care-mi povesteai se îndreaptă spre noi.

Nathan se întoarse și o văzu pe Judith înaintând spre el. Corky se grăbi să se dea la o parte. Era și mai frumoasă în lumina zilei, cu soarele făcându-i părul să strălucească în scipiri roșii-aurii, îmbrăcată cu o haină lungă, de catifea, lăsată neîncheiată peste o rochie albastră tivită cu dantelă galbenă – și cu lumina scânteindu-i în ochii de un albastru cobalt.

Cu o seară în urmă pierduse câteva agrafe, pe care Nathan le găsisese pe punte, după ce plecase, așa că nu se mira să o vadă astăzi cu părul împletit. Agrafe cu vârf de diamant. Se gândise inițial să le păstreze ca amintire, dar le scoase acum din buzunar și i le întinse, sperând să amâne astfel un nou asalt. Nu reuși.

– Nu îmi place deloc modul în care m-ai amenințat aseară! începu ea.

Nathan ridică din umeri.

– Dacă intenționezi să aduci acuzații fanteziste la adresa mea, am și eu unele mai realiste în ceea ce te privește – și anume, că pari să ai obiceiul de a te întâlni cu bărbați ciudați, în toiul nopții.

– În clipa în care îmi pui familia în pericol, nu încap comparații! zise ea, furioasă. Îți cer o explicație.

Nathan scrâșni din dinți, frustrat. Nu avea de gând să dea totul în vileag și să-i spună despre situația lui neobișnuită, atâta timp cât nu o cunoștea și nu avea nici un motiv să aibă încredere în ea. Oricât de frumoasă ar fi fost, tot o aristocrată bogată rămânea. Și nici nu era sigur că avea de gând să împărtășească și altora bănuielele ei. Dacă așa ar fi stat lucrurile, de ce l-ar fi căutat din nou în această dimineață, ca să mai stea la discuții? Trebuia doar să găsească o modalitate de a se asigura că n-avea să spună nimic, sau cel puțin o explicație pe care fata să o creadă, ca să rădă singură de concluziile la care ajunsese.

Sau poate încă o frântură de adevăr ar fi fost de ajuns....

– Tremayne! bubui o voce de undeva de la prora.

– Pe toți dracii! șuieră Nathan printre dinți. Știam eu că nu trebuia să vorbesc cu tine, când toată corabia e plină de rude de-ale tale – inclusiv căpitanul.

– Chiar așa, de ce ești aici? Încerci să fugi de ștreangul din Anglia?

Exasperat, Nathan spuse:

– Nu! Mă duc după corabia mea, care mi-a fost furată.

– Altă minciună? Pentru Dumnezeu, spui măcar vreodată ceva adevărat? Apoi, cu un zâmbet de superioritate, adăugă: Dar asta-i tonul cu care unchiul spune: „Vino încoace!”, nu „Vino încoace ca să te omor”. Pe ăla o să-l auzi mai târziu, după ce-o să-i spun cine ești cu adevărat, Nathan Tremayne.

Nu mai avea timp s-o îmbrobodească, așa că zise:

– Dă-mi șansa să-ți explic, înainte să faci ceva ce să regretăm amândoi. Nu e așa cum crezi tu.

O lăsă cu aceste cuvinte și, spera, cu suficiente îndoieli în legătură cu părerea pe care și-o formase despre el încât să-și țină gura pentru moment.

Nathan se apropie de căpitanul Malory, destul de enervat. Omul n-ar fi putut să-l cheme într-un moment mai nepotrivit, când nepoată-sa încă-i mai ținea o secure suspendată deasupra capului. Dar nu credea că vreo câteva minute în plus cu Judith l-ar fi scăpat de secure. Fata avea două săptămâni să se convingă

că bănuielele legate de el erau întemeiate. Era posibil ca Nathan să aibă nevoie de tot atâta timp ca s-o facă să se răzgândească – dacă putea. Și dacă nu putea? Dacă le spunea și celorlalți ce-i trecea prin minte?

Desigur, i-ar fi putut-o lua înainte și să-i mărturisească totul chiar acum unchiului ei – ca de la căpitan la căpitan. Sigur, vezi să nu o facă! Ar fi fost o mișcare logică... dacă respectivul căpitan nu ar fi fost în același timp un lord. Afurisiții ăștia de aristocrați erau imprevizibili. Și nu știa nimic despre unchiul lui Judith Malory, în afară de faptul că era un lord bogat, căruia îi plăcea să se amestece în încăierări de stradă – și se și pricepea să se bată.

Cu siguranță îi lăsase această impresie cu două nopți în urmă.

Cel puțin nu credea că acest Malory era cel pe care trebuia să-l evite. Nu credea că omul voia să se răzbune pentru cele întâmplate pe chei; la urma urmei, îl lăsase să se ducă după marinarul lui Hammett. Totuși, în calitate de căpitan, era regele corabiei pe perioada acestei călătorii, cuvântul lui era lege, ordinele lui trebuiau urmate, drepte sau nu, și, dacă reușise să-l enerveze din cauza unei femei, avea să fie furios – pe el însuși.

Fusesse un prost cu o seară în urmă, se lăsase zăpăcit de o murtrită drăgălașă. Vorbise cu ea ca și cum acest lucru nu ar fi avut consecințe, apoi uitase cu desăvârșire acest aspect, după ce îi adusesese acele acuzații, care ar fi putut atrage după sine consecințe și mai grave. Ar fi trebuit să plece când avusese ocazia, înainte ca ea să-și dea seama cine era.

Era de tot râsul. Asta ar fi trebuit să fie partea ușoară a călătoriei. Partea grea nu trebuia să înceapă decât după ce ajungeau în Connecticut, unde era nevoit să-i convingă pe yankeii responsabili cu aplicarea legii să îl ajute pe el, un englez, să-și prindă proprii nelegiuți. În cel mai bun caz, avea să le ofere un foarte bun prilej pentru un râs copios. În cazul cel mai rău, aveau să-l arunce după gratii pentru îndrăzneala lui sau să-l alunge din oraș. Dar mai avea încă vreo câteva săptămâni înainte să afle cât de puternică mai era animozitatea dintre cele două țări, care se războieră nu o dată între ele.

Nu privi în urmă ca să vadă dacă motivul celei mai recente incurcături în care se găsea își luase sau nu tâlpășița. O putea

vedea însă în continuare cu ochii minții, cu rotunjimile ei blânde, desăvârșită în fiecare detaliu, cu buze senzuale – mult prea frumoasă pentru o singură femeie. Dacă nu putea să o convingă cu argumente, poate reușea în schimb să o seducă și să o facă astfel să păstreze tăcerea.

În clipa în care îi veni acest gând, luă și hotărârea. Așa avea să rezolve problema cu Judith Malory. De mult timp nu se mai simțise atât de mulțumit de o hotărâre luată. Și ce dacă era înconjurată de membrii familiei ei, toți aristocrați? Era obișnuit să trăiască pe muchie de cuțit.

Când Nathan se apropie de James Malory, îl văzu stând de vorbă cu secundul. Artie avea o mutră foarte spășită, ca și cum tocmai ar fi fost muștrat.

– Nu știam că îl voi ați montat înainte să ridicăm ancora..., spunea el.

Căpitanul era cu spatele la Nathan, așa că acesta nu se amestecă. Malory, cu o cămașă albă, deschisă la gât și umflată de vânt, cu pantaloni strânși pe picior, cizme negre până la genunchi și părul lăsat pe umeri, nu aducea cu nimic mai mult a aristocrat astăzi decât cu două nopți în urmă. Privind în jur, Nathan își dădu seama că era singurul membru al echipajului îmbrăcat corespunzător. Asemenea căpitanului, ceilalți marinari se descotorosiseră de veste și lucrau acum mai confortabil, în cămăși. La urma urmei, nu era o ambarcațiune militară, unde echipajul să fie obligat să fie mereu îmbrăcat la patru ace, în uniformă.

Tocmai se pregătea să-și scoată și el haina, când Malory se întoarse și îl observă.

– Fratele meu are de încheiat o socoteală cu dumneata, i-o trânti acesta direct.

Nathan tresări.

– Speram să nu vă fi amintit de mine.

– Uită cineva un asemenea păr? N-aș prea crede.

Dar căpitanul zâmbea șmecherește, ca și cum ar fi fost o amin-tire plăcută, ceea ce-l făcu pe Nathan să întrebe, precaut:

– Nu sunteți supărat că l-am lovit pe fratele dumneavoastră?

– Cătuși de puțin. Ba chiar mi s-a părut extrem de amuzant. Nu i se întâmplă prea des lui Tony să fie luat prin surprindere. Dar

acum o să vrea să-și ia revanșa, așa că ai face bine să-l eviți preț de câteva zile. Și se întâmplă că treaba pe care o am pentru dumneata o să te ajute să faci exact asta. Mi s-a spus că ești tâmplarul navei, dar cât de multă experiență ai în treaba asta?

Ușurat că nu avea să fie luat la rost pentru bătaia de pe chei, nici muștrat pentru că vorbise cu nepoata căpitanului, Nathan răspunse sincer:

– Trei ani, domnule. Doi în construcții și reparații și încă unul în care m-am ocupat de făcut mobilă. Înainte de asta, am construit hornuri. Și, mai înainte, mi-am încercat mâna la zugrăveli și construit de acoperișuri.

– Un băiat bun la toate – pe uscat. Și-atunci, ce cauți pe *Maiden George*?

– Am moștenit corabia tatălui meu acum câțiva ani, dar mi-a fost furată săptămâna trecută. Există un grup de hoți care jefuiește Anglia de vreo zece ani încoace, dar nu atât de des încât autoritățile să poată stabili o legătură și să-și poată da seama cine sunt și ce anume fac cu navele.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, dragă băiete, dar acum am alta. Un căpitan redus la funcția de tâmplar pe corabie? Iubești atât de mult marea încât vrei să navighezi cu orice preț?

– Destinația dumneavoastră este exact locul în care trebuie să ajung ca să-mi recuperez corabia.

James răs.

– Ah, asta era! Un motiv ascuns. Așadar, hoții ăștia sunt yankei? Povestea mi se pare de-a dreptul grozavă, pe legea mea! De-abia aștept să-i spun și cumnatului meu. Dar hai, spune, cum ți-ai dat seama?

– Nu mi-am dat eu seama, răspunse Nathan. Un anumit comandant Burdis l-a prins pe unul dintre hoți și are o socoteală personală cu el, pentru că tâlharii l-au omorât pe unul dintre oamenii lui. Mi-a spus unde pot găsi corabia, cu condiția să îi scot eu din joc pe hoți.

– Așadar, lucrezi pentru guvern?

– În mod neoficial.

– Firește, știi că nu-i putem călca pe bătători pe yankei fără să riscăm un nou război, nu? zise sec James.

– Mi-a fost menționat ceva de genul ăsta.
 – Ei bine, oi fi dumneata căpitan, dar nu în călătoria asta.
 – O să-mi fac treaba pentru care sunt plătit, îl asigură Nathan.
 – Poți fi sigur de asta, și o să-ncepi chiar acum. Secundul meu și-a adus aminte să încarce toate materialele necesare, dar îmi spune acum că a uitat să te informeze *pe dumneata* că vreau un ring de box în cala corabiei. Ia-ți uneltele și du-te jos, cu el. O să-ți arate unde să-l montezi.

– Un ring de box?

James începuse să se îndepărteze, dar se întoarse, o cută începând să i se formeze între sprâncene.

– Să nu-mi spui că nu știi ce este un ring de box!

Nathan se încordă, gata de luptă. Omul din fața lui arăta de-a dreptul amenințător atunci când se încrunta. Dar, ca să poată construi, Nathan trebuia să știe ce anume să construiască. Singurele ringuri pe care la văzuse el erau pentru bătauși de profesie. Cu siguranță, căpitanul nu se putea referi la așa ceva.

– Pentru lupte cu pumni?

Cuta dispăru.

– Splendid! Așadar, știi.

– Cât de mare să fie?

– Mărimea prelatei va determina dimensiunile platformei. La treizeci de centimetri deasupra podelei e de ajuns. Am fost asigurat că ai toate materialele necesare. Și, Tremayne, să nu dureze prea mult. Simt deja nevoia să mă folosesc de el.

– N-ar trebui să dureze mai mult de o zi, căpitane Malory.

– Excelent. Fă treabă bună și poți să-l testezi cu mine – da, da, știu că ți-am oferit deja postul ăsta și că m-ai refuzat, dar mi se pare că ai niște frustrări de care trebuie să te scapi, ținând cont de toată povestea cu corabia pierdută... S-ar putea să te răzgândești. Apropo, ai obținut informațiile pe care le voiai de la marinarul ăla?

– Da.

– Presupun că ar trebui să-mi cer scuze că m-am amestecat în treaba dumitale. Ce-i drept, nu păreai a avea nevoie de ajutor. Dar îmi este foarte greu să ratez o ocazie care mi se prezintă drept în față. Hai, fugi acum! Ai un ring de construit.

Malory nu părea să fie băiat rău – pentru un căpitan. Nathan nu îi spusese nimic din ce nu voia să fie știut și de alții. Și avea dreptate, nu i-ar fi stricat să-și elibereze cumva frustrările. Doar că nu erau cauzate de motivele pe care le credea Malory. Dar să se bată cu căpitanul, în largul mării, probabil nu ar fi fost în interesul lui. În mod clar, omul nu se aștepta să piardă. Dar dacă pierdea? Și se enerva apoi din cauza asta? Nu, cel mai bine ar fi să evite orice altă discuție cu căpitanul, ceea ce n-ar trebui să fie prea greu. Secundul și șeful de echipaj erau cei care primeau direct ordinele de la el. Ei erau cei care trebuiau să-i facă față lui James Malory în această călătorie, nu Nathan. Slavă Domnului!

Capitolul 15

De îndată ce Nathan urcase la pupa, Judith coborâse și se așezase chiar dedesubt, ca să poată auzi ce se spune fără a fi văzută. Dar ceea ce auzise nu făcuse decât să-i alimenteze furia. Tot mai multe minciuni! Omul ăsta spunea *vreodată* adevărul? Dar va trebui să o facă. Rugămintea lui – „Dă-mi o șansă înainte să faci ceva ce o să regretăm amândoi” – era singurul motiv pentru care nu se dusesese la unchiul James odată cu el. Ei bine, asta, plus faptul că James era singurul membru al familiei care s-ar fi mulțumit doar să ridice din umeri dacă ar fi aflat că exista un contrabandist la bord.

Pe tatăl ei trebuia să-l informeze, nu pe fratele lui. Și totuși, nu se dusesese să-l caute nici pe Anthony. O reținea acea fărâmbă de îndoială pe care Nathan o plantase în mintea ei.

Se duse în schimb în cabina lui Jacqueline, ca să vadă dacă verișoara ei se trezise. Jack nu ar fi iertat-o niciodată dacă nu ar fi fost ea prima care să afle că dăduse nas în nas cu fosta lor fantomă și că știa acum cine era *cu adevărat*. Dar Judith nu avusese încă ocazia să-i spună. Cu o seară în urmă, după ce-i adusese cartea lui Katey, tatăl ei o trăsese la un joc de table, pe care încă îl mai jucau atunci când Jack se retrăsese în camera ei.

Dar Jacqueline încă dormea buștean, iar Judith nu avu nevoie decât de o secundă ca să-și dea seama unde anume voia să fie. Cu imaginea lui Nathan Tremayne încă foarte proaspătă în minte, se duse unde știa că avea să-l găsească. Dar, când ajunse acolo, îl auzi discutând cu Artie, așa că se întoarse pe punte. Știa că nu se cuvenea ca o lady să fie singură cu un membru al echipajului și nu voia ca Artie să spună cuiva că ea mersese să-l caute pe Nathan.

În clipa în care Artie apărui pe punte, Judith coborî numai-decât înapoi în cală. Aruncă o privire înainte de a coborî și ultimele trepte.

Nathan era singur acum. Desfăcea conținutul uneia dintre lăzi, așa că nu o observă când se apropie. Își scosese haina și-și desfăcuse chiar și nasturii de sus de la cămașă, ceea ce nu era surprinzător, fiindcă în cală era mai cald decât pe punte. Totuși, Judith nu-și putea dezlipi ochii de el. Arătă absolut fermecător așa. Jack ar fi spus că arăta ca un pirat dacă l-ar fi putut vedea – nu, își aminti Judith, ca un contrabandist.

Gândul o ajută să-și dezlipească o clipă privirea. Privi roată prin cala mare, care părea aproape goală, fiindcă nu era o corabie comercială, încărcată cu marfă. Proviziile erau aranjate pe lângă pereți, în lăzi și butoaie de diverse dimensiuni. Înspre pupa, erau mai multe țarcuri pline cu animale de fermă, care erau, după nevoie, duse la bucătărie. Auzea cotcodăcitură câtorva găini, ceva mai la distanță. Nathan era în picioare, lângă o grămadă de materiale de construcție, dar, în afară de asta, cea mai mare parte a calei era goală, așa că era suficient spațiu pentru ringul de box pe care trebuia să-l construiască.

– Nu te-ai fi așteptat ca un tâmplar de corabie să aibă de făcut așa ceva, nu? zise ea.

Nathan se încordă în clipa în care îi auzi vocea, dar nu ridică privirea.

– Pleacă, pacoste ce ești, mormăi el, pe un ton neprietenos. Ne putem continua *dezbaterea* după ce-mi termin treaba.

Judith ignoră atât apelativul, deloc flatant, cât și sugestia lui.

– Trebuie să clarificăm câteva aspecte. Și, cu cât îți termini mai repede treaba, cu atât mai repede putem face asta. Pot să te ajut.

– Poți pe dracu'!

– Trebuie să măsoari prelata înainte să începi să construiești ringul, nu-i așa? Pot să te ajut să o întinzi.

El se întoarse spre ea și spuse:

– Așadar, ai tras cu urechea?

Ea nu văzu nici un motiv să nege.

– Am vrut să mă asigur că nu te omoară unchiul meu.

Nathan o privi cu ochii mijiți.

– Hai, zi! Glumești când spui asta sau nu?

Judith ridică din umeri.

– Este o chestiune de perspectivă. Pentru mine, e cel mai drăguț om din lume, tatăl iubitor al prietenei mele, cel mai bun prieten al tatălui meu. Sincer, e ca un ursuleț de pluș foarte mare.

– Dar pentru cei care nu fac parte din familia lui? întrebă el.

– Presupun că există persoane care se tem de el, deși nu-mi pot imagina de ce.

Nathan mârâi.

– Eu pot. L-am văzut culcând patru bărbați la pământ acum două seri. Pumnii lui sunt adevărate arme mortale.

– Ei, asta o știe toată lumea. Și el, și tata sunt pugiliști excelenți. Cei mai buni. Și asta de ani de zile. O abilitate pe care au moștenit-o de pe vremea când erau cei mai mari crai din Londra.

– Ai măcar idee ce spui? Boxul și sedusul femeilor nu au nici o legătură una cu cealaltă.

– Ba sigur că au, când te gândești cât de des erau provocați la duel de soții înșelați! Dar nu voiau să omoare un om doar pentru că nefericitul se întâmpla să aibă o nevastă necredincioasă, așa că preferau să mute cea mai mare parte a acestor provocări în ring. Oricum, tot ei câștigau.

Nathan făcu un pas spre ea.

– Aș fi crezut că astfel de chestiuni lumești nu ajung la niște urechi atât de delicate ca ale tale.

Judith dădu înapoi. Oare subiectul pe care îl adusese în discuție era motivul pentru care ochii lui verzi deveniseră atât de senzuali? Pulsul i se acceleră. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, dar zgomotul îi sună ca un suspin până și ei.

Spuse pe nerăsuflăte:

– Era ceva știut de toată lumea, nu un secret de familie.

El continua să se apropie de ea.

– Familia ta are secrete?

Ea continua să se dea înapoi, să se îndepărteze de el.

– Orice familie are secretele ei, dar îmi imaginez că nu chiar atât de multe pe câte ai tu.

Ea se gândi preț de-o clipă să rămână locului. Încerca să o facă să-i fie frică? Să se teamă că era sigură acolo cu el? Poate că nu fusese chiar cea mai strălucită idee, având în vedere că omul ăsta avea propriile lui secrete de ascuns și ea era singura care i le cunoștea.

Continua să se retragă din fața lui, dar dădu peste ceva. Împiedicându-se, se trezi brusc așezată pe o ladă. Nathan făcu un pas înapoi, ca și cum tocmai obținuse rezultatul pe care și-l dorea, și spuse pe un ton ușor amuzat:

– Dacă nu vrei să te bagi, nu te băga!

O făcuse intenționat? Simți numaidecât că o apucă nervii, privindu-l cum se îndepărta. Tocmai se pregătea să-l ia la rost pentru că încercase să o sperie, când Nathan se opri și adăugă:

– Sau poate vrei sărutul ăla despre care discutam... Aruncă o privire în jur. Îl vrei?

Voise doar să o sărute? Ar fi putut fi mai clar.

– Categorie nu! spuse ea pufnind.

El se întoarse din nou cu fața spre ea și zise:

– Nu fi așa indignată, draguță. Voiam doar să-ți arăt diferența.

– Ce diferență?

– Dintre sărutul contrabandistului tău și al meu, răspunse el. M-am gândit că ar putea fi un mod mai plăcut de a clarifica confuzia pe care ai făcut-o.

– Mă îndoiesc că ar fi cea mai mică diferență.

Nathan râse.

– Așa bun a fost?

Judith ridică dintr-o sprânceană.

– Să înțeleg că te crezi mai bun?

El ridică din umeri.

– Nimeni nu se plânge, dimpotrivă. Așa că poate vrei să te gândești la oferta mea – în loc să te temi că un contrabandist

ar putea să-ți rupă gâtul, ca să nu-i dezvălui secretul. La asta te-ai gândit, nu-i așa?

– Și asta nu e o amenințare subtilă?

– Nu, nu te-aș amenința niciodată. Ba chiar cred că te-aș proteja până la ultima suflare.

Reuși să o surprindă.

– De ce?

– Pentru că nu există decât puține motive pentru care merită să mori: familia, țara... și dragostea unei femei frumoase.

De ce-i spunea asta? Ca să îi dea de înțeles că s-ar fi putut aprinde ceva romantic între ei dacă-i păstra secretul? Dar nu-i așteptă răspunsul. Se întoarse în schimb la treaba lui, fără să o mai bage în seamă. Scoase prelata din ladă și o aruncă în mijlocul calei, înainte de a începe să o desfacă.

Judith îl privea și vedea cât de eficient lucra. Nu exista nici cea mai mică pauză care să sugereze că nu știa exact ce făcea, ceea ce o obliga să admită că, într-adevăr, învățase tâmplărie la un moment dat. Dar oare chiar avusese această îndeletnicire timp de trei ani, așa cum îi spusese lui James? Când să fi avut timp de asta dacă, cu cinci ani în urmă, se ocupa deja de contrabandă? Foarte bine, conchise ea, poate că nu făcuse contrabandă chiar tot timpul, dar, cu siguranță, fusese ocupația lui cea mai recentă. Recunoscu-se că avusese o corabie – presupunând că ce-i spusese unchiului ei era adevărat.

Nu-și putea dezlipi privirea de el, fascinată de felul în care i se mișcau mușchii în timp ce se muta dintr-o parte în alta. Avea mușchi prea bine dezvoltati pentru un marinar de rând. Deși trebuia să admită că îl putea vedea în postura de căpitan al propriei nave. O construise oare singur? Așa învățase tâmplărie? Atunci, cine-l învățase să navigheze?

Dumnezeule, avea atât de multe întrebări! Una ducea la alta. Și totuși, nu îi adresă nici una, ba chiar se trezi că respira cu dificultate văzându-l cum își aruncă pe jos cămașa și începe să bată cuiele în primele scânduri ce aveau să alcătuiască platforma. Pieptul îi strălucea, deja acoperit de sudoare.

I se făcuse și ei cald. Își scoase haina și o așeză pe lada pe care stătea.

– În plus, îmi vin în minte lucruri mult mai plăcute pe care le-aș putea face cu gâtul tău, zise el brusc, ca și cum conversația dintre ei nici nu s-ar fi întrerupt. Apoi: Nu roșești?

Ea își dezlipi privirea de pieptul lui și văzu că se uita din nou la ea și că o surprinsese privindu-l. Asta chiar o făcu să roșească. Dar oare și el chiar se gândise tot timpul asta la gâtul ei?

– Nu au fost doar doi donjuani în familia mea, așa că nu mai are ce să mă facă să mă simt stânjenită.

– S-ar părea că eu stau ceva mai bine, zise el, răsând înfundat.

– Încerci în mod intenționat să mă faci să mă simt stânjenită, așa că încetează!

– Nu în mod intenționat. Sau crezi că mi se întâmplă frecvent să vorbesc cu domnișoare rafinate, așa ca tine? Crede-mă, femeile pe care le cunosc eu nu roșesc. Zâmbi larg, apoi continuă pe un ton serios: Ce te-a făcut să crezi aseară că mi-ai mai auzit vocea undeva – cu excepția ocaziei de acum cinci ani, pentru că a trecut prea mult timp de atunci ca să-ți mai poți aminti așa ceva?

– Nu a fost vocea ta, recunosc eu, ci faptul că mi-ai zis „drăguț”. Și contrabandistul mi-a spus la fel.

– Și crezi că nu este un cuvânt des folosit? Chiar crezi că eu sunt singurul bărbat care-i spune așa unei femei?

– Dacă nu ești contrabandist, atunci ce ești?

– După cum s-a stabilit deja, sunt proprietar de corabie și tâmplar. Ar trebui să te mulțumești cu asta.

– Dar ai spus că ești aici doar ca să câștigi o pâine, îi aminti ea. Îți dai seama că o singură minciună face ca tot ceea ce ai spus să pară suspect?

Nathan râse din nou.

– Ești foarte bănuitoare, pentru o fată atât de tânără. O domnișoară de familie bună așa ca tine... Cum se face că știi măcar cum stă treaba cu contrabandiștii?

– Ai fi uimit să afli în ce au fost implicați unii dintre membrii familiei mele.

– Ca de pildă?

– Nu eu îmi dezvălui secretele aici, ci tu.

– Nu în timp ce lucrez.

Judith îl ignoră și răspunse:

– Chiar poți să termini ringul într-o zi, cum i-ai spus unchiului?

– Da, chiar dacă ar fi trebuit să tai cheresteaua, dar nu e cazul. Artie a spus că a luat toate materialele de la un om care se ocupă cu construirea de ringuri, așa că totul este deja tăiat și trebuie doar asamblat. Te temi să nu cad în dizgrația unchiului tău dacă-l dezamăgesc?

– Nu, când o să se întâmple asta, mă îndoiesc că o să aibă vreo legătură cu abilitățile tale de tâmplar.

– Ba o să aibă, dacă-mi tot distragi atenția.

Judith își înăbuși un surâs și spuse:

– Eu nu spuneam nimic. Tu ai început să vorbești despre gâturi.

Nathan pufni, dar continuă să lovească dur cu ciocanul, chiar și când întrebă, câteva minute mai târziu:

– Cât de des se întâmplă ca tatăl sau unchiul tău să piardă provocările despre care vorbeai?

– N-au pierdut niciodată.

– Niciodată? Nici când au fost luați prin surprindere?

– Cine-ar îndrăzni să facă asta?

El nu se arătă încântat de răspunsuri, dar, fiindcă se părea că putea să lucreze și să converseze în același timp, Judith continuă, aducând în discuție un alt subiect:

– N-am ce zice, ai găsit o scuză foarte bună, ca să nu recunoști că fugi de lege.

– Ce scuză?

– Faptul că te duci după corabia furată? Ai construit-o tu?

– Nu, am moștenit-o de la tatăl meu, acum doi ani.

– Așadar, faci contrabandă de doar doi ani?

Strecură capcana, sperând să-l păcălească și să-l facă să spună adevărul, în timp ce era concentrat asupra muncii lui. Dar el nu căzu în plasă.

Ridică privirea spre ea și spuse:

– Ți-am spus că te înșeli, dar pari totuși foarte curioasă în legătură cu persoana mea. Așa că ce-ar fi să cădem la învoială? O să-ți răspund la întrebări pe parcursul călătoriei noastre, dacă răspunzi și tu la câteva dintre întrebările mele. Și dacă putem cădea de acord să ne păstrăm secretele unul celuilalt.

– Eu nu am nici un secret care m-ar putea trimite la închisoare, spuse ea, pe un ton înțepat.

Nathan ridică din umeri.

– Nici eu nu am. Dar, dacă nu vrei să cădem la învoială, n-ai decât.

– Nu te grăbi, n-am spus asta. Să fie clar: te oferi să-mi spui povestea vieții tale, versiunea adevărată, dacă sunt de acord să păstrez doar pentru mine tot ce aflu?

– Va trebui să faci mai mult decât atât. Nu poți spune nimă-nui că ne-am mai întâlnit până acum. Asta va trebui să fie secretul nostru.

– Dar verișoara mea, Jack....

– Nimănuil!

Ea închise gura, cu zgomot. Nu era sigură că putea ține secrete față de Jack și cu siguranță nu își dorea așa ceva, căci își spusesea dintotdeauna totul.

Supărată, zise:

– S-ar părea că ieși mai avantajat tu din înțelegerea asta. Va trebui să mă gândesc la ceva care să echilibreze balanța.

– Așadar, avem o înțelegere?

– Avem.

Se ridică să-i strângă mâna, dar auzi pe cineva strigând-o.

– Trebuie să plec. Mă strigă Jack.

– E o voce de femeie.

– Da, este, dar n-avem timp să-ți explic.

– Avem timp pentru asta.

Se îndrepta deja grăbită spre scară și nu avea de gând să se oprească și să-l întrebe la ce se referea. Așa că nu îl văzu când lăsă ciocanul și se întinse după ea. Dar, dintr-odată, o ținea într-un mod destul de intim, cuprinzând-o cu un braț pe după talie și cu celălalt pe după spate, sprijinindu-i ceafa cu mâna lui. Se simți ușor aplecată pe spate, și buzele lui se mișcară ușor peste ale ei.

O ținea într-o poziție atât de clasică, chiar romantică! Totuși, gândul care-i trecu prin minte fu că îi fura din nou un sărut. Dar, de data asta, știa cine era hoțul – nu un vagabond fără chip, ci un ticălos incredibil de chipeș. Așa că, în clipa în care făcu ceea ce știa că trebuia să facă și încercă să îl împingă la o parte de lângă ea,

nu se strădui prea tare, iar mâinile ei ajunseră să alunece pe pieptul lui gol și să i se așeze pe umeri. Și, înainte să poată încerca din nou, modul plăcut în care buzele lui se mișcau peste ale ei îi trezi niște senzații atât de vibrante, încât nu-și mai dori să se retragă din strânsoarea lui.

Experiența era pur și simplu prea senzuală, felul în care el îi despărți buzele cu ale lui, îi trase buza de jos între dinți și i-o mușcă ușor, apoi își trecu limba peste ele, înainte de a o atinge jucăuș pe a ei. O strânse mai tare și o sărută mai adânc, făcându-i inima să-și iasă din ritm și stârnind un val de căldură care-i cuprinse tot trupul.

Complet cufundată în ceea ce îi făcea, Judith fu surprinsă în clipa în care Nathan îi dădu drumul și se trezi stând în capul scărilor, fără ca el să o mai susțină. Deschise brusc ochii și îl văzu privind-o într-un mod curios, pe care nu-l putea înțelege.

– A fost vreo diferență? întrebă el.

De asta o sărutase?

– Știi foarte bine că a fost o diferență, pentru că știi cât de scurt a fost celălalt sărut și că s-a terminat așa!

Nu îl lovi la fel de tare pe cât o făcuse atunci, în casa cea veche. Și probabil că acesta fu și motivul pentru care Nathan izbucni în râs.

– Să înțeleg că înțelegerea a picat?

– Nu, dar promit că o să mă gândesc la ceva foarte neplăcut pentru tine, cu care să echilibrez balanța în înțelegerea asta – pe lângă faptul că o să-mi spui adevărul.

– Mă îndoiesc că orice are legătură cu tine ar putea fi neplăcut, draguță.

– Chiar dacă îți cer să fii la dispoziția mea și să-mi faci toate toanele?

Nathan zâmbi larg.

– Se pare că și așa tot eu ies în avantaj.

– N-aș fi atât de sigură, pufni Judith.

– Oh, eu da. Cât timp nu îmi creează probleme cu căpitanul, sunt la comanda ta. Vrei să pecetluim înțelegerea cu un alt sărut?

Judith nu-i răspunse, ci începu să urce scările. Îl distrase mai mult decât suficient pentru o singură zi. La următoarea întâlnire,

ea avea să fie în avantaj. Și urma să aibă grijă ca lucrurile să rămână așa.

Capitolul 16

– Pare singură și tristă, îi spuse Judith lui Jacqueline.

O priveau pe Catherine Benedek, care tocmai apăruse pe punte, cu părul castaniu strâns atât de sever în cocul de la spate, încât vântul nu i-l răvășise încă.

– Și de ce ne interesează asta pe noi? întrebă Jacqueline.

Ronțâind din niște pateuri, stăteau așezate pe una din treptele dintre punți, trase într-o parte în așa fel încât marinarii să se poată mișca liber încolo și-ncoace, fără să le ceară să se dea la o parte.

Judith nu-și revenise încă după efortul de care fusese nevoie pentru a o minți pe Jack când aceasta o întrebase unde fusese.

Și avea obraji roșii ca focul din această cauză.

Dar Jacqueline îi luase deja mâna ca să o conducă spre trepte, așa că nu observase.

Dumnezeule mare, ajunsese să o mintă pe Jack! Înainte să urce înapoi pe punte, Judith fugise în bucătărie, de unde aduse-se niște pateuri. Avea nevoie de un pretext, ca să-i poată explica lui Jack de ce nu o găsise deja acolo. Îi întinsese pateul lui Jack și-i spusese:

– M-am dus la bucătărie după astea.

Și totuși, era încă în agonie. Cum avea să poată ține un secret față de prietena ei cea mai bună, atunci când nimeni pe lume nu o cunoștea mai bine ca Jack?

Dar misterioasa Catherine Benedek se dovedea foarte utilă în a o face să mai uite de secrete, și de săruturi, și de foste fantome – cel puțin pentru o vreme.

– Nu ești curioasă ce-i cu ea?

– După ce-am auzit-o cum ți-a vorbit aseară, în fața cabinei? Nu.

– Eu da. Cine țipă așa fără nici un motiv?

– Ea.

Judith își dădu ochii peste cap.

– Hai să ne prezentăm.

– Bine. Dar, dacă mai țipă o dată, să știi că o arunc peste bord.

Jack azvârli ce-i mai rămăsese din pateu peste parapet și își scutură mâinile de pantaloni în timp ce se ridica. Își pusese deja costumul de corabie – pantaloni bufanți, o cămașă largă și o eșarfă roz pe cap, care-i ținea bine strâns părul lung și blond. Și nu se obosea cu pantofi sau cizme, preferând să meargă în picioarele goale. Își comandase trei seturi de haine pentru călătorie și comandase încă trei pentru Judith, deși verișoara ei îi spusese că nu avea să le poarte. Amândurora le plăcea foarte mult să călătorească pe mare, dar, spre deosebire de Jack, Judith nu avea nici o dorință de a ajuta la manevrarea corabiei.

– Abia te-ai atins de pateu, spuse Judith, în timp ce-și scutura la rândul ei mâinile. Te simți bine?

– Cred c-ar fi trebuit să mă abțin de la laptele proaspăt pe care mi l-a adus Nettie aseară. Am dormit prea mult din cauza lui și acum mă simt cam înceată. Asta-i tot.

– Nettie mi-a adus și mie un pahar de lapte, dar nu am dormit mai mult din cauza asta. Așa că nu cred că-i de la lapte. Ești sigură că nu te-ncearcă vreo răceală? Ai febră?

Jacqueline îi dădu mâna la o parte când Judith încercă să-i atingă fruntea.

– Nu te mai agita atâta, *mami*. Sunt bine.

– Nț-nț, făcu Judith. Mătușa George te-ar trimite înapoi în pat. Am vrut doar să văd dacă ai febră.

– Nu am. Acum, hai, facem odată cunoștință cu scorpia aia?

Aproape că ajunseseră lângă femeia elegant îmbrăcată, așa că Judith spuse în șoptă:

– Fii drăguță!

Apoi făcu prezentările.

Un zâmbet cald dezvălui faptul că femeia era, la urma urmei, drăguță.

– Eu sunt Catherine Benedek. Mă bucur să vă pot cunoaște în circumstanțe mai plăcute.

– Așadar, nu ești mereu atât de nesuferită? întrebă Jacqueline direct.

Luată prin surprindere, Catherine le asigură:

– Nu, doar atunci când mă încercă durerile, așa ca ieri. Mă ducea înfiorător capul. Din cauza lipsei de somn, îmi imaginez. Mă grăbeam să ajung la cabina mea ca să iau niște laudanum. Îmi cer scuze pentru reacția mea.

– Încă ai accent american, observă Jacqueline. N-ai stat prea mult în Europa?

– Ba da, răspunse Catherine, și tristețea reveni în ochii ei de culoare gri-deschis. Dar mama mea era din America, așa că...

– Era? o întrerupse Jacqueline.

– Da. A murit recent, în incendiul care l-a luat și pe tatăl lui Andrassy.

Da, asta cu siguranță explica tristețea lui Catherine, își zise Judith.

– Cât de îngrozitor! Condoleanțele mele, zise ea.

– Ești foarte amabilă, răspunse Catherine. Dar presupun că am accentul mamei mele. Sunt surprinsă că ai remarcat.

– Mama lui Jacqueline este americană, la fel și cinci dintre unchii ei, îi explică Judith.

– Asta e motivul pentru care mergem în America. Ne facem un debut în Conneticut, ca să mulțumim acea parte a familiei ei. Apoi ne mai facem unul în Anglia, pentru cealaltă latură a familiei. Mie abia dacă mi-au dat voie să vin cu ea, în ultima clipă. Sunt destul de nepregătită. Întreaga mea garderobă încă trebuie pusă la punct, în special la tivuri.

Catherine se luminează la față.

– Oh, Andrassy v-a spus că-mi place să cos? Aș fi încântată să te ajut.

– N-aș vrea să te deranjez.

– Dimpotrivă, mi-ai face o favoare. Aș mai scăpa de plictiseală. Promite-mi cel puțin că o să te mai gândești.

Judith zâmbi larg.

– Desigur.

Zâmbetul rămase pe buzele lui Catherine, ceva mai larg acum.

– Ce motiv plăcut pentru o călătorie. Și eu am rude în America, deși Andrassy nu crede că tatăl meu ar mai putea fi în viață, după atâția ani.

– Dar tu crezi?

– Da, cred. S-a presupus doar că a murit, după ce corabia lui s-a scufundat pe coasta Floridei. Dar au existat supraviețuitori ai naufragiului, care s-au întors în Savannah, unde locuiam noi. Poate că și tatăl meu a supraviețuit. Poate că era rănit și a rămas undeva să se recupereze. Așa s-ar explica de ce nu s-a întors acasă. Poate chiar s-a întors, mult mai târziu, a aflat că plecasem, dar nu a știut unde să ne caute.

– Atunci, după tine, căsătoria dintre mama ta și tatăl lui Andrassy nu a fost legală? întrebă Jacqueline.

– Eu așa cred. Dumnezeu s-o ierte, a fost o prostie și o rușine din partea ei să se recăsătorească atât de repede. Am urât-o mulți ani pentru asta.

– Serios? Ți-ai urât mama?

Judith interveni, înainte ca Jack să o calce iar pe bățături pe femeia din fața lor.

– Furia poate fi uneori luată drept ură. Este însă de înțeles că ai fost furioasă pe mama ta pentru că a renunțat la tatăl tău, când tu încă te gândeai că ar putea fi în viață.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere, zise Catherine și-i zâmbi lui Judith. Nu trecuse decât o lună când mama a făcut bagajele și mi-a spus că plecăm în Europa. Mi-a zis doar că mergeam să vizităm o veche prietenă de-a mamei ei, în Austria. Dar, la trei luni după ce am ajuns acolo, l-a întâlnit pe conte, care se afla în oraș cu afaceri, și s-a căsătorit cu el. Trei luni! Apoi am fost forțată să trăiesc în țara lui înapoiată, unde abia dacă întâlnești pe cineva care să vorbească engleza.

– Îmi pare – *ne pare rău*, zise Judith.

Dar Jack strică totul, adăugând:

– Mie mi se pare interesant. O viață nouă, într-o țară atât de diferită de a noastră! Nu ai nici un pic de simț de aventură?

– Aventură? Glumești?

– Se pare că nu, zise Jacqueline, sec.

Catherine nu păru să observe tonul lui Jacqueline și schimbă subiectul.

– Nu semănați deloc a țigani, zise ea. Nu așa ca Andrassy.

– Te-ai fi așteptat să semănăm, ținând cont cât de departe în genealogia noastră a fost Anna Stephanoff? întrebă Jacqueline.

– Aveți totuși ochii ca el, observă Catherine. Chiar și forma exotică.

– Doar câțiva dintre noi mai au părul negru și ochii despre care vorbești, spuse Judith.

– Dar talentele?

Judith se încruntă.

– Ce anume vrei să...?

Dar râsul lui Jack o întrerupse.

– Cred că se referă la prezicerea viitorului și la alte astfel de talente pentru care sunt renumiți țiganii.

Dintr-odată, Catherine păru foarte agitată.

– Da, chiar așa. Aveți vreuna din voi un har aparte? Sau altcineva din familie? L-am implorat pe Andrassy să vă întrebe, dar el nu crede în astfel de lucruri.

– Nici noi nu credem, zise ferm Jacqueline.

Femeia păru atât de dezamăgită, încât lui Judith i se făcu milă de ea.

– Cei din familia noastră au, ce-i drept, un noroc aparte, dar nimeni nu i-ar spune un har țigănesc.

– Și totuși, poate că asta este, se grăbi să spună Catherine. Poți să-mi explici?

Jack o privea cu ochii mari, dar Judith continuă:

– Ei bine, de exemplu, unchiul nostru Edward se pricepe foarte bine la investiții, dar numai unii oameni zic că e noroc. Alții îl consideră o persoană foarte pricepută când vine vorba despre chestiuni financiare. Verișoara noastră Regina este foarte bună la format perechi. Bărbații și femeile care ajung să fie împreună datorită ei sunt de cele mai multe ori foarte fericiți unul cu celălalt. Tatăl meu și fratele lui Jack, Jeremy, care au și trăsăturile țigănești despre care vorbeam mai devreme, au avut întotdeauna noroc la femei, iar acum sunt foarte fericiți în căsnicie. Dar, din nou, asta nu poate fi considerat un har. Și...

– Și asta e tot! se amestecă Jacqueline, terminând în locul ei. Acum e rândul tău să ne spui se anume te aștepti să auzi și de ce.

– Nu este evident? Speram să mă puteți ajuta să-mi găsesc tatăl. Am de gând să încep căutarea din Savannah, dar, pentru că în afară de mine și de mama nu avea pe nimeni în oraș, e puțin probabil să mai fie acolo. Rutele lui comerciale se întindeau între Savannah și Caraibe, unde locuise înainte să o cunoască pe mama. Mă îngrozesc la gândul că va trebui să vizitez toate porturile din Caraibe ca să-l găsesc. Speram cel puțin să mă puteți asigura că mai trăiește, *undeva*.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană.

Judith văzu că interlocutoarea lor începea să devină agitată și se grăbi să spună:

– Eu zic să-ți ascuți instinctul și să începi să cauți din Savannah. Sincer, chiar pare locul cel mai logic din care să începi. Nu am nici o îndoială că vei găsi acolo informații noi despre tatăl tău. Acum te rog să ne scuzi, încă mai avem de despachetat.

Jack o târî pe Judy după ea, mormăind îmbufnată:

– Trebuia să ascultăm toată povestea vieții ei?

– Eram politicoase, îi răspunse Judith. Și, chiar așa, de ce m-ai întrerupt?

– Pentru că erai pe punctul să-i spui despre Amy, iar asta nu e treaba ei.

– Vorbeam doar despre noroc, zise Judith supărată. Iar Amy chiar e absolut fenomenală, trebuie să recunoști.

– Da, dar atâta tot. Să nu crezi nici o clipă că poți avea încredere în Catherine, Judy. Și, dacă vrei să știi, nici în Andrassy nu am deplină încredere.

– Chiar așa?

– Nu ți se pare că a fost puțin prea convenabil felul în care a apărut la ușa noastră, chiar în noaptea de dinaintea plecării, ca să ajungă apoi cu noi pe corabie? Faptul că are ochii ca ai tăi nu înseamnă că ți-e, obligatoriu, rudă.

Judith răs.

– Ai uitat faptul că știe totul despre familia Stephanoff.

– Dintr-un jurnal pe care ar fi putut să-l găsească pur și simplu oriunde, după care să se hotărască să se folosească de informațiile aflate pentru a-și servi scopurile infame.

Judith răs din nou.

– Nu crezi asta!

– Bine, poate că nu infame. Și poate că este totuși înrudit cu noi. Dar asta nu înseamnă că nu pune ceva la cale. Așa că ai grijă ce spui și față de unul și față de celălalt. Nu e cazul să dezvăluim secrete de familie doar pentru că tânărul conte *pare* cine zice că e.

Chiar trebuia să aducă vorba despre secrete, tocmai acum, când Judith *avea* la rândul ei un secret atât de mare?

Capitolul 17

– Unde este Jacqueline? o întrebă Andrásy pe Judith, când aceasta sosi singură la cină, în cabina căpitanului.

– Vine și ea. Nu se simte prea bine azi. A dormit prea mult azi-dimineață, apoi din nou la somnul de după-amiază.

Georgina se încruntă.

– Sper că nu e vreo boală, nu?

– Nu are febră, își asigură Judith mătușa. Am verificat.

– Probabil e doar agitația din ultimele zile, spuse James. Apoi adăugă, ca să-și liniștească soția: Eu nu mi-aș face griji, draga mea.

– Orice-ar fi, nu-i sugerați să se ducă înapoi în pat, zise Judith, zâmbind larg. E destul de nervoasă că a petrecut prea mult timp acolo astăzi.

După această observație, Andrásy era singurul care mai părea îngrijorat. Judith se întrebă din nou dacă nu cumva nou-găsitului lor verișor i se aprinseseră călcăiele după prietena ei. Dar Jack sosi câteva minute mai târziu, cu ochii scânteietori și cât se poate de vioaie, întruchiparea sănătății. Îi salută veselă pe toți, și, la doar câteva minute după aceea, Artie și Henry aduseră mâncarea, așa că toată lumea se așeză la masă.

Andrásy, din nefericire, fusese așezat în fața fetelor, fix între James și Anthony, ceea ce nu era prea convenabil pentru el. De fapt, ținând cont de ce-i spusese Jacqueline după prânz, Judith bănuia că pe Andrásy îl aștepta un adevărat interogatoriu. Plină de ea, Jack îi adusesese la cunoștință faptul că nu era sigura care avea rezerve în ceea ce-l privea pe Andrásy. Îi auzise pe tații lor

discutând despre același lucru. Firește, tatăl *lui Jack* era cel care-i împărtășea suspiciunea cum că poate Andrásy nu ar fi cine pretindea a fi. Pe de altă parte, când crezuse vreodată James Malory ceva, fără să cerceteze? Era o trăsătură rămasă din tinerețea lui, din cei zece ani în care răscolise mările și oceanele: era mai întâi bănuitor și abia apoi agreabil – eventual.

În cele din urmă, Georgina fu cea care, fără să vrea, porni interogatoriul lui Andrásy, întrebându-l:

– Sora dumitale nu a vrut nici azi să ni se alătore la cină?

– Nu i-am spus să vină.

Georgina privi spre scaunul gol de la masă.

– De ce nu?

Încă o întrebare nevinovată. Pe de altă parte, Georgina era cea mai încrezătoare ființă cu puțință, exact opusul soțului ei. Așadar, era evident că James nu-i împărtășise soției sale îndoielile pe care le avea, ci doar fratelui său.

– După cum v-am spus și seara trecută, Catherine are diverse dispoziții și nu este întotdeauna cea mai plăcută companie, explică Andrásy.

Și nu voia să-și supună noua familie toanelor surorii lui? Judith se simți obligată să spună:

– Am văzut-o într-o astfel de stare, dar orice persoană devine irascibilă când are o durere puternică de cap, inclusiv eu. Însă eu și Jack am avut o conversație foarte plăcută cu ea, când se simțea mai bine.

– N-aș zice că a fost chiar *plăcută*, se amestecă Jack.

– Nu a fost neplăcută, insistă Judith.

– E o chestiune de preferințe, mormăi Jack, în așa fel încât doar verișoara ei să o audă.

James îi aruncă o privire muștrătoare ficei lui, înainte de a-i spune lui Andrásy:

– Așadar, ai descrie-o pe sora dumitale drept o fire temperamentală? Multe femei sunt mai aprinse, inclusiv Jack a mea.

Jacqueline râse, fără îndoială luând comentariul tatălui ei drept un compliment.

Dar Andrásy spuse:

– Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, doar că, uneori, poate fi foarte prost dispusă. O casă nouă, un tată nou când nu renunțase încă la speranța de a-l găsi pe cel adevărat... A fost o perioadă dificilă atunci când ea și mama ei au venit să locuiască la noi.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl ei? întrebă Katey.

Judith nu mai ascultă, fiindcă partea asta ea și Jack o aflaseră deja de la Catherine. Spera totuși ca Jacqueline să observe că povestea era în mare aceeași, ceea ce o făcea cu atât mai credibilă. Cine ar fi putut inventa așa ceva? Dar mintea îi zbură iute la Nathan Tremayne. El ar fi putut. Părea să fie foarte talentat la brodit povești, povești în care să pară mai degrabă un erou și nu un ticălos, cum era de fapt.

Se întrebă dacă își terminase treaba din cală. Probabil că nu, având în vedere că, aproape sigur, nu era *cu adevărat* tâmplar. Orice om putea învăța un ciocan, dar se pricepea să construiască un ring în toată regula? Dumnezeuule, spera ca tatăl și unchiul ei să nu se rănească atunci când aveau să urce în ring și acesta avea să se prăbușească.

De ce nu-i spunea odată tatălui ei adevărul despre contrabandistul ăla, ca Nathan să-și petreacă restul călătoriei închis, așa cum merita? Nu ar fi trebuit să cadă la nici o învoială cu el, fapt ce nu făcea altceva decât să-i dea mai mult timp ca să scorească minciuni. Pe de altă parte, dacă nu ar fi trebuit să țină secretul față de Jack, s-ar mai fi simțit atât de tulburată? Și de ce naiba își dorea acum să găsească un pretext să se ridice de la masă și să se ducă în cală, ca să vadă ce mai făcea el?

Privi de cealaltă parte a mesei la Andrásy, care spunea:

– Acesta e motivul pentru care a fugit de atâtea ori de acasă în copilărie. Încerca să se întoarcă în America, unde a crescut, ca să-și caute tatăl.

– În loc s-o plimbi prin lumea largă, căutând un om care ar putea fi de mult oale și ulcele, de ce nu-i găsești mai bine un soț? sugeră Anthony.

– I-aș găsi dacă aş crede că asta ar face-o fericită. Dar, până nu se lămurește odată această chestiune cu tatăl dispărut, mă îndoiesc că ar putea fi fericită într-o căsătorie.

– Așadar, chiar te preocupă fericirea ei? întrebă James.

– Desigur, zise Andrásy, părând oarecum insultat de întrebare. Crizele pe care le-a avut în copilărie erau de înțeles. Nici măcar nu mă deranjează temperamentul ei. După cum spuneți, nu e ceva nemăiîntâlnit. Multe femei sunt așa. Doar că poate fi ușor jenant atunci când izbucnește în public. Voiam să vă previn în legătură cu acest lucru, ca să nu vă simțiți ofensați dacă se va întâmpla să fiți martori la o astfel de scenă regretabilă. În urma incendiului, nu i-a mai rămas nimic. Și nu mă mai are decât pe mine. Dar este povara mea, nu a voastră.

– Ai de gând să reconstruiești? întrebă Georgina.

– Poate că da, într-o zi. Dar dorința mea este să mă întorc în Austria, unde am făcut școala, și să-mi continui studiile. Pictesz.

– Ești artist?

– Mă străduiesc. Sper să ajung mai bun cu timpul. Dar nu pot face nimic cu viața mea până când nu o rezolv pe a surorii mele.

– O povară ca aceasta pe care o porți tu pe umeri poate ucide inspirația, zise James, gânditor.

– Ce nu înțeleg eu este de ce faci atât de multe sacrificii când nici măcar nu există vreo legătură de sânge între voi. Nu te simți ofensat, băiete, dar mie-mi lasă impresia că îți forțează cumva mâna. Așa că trebuie să te întreb: Te șantajează cu ceva? E ceva ce nu ne-ai spus?

– James! protestă Georgina.

Dar Andrásy râse.

– Mă bucur că simțiți că puteți vorbi atât de deschis cu mine. Dar gândiți-vă: sunt ultimul din linia Benedek, dar nu ultimul din linia Mariei, și totuși nu aș fi știut niciodată asta dacă Catherine nu ar fi găsit jurnalul stră-străbunicului meu. Așa că, atunci când m-a implorat să o ajut să-și găsească părintele dispărut, nu m-a lăsat inima să o refuz, când mă pregăteam eu însumi să pornesc într-o căutare asemănătoare. În căutarea familiei. Andrásy privi în jurul mesei, și un zâmbet cald îi lumină chipul. Voi, cei din familia Malory, sunteți mult mai mult decât mi-aș fi putut imagina. M-ați primit fără nici o reținere.

Jacqueline fu singura care păru să aibă un aer oarecum vinovat în fața acestui comentariu.

– Dar tatăl meu a transformat-o pe Catherine într-un membru de familie apropiat. În ciuda bătăilor de cap pe care i le-a dat, nu a regretat niciodată, pentru că mama ei l-a făcut fericit.

– Este chiar atât de simplu? Obligație, responsabilitate și sentimentul că îi ești dator?

– Pare ceva ce te-ar convinge și pe tine, James, zise Georgina, privindu-l pieziș. Oh, stai! S-a întâmplat deja! Sau nu din aceleași motive ai ajutat-o pe Gabrielle Brooks?

James râse.

– Vinovat.

– Ca să nu mai spunem că ai ajuns într-o închisoare de piraiți din cauza asta.

– Gata, te-ai făcut înțeleasă, George.

Nimeni nu se grăbi să-i explice lui Andrassy acest schimb de împunsături, însă era un subiect sensibil – familia Anderson, familie înstărită, constructoare de nave și cu o considerabilă flotă comercială, avea acum în sânul ei foști piraiți, și asta pe ambele maluri ale Atlanticului. Unul de mult retras (soțul Georginei, James) și celălalt transformat în vânător de comori (socrul lui Drew, Nathan Brooks), dar totuși amândoi vinovați de a fi provocat un adevărat haos pe mare la vremea lor.

Judith ghidă conversația înapoi la eforturile lui Andrassy de a-și ajuta sora vitregă, spunându-i:

– Cred că e admirabil ceea ce faci. I-ai dat o speranță, nu-i așa?

– Da, așa cred. Dar mă tem că încă trebuie să învețe să fie răbdătoare.

Jacqueline deschise gura, dar Judy o ciupi pe sub masă, știind că verișoara ei se pregătea să spună că ele două făcuseră deja cunoștință în mod direct cu nerăbdarea lui Catherine, căreia îi intrase în cap ideea că un Malory înzestrat cu har țigănesc ar fi putut-o ajuta mai mult decât Andrassy... Asta nu avea să se întâmple însă, așa că, prin urmare nu era necesar ca subiectul să fie adus în discuție.

Îi spuse lui Andrassy:

– Poate nu o să se întâmple dintr-odată, dar s-ar putea să descoperi că efortul tău a schimbat-o în bine. Poate vă gândiți să vă opriți o vreme în Bridgeport, pentru ca sora ta să se poată distra puțin, înainte de a continua călătoria.

Apoi se ridică. Era o ocazie la fel de bună ca oricare alta să plece, înainte ca restul să termine de mâncat.

– Acum, vă rog să mă scuzați. Nu m-am odihnit azi la fel de mult ca Jack. Sunt obosită.

– Sigur, scumpo, zise Anthony.

Dar, înainte să plece, Judith se aplecă și șopti la urechea lui Jacqueline:

– Am reușit să te opresc să calci în străchini. Ai grijă să nu le faci zob imediat ce ies pe ușă.

Jack se mulțumi să pufnească.

Capitolul 18

Mai rămăseseră doar două felinare aprinse în hală, amândouă lângă ringul de box, dar Judith nu îl găsi pe Nathan acolo. Ringul nu era încă terminat, dar platforma da. Prelata fusese deja întinsă și prinsă pe deasupra, iar doi dintre cei patru stâlpi fuseseră deja montați în colțuri. Nu mai era nevoie decât de ceilalți doi stâlpi și de frânghiile atârinate între ei, așa că Judith presupuse că Nathan socotise că putea termina treaba a doua zi dimineața, înainte ca James să vină să verifice.

Judith era dezamăgită că Nathan terminase deja lucrul, căci ar fi putut fi unica ei șansă de a vorbi singură cu el. Presupunea că-i putea cere explicații legate de vreo chestiune maritimă în cursul călătoriei, poate că reușea chiar să-l urce sus, pe catarg, unde să poată vorbi fără a fi auziți. Atunci însă ar fi trebuit să-și pună hainele alea urâte și deloc măgulitoare pe care i le făcuse Jack. În plus, Jack i-ar fi spus că putea ea să o învețe orice vrea despre navigație – dacă Judith nu i-ar fi spus că era personal interesată de Nathan. Asta nu însemna că divulga secretul, nu? Ba vezi să nu! Era îndeajuns ca Jack să-i arunce o singură privire lui Nathan, și motivul pentru care Judy era interesată de el ar fi devenit pe dată evident. Putea de-acum să se retragă în cabina ei, dar se apropie mai întâi de ring, ca să-l examineze.

Se gândi să se urce pe platformă ca să se asigure că podeaua era atât de rezistentă pe cât trebuia să fie, dar era cam sus pentru ea, așa să se mulțumi să se sprijine cu palmele de podeaua ringului.

– N-ai putut sta departe?

Se răsuci pe călcăie, icnind. Nathan stătea pe jos, între două lăzi. Haina ei era încă pe una dintre acestea. Nathan se sprijinea de perete, cu o furculiță într-o mână și o farfurie în cealaltă.

Judith se apropie încet de el, observând că măcar își pusese cămașa înapoi – și totuși, inima ei bătea din nou mai repede.

– Credeam că ai plecat.

– Doar cât să-mi iau ceva de mâncare. Al dracului de bună mâncare pentru o corabie. Cu siguranță nu seamănă cu ce ni s-a dat pe drumul de la Hampshire la Londra.

– Probabil că atunci nu aveau încă bucătar la bord, zise ea. Cel pe care-l avem acum nu e marinar. Mătușa și unchiul își iau servitorii personali cu ei atunci când pleacă într-o călătorie, iar cei mai mulți dintre aceștia și-au făcut școala la Londra.

– Să nu le lipsească nimic din luxul de acasă, nu-i așa? Dar acum n-o să mai fiu niciodată mulțumit de bucătarul meu.

Judith zâmbi, amuzată de tonul lui morocănos.

– Chiar ai un bucătar? Credeam că treaba de contrabandist implică doar deplasări scurte, de pe o parte pe cealaltă a canalului. Nu stai suficient timp pe mare cât să se justifice necesitatea unui bucătar.

– N-am de unde să știu, răspunse el. Dar o să te cred pe cuvânt, pentru că pari să știi mai multe despre contrabandiști decât mine. Dar, te rog, ia loc. Poți să mă privești mâncând, în timp ce-mi povestești despre viața mea.

Era sarcastic și încă într-un mod destul de ostentativ. Și totuși, tonul lui era prietenos, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet ștrengăresc. Așadar, iarăși o necăjea?

– Am venit după haină, zise ea, deși se așeză din nou pe lada pe care stătuse în acea dimineață.

– Aveam de gând să ți-o aduc eu.

Judith ridică dintr-o sprânceană.

– Cum ai fi putut face asta, fără să mă dai de gol că am fost aici?

– Nu crezi că te-aș fi putut găsi singură?

– Nu, ținând cont că sunt cu Jack aproape toată ziua și cu restul familiei în timpul serii. Așa că nu, nu cred.

Nathan râse.

– Am un pat în magazia de tâmplărie. Ei bine, cu riscul de a da de belele, trebuie să spun că e un pat foarte mic.

Așteptă, dar Judith nu avea de gând să aducă din nou vorba despre paturi, și pufni doar ca răspuns la presupunerea lui că avea să o facă. Așa că Nathan continuă:

– Dar l-am luat, ca să am puțină intimitate. Poți să vii în vizită în orice noapte dacă vrei...

– Încetează! îl întrerupse. Poate ți se pare foarte amuzantă povestea asta, dar ar trebui să-ți amintești că încă ai un ștreang care-ți atârână deasupra capului.

– Te gândești să încalci învoiala noastră? Serios? Credeam că voi, nobilii, sunteți oameni de onoare.

– A fost o învoială prostească....

– Dar una la care am căzut de acord împreună. Ba chiar am și pecetluit-o. Ah, și uite și roșeața pe care mi-o aminteam!

– Ești un nesuferit!

– Nu, am doar foarte multe pe cap. Inclusiv pe tine. Și, dacă te schimbi după cum bate vântul, atunci nu pot avea încredere în tine, nu?

– O să-mi țin cuvântul. Dar numai pe durata călătoriei, așa cum ne-am înțeles.

– Nu-mi amintesc să fi discutat acest aspect.

– A fost de la sine înțeles, insistă ea, refuzând să cedeze. Dar, nu-ți fie teamă, o să ai timp să dispari, după ce tragem în port.

– Crezi că o să mai vrei să dispar până atunci?

Întrebarea sugera faptul că relația dintre ei avea să devină mult, mult mai intimă. Ba chiar și vocea îi devenise acum mai gravă, răgușită. O enerva și îi ridica în minte tot felul de întrebări, pe care ar fi trebuit să și le pună ei înseși, nu lui. Era prea atrasă de acest bărbat, și se părea că nu știa cum să reacționeze. Tocmai asta o reținea să facă ceea ce ar fi trebuit să facă din clipa în care își dăduse seama cine era el cu adevărat. Asta o împinsese să fie

de acord cu înțelegerea cu el. Dar nu putea lăsa loc de interpretare la această ultimă întrebare.

– Noi doi nu o să....

Râsul lui scurt o întrerupse.

– Voiam doar să spun că, până în momentul în care vom trage în port, vei fi convinsă că sunt nevinovat, și nu un răufăcător, așa cum mă consideri pe nedrept.

Oare chiar așa era? Folosea bănuielele pe care le avea în legătură cu el ca pe un pretext ca să nu cadă pradă acestei atracții?

Nu, era doar faptul că el se pricepea grozav de bine să o facă să se îndoiască de sine.

Se grăbi să-i amintească, pe un ton arțăgos:

– Înțelegerea noastră presupune să-mi spui adevărul. Știi măcar cum se face asta?

– Sigur că da, draguță. Dar tu știi cum să recunoști adevărul, când îl auzi?

Totuși, nu așteptă un răspuns, nu că ar fi existat unul, atunci când tacticile lui erau atât de evazive. În schimb, reveni la subiectul pe care nu apucaseră să-l termine în acea dimineață.

– Ei, spune-mi. Cum se alege o femeie cu o poreclă ca Jack?

– Nu este o poreclă. E numele pe care i l-a dat tatăl ei, când s-a născut.

– Serios?

– Desigur, faptul că unchiul ei din partea mamei, pe care James nu-i place câtuși de puțin, erau cu toții prezenți în acel moment e posibil să-i fi influențat decizia, dar nu a putut fi cu nici un chip înduplecat să-l schimbe.

– Chiar atât de încăpățânat este?

Judith zâmbi și spuse:

– Depinde pe cine întrebi, dar, în cazul ăsta, a fost absolut inflexibil. Totuși, mama lui Jack, George, a avut grijă să...

– Dumnezeu mare, altă femeie cu nume de bărbat?

– Nu, de fapt o cheamă Georgina. Dar James îi spune George. Așa i-a zis mereu și așa o să-i spună. Dar George a avut grijă ca pe certificatul de naștere al fiicei ei să fie trecut numele Jacqueline. Chiar și așa, pentru familie a fost de la început Jack și așa va rămâne.

– Să înțeleg că așa se explică și numele ciudat al corabiei *Maiden George*¹?

– Da, prima corabie a lui James s-a numit *Maiden Anne*, dar a vândut-o când s-a retras de pe mare. Pe asta a construit-o atunci când mama lui Jack a vrut să-și ducă fiica în Connecticut, ca să vadă locurile în care s-a născut. A fost o cheltuială inutilă, sincer, când George și frații ei dețin Skylark Shipping, o flotă foarte mare de ambarcațiuni comerciale americane, și cel puțin una dintre ele se găsește într-un port englezesc în orice moment al anului. Dar, după cum ți-am spus, unchiul meu nu prea-i are la inimă pe cei cinci cumnați din familia Anderson. Nu acceptă să navigheze cu o corabie de-a lor decât în cazuri de maximă urgență. Și acum este rândul meu să pun o întrebare.

Nathan se ridică brusc, în clipa în care auzi sunetul ce veni din spatele calei, din partea în care se găseau animalele. Judith privi la rândul ei în acea direcție. Probabil că era doar un șobolan care trecuse pe acolo sau vreo pisică fugărind rozătorul. Dar Nathan își așeză farfuria pe ladă și se duse totuși să cerceteze.

Nu prea își ținea partea lui din înțelegere, care presupunea să ofere informații la rândul lui, observă Judith enervată și se pregăti să-i atragă atenția asupra acestui aspect, atunci când avea să se întoarcă. Dar nu se mai întoarse...

Capitolul 19

Nathan nu se aștepta cu adevărat să găsească ceva în spatele calei. Voia doar să nu-și piardă avantajul pe care îl avea în duelul verbal cu Judith, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă începea să-l ia din nou la întrebări atât de curând. Prefera să îi distragă atenția de la faptele concrete cât mai mult timp posibil, sau cel puțin până când ar fi putut fi ceva mai sigur de reacția ei.

Nu se hotărâse încă dacă era indicat să apeleze la compasiunea ei – presupunând că putea da dovadă de așa ceva – și să-i

¹ Domnița George

împărtășească o parte din adevăr. Sau poate ar fi fost mai bine să-i mărturisească totul, inclusiv că el deținea casa din Hampshire și că îl aștepta o hârtie prin care îi erau iertate toate fărâdelegile comise? Din nefericire, nu era sigur că Judith l-ar fi crezut, chiar dacă i-ar fi spus adevărul. Pe de altă parte, dacă-i spunea prea multe și reușea să o convingă că era nevinovat, era posibil ca înțelegerea lor să ia sfârșit și să nu se mai bucure de compania ei. Și îi plăcea compania ei. Și îi plăcea și să o necăjească.

Îi plăcea felul în care își țuguia buzele atunci când se enerva. Îi plăcea scânteia din ochii ei atunci când era furioasă sau amuzată. Cu siguranță îi plăcea cum o simțise în brațele lui. Pe toți dracii, nu era nimic la ea care să nu-i placă – în afară de încăpățănarea cu care insistă că era contrabandist. *De ce* era atât de convinsă? Ce-i scăpa lui?

Îl simți sărind pe el în clipa când trecu pe lângă lada din spatele căreia individul pândea ghemuit, și, pe toți dracii, era numai vina lui, pentru că se gândea la Judith în loc să fie atent la ce se petrecea în jurul lui. Iar matahala care îl trântise la pământ nu era câtuși de puțin un șobolan. Era aproape la fel de mare ca Nathan. În fracțiunea de secundă în care apucase să-l zărească, văzuse un bărbat tânăr, cu părul blond, strâns în coadă, și ochi întunecați, în picioarele goale, dar nu sărăcăcios îmbrăcat, cu o cămașă din pânză fină, de olandă, și cu un lanț de aur la gât. Nathan nu-l recunoscuse drept un membru al echipajului, și se îndoia că vreunul dintre servitorii despre care vorbise Judith l-ar fi atacat.

Izbitura cu care aterizară sperie găinile, care începură să cotodăcescă, și un porc începu să guițe. Nathan fu buimac doar o fracțiune de secundă, apoi instinctul preluă controlul. Se rostogoli, târându-și atacatorul după el, și reuși să-i planteze un pumn zdravăn, înainte să se simtă împins în spate și să-și vadă adversarul ridicându-se. Dar acesta nu fugi. Scoase un pumnal din spatele pantalonilor și se repezi spre Nathan, chiar în clipa în care acesta se ridică la rândul lui. Simți arsura tăișului pe piept, dar nu se uită să vadă cât de adâncă era rana. În schimb, se simți cuprins de un val de furie.

Nu mai fusese niciodată implicat într-o bătaie cu cuțite și nu avea nici o armă cu care să contraatace. Ar fi putut improviza

cu un ciocan sau cu o pilă, dar cutia de unelte era prea departe, și aproape sigur s-ar fi ales cu pumnalul în spate dacă ar fi încercat să ajungă la ea. Își așeză în schimb brațele în așa fel încât să pareze următoarea lovitură, dar, îndoindu-se că ar fi fost un gest prea eficient, încercă să se țină departe de adversar, în așa fel încât lama să nu-l ajungă. Dar asta nu avea să fie posibil prea mult timp.

Cântărindu-și opțiunile, constată că avea extrem de puține. Putea să încerce să-și lovească adversarul peste mână și să-l facă să scape cuțitul, pentru a se ajunge la o luptă dreaptă – pe care știa că o putea câștiga –, sau să o trimită pe Judith după ajutor, dacă nu cumva fata fugise deja de acolo. Cea de a doua opțiune nu îi plăcea câtuși de puțin, și probabil ar fi fost mort înainte să sosească ajutoarele. Apoi, o a treia opțiune veni alunecând pe podea și i se opri la picioare. Ciocanul lui.

Celălalt bărbat îl văzu și el și făcu repede un pas înainte, cu pumnalul întins, ca să nu-l lase pe Nathan să se apropie. Nathan nu avea timp de gândire, dar sub nici o formă nu renunța la ocazia pe care tocmai i-o dăduse Judith. Se întoarse cu spatele la adversar, se trânti la pământ și, sprijinindu-se cu mâinile în podea, lovi cu picioarele în spate. Nu își atinse atacatorul, însă acesta fu luat prin surprindere, îndeajuns încât Nathan să aibă timp să înhațe ciocanul și să sară în picioare, învârtindu-l în aer. Îl lovi pe celălalt în umăr, iar bărbatul făcu un pas înapoi. Nathan era în avantaj acum, și o știa amândoi.

Începu ofensiva, învârtind ritmic unealta. Scânteile săriră în clipa în care ciocanul lovi lama pumnalului, dar tânărul blond ținea strâns cuțitul, deși Nathan îl împingea din ce în ce mai în spate. Cât de curând, nu ar mai fi avut unde să se ducă, având în vedere că animalele erau în spatele lui, dar era posibil ca el să nu-și dea seama încă.

Cu avantajul acum de partea lui și fiindcă nu își dorea totuși să-l ucidă pe tânăr, Nathan spuse:

– Hai, renunță. Mai bine decât să te alegi cu capul zdrobit.

– Mai du-te dracului! mârâi străinul.

Dar în expresia lui se citea o disperare care îl avertiză pe Nathan că bărbatul era pe cale să încerce ceva. Ceea ce și făcu. Răsuci cuțitul în mână, ținându-l acum de vârf, și ridică brațul,

pregătindu-se să-l arunce. Nathan nu avu decât o secundă ca să reacționeze, iar cel mai rapid mod de a se feri din calea pumnalului sau de a-l împiedica pe celălalt să-l arunce era să sară pe el. Asta și făcu, și amândoi plonjară în țarcul de animale, care se rupse sub greutatea lor. Se izbiră de pământ, în vacarmul de sunete speriate ale animalelor care se împrăștiară în toate părțile. Dar Nathan își apăsă pieptul lat pe brațul în care atacatorul ținea cuțitul, în așa fel încât acesta să nu-și mai poată mișca arma, presupunând că o mai avea. Lăsă ciocanul și izbi cu pumnul în fața adversarului. O dată, de două ori, de trei ori. Două lovituri ar fi fost suficiente – își pierduse deja cunoștința.

Nathan trase adânc aer în piept și se ridică. Cuțitul era încă aproape de mâna agresorului, așa că Nathan îl împinse cu piciorul afară din țarc, înainte să coboare privirea spre piept să vadă dacă era rănit.

Lama îi tăiasse cămașa, și pielea îl ustura. Fusese atins, dar nu atât de grav încât să curgă mai mult de vreo câteva picături de sânge.

– Ești bine?

Era încă aici?

Ridică privirea și, când o văzu cât de îngrijorată părea, se grăbi să o liniștească:

– Sunt bine.

– Dar te-a atacat. De ce?

– Să mă ia dracu' dacă știu. Se ridică și-l trase pe celălalt bărbat afară din țarc, apoi adăugă: Evident, nu face parte din echipaj.

Judith îl privea încruntată pe bărbatul de pe podea.

– Și nu este nici unul dintre servitorii unchiului. Îi cunosc pe toți.

– Înseamnă că e un pasager clandestin.

– Dar pasagerii clandestini nu încearcă să-i omoare pe cei care i-au descoperit.

Avea dreptate. Era un delict minor care, de cele mai multe ori, nu făcea decât să-l pună pe vinovat la treabă până când nava ajungea la destinație. Atunci, cei mai mulți căpitani le dădeau drumul pasagerilor clandestini.

Agresivitatea bărbatului nu prea avea sens. Era imposibil să fi stat în cală de când plecaseră din Londra. Nathan era sigur de asta. Animalele l-ar fi dat de gol mai curând, iar marinarii care coborau aici de mai multe ori pe zi după provizii l-ar fi observat. Cu siguranță, omul se ascunsese în altă parte și se furișase aici abia când Nathan se dusesese să-și ia cina.

Apucă o ladă și o așeză în așa fel încât să blocheze partea ruptă a gardului, ca să nu iasă toate animalele înainte să apuce să îl repare.

Judith, privindu-l, exclamă dintr-odată:

– Ești rănit!

– Nu, nu e nimic.

– Lasă-mă să văd.

Veni repede lângă el. Nathan dădu ochii peste cap, dar Judith era concentrată asupra rupturii din cămașa lui, pe care o lărgi ca să-i poată verifica rana. Asta-i lăsă lui Nathan timpul să observe că era puțin cam prea îngrijorată pentru o persoană care, chipurile, voia să-l vadă după gratii. Oare să fi fost chiar atât de plină de compasiune încât să ajute pe oricine aflat la nevoie?

În cele din urmă, ridică din nou privirea spre el.

– E doar o zgârietură.

Nathan zâmbi.

– Știu. Ar fi trebuit să fugi de-aici în clipa în care a început bătaia, dar mă bucur că n-ai făcut-o. Ciocanul a înclinat balanța în favoarea mea. A fost o idee isteată.

Fata roși și mărturisi:

– M-am înfuriat când am văzut că nu luptă cinstit. Mai întâi, m-am gând să-l lovesc chiar eu în cap cu o scândură, dar nu eram sigură că aș fi reușit să îl pocnesc destul de tare.

Nathan râse, imaginându-și scena. Părea să râdă des atunci când era cu ea – încă un motiv pentru care îi plăcea compania ei.

– N-aș fi crezut să ajung vreodată să fiu recunoscător pentru temperamentul ăsta al tău, darămite să-ți mai și mulțumesc pentru el. Dar, fără îndoială, ai mulțumirile mele, draguță.

– Cu plăcere.

Se aplecă și-l ridică pe un umăr pe bărbatul care zăcea inconștient.

– Unde-l duci?

– Unchiul tău trebuie informat în legătură cu povestea asta, așa că i-ați haina și du-te, înainte să-nceapă balamucul. E posibil să pună să fie cercetată întreaga corabie, ca să vedem dacă mai sunt și alți pasageri clandestini, și nu cred că-ți dorești să fii găsită aici.

– Ai dreptate, zise ea. Plec chiar acum. Nu-i cazul să mă aștepti.

Totuși, Nathan se opri în capul scărilor, ca să se asigure că Judith nu mai era în cală înainte să urce pe punte. Posibilitatea să mai fie și alți pasageri clandestini ar fi putut explica de ce bărbatul sărise pe el, în loc să se predea. Îi distrăsese oare atenția, ca ceilalți să poată fugi? Când ajunse pe puntea principală, Nathan aruncă povara de pe umeri.

Bărbatul nici nu mișcă, dar nu-l putea lăsa singur acolo, așa că Nathan îl strigă pe ofițerul secund. Doar câțiva marinari erau pe punte la acea oră târzie, dar aceștia veniră să vadă despre ce era vorba, iar unul dintre ei aduse un felinar.

– Băiete, l-ai pocnit pe unul dintre servitorii din Londra ai căpitanului? Iși dădu cu presupusul unul dintre marinari. Căpitanului n-o să-i placă.

– Cheamă-l și-o să vedem, răspunse Nathan.

Artie sosi și se uită la bărbatul întins pe punte.

– Nu-i de-al nostru. Unde l-ai găsit, domnule Tremayne?

Nathan îi explică lui Artie ce se întâmplase, apoi trebui să reia întreaga poveste în clipa în care veni căpitanul. Dacă Malory era furios că cineva îndrăznise să urce la bordul corabiei fără voia lui, o ascundea bine. De fapt, chipul căpitanului era lipsit de orice expresie.

– Nu face parte din echipaj, căpitane, și, din câte spune domnul Tremayne, nu pare să fie un clandestin tipic, îi atrase atenția Artie.

– Nu, nu pare, zise James, privindu-l pe tânărul de pe jos.

Îl împinse cu vârful cizmei ca să vadă dacă începea să-și revină, însă bărbatul nu mișcă.

– Chiar trebuia să-l lovești atât de tare, domnule Tremayne?

– Am lăsat mai întâi ciocanul din mână, se apără Nathan.

Buzele căpitanului tremurară ușor, dar pentru prea puțin timp ca Nathan să-și dea seama dacă era amuzat.

– Concluzia noastră cum că nu se află la bord pentru a ajunge gratuit în America ridică întrebarea ce caută pe corabia mea, zise James. Și de ce nu a adus încă nimeni o găleată de apă, ca să-l putem trezi și să ne lămurim?

Dar, în clipa în care un servitor plecă repede după o găleată, Andrassy apărură cu sabia în mână, urlând:

– Cum îndrăznește să-mi pună familia în pericol? O să-l omor!

Așa cum se apropia în fugă, contele părea suficient de înfuriat încât să-și pună în practică amenințarea. Nathan făcu un salt înspre el, ca să-l oprească. Cu o expresie enervată, James făcu același lucru, împingându-l pe Andrassy înapoi.

– Ce mama dracului îți închipui că faci? tună James. Am nevoie de răspunsuri, nu de sânge!

– Dar... femeile nu sunt în pericol? întrebă Andrassy, coborând sabia.

– Pe toți dracii, mârâi James, nu te amesteca...

– Căpitane!

Nathan se întoarse și văzu că pasagerul lor sărise în picioare, îl trântise la pământ pe marinarul care rămăsese lângă el, cel care tocmai strigase, și se arunca acum peste parapetul corabiei. Nathan nu-i mai văzu decât picioarele, înainte să dispară.

Nevenindu-i să creadă, Nathan dădu fuga la parapet.

– Ce mama dracului? Își închipuie că poate să înoate înapoi până-n Anglia?

Ceilalți veniseră și ei la parapet. Un marinar strigă:

– Să-l pescuim?

– Cum? întrebă frustrat marinarul cu felinarul, în timp ce ridica lumina peste balustradă. Tu îl mai vezi? Eu nu.

Nici Nathan nu-l putea vedea. Spre deosebire de seara trecută, când cerul fusese senin, în această noapte o pătură groasă de nori acoperea luna. Sosiră mai mulți bărbați, cu mai multe felinare, dar, chiar și așa, lumina nu se întindea suficient de departe încât să-l poată zări pe bărbatul fugit. Nathan auzea pleoscăitul apei, care indica faptul că bărbatul se depărta înot de corabie.

Apoi mai auzi ceva...

– Vâsle, îi spuse el lui James. Este cel puțin o barcă în apropiere, așa că trebuie să fie și o corabie.

– Artie! James începu să dea ordine: Înarmați toți oamenii de la bord, în caz c-o s-avem parte de un atac surpriză! Voi doi... Arată spre doi marinari. Coborâți una dintre bărcile noastre mai mici și duceți-vă după ei! Dacă nu-i un atac, vreau să mi-l aduceți înapoi pe afurisitul ăla. Henry, găsește-l pe băiatul care vede cel mai bine pe timp de noapte și trimite-l sus pe catarg! Vreau să știu ce se întâmplă acolo.

Nathan se duse în fugă în cealaltă parte a corabiei, dar tot nu putea vedea ce se petrecea în apă.

În timp ce traversa puntea, își dădu seama că sunetul vâslelor nu se auzise decât în partea în care sărise bărbatul. Sunetul era din ce în ce mai îndepărtat, iar în cele din urmă nu se mai auzi decât de la pupa.

Tocmai se ducea să-i spună lui James acest lucru, când Walter, marinarul care vedea cel mai bine pe timp de noapte și care nu fusese nevoit să urce prea sus, strigă:

– În spatele nostru, căpitane!

James se duse numaidecât la pupa, cu tot echipajul în spatele lui. Artie îi întinse ocheanul, dar James nu se obosi să-l folosească. Privi în schimb pătura groasă de nori de deasupra și înjură zdravăn.

Dar Walter strigă din nou:

– O singură barcă, se întoarce repede spre corabia mare. Barca noastră nu e aproape, căpitane. Nu cred să-i ajungem din urmă.

Apoi stratul de nori se subție, doar atât cât luna să arunce o rază palidă peste apă.

James ridică repede ocheanul și spuse, câteva clipe mai târziu:

– Are trei catarge și velele deschise. Și se pare că întoarce tunul spre noi.

– Vor să tragă în noi? întrebă cineva.

– Nu, nu e suficient de aproape. Presupun că e doar o manevră care să ne descurajeze să venim după ei și să-i luăm la întrebări. Artie, cheamă barca înapoi. Nu risc viața băieților, dacă oricum n-au nici o șansă să ajungă cealaltă barcă. Apoi înjură din nou,

în clipa în care raza de lumină dispăru. Pe legea mea, mi-e milă de ei.

Comentariul nu fusese îndreptat spre cineva anume, dar membrii echipajului încercau să-și dea seama ce se întâmplase.

– Nu sunt pirați, altfel ar fi tras în noi.

– O singură barcă, deci nu era un atac prin surprindere, zise altcineva.

– Pentru ca barca să fie la jumătatea distanței dintre *Maiden George* și cealaltă corabie atunci când omul a sărit peste bord, ar însemna ca întâlnirea să fi fost aranjată pentru această seară, își dădu Nathan cu presupusul.

– Fiindcă nu cred în coincidențe, sunt de aceeași părere, zise James. Dar suntem în larg de doar două zile. Ce spera să realizeze într-un timp atât de scurt?

– Sabotaj? presupuse Artie.

– Să ne scufunde?

James clătină din cap.

– Prea drastic, și pune în pericol vieți nevinovate.

– Poate că nu le pasă, zise Artie. Dar voi cerceta întreaga corabie, dintr-un capăt în altul.

– Dacă venise să se răzbune, poate era pregătit să ucidă în seara asta, apoi să sară peste bord.

– Dar l-ai prins tu mai întâi? Presupun că este posibil, dar dușmanii mei nu sunt prea răbdători. Cu siguranță ar fi încercat să mă omoare până acum dacă mă voia mort. Presupun că am putea discuta cu oamenii din echipaj, să aflăm dacă are ceva vreun dușman atât de înrăit.

Nathan avea, dar Grigg nu ar fi trimis un om într-o misiune sinucigașă de a-l ucide, chiar dacă ar fi aflat că Nathan era pe corabia asta, așa că nu menționează acest amănunt. În schimb, sugerează ceva mai puțin sângeros:

– E posibil ca pasagerul nostru clandestin să fi vrut să recupereze ceva ce ajunsese din greșeală pe corabie. Poate a crezut că reușește să găsească obiectul în două zile și poate chiar l-a găsit. Poate mă aștepta să plec din cală, ca să iasă din ascunzătoare, dar eu am dat peste el.

– Nu este chiar imposibil, dar nu explică de ce a sărit imediat să te atace, în loc să încerce să îți explice ce era cu el. Ar fi putut să pretindă că era un om din echipaj sau un servitor. Numai ofițerii secunzi îi cunosc chiar pe toți oamenii de la bordul corabiei mele.

„Și întocmai așa ar fi putut bărbatul respectiv să se deplaseze fără să fie observat, să mănânce și să facă tot ce avea de făcut“, își spuse Nathan. Dar se săturase de presupuneri, și altceva, mai concret, nu avea. Nu-i folosea la nimic.

– Atunci, întoarcem, căpitane? întrebă unul dintre oameni.

– Nu ne luăm după ei, nu cu familia mea la bord, zise James. Dar vreau să nu scăpați din ochi corabia aia care se ține după noi. Dacă se apropie, vreau să-mi spuneți. Și vreau ca oameni din echipaj să facă de pază la noapte, înarmați, pe *Maiden George*.

– Mie, unuia, încep să nu-mi mai placă misterele, mârâi Nathan.

James încuviință din cap și se întoarse spre secundul lui:

– Presupun că problema va rămâne nerezolvată momentan. Dar adună restul echipajului și verificați proviziile să vezi dacă găsești ceva nelalocul lui. Ba, și mai bine, cercetați în toate colțurile și ungherele corabiei, ca să fim siguri că nu a fost o tentativă de a lua nava cu asalt. Comunică-mi rezultatul imediat ce termini. Mă întorc în cabina mea. Apoi însă se opri și se întoarse din nou spre Nathan. Ai terminat ringul, domnule Tremayne?

– Îl termin într-o oră, căpitane.

– Poate aștepta până mâine-dimineață. Ai făcut destule azi.

Nathan încuviință din cap, dar spuse:

– Ați spus că problema rămâne nerezolvată momentan. Credeți că vor continua să se țină după noi dacă nu au obținut ce-și doreau?

– Oh, contez pe asta.

Capitolul 20

Lui Judith nu-i venea să creadă că avea să facă asta. Din nou. Era complet împotriva firii ei să se furișeze în felul ăsta. Trebuia

să existe și alt mod de a discuta cu Nathan fără a stârni curiozitatea celorlalți. Dar nu se putea gândi la nici unul.

Coborî în grabă spre nivelul inferior, conștientă că avea atât de puțin timp, încât putea să nici nu se mai obosească. Era deja jumătatea dimineții. Nu intenționase să doarmă atât de mult, iar Jack avea să o caute cât de curând, dacă nu dormea și astăzi mai mult decât de obicei. Totuși, era posibil să doarmă mult, după ce venise în cabina lui Judith cu o seară în urmă, înainte să se retragă. Jack trebuise neapărat să-i împărtășească tot ce aflase de la tatăl ei în legătură cu pasagerul clandestin, iar Judith nu-i putuse nici măcar mărturisi că știa deja jumătate din poveste. Afurisitele astea de secrete...

Îl găsi pe Nathan strângându-și uneltele. Ringul de box era terminat. Și reparase deja țarcul de animale. Dacă ar fi întârziat doar câteva minute, nu l-ar mai fi găsit.

Îi confirmă acest lucru, spunându-i:

– Tocmai plecam. Nu m-am gândit că o să-mi faci o vizită... Și ce naiba ai pe tine?

– Haine ușor de îmbrăcat. Servitoarea m-a lăsat să dorm, și eram prea nerăbdătoare ca s-o aștept să se întoarcă. După cum știi, nu am prea mult timp.

Felul în care se uita la pantalonii ei o făcu din nou să roșească. Îi îndesase în cizme de călărie înalte până la jumătatea pulpei, dar nu erau niște pantaloni prea groși. Lui Jack îi plăceau hainele confortabile, ceea ce, de obicei, însemna că erau făcute din materiale moi. Așa că Judith nu își băgase în pantaloni cămașa lungă și albă, lăsând-o în schimb să îi acopere posteriorul. Dar își pusese o centură. Nu avea nici o îndoială că arăta ridicol, dar ochii lui verzi nu păreau să spună asta.

– Tu chiar ai voie să te îmbraci așa?

– La bordul corabiei, da. Am purtat pantaloni și ultima oară când am fost pe mare, acum câțiva ani. Mama a fost de acord. Mai bine decât o fustă care să fâlfâie în vânt.

– Pentru un copil, poate, dar acum ești o femeie cu forme care...

– Nu te mai uita! se rățoi ea.

Nathan râse.

– Există unele lucruri de la care un bărbat pur și simplu nu se poate abține, drăguță.

Ea mihi ochii.

– Mă faci în mod intenționat să pierd puținul timp pe care îl am înainte să înceapă Jack să mă caute?

Privirea lui se întoarse la ochii ei.

– Nu prea ține, nu? Nu prea poți să mă ai la dispoziția ta, dacă trebuie să te ferești mereu de verișoara ta.

Judith își dăduse deja singură seama de asta, dar chiar trebuia să pară atât de amuzat de idee?

– Dacă ești așteptat în altă parte, te rog...

Nu apucă să termine. Nathan o cuprinse cu brațele de talie și o așeză pe lada de lângă el. Era cam înaltă pentru ea și îi lăsa picioarele bălângănindu-se în aer, la câțiva centimetri deasupra podelei. Apoi însă se așeză și el lângă ea! Nu era o ladă suficient de lată pentru doi.

Ei bine, era, dar nu fără să li se atingă coapsele.

Era un amănunt pe care poate că nici nu l-ar fi observat dacă ar fi purtat fustă și jupon, dar, în pantalonii negri, subțiri, îi simțea piciorul lângă al ei și simțea căldura radiind din el. Simțea și căldura brațului său, lipit de al ei, pentru că nu purta haina. Era o poziție mult prea intimă, care-i amintea cum se simțise cu o zi în urmă când o sărutase, lipită de trupul lui pe jumătate gol...

Fiorii plăcuți pe care îi simțise atunci apărură din nou. Începu să coboare până când își dădu seama că, așa așezați unul lângă celălalt, nu era nevoită să se uite la el și să riște să fie năucită de chipul lui frumos și de ochii lui senzuali. Dacă ar fi putut ignora faptul că se atingeau... Dacă ar fi putut să nu se întrebe dacă se așezase atât de aproape de ea pentru că voia să o sărute din nou... Gemu în sinea ei. Nu avea să obțină *niciodată* vreun răspuns de la el dacă nu reușea să treacă peste atracția asta.

– Unde ai crescut? întrebă ea repede.

Uite, o întrebare simplă pe care nu avea cum să o evite.

Dar o evită.

– Contează?

Privind intens ringul de box din fața lor, bine luminat de două felinare atârinate de stâlpi, îl întrebă:

– Serios? Așa ai de gând să respecti tu înțelegerea?

– Ei bine, dacă o să-ți spun unde am crescut, o să interpretezi greșit.

– Oh, zău așa! Ai crescut în Cornwall? ghici ea. Da, firește. Cel mai cunoscut loc din Anglia pentru contrabandă. De ce m-am mai obosit să te întreb?

– Ți-am spus că o să interpretezi greșit. Dar Cornwall are tot ce are orice alt comitat, inclusiv nobili, așa că nu-i mai privi cu suspiciune pe toți cei de acolo.

– Aici ai dreptate.

– Serios? făcu el surprins. Ești în stare să fii rezonabilă în legătură cu ceva?

– Apreciez logica, iar tu mi-ai adus un argument logic.

Nathan pufni.

– Ți-am dat multe argumente logice...

– Ba nu, nu când vine vorba despre personalitatea ta, răspunse ea. Așadar, ai învățat tâmplăria înainte sau după ce ai ieșit pe mare?

– E rândul meu.

– Cum? Oh, foarte bine, întreabă-mă. Eu nu am nici un secret, în afară de tine.

– Îmi place să fiu secretul tău.

De ce o făcuse asta să roșească? Doar pentru că vocea lui coborâse și căpătase o notă senzuală nu însemna că o făcuse cu intenție. Sau poate că da. Era posibil ca bărbatul ăsta să își propună să o zăpăcească. Sau oare era și el la fel de bulversat ca ea de atracția dintre ei? Gândul acesta aproape că o făcu să chicotească. Dacă nu ar fi fost certat cu legea... Dar era, și Judith nu trebuia să uite asta.

– Care era întrebarea? zise ea.

Nathan râse.

– Cât de mare e familia ta?

– Membrii apropiați? Amândoi părinții mei trăiesc și sunt sănătoși. Sora mea, Jaime, este cu doi ani mai mică decât mine și nu suportă bine marea, așa că a rămas acasă, cu mama. Sora mea vitregă, Katey, e mult mai în vârstă și este aici, la bord, cu soțul ei, Boyd.

– Mă refeream la întreaga familie.

Nu îl credea, dar îi răspunse oricum:

– Nu cred că i-am numărat vreodată pe toți. Tatăl meu este cel mai mic dintre patru frați. Cu toții sunt căsătoriți și au copii, chiar și vreo câțiva nepoți, așa că, dacă ar fi să aproximez, cred că suntem mai mult de treizeci.

I se păru că Nathan se stăpânește să nu râdă. Dar *nu* avea de gând să ridice privirea spre el ca să se asigure.

Faptul că nu se uita la el părea să aibă efect, într-o câtva. Cel puțin nu se mai întreba dacă avea de gând să o sărute – oh, Dumnezeu! acum nu se mai putea gândi la nimic altceva! Fusesse incitant, chiar dacă ușor copleșitor, dar senzațiile pe care i le stârnise fuseseră prea plăcute ca să nu-și dorească să le experimenteze din nou.

– ... Aproape toată viața, spunea el.

– Poftim?

– Întrebarea ta de mai devreme, îi aminti el.

– Dar ce-ai spus adineauri?

– Dar tu la ce te gândeai?

Amuzamentul din vocea lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva știa deja, iar asta o făcu să roșească și mai tare.

– Ești, te rog, amabil să o iei de la început?

– Când mă rogi atât de frumos, cum să nu?! răspunse el. Am spus că am fost marinar mai întâi, că mi-am petrecut aproape toată viața pe corabie, cu tatăl meu.

– Cu excepția celor trei ani în care ai făcut tâmplărie. Așa i-ai spus unchiului. Unde și de ce ai mai învățat o meserie, dacă aveai deja un mijloc de a-ți câștiga existența, cu tatăl tău?

– Nu trișa, draguță. Tocmai mi-ai pus trei întrebări la rând.

– Hm! pufni ea. N-ar mai fi nevoie, dacă ai dezvolta mai mult răspunsurile, în loc să-mi dai doar frânturi de informații, care nu fac altceva decât să ridice zeci de întrebări suplimentare.

Nathan râse.

– Așadar, îți plac argumentele logice, dar și exagerate. Oh, și să nu uităm că ești o fire extrem de încăpățănată. Încep să fac o listă.

– Iar ție îți place să eviți răspunsurile la întrebări. Chiar nu-ți dai seama cât este de evident?

– Să știi că-mi este foarte greu să mă stăpânesc să nu te ating, îi spuse el, drept răspuns.

Judith trase aer în piept, și privirea i se întoarse numaidecât spre ochii lui. Se vedea limpede, în expresia lui, că nu încerca doar să-i distragă atenția. Era o dorință evidentă, puternică și senzuală. Atingea o coardă, aprindea o flacără...

– M-am gândit să-ți spun, adăugă el, apoi, privind în altă direcție, o întrebă: Tu unde ai crescut?

Judith avu nevoie de câteva clipe ca să coboare pe pământ. Ba chiar de ceva mai mult de câteva clipe. Ca și cum chiar ar fi atins-o, își simțea sânii încordați, și inima îi bătea mai tare în piept. Ar fi vrut să creadă că l-ar fi oprit dacă ar fi încercat să o sărute în acel moment, dar știa că nu era așa. Și de ce nu încerca?!

Oh, Dumnezeu! bărbatul ăsta era mai periculos decât crezuse – periculos pentru simțurile ei. Sări jos de pe ladă, ca să mărească distanța dintre ei. Trebuia să fie mai atentă la tacticile lui.

– În Londra, spuse ea, fără să adauge altceva.

Încă îl privea și observă când gura lui se strânse ușor, nu mult, dar suficient încât ea să-și dea seama că nici lui nu-i plăceau răspunsurile scurte.

– E enervant, nu-i așa? Când nu dezvoltă un subiect.

– N-o să mor din pricina asta.

Judith pufni drept răspuns la reacția lui.

– Ei bine, având în vedere că eu sunt, de obicei, mai minuțioasă, voi adăuga că m-am născut și am fost crescută în Londra, și educată acasă, cu preceptorii. Ba chiar, foarte rar am ieșit din Londra, doar ca să-mi vizitez rudele din celelalte părți ale Angliei, cum ar fi din Hampshire, unde te-am văzut prima oară.

– Și ai călătorit de cel puțin două ori în America, îi aminti el.

Judith zâmbi.

– Înainte să comentez asupra acestui aspect, am nevoie de încă un răspuns de la tine. De ce ai mai învățat tâmplăria, dacă lucrezi deja cu tatăl tău?

O privi din nou și râse din toată inima. Ei îi plăcea felul în care îl dezarma acest răs, buna dispoziție i se vedea pe față, în forma gurii, în ochi! Îi spunea că începea să se obișnuiască cu ea și că nu se temea câtuși de puțin că l-ar putea trimite după gratii. Era

oare încrederea că o putea face să se răzgândească sau poate chiar nevinovăție? Aici era problema. Dacă ar fi obținut acest răspuns până acum, n-ar mai fi fost acolo – sau poate ar fi fost, dar din alte motive.

Nathan îi răspunse la ultima întrebare:

– M-am certat cu tatăl meu și am ajuns să plec definitiv din Cornwall, la douăzeci de ani. În cele din urmă, m-am stabilit în Southampton și acolo m-am apucat de tâmplărie.

Îi răspunse la rândul ei:

– Prima mea călătorie în America a fost tot cu Jack. Am fost să vizităm orașul în care s-a născut mama ei, Bridgeport. Călătoria asta este ca să-și facă debutul în America, înainte de a ne face încă unul, în Londra. Firește, este ceva neobișnuit, dar unchiul ei au insistat. Dacă nu știi ce înseamnă un debut...

– Știu. E felul în care voi, aristocratele, vă găsiți bărbații. Așadar, mergeți la târgul de mirese, ha? Nu știu de ce, dar nu mă așteptam să ai nevoie de așa ceva.

Se ascundea oare un compliment în spatele tonului său depreciativ?

– Nu *am* nevoie. Am pierdut numărul bărbaților care i-au cerut deja tatălui meu permisiunea să mă curteze vara asta.

– Așadar, ai o hoardă de pețitori entuziasmați care te așteaptă să te întorci în Anglia?

– Nu, dacă vrei să știi, tata i-a dat pe toți acești tineri bine intenționați și plini de speranțe afară din casă. Nu i-a picat deloc bine că i s-a adus aminte că mă apropiu de vârsta măritişului.

– Bravo lui!

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Serios? Și de ce îi iei partea, mă rog?

– Pentru că femeile nu trebuie să se mărite imediat ce ating vârsta cuvenită.

– Vorbești despre o femeie pe care o cunoști personal, nu-i așa? ghici ea.

Nathan încuviință din cap.

– Sora mea. Ar fi trebuit să aștepte un bărbat mai bun, care să o facă fericită, în loc să accepte prima ofertă pe care a primit-o. Nu s-a terminat bine.

Ea aștepta câteva clipe ca el să continue, dar auzi sunetul unor voci apropiindu-se. Exclamă speriată:

– Sunt tata și unchiul!

– Pe toți dracii, ascunde-te!

Capitolul 21

Era un moment groaznic de nepotrivit, din toate punctele de vedere. Nathan tocmai își descleștase limba și începuse să dea răspunsuri fără să-i mai pună ea întrebări. Ar fi putut ajunge mult mai departe dacă n-ar fi fost întrerupți.

Dar Judith nu avea nevoie să-i spună cineva să se ascundă. Se îndrepta deja în grabă înspre lăzi, când brațul lui Nathan o cuprinsese pe după talie și practic o trânti pe dușumea, în spatele uneia. Cel puțin avea loc să se ascundă acolo, pentru că proviziile nu fuseseră depozitate aproape de peretele căii, acesta fiind verificat în mod regulat, să nu pătrundă apa. Era una dintre sarcinile care-i reveneau lui Nathan, în calitatea lui de tâmplar al echipajului, sarcină pe care o îndeplinea atunci când nu era interogată de nepoata căpitanului.

Se ghemui în spatele lăzii, cu doar câteva momente înainte ca vocile să ajungă suficient de aproape încât să poată distinge cuvintele. În timp ce intra în cală, tatăl ei spunea:

– ... A răspuns prea repede, fără să se oprească. Și nu a ezitat, nu s-a oprit să se gândească nici măcar o dată.

– Și ce vrei să zici cu asta? întrebă James.

– M-am gândit că s-ar putea să te convingă că băiatul spune adevărul.

– Nu am spus niciodată că minte, Tony. E posibil să fie exact cine spune că este și să aibă totuși alte interese decât cele pe care ni le-a împărtășit nouă. Faptul că tot ce ne-a spus este adevărat nu înseamnă că nu a omis să ne spună câteva detalii semnificative.

Aproape că părea că vorbesc despre Nathan, dar Judith știa că nu era așa. Discutau despre Andrassy, deși era posibil ca Nathan să nu-și dea seama. Și de ce nu plecase încă? Îl vedea stând

între cele două lăzi, lângă uneltele lui, cu spatele spre intrare, la mai puțin de un metru de ea. Încerca să o ascundă mai bine, dar Judith își dădea seama, din poziția agresivă a umerilor săi lați, că era încordat. Aștepta o confruntare? Sau poate se gândea că ar fi fost posibil să o apere de una? Drăguț din partea lui, dar nu avea să permită să se ajungă la asta.

Și, ca și cum nu ar fi fost destul de agitată, simți un sentiment de groază în clipa în care își dădu seama din ce motiv ar fi putut tatăl și unchiul ei să coboare aici. Ca să folosească ringul. Nu aveau să plece prea curând, ceea ce însemna că nici ea nu avea să poată pleca. Însemna în același timp c-avea s-o audă pe Jack strigând-o pe punte, ceea ce urma să se întâmple în orice clipă. Și-l putea chiar imagina pe tatăl ei începând să o caute pe toată corabia și implicând tot echipajul în această activitate.

Vocea lui James se auzise de departe, ca și cum ar fi intrat deja în ring.

Judith nu privi pe după ladă ca să se asigure. Dar, odată ce începeau meciul, poate că aveau să fie îndeajuns de concentrați asupra luptei ca ea să se poată strecura afară din cală. Ar trebui să se târască prin spatele lăzilor cu provizii și ar fi destul de ușor, având în vedere că era îmbrăcată în pantaloni.

– Soția nepotului meu are părul ca al tău, zise Anthony, pe un ton înșelător de amabil.

Ochii lui Judith se măriră, mai să-i iasă din orbite. Se auzea ca și cum tatăl ei ar fi stat chiar în fața lăzii după care se ascundea ea. Dar știa că Nathan era cel căruia i se adresase.

– Fii băiat bun și spune-mi că nu te înrudești cu familia Hilary!

– N-am auzit niciodată de ei, răspunse precaut Nathan.

– Foarte bine.

Judith nu trebuia să vadă ca să-și dea seama că tatăl ei tocmai îi înfipsese lui Nathan un pumn în stomac. Sunetul era inconfundabil. Dar *de ce?* Și nu doar o dată. Se înfioră la fiecare lovitură care urma. Știa cât de brutal putea fi tatăl ei atunci când venea vorba despre pumni. Nathan încerca măcar să se apere? Se temea să se uite. Nu putea *să nu se uite*.

Nathan se feri de următoarea lovitură. Făcu tot posibilul ca Anthony să rămână cu spatele la ea.

James, aflat în ring, era cu fața spre ea, dar privirea îi era ațintită asupra celor doi bărbați de jos, și, când vorbi, o făcu cu voce seacă:

– Ai voie să ripostezi, domnule Tremayne. Fratele meu nu va fi mulțumit decât dacă o faci.

Nathan pară o lovitură îndreptată spre fața lui și își urmă mișcarea cu un croșeu de dreapta, care îl lovi pe Anthony în bărbie și îi dădu ușor capul pe spate. Judith se înfioră din nou, de data asta pentru tatăl ei, dar totuși se întrebă dacă nu cumva, în sinea lui, bătrânul vulpoi era chiar mulțumit că nu avea să câștige prea ușor. Aprecia întotdeauna o bătaie bună. Nu exista nimeni în familia Malory care să nu știe asta. Dar, dacă într-adevăr aprecia faptul că Nathan nu era încă întins pe spate, nu o arăta cu nimic. Continua să dea lovitură după lovitură, concentrându-se pe secțiunea de mijloc a lui Nathan, în timp ce Nathan reuși să-i mai aplice încă doi pumni, unul în bărbie și unul în obraz.

În cele din urmă, James spuse:

– Ajunge, Tony! Nu vreau să-și strice mâinile pe tine. Are nevoie de ele ca să-și facă treaba.

– Poate să facă și altcineva treaba lui, mârâi Anthony.

– Ba să știi că nu-i așa, reluă James. Avem un singur tâmplar la bord.

– El l-a găsit azi-noapte pe ticălosul ăla care se ascundea printre lăzi?

– Da.

Încă un pumn, apoi:

– Bine atunci, am terminat. Apoi, spre Nathan: Acum consider că suntem chit... Tremayne, parcă așa te cheamă? Dacă nu cumva o să faci ceva care să incline din nou balanța.

– Felul în care considerați dumneavoastră că sunteți *chit* cu cineva nu e tocmai corect – milord.

Judith gemu în sinea ei la auzul acelui răspuns nu tocmai împăciuitor, însă pe Anthony păru să-l amuze, căci zise pe un ton vesel:

– Dimpotrivă, băiete dragă. Încă te mai ții pe picioare, nu?

– Dacă simți nevoia să te odihnești după acest exercițiu, Tony, pot să mai aștept o zi ca să testăm ringul, se oferi James.

– Mușcă-ți limba, bătrâne. Mi-am făcut doar încălzirea, zise Anthony, apoi își întări afirmația urcând în ring, lângă James.

Nathan ar fi trebuit să plece în momentul ăla. În schimb, se așeză pe lada în spatele căreia încă se ascundea Judith. Stătea acum cu picioarele încrucișate, cu fața spre cală, cu spatele sprijinit de ladă. Ea presupuse că Nathan își trăgea sufletul, urmărind ce se petrecea în ring.

Așa că se miră să îl audă, câteva minute mai târziu, spunând cu voce joasă și extrem de mirată:

– Cum poate să facă asta la vârsta lui și după loviturile pe care tocmai i le-am aplicat eu?

Se referea la pumnii pe care tatăl și unchiul ei și-i împărțeau acum unul celuilalt în ring. Îi răspunse în șoaptă:

– Nu confunda vârsta cu îndemânarea. Tata a avut ani întregi de antrenament, ca să nu mai punem la socoteală meciurile cu fratele lui, ca acesta pe care îl urmărești chiar acum.

Nathan pufni încet.

– Ți-am dat o ocazie să pleci. De ce n-ai făcut-o?

Nu îi răspunse. În schimb, întrebă:

– Te-a lovit rău?

– Tu ce crezi?

– Cât de rău?

– S-ar putea să supraviețuiesc.

Începu să se încrunte, până când recunoscă nota de tachinare din tonul lui. Și mai era ceva ce voia să știe.

– Ce ai făcut de l-ai înfuriat așa?

– Trebuie să fie vina mea?

– Îl cunosc pe tata. Îmi dau seama când are pică pe cineva. De ce?

– E posibil să-l fi pus la pământ pe cheiul din Londra, înainte să plecăm.

Judith scoase un sunet de uimire.

– Cum? Singurul om în fața căruia pierde *vreodată* este unchiul James.

– S-ar putea spune că l-am luat prin surprindere. Dar l-ai auzit. Suntem chit acum.

Aproape că-i spuse: „Nu conta pe asta“, dar nu voia să înceapă să o evite din cauza tatălui ei. Era posibil ca acest lucru să se întâmple oricum, dar nu avea de gând să contribuie în vreun fel la asta.

Apoi, Nathan adăugă:

– Pleacă acum, când nu sunt atenți. Ține capul jos.

– Ar trebui să pleci și tu.

– Nici o șansă. Sunt oameni care dau bani buni ca să vadă un meci de asemenea calibru. În plus, nu mă înțelege greșit, draguță, dar aș vrea să-l văd pe taică-tău pierzând.

Asta chiar că o înfurie, îndeajuns încât s-o facă să șuiere:

– N-o să-l vezi azi! Ascultă la mine, unchiul o să *il lase* să câștige de data asta.

– De ce ar face o asemenea prostie?

Părea surprins.

– Pentru că sunt foarte apropiați. Poate că nu o arată întotdeauna, dar sunt. Și pentru că o să-i domolească penele zbârlite, ba chiar o să-l aducă pe tata în toane bune – ceea ce s-ar putea să-l facă să uite de tine pentru restul călătoriei. Dar să nu te aștepti ca unchiul să-ți mai facă favoarea asta odată ce tragem la chei și nu o să mai fi angajatul lui.

Capitolul 22

– Probabil ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, dar cineva mi-a atras atenția, îi spuse Judith verișoarei ei.

Stăteau în mijlocul patului dublu din cabina lui Jacqueline, amândouă cu picioarele încrucișate, cu cărți de joc în mână, cu și mai multe cărți pe pătura dintre ele. Jack era desculță și îmbrăcată în pantalonii de corabie, pe care avea să-i poarte probabil în fiecare zi, până când ajungeau în America. Judith prefera în continuare să nu-i poarte, mai ales după reacția lui Nathan atunci când o văzuse îmbrăcată în ei. Era îmbrăcată într-o rochie simplă de zi, albastră, cu mâneci scurte, cu margine întoarsă.

Jucau adeseori whist doar ele două, în ciuda faptului că era un joc pentru patru persoane. Pur și simplu jucau fiecare de câte două ori, pentru a respecta regulile. Nu era la fel de interesant atunci când nu exista decât un singur jucător de care să te ferești în loc de trei, dar era un mod de a face timpul să treacă, iar lui Judith îi plăcea mai mult decât jocul de șah, la care Jack câștiga întotdeauna.

Dar Jacqueline nici măcar nu ridică privirea spre Judith după afirmația făcută de verișoara ei, lucru pe care Judith îl găsi destul de dezamăgitor, având în vedere că îi trebuiseră câteva zile ca să-și facă curaj pentru această mărturisire. Dar era încă încordată. În mod normal, se entuziasma toată în momentul în care vorbea cu verișoara ei despre așa ceva, dar acum se temea să nu dezvăluie mai mult decât ar fi vrut.

– În Londra? întrebă Jack, ridicând cea de-a doua mână, ca să joace cartea.

– Nu, la bord.

Asta atrase imediat atenția lui Jack și un hohot de râs.

– Dumnezeu mare, sper că nu e vorba despre Andrassy! Știu că e foarte chipeș, dar ne este văr!

Judith găsi greșeala suficient de amuzantă încât să-i atragă atenția:

– Un văr foarte îndepărtat. De gradul... cât? Cinci? Șase? Zece? De la cât nu se mai socotește? Dar nu, nu e Andrassy.

– Cine atunci? Nu e nimeni altcineva la bord în afară de marinari și – oh, nu se poate!

Jack scoase un sunet care era pe jumătate exclamație, pe jumătate fornăit.

– Este foarte bine că mi-ai spus, ca să omorâm povestea asta încă din fașă. Chiar acum! Părinții tăi n-o să te lase niciodată să te măriți cu un bărbat care nu are măcar o brumă de avere sau de perspectivă.

Judith își dădu ochii peste cap.

– Ai uitat ce s-a întâmplat când am împlinit optsprezece ani? Am primit jumătate din moștenirea din partea mamei, ceea ce înseamnă mai mulți bani decât ar putea fi nevoie vreodată într-o familie. Avere, zic eu, n-o să fie o problemă.

– La naiba, nu despre asta vorbeam, și știi foarte bine! se grăbi să sublinieze Jack.

– Te comporți ca o snoabă, îi atrase atenția Judith.

– Ba nu! Sunt doar realistă. Desigur, dacă ai de gând să fugi cu mirele în loc să obții permisiunea de la părinții tăi să te măriți, eu nu mai zic nimic.

Judith începu să râdă, nu se putea stăpâni. Nu așa se așteptase să decurgă această conversație. Dar cel puțin scăpase pe moment de încordare, mulțumită firii mult prea protectoare a lui Jacqueline.

– Te gândești mult prea departe, Jack. Nu am spus că mi-am găsit viitorul soț. Sunt doar foarte intrigată de un anume bărbat și vreau să ajung să-l cunosc mai bine. Poate să găsesc câteva minute în care să pot fi singură cu el, ca să putem vorbi deschis. Și nu este un marinar de rând, e tâmplar.

„Și e fantoma mea“, ar fi vrut să adauge. În schimb, îi povesti ce îi spusese Nathan lui James despre corabia furată.

Jack zâmbi larg, scoțând la iveală gropițele din obraji.

– Vrei să fii singură cu el, eh? Ești sigură că n-o să fii prea intimidată ca să scoți un cuvânt, darămite să legi o conversație întreagă? Nu ai fost niciodată singură cu un bărbat care să nu-ți fie rudă.

– Cred că o să mă descurc. Și suntem pe o corabie. Nu e ca și cum ar putea să mă răpească și să fugă cu mine. În plus, dacă aș țipa, cu siguranță m-ar auzi vreunul dintre marinarii sau servitorii tatălui tău.

Jack chicoti.

– Ai dreptate. Și chiar pare interesant. Cum îl cheamă?

– Nathan Tremayne.

Jack ridică dintr-o sprânceană aurie, obicei pe care îl moștenise de la tatăl ei.

– Îmi place chiar și cum sună. Apoi însă, speculă cu voce tare: Judith Tremayne. Judy Tre....

– Ți-am spus că nu...

– Da, da, făcu Jack, bătând în retragere. Și nu ne mărităm din primul an. Asta nu înseamnă că nu poți să îl cunoști mai bine

pe băiatul ăsta. În plus, e bine să ai opțiuni, și o să vrei să ai cât mai multe în momentul în care o să-ți alegi un soț.

Apoi sări jos din pat, împrăștiind cărțile și trăgând-o pe Judith după ea.

– Unde mergem?

Jack îi aruncă niște pantofi, dar nu se obosi să caute o pereche și pentru ea.

– Trebuie să-l cunosc personal pe acest tânăr. Hai să-l căutăm!

Judith nu avea de gând să protesteze, având în vedere că nu-l mai văzuse pe Nathan de două zile. Și se uitase după el ori de câte ori urcase pe punte. Dar nu reușise să îl vadă și hotărâse să nu se mai ducă să îl caute pe toată corabia. Ajunsese la concluzia că avea treabă în altă parte.

Îl găsiră în primul loc în care îl căută Jacqueline, în atelierul de tâmplărie. Jack știa exact unde era debaraua, însă ea cercetase fiecare milimetru al corabiei ultima oară când navigaseră cu ea. Și învățase și toate aspectele meseriei de căpitan. Firește, pe atunci nu renunțase încă la visul ei de a se face pirat. Încercase chiar să o învețe și pe Judith tot ce afla, dar aceasta, neîmpărtășindu-i interesul, nu o ascultase decât pe jumătate.

Încăperea era mai mică decât cabinele lor, dar era suficient de mare încât un bărbat să poată lucra în ea. Materialele nu erau depozitate aici, ci în magazie. Doar o un banc de lucru lung și o gamă variată de unelte erau păstrate aici. Și patul îngust de care amintise Nathan, acoperit cu așternuturi mototolite, dovadă că fusese folosit.

Nathan era la bancul de lucru și desfăcea funii vechi, ca să facă din ele câlți, aceștia fiind în mod obișnuit introduși între scândurile din cală, ca să oprească eventualele scurgeri. Judith își amintea vag că Jack îi spusese ceva despre asta. Avea cămașa albă băgată în pantaloni, pe jumătate descheiată la nasturi și pătată de transpirație, cu mânecile suflecate. Ușa fusese lăsată deschisă, dar înăuntru era totuși foarte cald. Nu avea părul suficient de lung cât să și-l prindă la spate, dar își legase o eșarfă pe frunte, ca să nu-i curgă sudoarea în ochi. Câteva șuvițe mai scurte scăpaseră de sub ea. Așa cum arăta azi, aducea a derbedeu și avea un aspect mult prea masculin.

Jacqueline, care o trăsese pe Judith înăuntru, după ea, fu în mod clar luată prin surprindere, suficient cât să șoptească:

– Ai uitat să-mi spui că-i mare cât un munte și așa frumos că te dor ochii când te uiți la el.

Obrajii lui Judith se colorară numaidecât, dar Nathan nu părea să o fi auzit pe verișoara ei. Se întoarse spre ele și spuse doar:

– Tu trebuie să fii Jack.

– Judith ți-a vorbit despre mine? Da, firește. Și ți-a spus că nici eu, *nici ea* nu ne căsătorim anul ăsta? Deocamdată doar prospec-tăm, nu cumpărăm încă nimic. Să nu uiți asta, Nate.

Râse, acel râs adânc de care îi fusese dor lui Judith.

– Ți-a spus cineva că ești prea directă pentru vârsta ta?

– Și ce dacă mi-ar fi spus? Cei din familia Malory nu urmează regulile altora, le fac pe ale lor.

Nathan privi spre Judith.

– Chiar așa?

Judith își dădu ochii peste cap.

– Unii dintre noi.

Jacqueline înclină capul, arătând spre bucata de funie pe care o ținea în mână.

– Poți să faci asta și pe punte, unde e mai răcoare. De ce stai aici?

– Poate că încercam să evit o întâlnire cu voi două, răspunse Nathan, zâmbind ușor.

– De ce? Nu mușc – fără motiv.

– Te necăjește doar, Jack. Am început să recunosc semnele.

Jacqueline privi de la unul la celălalt.

– Și, mă rog, când ați avut voi timp să vă cunoașteți atât de bine?

– Nu ne cunoaștem chiar atât de bine, răspunse Judith, roșind ușor. Nu am vorbit decât de câteva ori.

Jack încuviință din cap și-i spuse lui Judith:

– Mă duc să-l găsesc pe Andrassy și să aflu dacă într-adevăr știe să folosească sabia aia pe care o târăște după el. Nu sta prea mult înaintea să urci și tu pe punte. Apoi îi zâmbi lui Nathan. A fost o plăcere să te cunosc, Nate. Dar șterse toată amabilitatea acestor

cuvinte adăugând: Să nu se întâmple ceva necuviincios în camera asta, că-ți scot mațele – dacă nu mi-o ia taică-său înainte.

Jack plecă la fel de repede cum venise. Judith privi pe după ușă ca să se asigure că verișoara ei urca într-adevăr pe punte.

– A fost puțin cam prea directă, zise Nathan.

Judith se întoarse spre el.

– Pur și simplu așa este Jack. Are o atitudine foarte protectoare față de mine – față de întreaga familie, de fapt. E o trăsătură a familiei Malory, o avem cu toții. Dar cred că e supărată pe mine acum, pentru că nu i-am spus mai devreme de tine.

– Parcă nu trebuia să-i spui deloc.

– Nu, condiția ta a fost să nu-i spun că ne-am cunoscut mai demult, iar pe aceasta am respectat-o. Nu i-am spus nimic altceva decât i-ai spus tu tatălui ei. Dar nu puteam să continui să mă ascund de Jack, pur și simplu era prea greu pentru mine. După cum vezi, de acum nu mai e cazul.

– Da, dar cum ai reușit asta?

– Am convins-o că te găsesc interesant.

Nathan zâmbi larg.

– Cred că ți-a fost foarte greu.

– Da, mi-a fost, zise ea, strângând din dinți.

Brusc, Nathan aruncă funia din mână și o cuprinse în brațe. Judith scoase un strigăt scurt, dar Nathan nu făcu altceva decât să o așeze pe bancă. Iar încerca să o zăpăcească și să o facă să uite ce voia să spună? Probabil își amintise cât îi era de ușor. Gestul lui o aduse mai aproape de el, chiar în fața lui, la drept vorbind, dar Nathan nu făcu nimic ca să schimbe asta.

Ușor buimacă, îl întrebă:

– De ce mă așezi mereu pe câte ceva?

– Te ridic mai sus, pentru că ești atât de mititică. Dar se aplecă spre ea și adăugă: Și poate că-mi place să te ating.

Judith roși și sări jos de pe bancă, intenționând să mărească distanța dintre ei, dar îi simți din nou mâinile cuprinzându-i talia. El o urcă înapoi pe bancă, doar că de data asta nu-i mai dădu drumul chiar atât de repede.

Mâinile lui rămaseră pe talia ei. Iar acele senzații plăcute începeau să apară din nou, senzații ce nu aveau nici o legătură

cu nimic altceva în afară de el. Nu putea respira, nu putea gândi, aștepta...

– Deci îți place să te ating, nu-i așa?

– Nu! Eu...

– Atunci, poate că de data asta o să stai locului?

Judith făcu un efort conștient să-și închidă gura, apoi își tușuie buzele. Auzi la el, câtă înfumurare! Îi dădu drumul acum, dar era prea târziu. Îi trecu prin minte să plece, dar nu avea nici o îndoială că exact asta și încerca să o determine să facă prin felul în care se comporta. Sperase oare că scăpase de întrebările ei doar pentru că nu-l căutase preț de două zile? Și voia să se asigure că lucrurile rămâneau așa? Ghinion. Era prea încăpățânată ca să se lase manipulată în felul ăsta sau ca să renunțe înainte de a afla adevărul.

Era furioasă acum. Nu pentru că nu o sărutase mai devreme, după cum crezuse că avea să facă, ci pentru că îi lăsa impresia că încerca să se sustragă de la termenii înțelegerii lor.

În cele două zile în care nu îl văzuse, avusese timp să se gândească la conversațiile lor și își dăduse seama că nici una dintre întrebările pe care i le pusese nu fusese despre contrabandă. Nu îi pusese decât întrebări care să-i satisfacă curiozitatea legată de viața lui personală. Așadar, nu realizase nimic altceva până acum decât să se pună în situația de a fi la un pas de a fi prinsă ascunzându-se în cală. Și de nimeni altul decât de tatăl ei.

– Mi-a fost dor de tine.

Clipi. Furia pur și simplu se topi – prea repede! –, făcând-o să-și dea seama că poate era iar una dintre tacticile lui – îi spunea lucruri care să-i distragă atenția. Și nu terminase.

– Mi s-a părut că-ți simt parfumul de câteva ori, zise el, apoi râse pentru sine. Mă tot uitam în urmă, așteptându-mă să te văd. Am deschis chiar și câteva uși, atât de sigur eram că-ți simt mirosul în apropiere. Dar presupun că a fost doar imaginația mea.

Sprâncenele ei se uniră într-o expresie bănuitoare.

– Știi că nu cred un cuvânt din ce spui.

Nathan se îndepărtă și mai mult, ducându-se să se așeze pe pat. Judith era mirată că nu se așezase din nou lângă ea, dar bănuia că bancul de lucru nu ar fi suportat o greutate atât de mare.

Îl surprinse însă strâmbându-se în clipa în care se așează și se întrebă dacă încă îl mai dureau loviturile pe care le primise de la tatăl ei.

– Orice-ți spun o să ți se pară suspect, continuă el, pentru că nu mă cunoști suficient de bine încât să-ți dai seama când spun adevărul. Dacă vii aici și te așezi pe genunchii mei, poate că asta se va schimba.

Judith pufni pentru sine. *Asta* nu părea să fie durere. Sau poate că pur și simplu știa că nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Nici măcar nu merita să-i răspundă, căci era o sugestie absolut scandaloasă.

În schimb, îl întrebă:

– Cum au fost vânătăile?

– Negre.

– Încă?

– Cred că mi-a rupt mușchii abdominali. Nu pot să țin nimic în stomac.

Judith făcu ochii mari, dar își dădu repede seama că probabil o necăjea din nou.

– Da de unde! Dacă se întâmpla așa, ai fi fost mort acum. Apoi zâmbi cu superioritate. Poate ai rău de mare. Ei, asta chiar că ar fi amuzant, nu crezi?

– Nu, mârâi el. Doar absurd.

– Dar nu ai fost niciodată atât de mult în largul mării, așa că nu ai de unde să știi, nu-i așa? contraatacă ea.

– Am exagerat. E modul meu de a-ți spune ce părere am despre tatăl tău.

– Oh.

Era un compliment la abilitățile de pugilist ale lui Anthony sau îl lua peste picior? Nu era o situație obișnuită pentru ea. Instinctul ei era să-și apere părintele, dar se stăpâni, amintindu-și cât de dură fusese lupta. Presupunea că Nathan avea dreptul să fie morocănos, cel puțin până când se recupera complet, deși, din câte înțelesese ea, de la el plecase animozitatea dintre cei doi. Desigur, nu știa ce se întâmplase atunci. Încă.

– Acum trebuie să-mi sucesc gâtul în direcția opusă, se plânse Nathan. Cel puțin vino și stai aici.

Bătu cu mâna locul de lângă el, de pe pat.

– Pe un pat? Cu tine? Asta depășește cu mult normele comportamentului cuviincios și n-o să se întâmple.

– Închide mai întâi ușa. Cine o să știe?

Judith miji ochii.

– Nu mai încerca să mă seduci.

Sări de pe pat ca împins de un arc și nu se opri până când nu era aplecat deasupra ei.

– Dar se întâmplă, nu-i așa? Dacă e să recunoști ceva, drăguță, recunoaște că mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu.

Oh, Dumnezeu, așa era? Asta însemnau toate acele senzații? Nu era de mirare că se simțea, pe rând, ba atrasă, ba bulversată de prezența lui. Nu mai cunoscuse niciodată dorința.

El se împinse între picioarele ei, deși fusta nu era suficient de largă încât să-i permită să vină atât de aproape. Ea nu-și dădea seama cum o făcuse, până când îi simți mâna pe coapsa ei... pe pielea ei. Urcând tot mai mult și ridicându-i fusta în același timp.

Acționând din instinct, își puse mâna peste a lui ca să-l oprească. Și el se opri, doar că nu-și retrase mâna, și Judith își aminti mai târziu că nici ea nu și-o retrăsese pe a ei. Își simțea trupul străbătut de cei mai puternici fiori de anticipare. Și totuși, teama de a fi descoperiți era și ea prezentă – cu ușa larg deschisă, oricine ar fi putut să treacă pe acolo și să-i vadă. Dar nu-i trecu prin minte să-l dea pur și simplu la o parte.

Îi simți barba zgâriindu-i ușor obrazul, înainte ca Nathan să aplece capul și să respire adânc aproape de gâtul ei.

– Și iată-l din nou...

Buzele îi mângâiară pielea în timp ce rosteau cuvintele, făcând-o să se înfioare, lăsându-i o dăra de senzații incitante pe umeri și pe spate.

– Mirosul ambroziei!

– Al iasomei, îl corectă ea, cu răsuflarea tăiată. Și vanilie... și foarte puțin cardamom...

– Atunci, înseamnă că tu ești ambrozia.

Se ridică și, dintr-odată, privea adânc în ochii ei. Și o privi atât de mult, încât momentul părea să nu se mai termine. Câtă intensitate! De parcă ar fi încercat să vadă în sufletul ei. Apoi o sărută, cu atâta pasiune, încât o lăsă fără suflare.

– O să mă urăsc pentru momentul ăsta de slăbiciune, șopti el, peste buzele ei. Dar, dacă nu pleci în clipa asta, o să te întind pe patul ăla. E o promisiune, drăguță, nu doar un avertisment.

Luciditatea îi reveni brusc, lovind-o ca un trăsnet, colorându-i obrazii în stacojiu aprins. Dar Nathan nu se retrase ca să poată coborî de pe bancă fără să alunece pe lângă trupul lui. Îl auzi gemând în clipa în care îl atinse, apoi ieși cât putu de repede de acolo.

Se opri în capătul coridorului, lângă scară, și trupul începu să-i tremure. Se sprijini cu spatele de perete și închise ochii câteva clipe. Își simțea încă obrazii arzându-i.

Ce se întâmplase? Dar știa, pentru că, din nou, nu avusese ocazia să-i pună nici o întrebare serioasă. Găsise modalitatea perfectă de a evita orice răspuns compromițător. O alunga cu săruturile lui pasionale. Și ce s-ar fi întâmplat dacă nu pleca? Oare chiar ar fi făcut dragoste cu ea?

Oh, Dumnezeu! Nici măcar nu era lângă el, și totuși gândul acesta îi făcu genunchii să se înmoaie.

Capitolul 23

Nathan ieși din atelier înainte să îl demoleze. Ce mama dracului era cu el de o lăsase să plece așa? Ar fi putut s-o ia, să fie a lui. Citise în ochii ei. Și orice femeie se înmuia, devenea mai prietenoasă și mai încrezătoare – după. Și tocmai de asta avea el nevoie.

Faptul că era acum nervos că o lăsase să plece arăta exact cât de mult reușise să-l prostească, cum îi sucise mințile, făcându-l să se poarte ca un caraghios.

Cel mai înțelept era să stea cât mai departe de ea cu putință. Reușise să facă asta o vreme, știa foarte bine că nu i-ar fi adus decât belele, chiar înainte ca tatăl ei să îi întărească această convingere. Și totuși, nu și-o putea scoate din minte, se trezea gândindu-se la ea pe tot parcursul zilei. O dorea, asta nu avea cum să nege. Dar pur și simplu nu putea să o aibă, iar asta era o realitate pe care nu avea voie să o uite.

Nu puteau să mai rămână vreodată singuri. Ce se întâmplase azi dovedea că nu-și putea ține mâinile departe de ea când erau doar ei doi. Și singurul mod în care putea fi sigur că nu avea să-l mai tenteze cum o făcuse azi era să-i spună adevărul pe care îl voia cu atâta încăpățănare, ca să nu-l mai tot caute. Așa că urcă pe punte, unde se aștepta s-o găsească. Era acolo, cu un aer calm și netulburat. El nu era la fel de stăpân pe sine, așa că se hotărî să nu o abordeze încă. Se duse în schimb la pupa și scoase ocheanul pe care i-l găsise Artie. Ofițerul secund era și el acolo și făcea același lucru.

Cu o zi în urmă, îl văzuse și pe căpitan cercetând oceanul cu un ochean. Dar James nu spusese nimic despre corabia care se luase după ei în noaptea în care fugise pasagerul clandestin și nimeni nu mai văzuse ambarcațiunea de atunci. Îl surprinsese pe Nathan oferindu-i în schimb o informație de altă natură:

– Avem un yankeu la bord, pe nume Boyd Anderson. Poate vrei să stai de vorbă cu el. De câte ori ieșim pe mare, îi este rău vreo câteva zile, și poate de aceea nu l-ai observat încă. Dar te poate îndruma către oamenii cu care trebuie să-ți discuți planul după ce ajungem în America. Poate mai câștigi ceva timp.

– Apreciez ajutorul, căpitane.

– Cu plăcere. Din când în când, câte-un yankeu îți poate fi de ajutor – Dumnezeu mare, cred că trebuie să-mi mușc limba!

Și plecă, cu această ciudată afirmație. Acum Artie își coborî ocheanul de la ochi și, observându-l pe Nathan, întrebă:

– Te uiți și tu după ei, matelot?

– Nu-mi pot reprima curiozitatea, răspunse Nathan.

Artie încuviință din cap.

– N-au mai fost văzuți. Fie au luat ce căutau, fie au renunțat – sau știu încotro se îndreaptă *Maiden George*, așa că nu au nevoie să stea cu ochii pe noi. Apoi adăugă, mormăind: A fost o vreme în care ne-am fi dus direct peste ei și am fi urcat la bord... sau i-am fi făcut arșice cu tunurile.

– Serios?

Ofițerul secund închise gura cu zgomot și plecă pășind apăsat, în mod evident nedorind să dezvolte subiectul – sau dându-și seama că nu ar fi trebuit să spună așa ceva. Nathan se întoarse

cu gândul de a se lua după el, dar dădu cu ochii de Judith. Nu se uita la el, ci urmărea meciul de scrimă dintre verișorii ei, care se desfășura pe puntea principală. Stătea sprijinită cu spatele de parapet, cu brațele strânse la piept, cu coșitele blonde-arămii răvășite de vânt. Era atât de absorbită de meci, încât era posibil să nici nu fi observat că Nathan urcase pe punte. Ar fi putut să lase lucrurile așa – dacă picioarele lui n-ar fi dovedit că au propria voință.

Se opri la doi pași de ea și privi meciul preț de câteva minute. Își dădu seama numaidecât că Jacqueline Malory nu se distra doar, ci chiar știa să folosească sabia subțire pe care o ținea în mână. Lansările și fandările, răspunsurile rapide – nu-i lăsa lui Andrassy timp să facă altceva decât să se apere.

Privind fără a-i veni să creadă, întrebă:

– Ce fel de preceptori ați avut voi, fetelor?

– Dintre cei obișnuiți.

– Obișnuiți pentru cine? Pentru pirați?

Judith izbucni în râs. Nathan se uită la ea.

– Ce ți s-a părut amuzant?

– Ar trebui să cunoști amănuntele, răspunse ea, încă zâmbind. Ia spune-mi, când erai copil, ce-ți doreai să fii când aveai să crești?

– E o întrebare-capcană de care ar trebui să mă feresc?

– Nu, dar când lui Jack i s-a pus întrebarea asta, a hotărât că voia să se facă pirat. Firește, a renunțat la idee când a crescut. Din fericire.

– Ești sigură?

– Da, foarte sigură.

– Cu toate acestea, pare să se priceapă destul de bine la unul dintre aspectele meseriei, îi atrase el atenția.

Judith chicoti.

– Știu.

– Te pricepi și tu?

– Dumnezeu, nu! Am avut aceiași preceptori, pentru că am locuit întotdeauna foarte aproape una de cealaltă. Schimbam doar săptămânile și materiile, o săptămână făceam la mine literatură, geografie și limbi străine, apoi, în săptămâna următoare,

mergeam la ea și învățam istorie, matematică și chiar puțină politică. Apoi veneam iar la mine acasă și tot așa. Doar interesele noastre personale erau diferite. Pe ea o interesau scrima, boxul și voia să ajungă spaima mărilor atunci când avea să crească – iar tatăl ei era fericit să o învețe tot ce știa în el în legătură cu toate astea. Pe mine mă interesau broderia și voiam să învăț să cânt la cât mai multe instrumente muzicale. Dar tu?

– Nu am primit decât o educație rudimentară, la o școală ce ținea de o biserică. Dar nu cred că Jack s-a apucat de box. Nu ar fi avut nici un rost, având în vedere că nu era ceva ce i-ar fi putut folosi vreodată.

Surprinse zâmbetul de pe fața lui Judith, zâmbet care nu îi era adresat, având în vedere că nici măcar nu catadicsise să se uite la el de când începuseră conversația. Apoi spuse:

– Aș fi fost de aceeași părere cu tine dacă nu aș fi văzut-o în ring, cu fratele ei mai mare. Jeremy se ține foarte bine într-o luptă. E ca o versiune mai tânără a tatălui meu, dar Jack tot a reușit să-l bată. Viteza de reacție și câteva trucuri în mână pot învinge dimensiunile și forța. Apoi râse. Firește, nu ține decât o singură dată. După ce i-a învățat șmecheriile, Jeremy n-a mai lăsat-o să le folosească și a doua oară.

Poate că Jack era cu vreo câțiva centimetri mai înaltă decât Judy, dar Nathan tot nu-și putea imagina scena pe care i-o descriesese. Îl făcu însă să se întrebe dacă Judith era o bună mincinoasă sau dacă doar exagera. În continuare, refuza să se uite la el. Nu avea încredere în propria stăpânire de sine? Începu să zâmbească, dar sfârși prin a geme în sinea lui. Trebuia să înceteze să își mai imagineze că simțea aceeași atracție față de el pe care o simțea el pentru ea. Putea foarte bine să fie doar un viclesug al ei, ca să-l determine să-i confirme suspiciunile. Și de ce nu se gândise mai devreme la asta?

O femeie drăguță, mai în vârstă, apăru pe punte, îmbrăcată elegant într-o pelerină de catifea verde, cu glugă, pe care o purta, fără îndoială, ca să-și apere coafura de vânt.

– Mătușa ta George?

– Da, răspunse Judith.

Remarcând expresia senină a femeii în timp ce urmărea meciul de scrimă, Nathan spuse:

– Nu o deranjează comportamentul ficei ei?

– Chiar crezi că Jack ar fi putut lua lecții de la tatăl ei fără ca mătușa să știe? Firește că nu o deranjează. Este mândră de toate realizările lui Jack, de la faptul că nu ratează niciodată ținta atunci când trage cu pistolul până la grația cu care valsează – și, că veni vorba, știi să dansezi vals?

Luat prin surprindere de întrebare, Nathan întoarse repede capul spre ea, dar văzu că în continuare Judith nu se uita la el. Chestia asta începea să-l enerveze.

– De ce aș ști? răspunse el. Dacă tot e să dansezi, ar trebui măcar să te distrezi în timpul ăsta.

– Valsul nu ți se pare distractiv?

– Firește că nu. E doar o fătăială de-a voastră, a aristocraților, ca nu cumva să transpirați vreun pic. Am văzut oameni dansând vals. Nu-i nimic distractiv.

– O să-ți schimbi părerea după ce o să te învăț cum să valsezi. Vom ține lecția chiar aici, pe punte.

Nathan pufni.

– N-aș prea crede. Nu poți să mă iei așa, doar pe mine, dintre toți.

– Nici n-o s-o fac. O s-o implic și pe Jack și încă pe vreo câțiva marinari. O să pară că ne distrăm doar, ca să mai alungăm din plictiseala călătoriei.

– N-ai decât să faci ce vrei, dar nu conta pe mine pentru o bazonie ca asta.

– Dimpotrivă, o să-ți amintesc că ai promis să fi la dispoziția mea și o să insist să înveți o parte din bunele maniere – măcar cum să te porți cu o doamnă. Valsul va fi doar începutul.

– De ce? După ce cobor de pe corabia asta, n-o să mă mai aflu niciodată în prezența unei doamne, așa că lecțiile tale vor fi total inutile. În plus, crezi că nu știu și eu că o doamnă nu este niciodată lăsată singură cu un bărbat? Că are întotdeauna un însoțitor? Poate că tu ai nevoie de lecții, draguță.

– Circumstanțele noastre sunt... neobișnuite. Sau preferi să te întreb ce am de întrebare de față cu toată lumea?

– Faci mari eforturi să pretinzi că nu mă vezi în clipa asta, nu? Vorbim și nu suntem singuri. Ține-o tot așa, și o să cred că mă cauți pentru mai mult decât...

– Încetează! i-o retează ea, cu un șuierat. Știi foarte bine că lucrurile pe care mi le spui nu sunt deloc cuviincioase.

Nathan râse încet.

– Dar s-ar părea că nu este nevoie să fim singuri ca să ți le spun. Sau preferi să plec până când aduci pe cineva care să stea cu noi? Să ne supravegheze? Cum ar fi cuviincios.

Probabil nu ar fi trebuit să o atace atât de direct. Poate că roșea acum, dar era imprevizibilă. Și o credea în stare să întoarcă situația împotriva lui.

– Nu am sugerat ca lecțiile să înceapă chiar în clipa asta, zise ea, înțepată. De fapt, în clipa asta o să-mi spui de ce aveai un aer atât de trist în noaptea în care am crezut că ești fantomă.

– Ne-am întors la asta?

– Da, dar de data asta n-o să te mai eschivezi.

Capitolul 24

– Răspunde-mi! îi ceru Judith, văzând că Nathan nu scoate nici un cuvânt.

În schimb, acesta spuse:

– Mă întreb de ce se ceartă Artie și Henry.

– Schimbi subiectul? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Serios?

– Da, serios.

Exasperată, Judith îi urmări privirea.

– Ești pe corabie de suficientă vreme cât să-ți fi dat până acum seama că ăștia doi mereu se ceartă dintr-un motiv sau altul. Nu are nici o importanță. Ba chiar le face plăcere. Ce s-ar putea să nu știi tu este că nu sunt doar ofițeri secunzi pe *Maiden George*, ci și majordomii unchiului James, în Londra. Da, și postul ăsta îl dețin tot împreună. Sunt totodată și cei mai buni prieteni, deși, uneori – ca acum, de exemplu –, îți pot lăsa impresia contrară. Au fost mateloții unchiului. Când s-a retras de pe mare...

– A petrecut mult timp pe mare?

– În tinerețe, da. Aproximativ zece ani. Dar, cum spuneam, Artie și Henry au renunțat la mare odată cu el și au devenit majordomi lui.

– Doi majordomi? Asta-i ceva normal?

– Cătuși de puțin. Dar unchiul James nu e un conformist. Artie și Henry urmau să tragă la sorti ca să decidă cine avea să fie ofițer secund în călătoria asta, apoi au hotărât că pot împărți și această poziție. Acum...

Nathan o întrerupse, ghicind:

– Căpitanul a fost pirat, nu-i așa?

Judith replică:

– Cum ai... cum ai ajuns la o concluzie atât de ridicolă?

– L-am auzit pe Artie spunând ceva despre cum scufundau corăbiile în vremurile de odinioară. Și tocmai mi-ai spus și tu că verișoara ta voia să fie ca tatăl ei.

– Nu am spus nimic de genul ăsta! Te rog să nu-mi pui cuvinte în gură!

Nu putea crede că ghicise atât de precis, dar acesta era un aspect care era păstrat strict în familie și așa avea să rămână. Zilele în care James fusese căpitanul Hawke, piratul gentilom, cum îi plăcea verișoarei Regina să se refere la fosta lui profesie, erau de mult apuse. Îi înscenase chiar și moartea lui Hawke, atunci când în cele din urmă se întorsese în Anglia ca să se împace cu frații lui, deși întâlnirea întâmplătoare cu piratul Lacross, cu câțiva ani în urmă, le dăduse de știre cătorva dintre vechii lui apropiați că era în viață și sănătos tun. Dar nu avea să-i spună lui Nathan nimic din toate astea.

În schimb îl întrebă:

– Așadar, te-ai gândit numaidecât la pirați, nu la vreo carieră militară. Desigur, e ceva firesc pentru un contrabandist.

– Vorbește mai încet.

– Atunci nu spune lucruri despre care știi că o să mă enerveze. Dacă e ceva ce vrei să știi despre unchiul meu, n-ai decât să-l întrebi – dacă ai atâta curaj. Dar, mai întâi, o să-mi răspunzi mie. De ce erai trist în seara în care ne-am cunoscut?

Nathan oftă.

– Nu eram trist. Dezamăgit, da, și trebuie să mărturisesc că și puțin furios. Bunica din partea mamei tocmai murise. Nu o cunoșteam prea bine, nici măcar nu o mai văzusem de pe vremea când eram foarte mic. Locuia singură, în Londra, iar eu locuiam cu părinții mei, în Cornwall. Ea și tata nu se înțelegeau prea bine și nu a mai vrut să știe nimic de noi după ce a murit mama. Așa că am fost surprins când m-a contactat un avocat ca să-mi înmâneze actul de proprietate.

– Vrei să spui că tu chiar ești *proprietarul* casei?

– Ți-am spus asta când erai copil. Dacă aș fi fost tot eu acolo în cea de-a doua noapte când ai venit să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbea oala, aș fi făcut același lucru – ți-aș fi spus pur și simplu să pleci, că te afli pe o proprietate privată.

– Și te aștepti să cred asta *acum*? Ai avut șansa să spui că este casta ta mai devreme, când te-am întrebat. Dar nu ai făcut-o pentru că, evident, nu este adevărat.

– Este o dărăpănătură veche de sute de ani, îi aminti el.

– Care vine însoțită de foarte mult teren. Vărul meu, Derek, ar fi dispus să-ți plătească o adevărată avere pe proprietatea asta. N-ar mai trebui să muncești niciodată.

– Poate că nu vreau să vând.

– Poate că nu ești cu adevărat proprietarul.

Dintr-odată, Nathan ridică dintr-o sprânceană.

– De ce ești atât de furioasă, drăguță? Pentru că ai găsit pe altcineva în casa aia sau pentru că nu m-ai găsit pe mine, așa cum sperai? Ești supărată că nu sunt fantoma ta?

Judith fu pe punctul să explodeze, dar se calmă, trăgând adânc aer în piept. Nici măcar nu era sigură de ce se enervase atât de rău.

Doar pentru că nu-i spusese mai din timp că era înrudit cu Mildred Winstock și, prin urmare, avea sânge de aristocrat? Dar Nathan nu o aștepta să-i răspundă. Continuă, ridicând din umeri:

– Nu e ceva de care să fiu mândru sau cu care să mă laud. Sunt proprietarul unei case care stă să cadă.

– Nu știai că e în ruină până în acea seară, nu? ghici ea.

Nathan râse, scurt și amar, înainte să-i răspundă:

– Nu, m-am dus acolo pregătit să mă mut. Se întâmpla tocmai după cearta cu tata, despre care ți-am spus deja.

– Motivul pentru care ai plecat din Cornwell, da. Dar nu mi-ai spus din ce pricină v-ați cerat.

– Prefer să nu vorbesc despre asta. E destul de dureros că nu mi-am mai văzut niciodată tatăl înainte să moară.

Era adevărat sau încerca iar să evite răspunsul? Se uită la el ca să-i vadă expresia de pe chip și nu putu să nu observe din nou cât de frumos era. Nu purta eșarfa azi, și, în soarele care strălucea, părul îi părea din nou alb, iar vântul i-l sufla în toate direcțiile, inclusiv peste față, deși el nu părea să observe.

Se citea furie în expresia lui, dar amestecată cu melancolie, ceea ce o determină să spună în cele din urmă:

– Îmi pare rău.

– Și mie. La acel moment, am fost suficient de furios încât să rup orice legătură cu el și să trăiesc pe cont propriu, dar numai pentru că am crezut că bunica îmi lăsase mijloacele necesare pentru a putea face asta. S-a dovedit a fi o glumă bună.

– Cu siguranță, n-a făcut-o intenționat.

– Nu, mă îndoiesc că a pus măcar vreodată piciorul în casa aia și probabil nu și-a dat seama că îmi lasă doar o grămadă de moloz. Casa aparținuse bunicii bunicii mele, dar, din câte mi-a spus mama, bunica mea se născuse în Londra, crescuse în Londra și nu părăsise Londra niciodată. Era probabil doar un pretext care să scuze faptul că nu venea niciodată să ne viziteze în Cornwall, în loc să-mi spună adevărul – și anume, că băbăția nu-l suferea pe tata.

Era înclinată să-l creadă, ceea ce o avertiza că probabil n-ar fi trebuit s-o facă. Poate inventa toată povestea ca să o facă să-i pară rău pentru el. Nu îi spusese că era casa lui prima oară când vorbisera pe corabie. Și nu-i spusese nimic nici în celelalte conversații pe care le avuseseră de atunci.

Apoi își dădu seama că putea afla dacă ceea ce îi spusese el în legătură cu casa era adevărat.

– Cum o chema pe bunica ta? întrebă ea.

– Nu contează.

– Ba da, chiar contează. Știu cine a fost ultimul proprietar trecut în registru. Dacă tu nu știi, atunci...

El îi aruncă o privire tăioasă și întrebă:

– Așa de bănuitoare ești cu toată lumea?

– Doar cu contrabandiștii, zise ea sec. Și am observat că nu mi-ai spus nici un nume.

Nathan pufni.

– Mildred Winstock. Iar acum poți tu să-mi spui de unde o cunoști pe bunica mea.

Fu surprinsă de cât de ușurată se simțea să aibă o dovadă a faptului că-i spusese adevărul.

Acum, întâlnirile lor anterioare, din Hampshire, începeau să aibă sens. Dacă el era proprietarul casei, asta explica de ce pusese încuietoarea la ușă și de ce susținuse că știa locul mai bine decât ea. Lămurea chiar și ce căuta patul acolo. Doar faptul că îi ceruse să nu spună nimănui că îl văzuse acolo era ciudat. Și faptul că o acostase. Nu așa se comporta un proprietar în casa lui. Sau că refuzase să aprindă felinarul și s-o lase să-i vadă fața. Așa că, oricât de mult ar fi încercat în mintea ei să îl exonereze, tot nu o putea face, nu când erau atât de multe indicii care sugerau activități ilegale.

– Nu am cunoscut-o pe bunica ta, îi explică ea. Vărul Derek a aflat identitatea ultimului proprietar înregistrat, ca să poată cumpăra casa.

– De ce?

Ezită să-i spună adevărul, dar cu siguranță era și el conștient de cât de urâtă era proprietatea lui și ce imagine deplorabilă oferea lângă vila impunătoare a ducelui. Așa că o luă pe ocolite.

– Vrea să o îngroape, așa cum se cuvine.

– Încă se mai ține.

– Cu greu.

– Știu mai bine decât oricine în ce stare e casa, dar nu o vând doar pentru ca vărul tău, lordul, să o poată dăruia. E tot ce mi-a rămas din partea mamei.

Ea încercă să-i sugereze, pe un ton vesel:

– Atunci, repar-o.

– Asta și am de gând.

– Serios?

– De ce pari atât de surprinsă? Este singurul motiv pentru care am învățat tâmplăria.

Ochii lui Judith se măriră. Derek ar fi donat probabil toate materialele și uneltele de care Nathan ar fi avut nevoie, orice numai să schimbe priveliștea din spatele casei lui.

– Ai avut cinci ani ca să începi. Dacă e vorba despre materiale...

– A fost, dar nu mai este. Am strâns tot ce-mi trebuie, am depozitat materialele în camera aia ascunsă, ca să nu fugă nimeni cu ele când nu eram acolo. Doar că, până de curând, nu am avut nici un motiv să mă grăbesc să încep reparațiile. Am lucrat puțin la acoperiș, dar n-am apucat să-i pun și țigla. Sigur, aș putea să-i pun oricând tablă, care e ieftină, dar tabla nu are ce căuta pe o astfel de casă.

– Vrei să se potrivească cu țiglele care sunt acum pe acoperiș? Nathan încuviință din cap.

– Cu cele care au mai rămas. Dar nu mi-am imaginat că e așa scump lutul. Și nu mă așteptam la călătoria asta, care, cu siguranță, o să mă întârzie.

– Ce s-a schimbat de curând de te-a motivat să începi reparațiile? întrebă ea.

– Nu mai sunt singur.

Ochii i se măriră, gata să-i iasă din orbite.

– Ai o soție?

Nathan izbucni în râs. Atrase câteva priviri asupra lor, în special pe ale Georginei și ale lui Jack.

Ba Jack avu chiar o ezitare din cauza asta, ceea ce-i dădu lui Andrassy prima șansă de ofensivă. Geamătul exasperat al lui Jack se auzi pe toată puntea.

Nathan remarcă și el și zise, stânjenit:

– Ar trebui să plec.

– Ce ar fi trebuit să faci ar fi fost să-mi spui că ești însurat, înainte să mă săruți, zise Judith furioasă. *Disprețuiesc* soții infideli!

El ridică dintr-o sprânceană și o privi surprins, dar numai preț de-o clipă. Încă privea cu atenție în jur, ca să evalueze răul făcut de faptul că atrăsese atenția asupra lor. Dar spuse:

– Te-ai aprins cam tare dintr-o simplă presupunere, draguță. Ești gelooasă?

– Cătuși de puțin!

– Atunci nu mai țipa la mine și uită-te în altă parte, o avertiză el. Apoi însă, dintr-odată, șuieră: Pe toți dracii! Vino diseară în vârful catargului și o să-ți explic de ce te înșeli. Dar nu rămân la asta.

„Asta” însemna James și Anthony. Tocmai își făcuseră apariția pe punte și stăteau acum lângă Georgina, de-o parte și de cealaltă a femeii. Dar nici unul dintre ei nu se uita la meciul de scrimă. Se uitau fix la Judith și Nathan.

Capitolul 25

Nathan abandonă corabia, ca să zicem așa, coborând din nou sub punte. Judith nu putea face același lucru, nu și dacă voia să stingă focul înainte să se transforme într-un adevărat incendiu. Dacă avea să-i scoată cineva ochii lui Nathan pentru că era *însurat*, aceea avea să fie ea, nu taică-său. Așa că își forță buzele să se arcuiască într-un zâmbet strălucitor, flutură din mână înspre Anthony, apoi se duse lângă el, pe puntea principală. Și reuși admirabil să-și ascundă furia. Nu și tatăl ei. Era încruntat în clipa în care o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Ce făceai cu flăcăul ăla? întrebă el.

– Mă gândeam dacă să-l arunc peste bord.

– Îl omor dacă te-a insultat!

Judith își dădu ochii peste cap.

– Așa spui de câte ori stau de vorbă cu un bărbat. Dar am glumit, așa că nu e nevoie să omori pe nimeni în timpul acestei călătorii. Era doar șocat de îndemânarea cu care mânuieste Jack sabia. N-am făcut decât să-i explic cum de a ajuns să se priceapă atât de bine.

– Nu îl privește pe el.

– Parcă am căzut de acord că n-o să-i urăști din start pe toți bărbații pe care-i întâlnesc. Mama chiar m-a asigurat că n-o să se întâmple asta.

Își juca atuul, și părea să aibă efect. Anthony se relaxă un pic, ba chiar râse înfundat. Dar Georgina, care îi auzise, remarcă:

– Foarte frumos băiatul ăsta, nu crezi?

– Și de ce ai remarcat tu lucrul ăsta, George? întrebă James.

Georgina râse.

– Ar trebui să pretind că sunt oarbă?

Judith interveni:

– Poate că e frumos, dar e total lipsit de bune maniere. Totuși, e destul de interesant.

Și Anthony privi peste capul Georginei pentru a-i spune fratelui său:

– Zău așa, James, ai spus chiar *tuturor* despre misiunea lui neobișnuită?

– Doar ție, bătrâne, zise James, apoi începu să relateze soției lui povestea lui Nathan.

Anthony își privi fiica mijind ochii și o întrebă:

– Tu cum ai aflat?

Judith nu negă.

– Crezi că misiunea de a-i găsi pe hoții de corăbii este singurul lucru interesant la el? Da, am mai vorbit și altă dată cu el, nu a fost azi prima oară, și am aflat că el e proprietarul casei ăleia vechi din spatele domeniului Wrighton. Știi povestea cu casa aia, nu?

– Nu, nu cred c-o știu.

– O știu eu, interveni Georgina. A fost construită pentru amanta bătrânului duce.

– Da, într-adevăr, o aprobă Judith. Era o femeie văduvă, de familie nobilă, dar ducele și-o dorea mai aproape de el decât la Londra, unde o cunoscuse și unde se îndrăgostise de ea. Derek a aflat întreaga poveste când a încercat să cumpere proprietatea. Domnul Tremayne este stră-strănepotul acestei femei.

– Adică e de viță nobilă?

– Nu are importanță, insistă Anthony, cu un mormăit.

– Ba sigur că are, zise Georgina, făcându-i cu ochiul lui Judith. Un căpitan chipeș care se pare că mai este și aristocrat... Poate că ar trebui să lași povestea asta să-și urmeze cursul, Tony.

La care Anthony răspunse cu un mârâit:

– James, fi amabil și roag-o pe George să nu se mai amestece.

James nu făcu decât să râdă. Judith ridică o clipă ochii înspre vârful catargului. Era atât de înalt! Mai multe scări de frânghie erau prinse de el, dar, chiar și așa, *nu* avea de gând să urce până acolo în acea noapte. De fapt, puțin îi păsa dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Nathan Tremayne. Dar voia să fie decizia ei, nu a tatălui ei.

Așa că, înainte să apuce s-o avertizeze în sensul ăsta, îi spuse:

– Mă plictisesc, iar el este pur și simplu interesant. Asta e tot. Nu sunt ca Jack, care reușește să găsească zeci de lucruri care s-o amuze pe o corabie – stă la cârmă, urcă pe parâme, face exerciții de scrimă...

– Te simți neglijată, păpușă? o întrebă Anthony, îngrijorat.

Judy îi zâmbi.

– Nu, firește că nu. Și nu e cazul să te ții după mine. Nu se întâmplă prea des să o ai pe Kate numai pentru tine, ca acum, cât timp Boyd nu se simte bine. Te înțeleg.

– Nu înseamnă că nu poți să vii să stai cu noi când nu e Jack cu tine.

Judith chicoti și-i aminti:

– Și cât de des crezi că se-ntâmplă asta?

Anthony își dădu ochii peste cap. Și, în acea clipă, Jacqueline veni năvălind spre ei. Cu respirația întretăiată, își strecură brațul printr-al lui Judith ca să o tragă după ea, strigând în urmă:

– E timpul să ne schimbăm pentru cină!

Nu era încă, dar nimeni nu protestă, având în vedere că, în mod evident, Jack avea nevoie de o baie, după atâta exercițiu fizic. Dar, de îndată ce nu mai puteau fi auzite de ceilalți, Jack o întrebă:

– Te-am salvat? Spune-mi că da!

– Posibil. Cel puțin tata nu a apucat să-mi interzică să mai vorbesc vreodată cu Nathan.

– Oricât de mult ar încerca, nu poți să-l lași să-ți limiteze opțiunile, Judy. Sunt sigură că voi fi în aceeași situație într-o zi, așa că noi două trebuie să fim unite.

– Știu.

Dar Judith își dădu dintr-odată seama că, în momentul în care încercase să-i explice lui Anthony de ce Nathan ar fi putut-o

interesa și din alt punct de vedere decât unul romantic, încălcase înțelegerea pe care o făcuse cu el.

Ei bine, nu chiar, nu dacă nu afla și Jack că el era proprietarul casei dărăpănate și nu făcea legătura, pentru a-și da seama că era fosta ei fantomă. Dar poate că ar fi trebuit să-i spună lui Nathan – sigur, vezi să nu! De parcă el îi spusese că era însurat!

Încă furioasă din acest motiv, nu i se păru momentul potrivit ca s-o audă pe Jack spunând:

– Sunt încântată pentru tine! E incredibil de chipeș, nu-i așa?

– Da.

– Și galant. Cu siguranță e periculos să alergi după o corabie furată.

– Da.

– Să știi că poți să spui mai mult decât „da“.

– O să anunțe autoritățile, așa că o să aibă ajutoare. S-ar putea să nu fie periculos deloc.

– Sau poate n-o să se mai întoarcă în viață.

– Jack!

– Deja îți faci griji pentru el? Asta spune destul de multe, o necăji Jack.

– Nu și nu. De fapt, are chiar niște explicații de dat, îi răspunse Judith. Conversația noastră a fost întreruptă brusc, în clipa în care tații noștri au apărut pe punte, așa că o să mă văd cu Nathan după cină, ca s-o terminăm.

– Explicații în legătură cu ce?

– O să-ți spun după. N-aș vrea să te repezi cu sabia asupra lui. Jacqueline ridică dintr-o sprânceană.

– Mi se pare mie că te-ai gândit deja să faci chiar tu asta. Nu-mi spune că ești supărată pe el!

– Puțin, zise ea, apoi recunosc: Ei bine, da, sunt foarte supărată. Dar nu încerca să mă faci să-ți spun de ce, când ar putea fi doar o neînțelegere. Nu vreau să-ți faci o impresie greșită, bazată pe o presupunere.

– Cum ți-ai făcut tu? ghici Jack. Dumnezeu, dacă ești atât de sensibilă la cele mai mici detalii, chiar te-ai îndrăgostit lulea! Recunoaște măcar!

Judy nu recunosc, dar faptul că nu spuse nimic o convinse pe Jack că avea dreptate, așa că măcar nu se îmbufnă pentru că verișoara ei nu-i spunea imediat întreaga poveste.

Și numele lui Nathan nu fu menționat nici la cina din acea seară. Dar Boyd era personajul responsabil pentru asta. Yankeul își revenise complet și își făcuse în sfârșit apariția, așa că era o țintă perfectă pentru James și Anthony. Boyd nu era doar cumnatul lui James, ci și ginerele lui Anthony, așa că, dintre toți frații Anderson, el era de două ori legat de familia Malory. Ceea ce nu-i împiedică deloc pe James și pe Anthony să-l necăjească în mod nemilos în legătură cu răul pe care i-l provocau călătoriile de mare, în timpul cinei.

– Dacă vrei să mai stai o săptămână în pat, yankeule, fi sigur că ne putem descurca și fără tine, zise James. Nici măcar n-o să-ți observăm absența.

Suferința lui Boyd îl făcea cândva să se rușineze cumplit, având în vedere că era proprietar de corabie. Dar era prea obișnuit cu șicanările fraților Malory, așa că nu le mai acorda prea mare atenție acum, urmând exemplul fratelui său, Warren, care era și el luat peste picior de cei doi, și fie râdea împreună cu ei, fie îi ignora. De obicei, tactica avea efect.

Dar James bătu în retragere în acea seară și din alt motiv. Andrassy flirta cu Jacqueline puțin cam prea fățiș, făcându-i complimente în legătură cu orice, de la coafură și rochie – Nettie câștigase lupta în seara asta – până la talentul de spadasin. Pe Jack părea s-o amuze. Pe James nu. În timp ce doamnelor li se păruse că Andrassy fusese curajos atunci când voise să apere familia în timpul incidentului cu pasagerul clandestin, chiar dacă interpretase greșit situația, James nu avea de gând să treacă cu vederea faptul că amestecul lui Andrassy îi dăduse străinului ocazia să scape.

Judith știa că unchiul ei avusese și mai înainte îndoieli în legătură cu Andrassy, dar, după ce din cauza lui rămăsese fără răspunsurile pe care și le dorea, noul lor văr pierduse probabil orice șansă de a mai câștiga simpatia lui James.

Însă Judith nu pierdu prea mult timp gândindu-se la asta, nu când se apropia întâlnirea pe care o stabilise cu Nathan. Nici

nu apucase să se întrebe de ce faptul că era însurat i se părea un păcat chiar mai mare decât posibilitatea de a fi contrabandist. Dar, ceva mai târziu, avea să urce pe catarg și să afle ce avea el de spus în legătură cu asta.

Capitolul 26

Judith își îmbracă pantalonii de corabie și își împleți părul, ca să nu o încurce în timp ce urca. Își lăsa pantofii în cabină, gândindu-se că, în picioarele goale, avea să-i fie mai ușor să urce pe scara de funie.

Dar, în clipa în care se văzu la baza scării și puse mâna pe funie, nu putu face nici un pas. Nu trebuia să ridice privirea ca să vadă cât de înalt era catargul. Chiar merita să-și asume un asemenea risc doar pentru a obține răspunsurile pe care le căuta? Și scara nici măcar nu stătea locului! Se legăna atât de tare, încât i se smulse din mână.

Făcu un pas înapoi, răzgândindu-se, doar ca să-l vadă pe Nathan aterizând pe punte, chiar lângă ea. Ceea ce explica motivul pentru care se legănase scara.

– Sincer, n-am crezut c-o să iei de bună ce-am zis și c-o să încerci să te sui pe catarg, drăguță.

Judith se simțea ușurată că rămăsese pe punte.

– Acum, că ești aici, trebuie...

– Haide! o întrerupse el.

Apoi îi luă mâinile și i le așeză pe scară, mișcându-se apoi atât de aproape în spatele ei, încât nu avea ce altceva să facă decât să urce.

– Sunt de gardă în seara asta, și nu pot să-mi fac treaba de aici, de jos.

Judith privi în urmă.

– Atunci, de ce-ai coborât?

– Chiar credeai că te-aș fi lăsat să urci singură? răspunse el.

Sincer, Judith presupusese că avea să urce singură și crezuse că el nici măcar n-avea să-și dea seama, decât abia după ce ajungea ea în vârf. Dar probabil se uitase după ea.

Apoi, Nathan adăugă:

– Și să ratez șansa de a fi un erou și de a te prinde în caz că o să cazi – în brațele mele?

Tonul pe care spusese aceste cuvinte le știrbise toată galanteria. Judith se întrebă dacă nu cumva se simțea rușinat să-i arate că avea și o latură cavalierească. Dar începu să urce. Nu-i mai era deloc teamă acum, când îl știa pe el în spatele ei. Și nu o mai atinse din nou, probabil de teamă să nu o sperie și s-o facă să alunece – până când ajunseră în vârf și-i puse mâna pe posterior, împingând-o peste margine.

În vârful catargului era un fel de tub. Unele catarge aveau în vârf o simplă platformă, altele erau mai rotunjite, iar altele, ca acesta, erau făcute din lemn solid, cu scânduri rotunjite de-o parte și de cealaltă.

– Mă oferisem deja să fac schimbul din noaptea asta, altfel nu te-aș fi pus să urci scara, spuse el, urcând lângă ea.

Judith se ridică și scoase o exclamație în clipa în care văzu priveliștea.

– Oh, vai!

Luna plină din acea seară părea mult mai mare de acolo de sus și era incredibil de frumoasă. Deși nu urcase de mult timp deasupra orizontului, era totuși uriașă. Și, văzută de la înălțime, fără nimic care să se ridice în drum, reflectându-se în apele oceanului, îi tăia pur și simplu răsuflarea. Și era chiar și foarte romantică... Își alungă repede din minte acest gând și se întoarse spre Nathan.

Dar el încă mai privea luna.

– De-asta am vrut să stau de pază, deși nu face parte din îndatoririle mele.

– Și dacă cerul ar fi fost acoperit de nori?

Nathan se uită la ea înainte de a spune:

– Trebuie să-ți asumi niște riscuri când vrei să vezi ceva atât de frumos.

Ea își simți obrații încălzindu-i-se, o căldură ce părea să i se răspândească și în restul corpului. Nu-i putea permite să-i distragă atenția cu linguşeli, dacă asta urmărise cu comentariul lui.

– Cred că ai ceva să-mi spui? îi aminti ea.

– Că nu sunt căsătorit? Nu sunt și nici nu am vreun plan în privința asta. Nu știu cum ai ajuns să tragi o astfel de concluzie din ce ți-am spus mai devreme.

– Pentru că propoziția „Nu mai sunt singur“ nu sugerează că ai o familie, ci că ți-ai întemeiat recent o familie, ceea ce, în cele mai multe cazuri, se întâmplă atunci când cineva se căsătorește.

– Nu întotdeauna și nu în cazul meu. Sora mea și soțul ei au murit anul trecut într-un accident cu trăsura. Aveau două fete pe care familia lui nu le-a dorit, așa că trebuie să am eu grijă de ele acum.

Era pentru prima oară când nu evita răspunsul, dar, cu siguranță, Judith nu se așteptase la *acest* răspuns, la fel cum nu se așteptase să se simtă atât de ușurată că nu era însurat, încât mai să-i vină să chicotească.

– Ce vârstă au nepoatele tale?

– Clarissa are șapte ani, Abbie, nouă. Sunt singura familie care mi-a mai rămas, și am de gând să le ofer o casă așa cum se cuvine, de îndată ce voi putea. Până atunci însă, am găsit doi oameni de treabă care au grijă de ele. S-ar putea chiar să-i cunoști. Îi explică unde erau fetele și încheie: Este ironic, nu găsești, că trăiesc momentan într-o casă pe care o deține unchiul tău?

– Unchiul James nu a cumpărat proprietatea aia decât ca să aibă un loc unde să-și lase corabia, departe de docurile aglomerate din Londra. Dar nu, nu îi cunosc pe cei care locuiesc acolo. Și de ce nu mi-ai spus mai devreme despre nepoatele tale?

– Responsabilitățile mele nu sunt problema ta. În plus, m-ai pictat într-o singură culoare – negru!

Amintindu-și de asta, ea îi răspunse:

– Nu am văzut încă nici o nuanță de gri. De fapt, mi se pare iresponsabil din partea ta că nu ai renunțat la contrabandă în clipa în care ai devenit tutorele nepoatelor tale.

Îl aștepta să nege, dar n-o făcu. Întoarse privirea de la ea, înspre lună. Iar Judith regretă numaidecât tonul atât de aspru și de acuzator al vocii ei, atunci când nu cunoștea *toate* aspectele.

Poate că avea motive foarte întemeiate pentru care nu-și abandonase activitatea pe care o desfășurase înainte să devină tutorele fetelor. Alte obligații sau datorii, sau poate nu-și permitea încă să renunțe, dacă băgase toți banii în materialele cu care să repare casa. Sau poate că pur și simplu era dependent de pericolul și de agitația vieții de contrabandist, chiar dacă știa prea bine că, odată prins, ar fi ajuns la închisoare. Și nu ar mai fi trebuit să fie furi-oasă, acum că îi spusese că nu era căsătorit. Dacă era adevărat. Dumnezeu mare, avea să-l creadă vreodată pur și simplu, fără să se întrebe dacă nu cumva o mințea?

– Nu am de gând să-mi cer scuze..., începu ea.

– Sigur că nu. Aristocrații nu-și cer niciodată scuze.

– Și crezi că *asta* e o scuză pentru tine?

O privi nedumerit.

– Poftim?

– Am stabilit că ești și *tu* de viță nobilă. Dacă-ți imaginezi că asta te ridică deasupra legii...

Râsul lui fu sincer.

– Al treilea fiu al unui al treilea fiu și așa mai departe... Nimeni nu și-l mai amintește pe lordul care a fost, cândva, în familia noastră. Nu, draguță, nu-s de viță nobilă și nici nu-mi doresc să fiu. N-ai decât să-mi spui că sunt un ticălos, un netrebnic, dar să nu-mi spui niciodată că sunt aristocrat.

– Știi, nu prea ai de ales când vine vorba despre familie.

Nathan pufni.

– Dacă nu știi cine ți-au fost strămoșii, dacă nu ți-i amintești, atunci aceștia nu au importanță.

– Trebuie să fie trecuți în vreun registru, pe undeva. Doar că n-ai căutat.

– Poate pentru că nu este ceva ce trebuie sau vreau să aflu, îi răspunse el.

Frustrată de atitudinea lui, dădu glas observației mai mult decât evidente:

– Pari să ai o pronunțată antipatie față de nobilime. De ce, mă rog?

– Asta, draguță, chiar nu e treaba ta.

– Așa ai tu de gând să te achiți de înțelegerea noastră?

– Părerile și sentimentele mele nu fac parte din înțelegere.

– Ei bine, dacă ai de gând să ocolești regulile, ar fi bine să știi că am spus familiei mele că ești proprietarul casei păraginite. Nu și că ne-am cunoscut acolo. Și Jack nu știe încă, așa că nu a făcut legătura dintre tine, fantoma noastră... și contrabandistul care m-a atacat.

– Dar, dacă îi spui, o s-o facă?

Judith se strâmbă.

– Probabil.

– Nu prea te pricepi să păstrezi secrete?

Nu părea furios, doar dezamăgit, ceea ce o făcea acum să se simtă îngrozitor. Și îi era frig.

Se încinsese când urcase pe catarg, dar acum simțea răcoarea nopții, așa că se așază în spatele scândurilor de protecție, ca să se ferească de vânt. Încă mai putea vedea cea mai parte a lunii peste marginea balustradei. Și silueta lui Nathan în fața ei.

– Nu am făcut-o în mod intenționat. Ce contează dacă tatăl, unchiul și mătușa mea știu că tu deții casa aia în ruină?

Cu luna atât de strălucitoare acum în spatele lui, nu-i putu vedea chipul atunci când se întoarse spre ea. Se așază lângă ea, înainte să-i spună:

– Nu vreau ca familia ta să mă vadă ca pe un egal, fie că sunt, fie că nu. Nu mă împrietenesc cu aristocrații.

– În cazul ăsta, cred că-ți este foarte greu să stai de vorbă cu mine, nu-i așa?

– Oh, nu. Tu, draguță, ești cea mai mare excepție pe care am făcut-o vreodată.

Domolită – ei bine, mult mai mult decât atât, adevărul fie spus – după ceea ce tocmai îi zisese, Judith se simți cuprinsă de un sentiment de anticipare. Stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât, deși nu se atingeau, putea simți căldura radiind din el. Așa singură cu el, aici sus, se simțea ușor agitată. Începu să respire mai greu. Era atât de imprevizibil...

Ca să se gândească la altceva – și ca să-i distragă și lui atenția –, îi ceru:

– Mai spune-mi despre nepoatele tale. Cum sunt?

Zări umbra unui zâmbet când îi spuse:

– Clarissa este exuberantă și afectuoasă. Seamănă cu sora mea și cu mine, are același păr blond-deschis. Părul lui Abbie este o nuanță mai închisă de blond, și ea este mai domnișoară. Dar amândurora le plac panglicile și mereu îmi cer să le cumpăr câteva. Întoarce-te o clipă.

Nu știa de ce făcuse ce-i ceruse, poate pentru că îi plăcea să-l audă vorbind despre nepoatele lui. Dar el avea treabă cu panglica ei. Își dădu seama că i-o luase în clipa în care părul începuse să se despletească.

– Uneori, fetelor le place să poarte panglică în partea asta de cap, continuă el. Se aplecă și sărută partea dreaptă a capului lui Judith. Alteori, preferă partea asta. Și îi sărută cealaltă parte a capului. Dar, uneori, poartă panglica în jurul gâtului, ca și cum ar fi un colier.

Exclamă ușor în clipa în care îi simți degetele atingând-o ușor, chiar înainte ca buzele să i se lipească de gâtul ei, și de data asta nu doar în treacăt. Senzația era atât de încântătoare, încât închise ochii și-și aplecă într-o parte capul, ca el să poată ajunge mai bine.

– M-am gândit că ăsta ar fi cel mai puțin probabil loc în care să fiu tentat să te sărut, zise el dintr-odată. Apoi adăugă suspinând: M-am înșelat.

Ochii lui Judith se măriră, dar el o trăgea deja înspre el, prinzându-i buzele cu ale lui. În brațele lui, cu capul pe mâna lui, căzu din nou paradă magiei care o mai amăgise și în celelalte dăți, pe care acum o recunoștea drept dorință. Dorința ei. Petrecuse atât de mult timp cu el, privindu-i prea des trupul suplu și magnific. Acea primă zi, în cală, când fusese pe jumătate dezbrăcat și stâr-nise în ea pornirile primitive mai puternic decât își dăduse seama. Și nenumăratele aluzii deloc cuviincioase cu care o șocase îi reveniră acum în minte, punându-i în pericol inocența. Își strecură un braț pe după gâtul lui, iar cu celălalt îl cuprinse pe după spate, poziționându-și picioarele în așa fel încât era acum călare pe el.

Făcu toate astea fără să se gândească, în timp ce limba lui îi depărta buzele, adâncind sărutul.

Gemu. Judith de-abia îl auzi, peste bătăile inimii ei. Mâna lui îi mângâia coapsa, posteriorul, provocându-i un asalt de senzații calde și delicioase, pe care le simțea mult prea acut. Materialul pantalonilor era atât de subțire, fiind ca și cum nici n-ar fi existat! Tocmai de aceea îi fusese frig mai devreme – dar nu mai era cazul acum, ba dimpotrivă. Dar, când el îi prinse un sân în mână, gemu de plăcere în clipa în care un val de căldură aproape insuportabilă o cuprinse. Deschisese un nasture ca să-și poată strecura mâna în cămașa ei. Dar nu-i păsa. Tot ce putea face era să se arcuiască sub mâna lui puternică, prinzându-se și mai tare de umerii lui.

Îl sărută cu un abandon total, lăsându-și limba să se dueleze cu a lui. Amândouă mâinile îi erau acum pe sâni ei, masându-i ușor. Aproape țipă în clipa în care folosi câte un deget al fiecărei mâini ca să-i încercuiască sfârcurile, stârnind-o cu cele mai ușoare atingeri, lăsând-o pradă unei dorințe sălbatice.

Toate reacțiile ei erau scăpate de sub control. Și, dacă mai avea vreun gând în minte, era speranța ca această noapte să nu se sfârșească.

– Ești cea mai dulce pacoste pe care am cunoscut-o vreodată, draguță.

Mâinile lui i se așezară pe posterior, și începu din nou să o sărute, mai adânc, apoi și mai adânc, iar Judith își dădu seama că-i trăsese jos pantalonii. Senzația degetelor lui bătătorite în locul unde pielea ei era cea mai fină o făcu să i se zbată în poală, gemând de plăcere în clipa în care îl simți întărindu-se sub ea.

Dar erau încă anumite lucruri care o puteau șoca în inocența ei, și exact asta se întâmplă când îi simți degetele alunecându-i între picioare. Întrerupse sărutul cu o exclamație speriată și se trase înapoi, pentru a privi în ochii lui de smarald, care ardeau. Nu-și puteau dezlipi privirile, și Judith simți că în sfârșit știa ce însemna să fii intimă cu un bărbat. El se aplecă spre ea și o sărută ușor pe buze, în timp ce-și ridica la loc pantalonii.

– Nu o să-mi cer scuze că te doresc, dar nu e locul potrivit pentru așa ceva. E prea frig și nu e destul de confortabil pentru tine. Lasă-mă o clipă și o să te ajut să cobori scara.

Ea nu spuse nimic, dar nu era de aceeași părere cu el. Cu o lună ca aceea care strălucea acum deasupra lor, era un loc foarte romantic pentru săruturi – și pentru tot ce altceva mai făcuseră. Și, în mod irațional, simțea acum un ușor regret pentru că îl oprise.

Capitolul 27

Nettie plecă din cabina lui Judith, după ce o ajutase să se îmbrace în acea dimineață.

Catherine sosi înainte ca ușa să se închidă, cu rochia de bal galbenă a lui Judith întinsă pe brațe. Și, după cum părea, avea acum un tiv foarte frumos. Nettie încercase să facă ea retușurile finale la garderoba lui Judith, dar Nettie MacDonald nu mai vedea suficient de bine pentru o treabă atât de delicată, așa că Judith o oprise și se hotărâse să accepte oferta lui Catherine de a o ajuta. Catherine terminase deja trei rochii. Petrecea câteva ore în fiecare zi în cabina lui Judith, lucrând la garderoba pentru debutul lui Judy. Iar Andrassy nu exagerase când le spusese că era foarte pricepută. Lucrătura ei era atât de fină, încât Jack începuse să se gândească să o roage și ea pe Catherine să refacă tivul rochiilor ei de bal.

Catherine se alăturase familiei în ultimele două ocazii în care luaseră cina în cabina lui James și probabil că avea să continue să mănânce cu ei până la sfârșitul călătoriei. Comportamentul ei fusese politicos și atât de plăcut, încât Judith nu fusese singura care se întrebase dacă nu cumva Andrassy exagerase când le vorbise despre sora lui vitregă sau le crease în mod intenționat o impresie greșită, din cine știe ce motiv. Deși credeau că era foarte posibil ca tânăra să se fi răzvrătit în copilărie împotriva unei familii pe care nu și-o dorise, ceea ce era de înțeles, comportamentul ei sugera că depășise astfel de resentimente.

Judith se întoarse acum spre Catherine și propuse:

– Ce-ar fi să vii pe punte cu noi, chiar acum? Organizăm lecții de dans. O să ne distrăm.

– Sunt sigură că știi deja să dansezi.

Judith chicoti.

– Desigur. Eu și Jack vrem să-i învățăm pe mateloți.

Catherine zâmbi.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, dar mărturisesc că nu-mi place prea mult dansul. Sincer, sunt cea mai fericită atunci când am acul în mână, așa că du-te fără mine.

Judith ridică din umeri.

– Atunci, fă-te comodă. Fie aici, fie cu Georgina. Știi că te-a invitat să stai cu ea în timpul zilei.

– Da, am stat cu ea ieri, până când a intrat unchiul tău. Nu mă simt tocmai în largul meu în prezența lui, n-aș putea spune de ce.

– Are efectul ăsta asupra multor oameni. Trebuie doar să te obișnuiești cu el. Dar mă așteaptă Jack pe punte, așa că trebuie să plec.

Nu alergă, deși cu siguranță îi venea să o ia la fugă. Trecuseră două zile de când nu îl mai văzuse pe Nathan. Ea fusese cea care îl evitase de data asta, ținându-se mereu pe lângă câte un membru al familiei, astfel încât, dacă l-ar fi văzut, să nu poată vorbi cu el. Dar trecuse acum suficient timp cât să-i mai estompeze jena legată de ce se întâmplase între ei doi pe catarg. O coborâse în spate înapoi pe punte, în acea seară. Ba chiar insistase să facă asta, spunând că nu voia să aibă pe conștiință palmele ei julite. Judith nu se plânsese, dar își imagina că Nathan ghicise că o usturau palmele, pentru că marinarii erau familiarizați cu funiile.

Și nu făcuse decât un singur comentariu nepotrivit în timp ce coborau, spunându-i, pe un ton obraznic: „Te-am visat cu picioarele strânse în jurul meu, dar să știi că mi-a plăcut mai mult sus, pe catarg“.

Poate că l-ar fi plesnit dacă mâinile nu i-ar fi fost tot timpul strâns prinse în jurul gâtului lui. Bărbatul ăsta chiar nu era obișnuit să fie în preajma doamnelor de familie bună. Dar, după două zile în care nu îl văzuse, începuse să-i simtă lipsa, așa că îi trimisese un bilet cu o seară în urmă, în care îi spunea la ce oră să se prezinte pe punte în această dimineață. Nu-i spusese pentru ce, nu când el îi explicase în mod clar că nu voia să ia lecții de dans.

Jacqueline era deja pe punte și îi învăța pe doi mateloți cum să fredoneze o melodie. Chemase la rândul ei încă trei, și până

și Artie venise să vadă ce făcea. Intenția lui Judith nu era să-l scoată în evidență pe Nathan, iar Jack știa asta. Cu un grup atât de mare, puteau fi sigure că așa ceva n-avea să se întâmple – presupunând că Nathan apărea.

Judith râse în clipa în care li se alătură, întrebând-o pe Jack:

– Crezi că o să meargă?

– Sigur că da. În plus, nu avem nici măcar un singur instrument muzical la bord, așa că nu avem de ales. Recunoști cântecul, da?

Judith răspunse începând să fredoneze la rândul ei, în timp ce examina cu atenție puntea, fără a trăda acest lucru – ba chiar ridică privirea înspre parame. Nu îl văzu însă nicăieri pe Nathan. Jack era pregătită să facă o demonstrație, și o prinse pe Judith ca să valseze cu ea. Jack purta pantalonii, ca să nu existe confuzii în legătură cu cine își asuma rolul bărbatului în timpul lecției.

– Fiți atenți la poziționarea mâinilor, le spuse Jacqueline spectatorilor ei. Și la distanța pe care trebuie să o mențineți față de partener.

Dansară puțin, înainte ca Judith să fie forțată să șoptească:

– Parcă trebuia să conduci! Așa, suntem două caraghioase care ne mișcăm în cerc, fără ca vreuna din noi să conducă. Hai să încercăm mai degrabă așa!

Judith îi dădu drumul lui Jack și, cu brațele încă în poziția corectă, începu să se învârtă de una singură. Închise chiar și ochii o clipă și își imagină că dansează cu Nathan. Dar acest lucru o făcu să se enerveze, pentru că, într-adevăr, se așteptase să danseze cu el, iar el nu cooperase, refuzând să-și facă apariția.

În spatele ei, Jack spuse:

– Artie, ai văzut suficiente valsuri ca să știi cum stă treaba. Vino și arată-le băieților tăi!

– Nici măcar să nu..., făcu Artie, începând să dea înapoi.

Dar Jacqueline îl opri:

– Nu mă face să-l aduc pe tata pentru demonstrație.

– Nu ar dansa! zise Artie, râzând încet.

– Ar dansa pentru mine. Firește, asta nu înseamnă că nu ar fi nervos pentru că a fost nevoit să o facă și și-ar vărsa apoi nervii pe toți cei din jur.

Artie o prinse pe Jack de după talie și începu să se învârtască împreună cu ea, chiar dacă nu cu prea multă grație. Dar Jack începu să râdă. Se distra. Iar Artie începu să se distreze și el, după câteva momente. Apoi Judith îl zări pe Nathan privind de la distanță, cu brațele încrucișate la piept și sprijinit de parapet.

Îi făcu semn să se apropie. El nu se clinti. Dacă trebuia să se ducă după el, asta chiar avea să-l scoată în evidență. Dar Jack îl observase și ea și se duse la el și-l prinse de mână, începând o lecție cu el.

Judith era mulțumită să-i privească, cu atâta concentrare, în-cât fu surprinsă când Andrásy începu dintr-odată să o învârtască în mișcări de vals. Zâmbetul lui fermecător o făcu să-i ierte presupunerea că un astfel de gest nu ar fi deranjat-o.

– Ar fi trebuit să-mi spui că ai nevoie de-un partener, zise el, arătându-i că nu exista prea mare diferență între valsul englezesc și cel european.

– Nu dansăm de dragul valsului, îi învățăm pe marinari. Dar, dacă tot ești aici, le poți demonstra cât de rafinat și de elegant poate fi acest dans. Tata și mătușa ți-au ținut companie?

– Mi-a făcut plăcere să învăț jocurile de cărți practicate în țara voastră. Dar tatăl tău este absolut agresiv la șah.

– Știu, zise Judith, apoi adăugă, zâmbind ștrengărește: De la el am învățat.

– Mi-ar prinde bine niște lecții, ca să pot să-l bat. Dacă ești dispusă.

– Poate ceva mai târziu, acceptă ea. Dar voiam să te întreb ceva despre Catherine. A fost de mare ajutor, ba chiar foarte drăguță. Foarte diferită față de cum ne așteptam, în urma descrierii pe care i-ai făcut-o.

– Îmi pare rău. Certurile dintre frați m-au făcut poate să par mai dur decât intenționez. Într-adevăr, poate fi fermecătoare atunci când își dă silința, și sunt încântat că își prezintă cele mai bune calități în această călătorie.

Judith își ținu gura, încercând să nu citească prea multe în expresia lui reținută. Se strădui să-și amintească faptul că fusese de partea lui Andrásy de la bun început, când Jack și James nu fuseseră, așa că nu voia să înceapă acum să aibă îndoieli. Și era destul

de ușor să creadă că Andrásy le crease o impresie greșită numai din cauza certurilor recente pe care le avusese cu sora lui.

Apoi însă, vărul ei adăugă:

– Recunosc, m-am temut mai degrabă să nu devină nesuferită din cauza plictiselii, mai mult decât din alt motiv, dar mi-ai venit în ajutor din acest punct de vedere, iar pentru asta îți suntem amândoi recunoscători. Niciodată nu este mai mulțumită și mai calmă decât atunci când coase.

Jack îi dăduse drumul lui Nathan și înhățase alt matelot. Totuși, acesta nu rămase să privească în continuare petrecerea, ba chiar începuse să se îndepărteze. Judith se opri din dansul cu Andrásy ca să se ducă după el, spunându-i vărului ei:

– Mulțumesc pentru dans, dar trebuie să mă întorc la misiunea mea, înainte ca mateloții să fie chemați înapoi la posturi.

Credea că avea să-l poată opri pe Nathan trecând chiar prin fața lui, dar acesta începu să ridice mâinile, ca să o dea la o parte. Și fără nici un cuvânt. Și părea enervat, chiar nerăbdător.

Sau era gelos. Gelos? Pe Andrásy?

Îi prinse repede mâna și i-o puse peste mâna ei dreaptă, apoi își puse cealaltă mână pe antebrațul lui. Și spuse:

– Arată-mi ce ai învățat de la Jack!

– Nu.

Ea scrâșni din dinți.

– Am făcut toate astea *pentru tine*. Nu mă dezamăgi.

Preț de câteva clipe lungi, rămase pur și simplu privind-o. Dar putu citi în ochii lui verzi că începea să se înduplece, chiar înainte să-i spună:

– Ai fost caraghioasă când ai dansat singură.

Judith se abținu să nu zâbească.

– Nu vreau să impresionez pe nimeni, vreau să-i învăț pe marinari să valseze. Și acum, că mâinile sunt unde trebuie...

– Eu n-aș zice că sunt. E doar părerea mea, drăguță, dar eu, unul, aș prefera să le pun pe...

– Lecția numărul unu, spuse ea, aplecându-se ușor spre el și suierând. Ține-ți gândurile astea riscante în minte, nu pe buze.

Și porni dansul. Foarte repede, Nathan începu să conducă, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva mai valsase și cu altă ocazie. Până când spuse:

– Dacă te calc pe degete, o să îți piți?
– N-ar fi prima oară, dar domnii nu poartă de obicei ghete atât de grele, așa că încearcă să nu o faci.

Nathan reveni la remarcă ei anterioară și spuse:

– Credeam că prețuiești sinceritatea.

– Într-adevăr, dar nu și pe aceea pe care nu o pot împărtăși decât doi oameni căsătoriți.

– Așadar, îmi spui că va trebui să te iau de nevastă înainte să-ți zic ce am de zis?

O necăjea, dar tot o făcu să se împiedice.

– Văd că totuși înțeleg.

Nathan clătină din cap.

– Prea extrem. Prefer roșeața în obraji – iar tu roșești prea frumos ca să nu vreau să te văd cât mai des făcând asta.

– Așadar, alegi să fi incorigibil? Nu contează, nu trebuie să-mi răspunzi, când e atât de evident. Dar unul dintre lucrurile pe care ți le permite valsul este să faci conversație *politicoasă* în timp ce dansezi. Să vedem dacă reușești să-ți miști cum trebuie picioarele și să vorbești în același timp.

Nathan răsă înfundat.

– Nu facem deja asta?

– Cuvântul-cheie era *politicos*.

– Prea bine, și ce-ai vrea tu să discutăm *politicos*?

– Ce o să faci cu casa, după ce o repari? Întrebă ea.

Nathan ridică dintr-o sprânceană.

– Tu ai voie să-mi pui întrebări, dar eu nu?

– Asta nu e un subiect sensibil.

– Ba este, pentru mine.

Judith oftă, hotărând că nu era momentul să-și continue interogatoriul, așa că fu surprinsă atunci când Nathan adăugă:

– O să locuiesc în ea, împreună cu nepoatele mele.

– În timp ce vei lucra din nou ca tâmplar în Southampton?

– Nu, casa are și teren. Mă gândeam să îmi încerc talentul de fermier.

Judith strâmbă din nas gândindu-se la vărul Derek, știind că o fermă în spatele casei lui i-ar fi displăcut în aceeași măsură în care îi displăcea casa dărăpănată. Dar nu putea să-l creadă. Nathan

fermier? Pur și simplu nu-l putea vedea în postura asta. Firește, un bărbat în poziția lui nu era nevoit să are chiar el pământul. Aristocrații care aveau ferme angajau muncitori. Dar era sigură că Nathan se gândise că urma să facă el toată munca.

Așa că spuse:

– Ai dreptate, casa are mult pământ, o parcelă lungă, care se întinde spre est. Te-ai gândit să construiești case acolo, pe care să le poți închiria? Ar fi un venit frumușel, din care să vă puteți întreține.

Păru surprins de sugestia ei.

– E ceva la care nu m-aș fi gândit niciodată.

Judith zâmbi satisfăcută.

– Oh, am început să-ți largesc orizonturile? Atunci, norocul tău că m-ai întâlnit.

Nathan pufni.

– Când nu-mi aduci decât necazuri? Și ai petrecut mult prea mult timp învățându-mă ceva ce știam deja.

Judith clipi.

– Să valsezi? Dar ai spus...

Răsă în timp ce-i dădu drumul.

– Învăț repede, draguță. Nu mi-au trebuit decât vreo câteva minute ca să-mi dau seama cum se face.

– Înveți selectiv, mormăi ea, în timp ce se îndepărta.

Capitolul 28

Cele două până la patru săptămâni, cât îi spusese Nathan lui Corky că s-ar putea să dureze traversarea Atlanticului, nu îi păruseră un timp atât de lung înainte să ridice ancora, dar i se păreau acum. Desigur, asemenea lui Corky, Nathan nu călătorise niciodată până acum atât de departe de țarm. Să traverseze Canalul Mânecii, între Anglia și Franța și invers, era o nimica toată în comparație cu traversarea Atlanticului. Așa că nu știuse cu adevărat cum avea să fie acest gen de izolare. Știa acum, și era iadul

pe pământ, cu o femeie atât de atrăgătoare ca Judith la bord – o femeie care nu voia să îl lase în pace.

Era periculoasă pentru el, din mai multe puncte de vedere. Îl făcuse să se deschidă în fața ei. Nathan nu-și amintea să fi spus vreodată cuiva atât de multe lucruri despre el. Judith îl făcea să vrea mai multe de la viață. Îl făcea să-și dorească ca situația lor să nu fie atât de dificilă. Dar cel mai rău era că, deși știa că nu o putea avea, tot o dorea.

Avea grijă acum când ieșea pe punte, asigurându-se mai întâi că nu era ea acolo. Dar încerca de câteva zile să îl găsească singur pe Boyd Anderson, fără să fie nevoit să îl deranjeze în cabina lui. Astăzi îl văzu în sfârșit, nu sigur, dar pe punte.

– Căpitanul mi-a sugerat să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Anderson, dacă aveți câteva minute.

Femeia care îl însoțea pe Boyd spuse:

– Vântul e cam puternic aici pentru mine. Mă duc să mă alătur celorlalți.

– Aveți o soție frumoasă, spuse Nathan, în timp ce o priveau amândoi îndepărtându-se.

Boyd se întoarse spre el, zâmbind.

– Știu. Apoi însă privirea i se îndreptă spre brăul lui Nathan. Poți să mă întrebi orice vrei, atâta timp cât îmi spui ce anume ți se mișcă pe sub cămașă.

Nathan râse și scoase pisioul afară.

– Eh, dormea...

– Sper că nu aveai de gând să o arunci peste bord, nu? Piscicile sunt utile pe o corabie.

– Nu și cele de dimensiunea asta, dar nu, nu voiam să o arunc. Am găsit pisioul plimbându-se de unul singur pe coridor. I-am căutat o vreme mama, dar se pare că și-a ascuns foarte bine ceilalți pui.

Boyd încă se mai uita la pisioul ghemuit în palma lui Nathan.

– Știu că Artie și-a adus motanul cu el, dar nu l-aș fi crezut atât de romantic încât să-i aducă și o însoțitoare de sex feminin.

– Aici, trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră, zise Nathan, zâmbind larg. Mai degrabă o femelă a sărit la bord undeva

pe coasta de sud, cu mult înainte să ridicăm ancora, ca să aibă deja pui de mărimea asta.

– Ei bine, sper să-i găsești mama, îți urez succes în această privință, zise Boyd. Dar n-o lăsa pe nevastă-mea să vadă mogâldeța, că o să ți-o ia. Femeile o iau razna când vine vorba despre pușori adorabili. Dar sunt sigur că nu despre pisi o orfani voiai să vorbești cu mine.

– Nu. Atât căpitanul, cât și ofițerul secund m-au îndrumat spre dumneavoastră. Artie a spus că sunteți un american get-beget, și voi avea nevoie de ajutorul unui american la sfârșitul călătoriei.

– În ce sens?

– Cunoașteți orașul New London?

– E cam la jumătate de zi de Bridgeport. E un oraș de vânători de balene, unul dintre concurenții noștri.

– La vânătoare de balene?

– Nu, la construcția de nave. Familia mea are un șantier naval de când țin eu minte. Nu construim corăbii doar ca să ne lărgim flota, construim și la comandă.

– Știți dacă vreuna dintre companiile concurente pretinde doar să construiască nave?

Boyd râse.

– Ciudată întrebare.

– N-o să vi se mai pară ciudată când o să auziți și restul. Nathan îi explică întreaga situație, terminând cu: Nu știam că hoții operează dintr-un oraș de vânători de balene. Mi se face rău când mă gândesc că s-ar putea să-mi transforme *The Pearl* într-un balenier. Trebuie să o găsesc înainte să o vândă.

Boyd clătina din cap, cu o expresie uluită:

– Zece ani au furat ambarcațiuni chiar de sub nasul englezilor? Mă întreb...

– Ce anume?

– O corabie Skylark a dispărut în Anglia, din portul Plymouth, acum patru ani. Am crezut că pur și simplu a plecat înainte de termen și, când nici corabia, nici căpitanul n-au mai fost văzuți vreodată, am tras concluzia că întâmpinaseră dificultăți pe mare.

– Dacă cei despre care vă vorbeam v-au furat corabia, e posibil să-l fi ucis pe căpitan, dacă era la bord atunci când au luat-o.

Au omorât un om și când au furat-o pe a mea, așa că nu le pasă de așa ceva. Dar, din informațiile mele, nu fură decât nave englezești.

– Nu-ți dai seama, la corăbiile noastre. Ne-am obișnuit să păstrăm steagul Angliei când ancorăm în porturi britanice. Altfel ne trezim cu tot felul de gunoaie aruncate pe bord în timpul nopții, dacă se vede că suntem americani. Se pare că nici una din părți nu a depășit vechile resentimente.

– Dar e posibil ca nava dumneavoastră să fi pierit în larg, așa cum ați presupus inițial. Nu știți că ar exista vreo legătură.

– Nu știm nici că n-ar exista. Totuși, deși nu e ceva ce să mai poată fi acum verificat, oamenii despre care mi-ai vorbit trebuie opriți. Nu cunosc personal nici un oficial din New London, dar am un vechi prieten care s-a stabilit acolo și care ar trebui să știe pe cineva. John Hubbard. Ne cunoaștem de mult și-mi este dator.

– În cazul acesta, voi avea grijă să-l caut.

– Îl vom căuta împreună, îl corectă Boyd. Vin cu dumneata.

Capitolul 29

Judith fu ușor surprinsă să-i găsească atât pe Andrassy, cât și pe Catherine în cabina ei, când se întoarse acolo ca să se schimbe. Un marinar care trecuse în grabă pe lângă ea scăpase din mână o găleată cu apă și o udase learcă. Omul își ceruse nenumărate scuze, dar Judith îi înțelegea graba și bruscă neîndemânare. Probabil tocmai observase furtuna care se îndrepta spre ei și fusese speriat de trăsnetul care răsunase dintr-odată.

Cu toate acestea, Judith le zâmbi vărului ei și surorii acestuia și spuse:

– E timpul să ne pregătim. Așa spune toată lumea pe punte.

– Să ne pregătim în ce fel? întrebă Andrassy.

Judith râse.

– Nu știu exact. Dar, dacă nu ați observat încă, o furtună foarte urâtă se apropie de noi. Așa că ar trebui să mergeți la voi în cabine și să strângeți tot ce ar putea să cadă atunci când corabia

o să înceapă să se legene. Și aveți grijă să fixați bine felinarele și să le stingeți.

– Dar nu pot să lucrez pe întuneric, spuse Catherine, enervată. Judith rezistă impulsului de a-și da ochii peste cap.

– Aș crede că o furtună nu este cel mai potrivit moment pentru cusut. În plus, ne întâlnim cu toții mai devreme la cină, în cabina unchiului. În situații extreme, se stinge și focul de la bucătărie, așa că ar putea fi ultima noastră masă, până trece furtuna. Și, vă rog, grăbiți-vă. O să ne lovească în curând.

În clipa în care Catherine plecă, Judith își dădu seama că ar fi trebuit s-o roage să mai stea puțin, ca s-o ajute să-și pună altă rochie. Îi fu mai greu decât crezuse să și-o scoată pe cea pe care o purta. Rupse cel puțin o butonieră încercând să se răsucescă în așa fel încât să ajungă la celelalte. Nu avea nici o șansă să-și mai poată pune altă rochie, având în vedere că Nettie fusese înștiințată că se apropia furtuna și fusese chemată la bucătărie, ca să ajute la strânsul și securizatul lucrurilor de acolo. Iar Jack era deja în cabina căpitanului.

Așa că nu avu încotro și trebui să-și pună hainele preferate ale lui Jack. Cel puțin își îmbracă pantalonii și cămașa în jumătate din timpul care i-ar fi trebuit să-și pună o rochie. Și nu-i trebuia decât vreo câteva clipe ca să strângă toate obiectele puse la întâmplare prin cameră și să le arunce într-un cufăr. În cele din urmă, stinse cele două felinare pe care le folosisese Catherine, își luă o pelerină, în caz că ploaia începuse deja, și se grăbi să se întoarcă pe puntea principală, pe care trebuia să o traverseze ca să ajungă la cabina lui James.

Furtuna era iminentă, singurul element care nu sosise încă fiind ploaia. Rafale puternice de vânt loveau deja corabia și întregul echipaj se grăbea să lege totul de punte și să strângă velele. Râsul cuiva aflat undeva deasupra îi atrase atenția și o făcu să se oprească. Nathan stătea atârnat pe catargul principal, lucrând împreună cu un al matelot ca să lege una dintre velele mari. Vântul îi smulsese cămașa din pantaloni, iar aceasta îi flutura acum la fel de sălbatic ca părul, dar tânărul părea să fie pe deplin în elementul lui, cătuși de puțin îngrijorat de pericolul furtunii care avea să lovească în curând corabia.

– Îți plac furtunile? îi strigă ea.

Păru alarmat în clipa în care o văzu și coborî numaidecât pe punte, lângă ea.

– De ce nu ești înăuntru?

– Voi fi, peste câteva clipe. Spune, îți plac?

El o prinsese deja de braț și o zorea înspre cabina căpitanului.

– Le iubesc. Cel puțin pe mare. Pe uscat, nici măcar nu le observ. Aici este o luptă între elemente în timp ce mama natură plesnește din bici, și nu știi niciodată cine va câștiga în cele din urmă. Acum...

Valul îl întrerupse, un val uriaș care mătură dintr-odată întreaga punte, trântindu-i pe amândoi la pământ. Dar pe Judith o trase după el. Țipă, dând bezmetic din brațe, încercând cu disperare să găsească ceva de care să se țină. Îl auzi pe unchiul ei strigând-o, dar nu era suficient de aproape cât să ajungă la ea înainte să... Oh, Dumnezeule, nu în apă! Nu era o înotătoare foarte bună, s-ar fi înecat înainte să poată ajunge careva la ea, în apa involburată din jurul corabiei.

Toate aceste gânduri îi trecură instantaneu prin minte, înainte să simtă o mână prinzând-o de un picior. Scuiplând apă, își înălță capul și văzu că ajunsese la doar câțiva metri de marginea corabiei, care era periculos de mult afundată în apă. Închise repede ochii și simți apa lovind-o peste față în clipa în care valul se retrase. Inima încă-i bătea nebunește în piept când deschise ochii și văzu apa scurgându-se printre șipicile parapetului. Poate că nu ar fi fost totuși trasă de apă peste un parapet atât de înalt, dar, cu siguranță, fusese la un pas să se izbească de acesta. Asta ar fi putut s-o omoare sau cel puțin să o rănească grav.

Descoperi cine o salvase în clipa în care Nathan o ridică în brațe.

– Pe toți dracii, a fost mult prea aproape.

– Ești teafără, Judy? întrebă James lângă ei.

Nathan încă nu o lăsă jos. Și o strângea cu atâta putere la pieptul lui, încât îi putea auzi bătăile inimii.

Dar, când văzu deasupra chipul unchiului ei, cu o expresie îngrijorată, se grăbi să spună, cu voce tremurândă:

– Da, sunt bine acum.

– Du-o înăuntru, Tremayne! spuse scurt James, înainte să înceapă să împartă din nou ordine echipajului.

Nathan o duse pe puntea principală.

– Dacă ieși din cabina asta... Să nu ieși! Ai fost udată suficient pentru o zi.

Udată? Oare văzuse incidentul cu găleata? Dar nu îl văzuse pe punte – și se uitase anume după el. Întotdeauna se uita. Și începea să devină foarte enervantă ușurința cu care reușea să o evite într-un spațiu relativ mic, cum era cel de pe corabie.

Dar nu-i lăsă timp să-i pună vreo întrebare. De fapt, abia dacă apucă să-i spună:

– Mulțumesc... că m-ai ținut la bord.

Apoi Nathan o lăsă jos ca să-i deschidă ușa cabinei lui James, după care o închise la loc, de îndată ce Judith fu înăuntru.

Anthony văzu numaidecât că era udă leoarcă și veni la ea.

– Ești bine? Ce s-a întâmplat? Încă nu a început să plouă.

– Nu, nu încă, dar m-a împroșcat puțin un val, răspunse Judith zâmbind ușor, ca să-i spulbere îngrijorarea.

Georgina se ridică de pe scaun.

– Vino cu mine, Judy. Îți găsesc ceva uscat de îmbrăcat.

Judith încuviință din cap și o urmă pe mătușa ei în partea de cabină rezervată dormitorului. Nu avea de gând să spună ce i se întâmplase, din moment ce Katey, Catherine și Andrassy păreau deja îngrijorați, iar partea cea mai rea nici nu începuse încă.

Jacqueline îi făcu un semn din cap, dar era deja prinsă într-un joc de whist cu mama ei, Katey și Boyd, în jurul uneia dintre măsuțe. Anthony o așteptase pe Judith ca să înceapă alt joc la cealaltă masă, cu Andrassy și Catherine, și îi strigă:

– Unde ai fost? De ce-ai întârziat, păpușă?

– Mi-a fost greu să mă schimb, răspunse ea, și, fiindcă din totdeauna o scosese din sărite faptul că nu putea să se dezbrace și să se îmbrace fără ajutor, adăugă: Într-o bună zi, moda va trebui să țină cont și de situațiile în care nu sunt disponibile deservitoarele.

– Eu n-aș conta pe asta, zise Catherine cu un zâmbet slab, înainte ca expresia să i se încordeze din nou.

Andrássy nu părea nici el prea relaxat. Nici unul din cei doi frați Benedek nu trecuse până acum printr-o furtună pe mare. Nici Judith, că veni vorba. Prima ei călătorie fusese cât se poate de liniștită. Georgina părea și ea îngrijorată, dar asta pentru că James era încă pe punte și nu avea să se relaxeze până nu îl vedea la adăpost, lângă ei. Jack era la fel de exuberantă ca întotdeauna, ca și cum nici măcar nu ar fi observat furtuna. Boyd părea calm, aparent îngrijorat doar pentru Katey, a cărei mână o ținea într-ale lui.

Judith nu-și mai făcea griji din pricina furtunii, deși fusese la doar un pas de a fi aruncată peste bord. Iar asta nu se schimbă nici atunci când corabia începu să se lege cu putere în toate direcțiile. Felul în care Nathan vedea furtuna îi conferea un fel de calm acum, că era uscată și în siguranță în cabină. Dar la un moment dat măsuța se înclină atât de tare, încât jumătate dintre cărți alunecară pe jos, înainte ca masa să revină la poziția inițială – și gândul îi zbură la Nathan. Spera că se ținea bine de ceva. Dar nu trebui decât să-și aducă aminte că *el* se distra pe o astfel de vreme și, cu o experiență de atâția ani pe mare, știa ce măsuri de precauție să ia.

Jocurile de cărți, care trebuiau să-i facă pe oameni să nu se mai gândească la furtună, avură efect, în cea mai mare parte. Boyd, cu mulți ani de experiență în navigație, îi asigură că o furtună trecea cu atât mai repede cu cât era mai violentă. Judith nu puse prea mare bază pe vorbele lui, dar se dovediră totuși adevărate. Furtuna fu suficient de puternică încât să-i depășească în mai puțin de o oră, lăsând în urmă doar o ploaie ușoară de primăvară, care nu ținu nici ea prea mult.

După aceea, avură motiv de sărbătoare. Nimic nu fusese avariat și vântul puternic dinaintea furtunii îi împinsese mult înainte, chiar dacă velele fuseseră tot timpul coborâte. Dar sărbătoarea însemnă mai mult vin la prânz, apoi, din nou, la cină. Așa că Judith se simțea destul de somnoroasă când în sfârșit se retrase. Din nou îmbrăcată în rochie și așteptând-o pe Nettie să vină și s-o ajute să se dezbrace, se întinse pe pat și aproape adormise, când auzi o ciocănitură în ușă.

– Nu trebuie să bați, îi strigă ea lui Nettie.

– Ba cred că trebuie, răspunse o voce gravă.

Cu o exclamație, Judith zbură jos din pat și se repezi la ușă, pe care o izbi de perete. Nathan era acolo, cu hainele curate și uscate și cu părul pieptănat pe spate, dar încă ud, deși, aparent, din cauză că fusese spălat.

Arăta chiar ușor stingherit, deși Judith nu-și putea imagina de ce, până când observă că ținea un braț la spate, ca și cum ar fi ascuns ceva de ea.

Dar privirea i se îndreptă spre ochii lui atunci când o întrebă:

– Ai suportat bine furtuna?

Chiar venise să o întrebe asta, la atâtea ore după ce furtuna trecuse?

– Da, destul de bine. Dar cred că tot ție trebuie să-ți mulțumesc și pentru asta. După ce te-am văzut cât de bine te simțezi în mijlocul furtunii, nu mi s-a mai părut nici pe jumătate atât de înfricoșătoare pe cât m-aș fi așteptat.

– Așadar, nu ți-a fost frică *pentru mine*?

Nu avea de gând să admită că, într-adevăr, se temuse puțin și pentru el sau că îl căutase pe Artie în clipa în care se oprise ploaia, ca să-l întrebe dacă tot echipajul era bine. Ridică în schimb dintr-o sprânceană și spuse:

– Încerci cumva să obții o declarație?

– E cam evident, nu? zise el, zâmbind larg.

– Puțin. Acum spune-mi ce ascunzi acolo.

– Apropie-te ca să poți să vezi, îi sugeră el, ridicând șmecherește din sprâncene.

– Sau ai putea să-mi arăți tu, i-o întoarse ea.

– Dar nu ar fi la fel de plăcut.

Era incorigibil. Și nici măcar nu făcea vreun efort să-și ascundă amuzamentul din ochi. Judith era obișnuită cu tachinările – toți cei din familia ei erau adevărați experți în așa ceva –, dar felul în care o necăjea el nu semăna deloc cu al tatălui sau al unchiului ei și aducea mai degrabă a flirt. O zăpăcea. O făcea să roșească. Uneori, aproape că o făcea să chicotească. În această seară, simțea impulsul să rădă de-a binelea, ceea ce o prevenea că era posibil să înceapă să se obișnuiască cu glumele riscante ale lui Nathan.

Apoi însă îi simți mâna ridicându-i-o pe a ei și, dintr-odată, ți-nea ceva călduț în palmă. Se uită și clipi când văzu boțu micuț de blăniță albă, apoi răsă o clipă mai târziu, când blănița se întinse, și ea își dădu seama ce era. Cea mai nostimă fețișoară privea acum spre ea, cu spice argintii pe obrăjori și pe frunte, cu ochi mari, verzi, conturați cu negru, ca în picturile egiptene, și un năsuc negru, ca un năsturaș. Mai avea câteva fire argintii în coada stufoasă, dar, în afară de asta, era complet alb.

Și Judith nu-și putea dezlipi ochii de la el, nici măcar atunci când se întrebă cu voce tare:

– Și ce să fac eu cu un pisoai nou-născut?

– Hrănește-l, mângâie-l, iubește-l. Știi tu, ce se face de obicei cu ființele adorabile.

Răspunsul ăsta suna mult prea personal, ca și cum nu ar fi vorbit cătuși de puțin despre pisoai. Și, într-adevăr, când ridică privirea, îi găsi ochii verzi ațintiți asupra ei. Trebui să-și dreagă vocea ca să spună:

– Firește că o să-l păstrez. Dacă promiți să-mi aduci în fiecare zi lapte proaspăt de la vaca din cală.

Nu se așteptase la asta.

– Vrei să mulg *eu* vaca?

Judith zâmbi larg.

– Nu te-ai gândit că va trebui să faci asta dacă o să te faci fermier? De obicei, la ferme sunt animale vii.

Nathan pufni, dar nu o refuză. Nu că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi dat cadoul înapoi. Prea târziu pentru asta! Și era sigură că avea să-și dea repede seama că putea să ia laptele de la bucătărie, după ce mulgea *altcineva* vaca.

– Și ce ai acolo, scumpo? întrebă Nettie, când sosi în cele din urmă.

– Pe cineva cu care să împart cabina.

Nettie îl măsură pe Nathan din priviri, din cap până-n picioare, și asta-i făcu pe amândoi să izbucnească în râs. Dar bătrânica luă pisoaiul din mâna lui Judith și îl ridică, examinându-l.

– Oh, e frumușel foc! O să-ți aduc niște grăunțe de la bucătărie, trebuie să-i faci o cutie.

– Poți să pui și nisip, zise Nathan. Avem suficient, în sacii de balast. O să aduc mâine câteva găleți.

Nettie intră în cabină cu pisoaiul ghemuit în brațe. Judith rămase o clipă să-i spună lui Nathan:

– Mulțumesc pentru cadou.

Acesta clătină din cap.

– Nu-i un cadou. Îmi faci o favoare că mă scapi de el.

– Nu-ți plac pisicile?

– Nu le-am acordat niciodată prea mare atenție, dar începusem să mă atașez prea mult de mogâldeața asta, după ce am avut grijă de ea în ultimele zile.

– Ah, și nu este un animal de companie potrivit pentru un bărbat, ghici Judith.

– Chiar crezi că asta ar conta pentru mine? Dar am multe de făcut odată ce ajungem în America, și nu pot să car un pisoai după mine, așa că mai bine scap de el de pe acum. Și numai în tine puteam avea încredere să-l îngrijești așa cum trebuie.

– Încredere, zici? De ce?

– Pentru că nu am cunoscut ființă mai blândă ca tine, draguță. Așa că ai grijă de pisoaiul nostru.

Judith exclamă în clipa în care înțelese:

– Pisoaiul *nostru*? Nu îl accept doar cu împrumut. Este al meu acum!

Dar nu ar fi putut spune dacă o auzise sau nu, pentru că Nathan se îndepărtase deja.

Capitolul 30

Jacqueline avea o nouă partidă de scrimă cu Andrassy pe puntea principală, în această dimineață.

Judith îi urmărea. Era o zi de primăvară atât de frumoasă, încât mătușa și sora ei veniseră să i se alăture și stăteau acum de-o parte și de cealaltă a lui Judith.

– Cum se mai simte Nettie? Mai e răcită? o întrebă Georgina.

– Îi mai curge puțin nasul și a avut febră azi-noapte, așa că măcar a acceptat să rămână azi în pat. Catherine s-a oferit să-mi termine ultima rochie în camera lui Nettie, ca să-i țină companie, iar eu o să stau cu ea după-amiază.

– Să nu stai prea aproape! o avertiză Katey. Nu vrei să răcești și tu, având în vedere că primul bal o să fie, probabil, înainte de sfârșitul săptămânii.

Apoi Georgina observă, în treacăt:

– Nu l-am mai văzut pe tânărul tău din ziua în care te-a aruncat în cabină, în timpul furtunii.

Nici Judith nu-l mai văzuse, cel puțin nu atât cât ar fi vrut. Și crezuse că găsisese planul perfect ca să-l vadă în fiecare zi, tot restul călătoriei: laptele pe care i-l ceruse să i-l aducă pentru pisoi. Dar i se întâmplase deja să se întoarcă în cabină și să găsească laptele proaspăt deja acolo, deși știa că nu îl adusese Nettie. O dată, Nettie răspunsese la ușă și îi luase bolul de lapte din mână, apoi închisese la loc cu un simplu:

– Mulțumesc, băiete.

O singură dată se întâmplase ca Judith să fie singură în cabină când venise Nathan. Cu o zi în urmă, în a douăsprezecea zi de când ridicaseră ancora.

Tocmai își pusese pantalonii, pe care se resemnase să-i poarte preț de câteva zile, până când Nettie se făcea bine, când Nathan bătuse la ușă. Îi întinsese bolul de lapte și trecuse pe lângă ea, intrând în cabină fără să-i ceară măcar voie. Fără să se asigure mai întâi că era singură! Și se dusesse direct la pisoi.

Îl ridicase și îl așezase în palma lui – în care încăpea perfect, ba chiar mai rămânea și loc. O întrebase:

– Ce nume i-ai spus?

– Nu i-am pus nume.

– De ce?

– Pentru că nu mi-am dat seama ce este, recunosc eu. Știi tu?

– Nu m-am obosit să verific, răspunse el. Îi spuneam doar Pis.

– Iar eu îi spun Pisi.

El întoarse pisoiul ca să-l examineze, apoi răs.

– Nici eu nu-mi dau seama. Să găsesc ceva neutru?

– Cum ar fi?

– Ghemotoc? Din câte se pare, o să aibă părul mai lung decât o pisică obișnuită.

Judith clătină din cap.

– Mie nu mi-ar plăcea numele ăsta, dacă aș fi pisică.

Se uită la ea, dar, dacă avusese de gând să spună ceva, se abținu. Păru în schimb fermecat de ochii ei. Trecură câteva clipe lungi înainte să spună:

– Ai niște ochi incredibili. Apoi, strică tot complimentul adăugând: Păcat că și ai tatălui tău sunt la fel.

Judith zâmbi larg.

– Ai de gând să-mi spui că-ți amintesc de tatăl meu?

– Nu, el îmi amintește de tine.

– Iar ai avut ceva de împărțit cu el?

– Doar niște priviri tăioase. Dar nu vreau să pun paie pe foc și să-l las să mă vadă iar cu tine.

Cu aceste cuvinte, plecă, înainte ca Judith să aibă timp să se gândească la un pretext ca să-i prelungească vizita. Se duse la ușă și strigă după el:

– Ce zici de Silver?

– Merge, îi răspunse el, fără să privească în urmă.

Era atât de frustrant, iar călătoria era aproape pe sfârșite. Trei până la cinci zile, în funcție de vânt, i se spusese cu o seară în urmă, la cină. Și avea sentimentul că, odată ce ancorau, n-avea să-l mai vadă niciodată pe Nathan. Și totuși, nu era încă pe deplin sigură că nu era certat cu legea. Ei bine, înclina acum să creadă că nu era, altfel nu și-ar fi îngăduit niciodată să lege această ciudată prietenie cu el.

Putea avea încredere că ar fi protejat-o, în caz că ar fi avut nevoie de protecție. Asta spunea multe. Putea avea încredere că nu avea să-i mai pună familia în pericol – presupunând că o făcuse vreodată. Da, deveniseră prieteni – oarecum. Și probabil că era și el conștient acum că nu l-ar mai fi dat în vileag dacă ar fi recunoscut că era contrabandist. Dar oare chiar avea de gând să se întoarcă la această carieră, dacă reușea să-și recupereze corabia? Când avea două nepoate tinere care depindeau de el? Ar fi trebuit să-i mai pună măcar această întrebare – dacă avea să se mai găsească vreodată sigură cu el.

Georgina, care încă aștepta un răspuns din partea ei, remarcă:

– Ai vrea să-l invit la cină?

– Dumnezeu, nu! Și nu este tânărul *meu*.

– Serios? Mi-ai lăsat o cu totul altă impresie în ziua în care ai discutat cu el, mi s-a părut că se formează o legătură între voi.

– Nu, eu... nu.

– Nu te-ai hotărât?

– Tata nu-l place. Nu ar fi o idee bună să-i punem în aceeași încăpere.

– Despre cine vorbim? vru să știe Katey.

– Despre Nathan Tremayne, îi răspunse Georgina. L-ai cunoscut?

– În treacăt. Boyd este nerăbdător să-l ajute. De fapt, are chiar de gând să mă abandoneze de îndată ce ajungem la țarm și să dea o fugă până în New London cu băiatul ăsta. Dar James?

Georgina râse.

– Oh, nu am nici o îndoială că i-ar plăcea să se implice în povestea asta. O bătaie, de orice fel, îl încântă de zeci de ori mai mult decât o petrecere. Doar că, de data asta, petrecerile sunt pentru Jack și Judy. N-ar trebui să lipsească nici Boyd.

– Nu cred că se așteaptă să fie prea mult plecat, zise Katey. Câteva zile cel mult.

Ascultându-le, Judith își dădu seama că tot ce-i spusese Nathan despre corabia furată trebuia să fie adevărat. Altfel, de ce ar fi născocit o asemenea poveste în care să-i amestece și pe alții? De fapt, probabil că aproape tot ce-i spusese despre el era adevărat. Dar îi zisese vreodată în mod clar că nu era contrabandist? Nu, nu-și amintea să fi primit un răspuns clar în legătură cu această chestiune, Nathan fusese întotdeauna evaziv.

Mai târziu în acea seară, se mai duse o dată să vadă cum se simțea Nettie, înainte să se retragă, dar bătrânica dormea adânc, așa că nu o deranjă. Câteva minute mai târziu, când intră în cabina ei, începând deja să își desfacă panglica din păr, ajunsese la jumătatea încăperii când își dădu seama că nu era singură și se opri brusc. Nathan era acolo, întins în scaunul ei de citit, cu capul ușor aplecat, cu o șuviță de păr căzută peste un ochi, cu mâinile strânse peste abdomen, cu degetele împreunate. Dormea! Iar pisoiul stătea chiar pe mijlocul pieptului său, într-o poziție clasică,

cu picioarele îndoite sub el, cu capul ridicat, cu ochii închiși. Îl auzea cum torcea din cealaltă parte a camerei.

Nevenindu-i să creadă, se așeză pe marginea patului și rămase privindu-i, simțindu-se dintr-odată atât de copleșită de emoție, încât aproape că o năpădiră lacrimile. Cei doi creau o imagine atât de înduioșătoare, plină de mulțumire, de dragoste, de încredere! În mod evident, pisoiul își alesese stăpânul pe care îl prefera. Va trebui să i-l dea înapoi lui Nathan, poate după ce-și termina treburile în America. Și știa unde anume în Anglia putea să îl găsească pentru asta. Așa că poate avea să-l revadă și după ce călătoria lua sfârșit. Gândul acesta era mai mult decât liniștitor.

Nu o lăsa inima să-i deranjeze și nu făcu acest lucru imediat. Lumina de lângă Nathan nu era puternică. Dădea cabinei o strălucire blândă, dar îi permitea să-l poată examina în voie. Era atât de frumos, că îi tăia răsuflarea. Avusese întotdeauna efectul ăsta asupra ei, chiar și atunci când îl crezuse o fantomă.

Așa cum dormea, părea extrem de tânăr și îi topea inima. Treaz, era de-a dreptul fascinant și cât se poate de masculin prin dimensiunile și prin forța lui. Sigur, nu era un gentleman, comportamentul lui fiind uneori de-a dreptul scandalos. Și totuși, dacă s-ar fi purtat vreodată ca un gentleman, probabil ea i-ar fi cerut să înceteze. Chiar atât de mult se obișnuise cu el și cu toate trăsăturile lui aspre?

Cu un oftat, se apropie în cele din urmă și luă cu grijă pisoiul, pe care îl așeză lângă laptele pe care Nathan i-l adusese pentru acea seară. Apoi îl împunse ușor în umăr și se dădu înapoi, în caz că sărea atunci când era trezit brusc, așa cum făceau unii bărbați. Dar ochii lui se deschiseră treptat, priviră întâi spre piept, unde fusese pisoiul, apoi se opriră asupra ei și se deschiseră mai mult.

Se ridică în capul oaselor și se întinse, înainte să spună, ușor rușinat:

– Scuze. Am crezut c-o să fiu plecat cu mult înainte să termin cina.

– Probabil că torsul pisoiului te-a adormit. Este un sunet foarte plăcut. Încă mă eviți?

– Când trebuie să lupt din toate puterile ca să mă stăpânesc să nu te ating, cred că e mai înțelept așa.

Normal, putea fi sigură că avea să-i spună ceva ca să o facă să roșească. Fie că era sincer sau nu, el zâmbi larg în clipa când obrajii ei se colorară, ceea ce o făcu să-i atragă atenția:

– Nu prea îți ții partea ta din înțelegere.

Nathan ridică dintr-o sprânceană.

– Aș fi crezut că nu mai ai nici o întrebare.

– Ba mai am. De exemplu, după ce mi-ai spus că ești răspunzător pentru două fete care nu mai au pe nimeni altcineva în afară de tine, ai de gând să renunți la activitățile de contrabandă de dragul lor?

– Tot nu ți-a ieșit chestia asta din cap? replică el, vizibil exasperat, apoi adăugă: Și dacă am fost vreodată un nelegiuit, acum nu mai sunt. O să-mi recuperez corabia sau o să mor încercând. Ce o să fac apoi cu ea... nu m-am hotărât încă. Dar îți garantez că nu mă așteaptă nici un ștreang în Anglia sau oriunde altundeva.

– Te cred.

Dintr-odată, o privea într-un mod complet diferit. Se ridică și îi cuprinse obrajii în mâinile lui mari.

– Chiar?

– Da.

O luă prin surprindere și o îmbrățișă. De ușurare? Posibil. Dar, când se uită la el, citi și altceva în expresia lui. Ce urmă păru o explozie firească a simțurilor. Nu o sărută doar, ci o aduse lângă gura lui, ridicând-o de pe podea, înfășurându-i picioarele pe după talia lui, trăgând-o atât de tare înspre el, încât Judith se simți copleșită de masculinitatea lui. Și încântată peste măsură. Așteptase momentul asta mai mult decât își dăduse seama, își dorise să-l simtă așa, să-i simtă și să-i împărtășească pasiunea.

Îl cuprinse cu un braț pe după gât, iar cealaltă mână și-o strecură în părul lui, prinzându-i-l între degete în timp ce-i răspundea la sărut, cu o pasiune de care nu s-ar fi crezut în stare.

Nici măcar nu-și dădu seama că ajunseseră lângă pat decât în clipa când Nathan o întinse pe saltea. Dar se ținu strâns de el, trăgându-l după ea, refuzând să-i dea drumul fie și doar o clipă. Când îl simți tare între picioarele ei, fu atât de șocată, încât un geamăt de dorință scăpă din gâtul ei. Nathan se îndepărtă atât de repede de ea, încât ai fi zis că-l ardea.

Coborâse deja pe jumătate din pat, când își dădu seama că voia să se retragă de tot, așa că spuse:

– Nu pleca!

Nu voia ca sărutul să se sfârșească. Probabil că el credea că se referea la altceva, pentru că o privi cu atâta dorință, încât o făcu să-și dea seama că, într-adevăr, așa era. Zâmbi ușor. Nathan scoase un geamăt ca de durere, apoi cedă.

Se întoarse și se așeză peste ea, ca să-i poată scoate cămașa. Nu fu ușor. Mai ușor fu apoi cu combinezonul. Apoi urmară roșeața și momentul de nehotărâre.

Dar o privea, cu ochii la mică distanță de ai ei, în timp ce mâinile începeau să exploreze ce descoperise. Iar Judy era de-a dreptul vrăjită de dorința pe care o vedea în el, apoi de cea pe care o simți atunci când el o atinse, atât de blând la început... Apoi începu să-i maseze sânii, întinzând focul, care deveni mistuitor în clipa în care degetele lui îi atinseră sfârcurile, trimițându-i adevărate șocuri de plăcere în tot corpul. Voia, simțea nevoia să îl atingă la rândul ei, dar nu putea ajunge decât la coapsele lui, întinse peste ea, de-o parte și de cealaltă.

I le mângâie în timp ce Nathan își smulse cămașa, sfâșiind-o. Auzi cum se rupe materialul și aproape izbucni în râs. Coborî de pe pat ca să-și scoată pantalonii, dar se întoarse într-o clipită. Era lângă ea acum, mult mai bine. Putea să-i atingă umerii, gâtul, părul. I-l simți ca mătasea pe piept, atunci când coborî și își umplu gura cu sânul ei. Ea gemu sub intensitatea căldurii care îi învălui trupul. Și, Dumnezeu, cum își plimbă limba pe sfârcul ei înainte să sugă cu putere, făcând-o să geamă din nou. Și, de data asta, el nu se mai trase la o parte. Nu, părea să știe că sunetele pe care le scotea erau sunete de plăcere, nu o rugămintă să înceteze.

Se mișca încet acum, mângâindu-i sânii și abdomenul, gâtul și brațele, în timp ce o săruta, dorindu-și să-i cunoască fiecare parte a trupului, acum, că i se permitea. Îi scoase pantofii și pantalonii atât de încet, încât aproape că nu observă, pentru că mult mai multe alte senzații o copleșeau și o încântau. Pline de bătăături, mâinile lui nu erau fine. Dar buzele da! Aveau o atingere ca de catifea în timp ce se mișcau peste corpul ei. Însă cele două senzații opuse – una excitant de aspră, cealaltă seducător de fină – aveau

un efect uluitor, o stârneau și o alinau pe rând, făcând ca pasiunea să o cuprindă din ce în ce mai puternic.

Nathan se rostogoli pe spate, trăgând-o după el și așezând-o deasupra lui. Îi plăcea poziția în care se găsea, cu câte un genunchi de fiecare parte a lui, pentru că îi oferea mai mult acces la pieptul lui larg, unde-i putea simți mușchii arzându-i sub vârfurile degetelor. Fu încântată să descopere că sfârcurile lui erau la fel de sensibile ca ale ei. Dar nu o lăsă să stea prea mult timp acolo. O întoarse din nou pe spate. Îi îndoi unul din picioare, iar ea făcu la fel cu celălalt, în timp ce pieptul lui aluneca peste al ei pentru un sărut atât de adânc, încât părea să-i tragă gemetele direct din suflet.

Vocea-i era aspră în clipa în care îi spuse:

– Nu-ți poți imagina cât de des m-am gândit la asta, aproape în fiecare clipă. Dar nici visele mele cele mai sălbatice nu m-ar fi putut pregăti pentru felul în care mă faci să mă simt. Simți și tu?

Cu gura lui fierbinte din nou pe gâtul ei, trimițându-i fiori care îi făceau tot trupul să-i tremure, abia dacă putea să gândească, cu atât mai puțin să răspundă. Dar reuși să îngaima:

– Ce simt eu este... un fel de bucurie...

El se ridică într-un cot și zâmbi larg.

– Serios?

– Și atât de multă frustrare, încât îmi vine să te strâng de gât.

– Știi de ce simți asta?

– Da, cred că știu.

– Atunci, descarcă-te. Sau și mai bine...

Ideea lui de „mai bine“ fu să își împreuneze degetele cu ale ei și să o sărute adânc, chiar înainte să intre în ea. Asta așteptase cu atâta jind. Dacă strigă, țipătul se pierdu în sărutul lui, dar nu credea că o făcuse. Împreunarea lor era prea blândă, prea rapidă și mult prea așteptată. Și căldura aceea care era acum în ea.... Nu se mișcă, voia doar să o savureze pe deplin. El îi făcu pe plac, rămânând nemișcat, în afara buzelor care dansau peste ale ei. Tot ce făcea acum era să o sărute, adânc, dar tandru.

Ce draguț din partea lui să facă asta, dar avusese momentul pe care și-l dorise, și acum fiecare nerv din trupul ei cerea mai mult. Își flexă mușchii în jurul lui. Începu să se miște, împingându-se

în ea, mai întâi încet, însă Judy îi dădea toate indiciile că nu era îndeajuns. Îl strânse și mai tare de umăr și începu acum să se miște împreună cu el, sălbatic, ca și cum ar fi fost împinsă înspre o prăpastie necunoscută. Dar, când sosi acea inexplicabilă izbucnire de extaz care o învălui și o cuprinse pe de-a-ntregul, se ținu strâns de el și așteptă să treacă furtuna, care în cele din urmă păru să-l înfrângă, lăsându-l la fel de sleit de putere ca pe ea.

Îi auzea respirația găfăită în ureche, iar capul îi căzu pe saltea, peste umărul ei. Încă mai tremura. Îl simți, și asta îi aduse un zâmbet pe buze. Dar, când în sfârșit se ridică, se mișcă înspre capul patului, trăgând-o cu el. Cu tot ce se întâmplase pe saltea, nici măcar nu atinseseră pernele, până acum.

O ținea în brațe, cu obrazul lipit de pieptul lui. O asigură:

– O să plec înainte să se lumineze de ziuă. Dar lasă-mă să te țin puțin în brațe.

Drept răspuns, ea își puse un picior peste al lui. Nu voia să vorbească. Nu se simțise niciodată atât de satisfăcută – și de fericită. Da, fericită. Se simțea de parcă ar fi fost învăluită într-o aură.

Așa că era aproape adormită când îl auzi spunând:

– N-o să te uit niciodată. Vreau măcar să știi asta.

Frumos spus, dar suna a rămas-bun. Probabil că asta și era. Știa că erau clipe furate. Dar ce nu știa Nathan era că Judy avea acum toate intențiile de a-l vedea din nou, după ce se termina călătoria pe mare.

Capitolul 31

– De când dormi tu atâta? se plânse Jacqueline, aruncându-se pe patul verișoarei ei.

Judith se făcu ghem, se întoarse cu spatele la Jack și își trase pătura până la gât.

– Mi se întâmplă uneori, foarte rar, să nu reușesc să dorm noaptea. Acum pleacă!

– Dar...

– Mai lasă-mă câteva ore, altfel o să casc toată ziua.

– Bine, dar să știi că mă întorc dacă întârzii la prânz, spuse Jack, apoi ieși îmbufnată.

În clipa în care ușa se închise, pisoiul sări pe pat și începu să-i gâdile nasul cu mustățile.

– Zât! Nu vreau să mă atașez de tine dacă te dau înapoi.

Pisoiul nu o ascultă, ci se așază confortabil pe perna de lângă ea. Judith nu dormea. Era trează de câteva ore. Dar fusese prea mulțumită cu gândurile ei, visând cu ochii deschiși, ca să vrea să se dea jos din pat. Ar fi putut petrece întreaga zi în pat, doar gândindu-se la noaptea care trecuse. Ar fi trebuit totuși să se îmbrace măcar, înainte să apară cineva. Nu i-ar fi fost ușor să-i explice lui Jack de ce era goală, având în vedere că nu era prea multă căldură în cabinele de pe corabie.

Probabil ar fi trebuit să simtă regrete pentru că întrecuse atât de mult măsura, dar nu avea. Nici măcar unul. Și-ar fi dorit însă să-l mai fi găsit pe Nathan lângă ea, când se trezise. De fapt, își dorea să-l poată găsi lângă ea în fiecare dimineață, când se trezea. Dar pentru asta era nevoie de un angajament pe care el nu era dispus să și-l ia. Își alungă gândul acesta din minte. Orice era posibil, și încă nu terminase cu Nathan Tremayne.

Se ridică și se îmbracă repede, înainte să apară și Catherine. Nu-și putu reține zâmbetul când își găsi împrăstiate pe jos hainele pe care le purtase cu o seară în urmă. Jack era destul de dezordonată cu propriile haine, așa că probabil nu observase. Nettie ar fi remarcat. Judith era atât de ordonată, încât își împătura până și hainele murdare, înainte să le pună la spălat. Și era posibil să fie nevoită să și le spele chiar ea, dacă Nettie nu-și revenea curând.

Catherine sosi într-adevăr înainte ca Judith să iasă din cameră și se duse direct la șifonier, unde agăță ultima rochie, pe care tocmai o terminase. Judith făcea patul, dar îi zâmbi. Spera că nu avea să fie o problemă azi faptul că zâmbea întruna, chiar și atunci când era singură.

Catherine se opri o clipă ca să o întrebe:

– Ești sigură că este ultima rochie? Așa mi-a spus servitoarea, dar strănuta în timp ce vorbea, și poate că nu s-a uitat prin toate cuferele.

– O să am nevoie de un marinar să dea jos cuferele de sus, ca să mă pot uita în cele de dedesubt, zise Judith.

Și știa exact pe cine să cheme. Încă un zâmbet, de-a dreptul strălucitor. Dar nu avea nici un *motiv* să zâmbească în urma a ceea ce tocmai spusese. Fericirea asta exuberantă pe care nu părea să fie în stare să și-o controleze avea să îi creeze, într-adevăr, probleme.

Catherine încuviință din cap.

– Ce rochie de seară o să porți la ultima cină? Mă miră faptul că familia ta vrea să facă o ocazie din asta.

– Cred c-o s-o iau pe cea galben cu crem.

Judith o pusese deoparte cu o zi în urmă, așa că o avea încă proaspăt în minte.

– Ai bijuterii care să se asorteze? Dacă nu, poți să-ți împrumut eu un pandativ de chihlimbar.

Judith chicoti.

– Am pietre de toate culorile, dar nu sunt sigură că am adus chihlimbarul. Fiindcă nu am avut nici un motiv să port bijuterii până acum, nu mai știu ce am aruncat în cutia pe care am luat-o cu mine.

– Pot să mă uit eu, dacă vrei, se oferă Catherine. Unde o ții?

Judith râse din nou.

– Nici asta nu știu sigur. E într-unul dintre cufere. Nu ai văzut-o când ai scos rochiile?

– Servitoarea a pus rochiile la care mai era de lucru în șifonier. Și, când le terminam, eu le atârnam tot acolo, ca să le pună ea înapoi în cufere.

– O s-o găsesc când...

– Hei, tu! îi strigă Catherine marinarului care tocmai trecea pe coridor. Am avea nevoie de ajutor, dacă ești amabil. Se întoarse spre Judith și spuse: Tu caută cutia de bijuterii în timp ce eu verific dacă sunt toate rochiile terminate.

Judith oftă. Se dusesse pretextul ei de a-l aduce pe Nathan înapoi în camera ei.

Zări imediat caseta de bijuterii în al treilea cufăr în care căută. Dar, când o deschise, i se tăie răsuflarea.

– Au dispărut!

Catherine, încă aplecată peste cufăr, spuse:

– Ce anume, dragă?

– Bijuteriile mele. Toate!

De fapt, nu chiar toate. Fu ușurată să constate că bijuteria ei cea mai de preț era încă în colțul cutiei, inelul subțirel, din sârmă, pe care i-l făcuse Jack pe când erau copii. Avea și Jack unul. Petrecuseră întreaga zi fiecare făcând câte un inel pentru cealaltă. Le purtaseră luni întregi, până când inelele începuseră să se strice și Judith îl pusese pe al ei bine, la păstrare. Chiar dacă era prea mic acum ca să-l mai poarte, era încă foarte valoros pentru ea. Și, din fericire, lipsit de valoare pentru orice hoț.

Dar restul bijuteriilor din castă valorau o adevărată avere, pentru că Roslynn exagerase și comandase bijuterii de-a dreptul extravagante pentru debutul lui Judith. Așa se răzbuna mama ei pentru faptul că soțul ei nu o lăsa niciodată să contribuie cu vreo parte din considerabila ei avere la cheltuielile de familie. Anthony insista să plătească el pentru tot. Așa că Roslynn își răsfăța copiii cu daruri de care aceștia nu aveau nevoie, dar asta o făcea fericită.

Catherine privi peste umărul lui Judith, uitându-se la cutia goală.

– E posibil să se fi vărsat din cutie? Poate în timpul furtunii?

– Ce-i drept, un cufăr chiar a alunecat atunci. S-a strâmbat, dar era încuiat, așa că nu s-a deschis.

Judith se uită în cufăr, ca să verifice. Nu dură decât o clipă. Căseta de bijuterii fusese plină ochi, din cauza tiarelor care ocupau atât de mult spațiu și a unor coliere care nu se îndoiu. Oricare dintre ele ar fi fost ușor de zărit printre haine. Dar, ca să fie absolut sigură, Judith scoase fiecare rochie din cufăr și o scutură. Nici o podoabă nu căzu pe podea.

Judith oftă. Catherine o cuprinse cu brațul pe după umăr.

– Nu te gândeai încă la ce-i mai rău, o încurajă ea. Întreab-o mai întâi pe servitoarea ta. Poate a mutat ea bijuteriile, din cine știe ce motiv. Servitorii atât de în vârstă mai uită uneori să spună ce au făcut.

Judith clătină din cap.

– Nu, Nettie e în vârstă, dar are mintea foarte lucidă. Am fost jefuită. Poate n-ar strica să te uiți și tu la bijuteriile tale. Mă îndoiesc că persoana care a făcut asta le-a furat doar pe ale mele.

Catherine exclamă:

– Dar eu nu-mi permit să-mi pierd bijuteriile! Du-te și spune-i numaidecât unchiului tău. Va trebui să cerceteze corabia ca să găsească vinovatul și să recupereze tot ce a furat, înainte să ajungem la țarm. Poate că le-a ascuns, dar trebuie să fie undeva la bord.

Judith încuviință din cap. Cel puțin nu trebuia să-și mai facă griji că avea să zâmbească prea mult în timpul acelei zile.

Capitolul 32

Judith dădu fuga la cabina căpitanului, dar James nu era acolo, așa că tatăl ei, care juca șah cu Andrassy, trimise un marinăr după el. Jacqueline, roșie la față de furie – evident că asta era prima ei reacție –, plecă numaidecât în fugă să verifice în cabina ei. Katey se duse și ea să facă același lucru.

Georgina putu să se asigure repede că nimeni nu se atinsese de bijuteriile ei, dar nici nu se aștepta să le fi furat careva și pe acestea, pentru că întotdeauna era cineva în cabina căpitanului.

– E posibil să se fi întâmplat acasă, înainte să plecăm? Întrebă Anthony.

– Nu văd cum, zise Judith. Cuferele mele au fost împachetate și aduse pe corabie în noapte dinainte să ridicăm ancora, și servitorii noștri s-au ocupat de ele. Toate cuferele mele au fost încuiate și erau încă încuiate când am ajuns în cabină. Cheia era la mine. Și nu le-am descuiat decât mai târziu, când eram deja pe mare.

– Așadar, n-ai deschis căseta de bijuterii de când suntem la bord? Până azi, mai exact? Întrebă tatăl ei.

– Nu, n-am avut nici un motiv.

– Ce bijuterii ai luat cu tine în călătorie? fu următoarea lui întrebare.

– Prea multe! Toate seturile complete pe care tocmai mi le-a făcut mama, diamante, safire, smaralde...

– Dumnezeuule, n-a făcut așa ceva!

– Ba sigur că da. Și am luat și tiara cu perle pe care mi-ai dat-o tu...

Anthony o întrerupse, asigurând-o:

– O să-ți iau altă tiară, păpușă.

– Dar îmi amintesc că mi-ai dat-o pe aceea când am împlinit șaptesprezece ani. Cât m-am bucurat că aveam prima mea bijuterie de om mare...

Anthony o strânse în brațe.

– Obiectele pot fi furate, scumpo, dar amintirile nu ți le poate lua nimeni. Astea vor fi mereu ale tale.

Ea îi zâmbi printre lacrimi, dar asta nu o făcu să se simtă mai bine.

Catherine veni în fugă și se duse direct la fratele ei, strigând:

– Au luat totul, Andrásy! Toate obiectele de valoare care-mi mai rămăseseră. Fă ceva!

Andrásy părea jenat de starea agitată a surorii lui, dar își puse brațul pe după umerii ei ca s-o liniștească și-i spuse:

– O să-ți cumpăr eu altceva.

– Nu poți să înlocuiești broșa mamei! Trebuie să o găsești!

Jacqueline dădu apoi buzna înăuntru, mărâind:

– Îl spintec pe hoțul care-a îndrăznit să facă asta!

– Le-a luat și pe ale tale? întrebă Georgina.

– Până la ultimul giuvaier. Asta o să ne *distrugă* debutul. Fără accesoriile potrivite, o rochie de bal e doar o rochie oarecare. Ah, ce furioasă sunt!

– Sigur că ești, scumpo, spuse blând Georgina. Și, la nevoie, o să porți bijuteriile mele.

Dar Jack nu se lăsa împăcată atât de ușor. Pufni:

– Nu te supăra, mamă, dar bijuteriile tale sunt *demodate*!

Georgina își dădu ochii peste cap.

– Bijuteriile nu se demodează.

Veni apoi Katey, însoțită de Boyd, și, cu un oftat, spuse:

– Nu mai sunt nici ale mele.

În acel punct, Anthony exclamă:

– Nu-și încuie nimeni ușa, în afară de mine?

Katey, singura care nu părea să fie prea afectată de faptul că fusese jefuită, spuse:

– Dumnezeuule, nu! Pentru ce? Suntem pe o corabie privată, însoțiți numai de rude.

– Și de un hoț.

– Ei, da, evident.

Andrásy, încercând încă să o aline pe Catherine, care plângea, întrebă:

– Să fi fost pasagerul clandestin?

– Nu, răspunse Katey. Aveam toate bijuteriile în momentul ăla.

Judith își uscă ochii cu batista pe care i-o dăduse Georgina și se duse lângă Catherine. Îi părea rău pentru ea. Pentru ele, celelalte, nu era o problemă să înlocuiască bijuteriile furate. Judith și Katey aveau propria lor avere, iar Jack avea opt unchi și doi părinți care o adorau și care aveau să-i umple la loc caseta de bijuterii în cel mai scurt timp. Dar Catherine depindea de Andrásy, care îi întreținea pe amândoi din averea pe care o moștenise. Iar acesta se ducea în America doar pentru a scăpa de sora vitregă, așa că Judith se îndoia că avea intenția de a cheltui prea mulți bani pentru a înlocui bijuteriile care-i fuseseră furate lui Catherine.

Judith o cuprinse pe Catherine cu brațul pe după talie și o trase deoparte.

– Nu e încă totul pierdut, îi atrase ea atenția. Este scandalos ce s-a întâmplat, dar bijuteriile noastre sunt încă undeva pe corabie, și nimeni nu poate pleca deocamdată. Și, mulțumită ție, am descoperit furtul mult mai curând decât s-ar fi întâmplat în mod normal, așa că avem suficient timp să găsim ce ne-a fost luat înainte să ne terminăm călătoria.

– Ai dreptate, desigur. Nu ar fi trebuit să mă pierd cu firea. Doar că broșa aia e tot ce mi-a rămas de la mama. O să fiu distrusă dacă nu o găsesc.

– O s-o găsim, îți promit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă James, intrând în cabină.

Dar prea mulți începură să vorbească în același timp, așa că James strigă:

– George!

– Zău așa! făcu Georgina, nemulțumită de tonul lui. De ce-ai venit atât de greu?

– Lui Artie i-a fost mai greu să mă găsească, zise el. Eram sus, pe catarg. Mi-a spus că un om din echipajul meu s-a transformat în hoț de bijuterii.

– Eu aș spune că situația stă invers, că hoțul s-a dat mai degrabă drept marinar. Treaba a fost prea bine făcută, prea atent lucrată. În afară de mine, toate femeile din această încăpere au fost jefuite, și nici una dintre ele nu și-a dat seama de acest lucru, până când Judith și-a găsit caseta goală, acum un sfert de oră, și s-au dus toate să le verifice pe ale lor. Nu pare a fi un marinar care acționează dintr-un impuls. Hoțul s-a furișat în patru cabine, James.

Judith văzu privirea unchiului ei alunecând către Catherine, apoi către Andrásy. Catherine observase probabil că James se uita la ea, pentru că se aplecă spre Judith și șopti:

– N-am fost eu, îți jur! Știu că Andrásy v-a spus că aveam niște apucături rebele atunci când am ajuns acasă la ei. Poate v-a spus și că aveam obiceiul să mai iau unele lucruri, în accesele de furie, ca să mă răzbun în felul ăsta pe mama, dar eram doar un copil pe atunci, pentru numele lui Dumnezeu! Și nu am luat niciodată ceva de valoare. Nu... Nu pot să înțeleg nici măcar de ce v-a spus asta, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă!

Nici Judith nu putea înțelege de ce ar fi făcut Andrásy așa ceva, dacă într-adevăr spusese asta vreunui membru al familiei – decât, poate, ca să planteze o sămânță de bănuială în mintea celorlalți. Pentru asta?

Dumnezeule mare, oare Andrásy era măcar cine pretindea să fie? Știau că trăia dintr-o moștenire numai pentru că el le spusese acest lucru. Și James, și Jack avuseseră amândoi bănuieli în ceea ce-l privea. Judith îi luase apărarea, dar n-ar fi fost pentru prima oară când judeca greșit pe cineva. Uite, de exemplu, cât de mult se înșelase în ceea ce îl privea pe Nathan.

– Am stabilit că măcar o parte dintre furturi au avut loc săptămâna trecută, spuse Georgina.

– În ultimele patru zile, mai exact, clarifică Katey. Sunt sigură că atât a trecut de când mi-am scos cerceii cu ametist, ca să-i port

la cină. Pur și simplu se potriveau prea bine cu rochia lila pe care am purtat-o în acea seară. Va trebui să-mi cumperi alții, Boyd.

– Nu, spuse Boyd, dar se grăbi să adauge, râzând înfundat: Prefer să găsesc perechea originală.

– Într-adevăr, fu de acord James. Toate bijuteriile vor fi găsite, înainte să ajungem în port. Vreau să fie cercetate toate bagajele, fiecare centimetru din fiecare cabină. Și, pentru că oricine are tendința să fie neatent în locuri familiare, vreau ca fiecare încăpere să fie cercetată de către altcineva. Așa că, Tony, tu cauți în cabina lui Boyd și Katey. Boyd o să caute în cabina lui Andrásy și, Andrásy, tu cauți în cabina lui Tony. Katey, tu ocupă-te de camera lui Catherine. Jack și Judith, voi căutați împreună. Catherine, poți s-o ajuți pe soția mea, fiindcă aceasta este cabina cea mai mare. Căutați în fiecare colțișor, dragii mei. E posibil ca hoțul să-și fi ascuns prada unde ne așteptăm mai puțin s-o găsim.

– Dar nu mâncăm mai întâi? întrebă Anthony, glumind numai pe jumătate.

James își privi lung fratele, dar nu cedă:

– Nu mai luăm nici o masă până nu-l prindem pe vinovat. Dacă vreunul dintre voi a ratat micul dejun, cum s-a întâmplat, evident, în cazul dragului meu frate, puteți trece mai întâi pe la bucătărie. După ce terminați cu cabinele, veniți să mă ajutați să cercetez și restul corabiei. Dacă nu găsim nimic de prima oară, mai căutăm o dată. Pe toți dracii, o să aflui cine a îndrăznit să mă fure pe propria mea corabie, și asta înainte de sfârșitul zilei!

Capitolul 33

– Începe să mă distreze treaba asta, observă Jacqueline cu un zâmbet ticălos, în timp ce ridică o figurină mică, din lemn, în formă de elefant, din dulapul unui membru al echipajului. Parcă am fi într-o vânătoare de comori, nu ți se pare?

Judith, care era lângă ea și căuta printr-un alt dulap, spuse:

– Mai degrabă o vânătoare printre gunoaie.

– Având în vedere ce ni s-a furat, n-aş prea zice. Ştii, toate la un loc, bijuteriile alea ar putea, probabil, răscumpăra un rege. Şi ale tale reprezintă mai bine de jumătate din valoare.

Judith nu roşi şi nu încercă să găsească scuze pentru extravanşa mamei ei. Toţi cei din familie ştiau că Roslynn se lăsa luată de val atunci când găsea ceva pe care să-şi cheltuiască banii.

Judith sperase să îl găsească pe Nathan lucrând cu grupul lui James în sectorul rezervat echipajului atunci când ea şi Jack se alăturaseră unchiului ei, după ce îşi cercetaseră una celeilalte cabina. Dar, deşi James împărţise mateloţii care nu se ocupau în acel moment de navigarea corabiei în două grupuri – unul care să cerceteze zona în care era depozitată încărcătura, sub supravegherea lui Artie, şi altul, condus de Henry, însărcinat cu cercetarea punţilor –, James nu avea încredere să lase nici un marinar să verifice sectorul echipajului, fiind de părere că aici era locul cel mai probabil în care să fi fost ascunse bijuteriile.

De unul singur, James nu făcuse mari progrese, aşa că se bucură când Jack şi Judith îi veniră în ajutor şi, mai apoi, când li se alătură şi Anthony, deşi Anthony mai degrabă îi distrăgea atenţia lui James cu propriile lui bănueli în legătură cu cine ar fi putut să-i jefuiască. Boyd era în celălalt capăt, avansând înspre ei. Nu fu nevoie să sfâşie saltelele din încăperea largă, pentru că erau suficient de subţiri încât, în cazul în care cineva ar fi ascuns bijuterii înăuntru, acestea să poată fi simţite la pipăit.

Boyd intră în cabina echipajului şi vorbi cu James. Câteva momente mai târziu, James le chemă pe fete la el.

– Boyd tocmai a găsit asta, spuse James, ridicând un inel cu chihlimbar. Spune că nu este al lui Katey. Îl recunoaşte vreuna din voi?

Îl recunoştea Judith. Era inelul din setul ei cu medalion şi brăţară. Aşadar, îşi luase totuşi cu ea setul de chihlimbar. Nu era nici pe departe atât de scump precum celelalte, dar era totuşi foarte frumos lucrat, în special medalionul oval, încercuit de perle mici, de cultură.

Tatăl ei venise şi el să se uite la inel şi răspunse în locul ei:

– Este inelul lui Judy. Chiar eu i-am dat setul. Nu erau şi celelalte piese acolo?

– Nu, spuse James şi înclină capul spre Boyd, care plecă imediat. James nu părea tocmai uşurat de descoperirea făcută şi le spuse fetelor: Trebuie să-i spun lui George că poate să n-o mai țină sub supraveghere pe Catherine. Cred că am terminat aici momentan, aşa că puteţi veni şi voi.

– Şi tu ai bănuţ-o? întrebă Jack, ținând pasul cu el. Eu da.

Judith plescăi din limbă, dar James era în acord cu fiica lui.

– Pe ea – sau pe frate-său. De ce credeţi că v-am trimis pe toţi în cabine diferite? Ca să nu-i las pe ei să intre în ale lor.

– Ei bine, să nu îi spui *ei* că ai bănuţ-o, zise Judith, de îndată ce reuşi să-i ajungă din urmă. S-a simţit destul de prost mai devreme, când doar *te-ai uitat* la ea. Apoi, îmbujorându-se uşor, adăugă: Deşi mărturisesc că şi eu m-am îndoit o clipă de Andrassy.

– Locul în care a fot găsit inelul nu îi implică pe nici unul dintre ei, zise James.

– Aşadar, un marinar a căzut pradă lăcomiei? ghici Jack.

– Sau a plănuţ totul în avans, răspunse James. Dar vom afla cât de curând. Boyd îl aduce în cabina mea.

Judith intră încruntată în cabina lui James. Dacă inelul nu fusese găsit în cabina echipajului sau în vreun dulap anume, de unde ştia pe cine să ia la întrebări?

– George, zău aşa! se plânse James, în clipa în care intră în cabina lui şi o găsi cotrobăind pe birou, împrăştiindu-i toate hârtiile.

Georgina ridică privirea şi îi zâmbi dulce.

– Nu ştiam unde să mai caut, dragul meu.

– Poţi să nu mai cauţi.

Catherine, care stătea în dreptul ferestrelor, se întoarse spre el şi îl întrebă cu speranţă în glas:

– Aşadar, nu mă mai bănuieşti?

Judith fu surprinsă să o audă pe Catherine punând această întrebare. La fel şi James. Nu credea să apuce ziua în care să-l vadă pe tatăl ei pus în încurcătură, dar, în acel moment, aşa arăta. Spuse doar:

– Desigur.

Anthony se aşeză pe una din canapele, îşi întinse braţele pe spătarul acesteia şi întrebă:

– Așadar, cine e vinovatul? Tare am poftă să-l fac bucățele nu-mai pentru că s-a strecurat în camera lui Judy, darămite că a mai și furat de la ea.

– Nu, zise James. Va trebui să fie întreg când o să-l predăm autorităților.

– Atunci, doar câteva minute cu el. Sincer, James, nu poți să-mi spui că nu ești la fel de furios pe neobrăzatul care a îndrăznit....

– Ba sigur că sunt.

Anthony dădu ochii peste cap ca reacție la acest răspuns atât de calm. Ar fi trebuit să știe că era aproape imposibil să-l facă pe James să arate ce simțea. Încercase acest lucru, fără să reușească, de mai multe ori în trecut.

Boyd, cu un aer sumbru acum, se întoarse împreună cu Katey și se așezară amândoi pe canapea, lângă Anthony.

Boyd păruse cel mai puțin afectat dintre toți atunci când aflase despre jaf. După atât de mulți ani petrecuți pe mare, avea obiceiul de a nu lua cu el în călătorie nimic de mare valoare, ce nu putea fi ușor înlocuit, și încercase să o convingă pe Katey să facă același lucru. Așa că era ciudat că acum părea mai tulburat decât toți ceilalți. Georgina observă și ea acest lucru și se duse să se așeze pe brațul canapelei, ca să poată discuta cu el.

Jack stătea lângă Judy și se aplecă spre ea, ca s-o întrebe în șoaptă:

– Cine crezi că este?

– Sunt mai curioasă să aflu de ce tatăl tău nu ne-a spus încă nici un nume.

– Pentru că nu l-am recunoaște dacă ne-ar spune. Tu știi numele tuturor celor din echipaj? Eu cu siguranță nu.

– Firește, nu m-am gândit la asta, răspunse Judith, tot în șoaptă, apoi oftă. Sunt mult prea bănuitoare azi. M-a dat peste cap povestea asta.

– Mai rău decât atât, mormăi Jack. Nu am mai fost niciodată jefuite, nici una din noi. Și, pe toți dracii, nu-mi place senzația.

– Dar hoțul a fost prins, și ne vom recupera cât de curând bijuteriile. N-ar trebui să mai fii atât de furioasă.

– Nu mă pot abține, mormăi Jack.

Sosi Artie, însoțit de patru marinari. Nathan era unul dintre ei. Inima lui Judith începu să bată mai repede în clipa în care îl văzu, dar se simți totodată copleșită de stânjeneală, după ce se întâmplase între ei cu o seară în urmă. Îi adresă totuși un zâmbet, însă zâmbetul păli în clipa în care văzu cât de strânse îi erau buzele. Și încă nu o observase. Se uita fix la James, la fel ca restul marinarilor.

James se duse lângă cei patru și ridică inelul cu chihlimbar.

– Îl recunoașteți?

Nu părea să se adreseze vreunuia dintre ei în particular, totuși Nathan fu cel care răspunse:

– De ce l-aș recunoaște? Nu sunt eu hoțul.

– Și totuși, a fost găsit sub patul duminale. L-ai scăpat cumva din greșeală? Nu ai auzit când a căzut și s-a rostogolit? Se pare că ai fost cam neglijent.

Judith păli, până și ultima picătură de sânge i se scurse de pe chip. Și era prea șocată ca să mai poată păstra tăcerea.

– Dumnezeuule, ești și contrabandist, și hoț? Cum ai putut?

Nathan nu răspunse, dar ochii lui de smarald nu mai erau atât de încântători atunci când îi miji, furios. Erau de-a dreptul înspăimântători. Evident, pentru că fusese descoperit. Judith avea să fie și ea furioasă, imediat ce avea să scape de nodul care i se pusese în gât.

– Ce ai spus? Întrebară mai multe voci în același timp.

Iar Catherine nu putea să se amestece într-un moment mai nepotrivit:

– E bărbatul care a intrat în cabina ta, Judith, cu un bol de lapte pentru pisioul pe care l-ai adoptat. A fost destul de surprins să mă găsească acolo, lucrând la rochia ta. Evident, nu se așteptase să fie cineva în cabină.

Judith fu și mai îngrozită când își dădu seama că probabil că Nathan o jefuise înainte de noaptea trecută și *totuși* făcuse dragoste cu ea. Cireașa de pe tort? Sau spera să o facă să-i sară în apărare, în cazul în care avea să ajungă într-o astfel de situație? Avusese mai multe ocazii în ultimele zile ca să fure bijuteriile. Chiar ea i le dăduse, cerându-i lapte pentru pisi. Folosise oare animalul ca pretext în caz că era găsit singur în camera ei? Era,

la urma urmei, scuza perfectă, nu? Iar ea îi căzuse direct în plasă, ba chiar insistase să îi aducă laptele. Și, cu o noapte în urmă, nu spusese că nu era un nelegiuit. Doar că, dacă fusese, nu mai era acum. Se jucase cu cuvintele și îi căzuseră cu toții în plasă, doar pentru că ea fusese atât de naivă încât să îl creadă!

– De ce nu ne-ai spus că e contrabandist? o întreabă James.

Obrajii lui Judith se făcură stacojii în clipa în care fu obligată să mărturisească:

– Pentru că era doar o bănuială. Am crezut că pot să stau cu ochii pe el, până aflu adevărul.

– A încercat să-ți cumpere tăcerea, nu-i așa? spuse blând Georgina. Jucându-se cu sentimentele tale?

– Mă întrebi dacă m-a sedus ca să nu spun nimic?

– Ei bine, da.

– Îl omor! răcni Anthony și țâșni de pe canapea.

– Stați! spuse unul dintre ceilalți marinari.

Dar James se lupta deja cu fratele său.

– Nu acum, Tony. Mai întâi trebuie să găsim bijuteriile – apoi poți să-l omori, dacă o să mai vrei.

Celălalt marinar vorbi din nou, de data aceasta pe un ton dezgustat:

– Voi, bogații, sunteți tare ciudați! Nate nu e hoț. Pot să garantez pentru asta.

James îl împinse pe Anthony la loc pe canapea, înainte să se întoarcă spre omul care vorbise.

– Cum?

– Sunt secundul lui, spuse bărbatul, mândru.

– Ei, nu mai spune! zise James, apoi, adresându-i-se lui Nathan: Și câți dintre oamenii mei au fost mai întâi ai dumitale?

Furia lui Nathan părea să fi depășit orice limită, așa că era bine că ceilalți doi marinari îl țineau acum strâns de brațe.

– Doar Corky. Și nu-l amesteca în povestea asta.

– Desigur, era firesc să ai un complice. Și o iscoadă, probabil. Închide-i pe amândoi, i se adresă el lui Artie. Nu este nevoie ca doamnele să asiste la interogatoriu.

Capitolul 34

– Lasă-mă numai să-l scarmăn puțin, îi ceru Anthony fratelui său, în timp ce pășea agitat dintr-un capăt în celălalt al cabinei căpitanului. Aflu eu de la el unde a ascuns bijuteriile.

James îl privi, ridicând dintr-o sprânceană.

– Credeam că ți-ai reglat socotelile cu el.

– A furat de la fata mea! Am luat-o de la capăt.

Anthony privi peste umăr, la Judith, care stătea pe canapea, între Georgina și Jack, care o consolau.

James avea brațele încrucișate și stătea sprijinit de ușă, cu o postură relaxată.

Dar, în mod evident, bloca ieșirea, modul lui nu tocmai subtil de a-i comunica lui Anthony că nu avea de gând să lase să jupoaie pe nimeni de viu, deocamdată.

– Artie percheziționează și restul corabiei, spuse el. Deși, dacă ne gândim că hoțul nostru este tâmplar și poate să-și creeze singur propriile ascunzători, aproape sigur este un efort zadarnic. Dar o să-i las totuși lui Tremayne câteva ore ca să-și dea seama că sigura lui soluție ca să nu putrezească într-o închisoare americană este să coopereze și să ne dea bijuteriile înapoi și să spere că o să ni se facă milă de el.

– Fără pic de milă, James! îl preveni Anthony. Chiar de da bijuteriile înapoi, tot hoț este și merită să putrezească. Și contrabandist pe deasupra. O să aibă noroc dacă mai iese vreodată din închisoare.

James râse înfundat.

– Yankeeii n-o să-l arunce după gratii pentru că nu a plătit taxele englezilor. Mai degrabă o să-l bată prietenește pe umăr și-o să-l felicite pentru asta. În plus, contrabanda la noi nu este decât un rezultat al taxelor exagerate. S-ar putea chiar spune că oamenii ăștia sunt un fel de revoluționari. Și-au asumat sarcina de a-i ajuta pe ceilalți. Cu hoții de bijuterii însă e altă poveste. ăștia fură doar ca să se ajute singuri – sau când nu au de ales.

– Ce dracu' vrea să-nsemne asta?

– Te rog să-ți amintești că Danny, nora mea și nepoata ta prin alianță, a fost cândva hoată. Așa că înțelegi cum circumstanțele extraordinare pot forța pe cineva să facă ceva ce în mod normal nu ar face.

Anthony pufni.

– Nu este cazul nostru. Omul ăsta nu-i cerșetor. Are propria lui corabie și o proprietate frumoasă în Hampshire.

– Exact.

– Eh? Acum ce mai vrei să zici?

– Hotărăște-te, Tony. Ori una, ori cealaltă, zise James. Dacă este hoț...

– Dacă?!?

– ... Atunci, tot ce ne-a spus despre el este, probabil, o minciună, continuă James. Gândește-te puțin. Un hoț care poate intra ușor în casele oamenilor bogați, pentru că este tâmplar, află despre călătoria noastră și faptul că la bord vor fi patru familii bogate. Și, norocul lui, corabia are nevoie de un dulgher. Prada este chiar sub nasul lui. Pare să fie visul devenit realitate al oricărui hoț, nu crezi? Ca să nu mai spunem că ajunge gratis pe alt continent, unde să mai poată fura nițel, înainte să se întoarcă în Anglia. Totul e plauzibil. Dar nu este plauzibil să fie și aristocrat, și hoț. Totuși, este un mincinos foarte priceput. Îți dai seama că nu l-am fi bănuț niciodată dacă inelul nu i-ar fi căzut fără ca el să observe, înainte să ascundă bijuteriile? Dat în vileag de un dram de neatenție. Al dracului ghinion!

– Mi se face rău când mă gândesc că a mințit în legătură cu *The Pearl*, se amestecă Boyd în conversație, venind lângă ei. O corabie pentru care a inventat până și un nume. Și nu, de data asta nu am rău de mare, se grăbi să adauge, înainte ca cei doi să înceapă glumele pe seama lui. Chiar eram nerăbdător să îl ajut să-și recupereze corabia, în New London.

– Sunt singurul pe care n-a reușit să-l ducă de nas? întrebă Anthony.

– Mai ușurel, Tony, zise James. Tremayne – dacă într-adevăr așa îl cheamă – nu e prost deloc. Nu ar fi făcut ce crezi tu.

Anthony nu negă cealaltă bănuială.

– Oh, nu? A avut tupeul să o jefuiască, mi-e greu să cred că i-a furat doar bijuteriile.

– Întreab-o, spuse simplu James.

– Da, vezi să nu! răspunse Anthony stânjenit, privind înspre Judith, care stătea pe canapea. Asta ar fi treaba lui Roslynn, și ea nu...

– George, strigă James. Întreab-o!

– George nu știe despre ce discutăm, șuieră Anthony.

– Ba sigur că știe, răspunse James. Vrei să-mi spui că Ros nu-ți citește gândurile la fel de ușor cum le citește George pe ale mele?

Judith îi auzise destul de bine. Când era furios, tatăl ei era foarte zgomotos.

– Tot ce a obținut de la mine a fost prietenia mea – și încrederea, zise ea, cu voce stinsă. M-a convins că e nevinovat, când realitatea este cu totul alta. Ar fi trebuit să îmi urmez instinctul. Nu ar fi trebuit să am *niciodată* încredere în el.

– Nu e vina ta, scumpo, o asigură Georgina. Ți-a spus o poveste care știa că avea să impresioneze o fire bună ca a ta. Firește că l-ai crezut. Și adăugă, străpungându-l cu privirea pe James: Toți l-am crezut. Și a avut suficient timp să pună totul la cale. Hai, termină odată povestea asta, James, ca să putem lăsa totul în urmă.

Celula corabiei era mai degrabă o încăpere micuță, pentru membrii echipajului care se luau la harță sau aveau nevoie de o muștrare mai aspră. Nu era gândită pentru o ședere prelungită. Putea fi considerată celulă numai pentru că avea gratii de fier la ușă. Era de fapt un fel de debara pe coridor, lângă bucătărie, unde bucătarul își pusese sacii de grâu.

Corky folosea unul dintre sacii mai mici pe post de pernă, nu că vreunul din ei doi ar fi putut dormi. Două rafturi înguste, sau bănci, erau construite în perete, pe fiecare latură a camerei de nici doi metri pătrați. Dar nu ar fi putut fi numite paturi. Doar că trebuiau să îndeplinească această funcție. Nu aveau unde în altă parte să doarmă, decât pe jos.

Nu era suficient spațiu ca să se poată plimba dintr-o parte în alta, deși Nathan simțea mai degrabă nevoia de a izbi cu pumnul într-un perete. Nu fusese niciodată atât de furios pe o femeie.

Ceialți se purtaseră exact așa cum s-ar fi așteptat din partea unor aristocrați, dar Judith? După tot ce fusese între ei, cum putuse să creadă că ar fi furat de la ea? De la ea! Faptul că fusese acuzat pe nedrept nici nu se compara cu trădarea ei. Dar fusese numai vina lui, fiindcă avusese încredere într-un aristocrat. Acum poate că avea să-și petreacă tot restul vieții într-o închisoare, din cauza acestei greșeli.

– Aș vrea să știu cine te-a aranjat, ca să știu cu cine va trebui să ne socotim mai târziu.

Corky încă nu lua în serios situația lor, însă secundul lui se baza pe faptul că erau nevinovați și era convins că aveau să fie eliberați, cu scuzele de rigoare, de îndată ce era prins adevăratul hoț. Exista însă o dovadă, ceea ce însemna că nimeni nu avea să mai caute, de vreme ce toți erau convinși că-și găsiseră omul.

– Nu cred că o să existe un „mai târziu“, cel puțin nu pentru mine, zise Nathan, prinzând în mâini barele din fața lui și scuturându-le zdravăn, fără a obține însă satisfacția de a le face să se zgâlțâie. Ție vor trebui să-ți dea drumul. Nu trimit oamenii la închisoare pentru că au mărturisit o prietenie.

– Cel puțin Artie ne-a lăsat un felinar. Mă și mir, la cât de urât s-a uitat la tine. Și, că veni vorba, ți-ai făcut vreun dușman de care ai uitat să-mi spui?

– În afară de Lord Anthony, vrei să zici? Nu, din câte știu. Și, oricât de antipatic mi-ar fi lordul, sunt sigur că nu mi-ar fi înscenat povestea asta, punând inelul sub patul meu. El are un stil mai direct, preferă să se răzbune folosindu-și pumnii.

– Preferă să i se spună Sir Anthony.

Nathan se întoarse.

– Cine?

– Sir Anthony. Este fiul unui marchiz, așa că, firește, asta îl face lord, dar, din câte mi-a spus al doilea ofițer secund, preferă să i se spună Sir Anthony, având în vedere că asta e un titlu pe care și l-a câștigat singur.

– Puțin mă interesează ce anume preferă, spuse Nathan, așezându-se pe banca din fața lui Corky. Probabil că am picat eu vinovat doar pentru că, în afară de cei doi ofițeri secunzi, sunt singurul membru din echipaj care și-a găsit un pat în altă parte

decât în cabina principală. Dacă puneau inelul ăla în camera comună, n-ar fi atras atenția asupra cuiva anume. Dar, punându-l în camera mea, e ca și cum m-ar fi arătat cu degetul.

– Am ajuns să-i cunosc pe băieți, spuse Corky, pe un ton gânditor. Îi testam, ca să văd dacă vreunul ar merita să ni se alăture pe drumul de întoarcere. N-aș fi ghicit niciodată că vreunul dintre ei ar putea fi atât de viclean, cu atât mai puțin atât de îndrăzneț încât să fure de la nobili. Dacă ar fi să ghicesc...

– Nu te obosi. Numai dacă ar găsi nenorocitele alea de bijuterii asupra altcuiva aș mai putea să scap de aici. Ia taci! Nathan se ridică și prinse din nou barele de metal, auzind pași apropiindu-se. Vine cineva.

– Sau poate doar trece pe aici, în drum spre bucătărie, spuse Corky, mârâind. Ai crede că o celulă se pune undeva în cel mai îndepărtat colț al corabiei, nu atât de aproape de bucătărie încât să simți mirosul de mâncare.

Nathan nu răspunse când îl văzu pe căpitan făcându-le o vizită. Malory privi în jur ca să vadă unde era atârnată cheia, înainte de a-și continua drumul. Nathan aproape că izbucni în râs. Unde s-ar fi putut duce, dacă ajungea la cheie? Dar nu ajungea. Chiar și cu un pantof în mână, tot n-ar fi putut ajunge până în capătul holului. Dar faptul că nici căpitanul nu știa unde era atârnată cheia demonstra că celula nu era prea des folosită.

Nathan n-ar fi fost mirat dacă ar fi aflat că cineva îi zisese căpitanului cum să ajungă acolo.

James se opri în fața lui. Expresia nu îi trăda starea de spirit, însă cuvintele da.

– Sunt dezamăgit de tine.

– Fiți sigur că sentimentul este reciproc. Oricine ar fi putut pune inelul ăla sub patul meu, și știți foarte bine. În mod clar, hoțul a făcut-o. Adevăratul hoț. Și totuși, iată-mă aici, pedepsit pentru ceva ce nu am făcut. Un contrabandist nu este neapărat și hoț – nu că mi-aș mărturisi vreuna din vini.

– Hai să ne lămurim, Tremayne. Puțin mă interesează pe mine cu ce te-ai ocupat mai demult. Mă interesează doar ce ai făcut de când ești la bordul corabiei mele. Tot ce mai trebuie acum este să ne spui unde ai ascuns restul bijuteriilor.

– Așadar, i-ai percheziționat deja pe toți cei de la bord?

– La ce bun? Bijuteriile au fost luate din patru casete separate, iar unele dintre ele sunt destul de mari – coliere și tiare care nu pot fi îndoite, mult prea mari pentru a le ascunde cineva asupra propriei persoane.

– Nu am furat nimic în viața mea, dar, dacă aș fi făcut-o, cu siguranță nu aș fi fost atât de prost încât să ascund marfa pe o corabie care nu a ajuns încă la țarm. Aș fi așteptat până când se întrezărea o posibilitate de a scăpa.

– Dar tu ești tâmplar, băiete dragă.

– Și?

– Și cine altcineva ar fi mai nimerit să facă o ascunzătoare? Puteai să faci o cutiuță în orice perete, în podea, în tavan... fără să-și dea careva seama. O sarcină simplă pentru un tâmplar cu îndemânarea ta. Să știi că o să fiu foarte furios dacă va trebui să-mi demontez toată corabia ca să-ți gălesc ascunzătura.

– Și eu aș fi.

Acest răspuns îl făcu pe James să râdă.

– Da, îmi imaginez că ai fi – dacă spui adevărul. Din nefericire, familia mea a fost jefuită, așa că nu sunt înclinat să îl cred în momentul ăsta pe suspectul principal. Dovada, pe de altă parte, vorbește de la sine. O să-ți las un timp să te gândești la situația în care te găsești, dar nu prea mult. Mă aștept să vedem țarmul mâine, la nord de destinația noastră, așa că am putea fi în Bridgeport chiar mâine-seară. Supune-mi unde este ascunzătura, ca să recuperăm bijuteriile, și poate reușesc să-mi calmez familia suficient cât să te lase să pleci.

Nathan pufni.

– Știm amândoi că asta n-o să se întâmple *dacă* sunt vinovat, dar, pentru că nu sunt, nu am cum să-ți spun unde sunt bijuteriile, nu?

James ridică din umeri.

– Cine știe care va fi starea de spirit a familiei mele după ce-și recuperează bijuteriile? Dar știu exact care este starea lor de spirit în clipa asta, iar ei vor nici mai mult, nici mai puțin decât sângele tău.

– Adică, fratele tău îl vrea.

– Păi, da, asta se înțelege de la sine. Ai reușit să câștigi încrederea fiicei lui. Dacă ai fi mers și mai departe și te-ai fi culcat cu ea doar ca să fii sigur că-și ține gura, te-aș omorî cu mâinile mele. Zi, ai făcut asta?

– Crezi că ți-aș mai spune, după afirmația de adineauri?

– Presupun că nu.

– De ce n-o întrebi pe ea?

– Oh, am întrebat-o. Dar afurisita aia mică știe să învârtă în așa fel cuvintele încât să te amețească. N-aș putea spune că a dat un răspuns clar, ci doar a părut să-l dea.

Corky veni la bare, lângă Nathan.

– Dacă nu ai mai alerga după cai verzi pe pereți, căpitane, poate că ai deschide ochii și ai vedea și alte motive. Ranchiună, răzbunare, chiar și invidie – sau pur și simplu furie. Am văzut un om spărgând o prețioasă moștenire de familie într-o criză de furie. În mod intenționat. Și a plâns ca un țânc după aia. Și n-ar fi greu să arunci un sac cu bijuterii peste parapet, nu? Ar dispărea într-o clipă. Prea târziu ca să mai regreți ce-ai făcut. Înțelegi ce vreau să zic?

– Vorbim despre o avere îndeajuns de mare cât să răscumperi un rege. Nimeni întreg la minte...

– Exact. Cine e întreg la minte atunci când e cuprins de furie?

Căpitanul clătină din cap. Corky îi adresează o privire disprețuitoare, apoi se așază la loc. Nathan nu se gândise încă la motive, dar se gândi acum.

– Sugestiile prietenului meu sunt puțin cam deplasate, dar uite una care nu este. Am avut un pasager clandestin care nu a avut timp să facă vreun rău evident, dar a fost luat de o corabie care se ținea după noi. Chestia asta a fost pusă la cale de la bun început, și, așa stând lucrurile, e posibil să mai existe și altcineva la bord care să fi fost de la bun început în cîrdășie cu ei. Doar pentru că nu am mai văzut-o nu înseamnă că acea corabie nu se mai ține după noi.

– Ca să-mi facă rău mie sau familiei mele?

– Nu, pentru că tocmai ai spus că ai la bord o avere cât să poți răscumpăra un rege. Pasagerul clandestin ar fi putut să pună bijuteriile într-o ladă care să plutească, pe care să o coboare apoi în apă și să facă semn oamenilor lui să o pescuiască. Este foarte

posibil ca bijuteriile să se afle pe corabia aia. Și poate că asta voiau, de la bun început.

– Sau poate chiar tu ești cel în cărdășie cu ei și ai făcut exact ce mi-ai explicat, zise James, îndepărtându-se.

– Din cauza poveștii ăsteia idioate o să-mi pierd corabia, pe toți dracii! mârâi Nathan în urma lui. Toate bijuteriile din lume nu prețuiesc atât de mult pentru mine.

Așteptă răspunsul, dar nu primi nici unul, iar asta îl făcu să zgâlțâie din nou, furios, barele de metal. Nici de data aceasta nu se auzi nici cel mai mic zgomot. El și Corky nu ieșeau de acolo. Corabia lui avea să fie vândută. Avea să ajungă la închisoare, în ciuda grațierii. Chiar dacă familia Malory nu avea un dușman în largul mării, avea de acum unul la bordul propriei nave.

Capitolul 35

– Pe mine nu poți să mă păcălești, spuse Jacqueline, venind lângă Judith, care stătea sprijinită de balustradă. Nu te-ai atins de mâncare nici aseară, nici azi-dimineață. Nu ai spus nici măcar o vorbă despre pământul din zare, la care te uiți acum. Ai inima frântă, nu-i așa?

„Oare?” se întrebă Judith. *Asta* simțea acum? Era încă în stare de șoc și profund dezamăgită și plânsese întruna cu o seară în urmă, înainte să adoarmă. Avea ochii roșii și umflați.

Pe de altă parte, nu trecuse nici măcar o zi întreagă de când Nathan fusese demascat drept hoț de bijuterii.

– Nu spun că sunt, dar o să-mi treacă vreodată? răspunse Judith.

– Firește că da.

– De unde știi tu? Tu n-ai avut niciodată inima frântă.

– Pentru că așa este logic să fie. Jumătate din lume ar plânge întruna dacă n-ar fi așa.

– Mă îndoiesc sincer că jumătate din lume...

– Bine, atunci un sfert. Dar, dacă vrei exemple mai concrete, nu și-a imaginat și sora ta că e îndrăgostită de tânărul Lord Gilbert, iarna trecută? Cu siguranță a plâns câteva ore din cauza lui.

Și, nici două zile mai târziu, era veselă ca o vrăbiuță și-l ridica în slăvi pe Lord Thomas.

– Jaime abia împlinise șaisprezece ani. Are voie să se răzgândească, până o să-și dea seama ce este cu adevărat dragostea – ceea ce nu s-a întâmplat încă. E prea tânără...

– Așadar, tu ți-ai dat seama? întrebă Jack.

– Mă simt atât de trădată! M-a făcut să cred că suntem prieteni, apoi m-a prădat! Ne-a prădat pe toate!

– Prieteni și iubiți?

– Jack!

Dar, deși obrajii lui Judith se îmbujoraseră, lui Jacqueline rar i se întâmpla să fie rușinată de un subiect, și nu avea de gând să îl încheie pe acesta.

– Nu te-ai iubi cu un bărbat fără să-mi spui și mie, nu? Nu cred că te-aș putea ierta dacă mi-ai ascunde *asta*.

– Nu... Ți-aș spune.

Nu era o minciună, nu era! Avea să-i spună totul lui Jack, în cele din urmă. Doar că nu o putea face încă, nu acum când simplul gând la tot ce se petrecuse între ea și Nathan făcea ca durerea să fie cu atât mai mare. Îi întuneca mintea, îi strângea inima.

Așa că fu complet luată prin surprindere când Jack spuse:

– Dar nu mi-ai spus că era fantoma noastră.

Judith scoase un geamăt. Într-adevăr, Jack nu avea să o ierte *niciodată* pentru secretele pe care le ținuse față de ea.

– Ai ghicit?

– Cătuși de puțin, răspunse Jack, pe un ton ce părea jignit. Nu părul atât de blond că pare alb l-a dat de gol. Mai au și alții culoarea asta. Dar, după ce te-ai scuzat de la cină aseară, am auzit-o pe mama șoptindu-i lui tata că cel puțin nu este el vecinul lui Derek și adăugând că ăsta fusese păcatul lui cel mai mare – faptul că se dăduse drept nobil. Am întrebat-o ce voia să spună cu asta și mi-a explicat. Dintr-odată, am înțeles de ce te-a fascinat atât de brusc Nathan Tremayne.

– M-a rugat să păstrez secretul, și acum știu de ce. Pentru că era doar o altă minciună. Nu este proprietarul casei. O folosea doar ca să ascundă acolo marfă de contrabandă. Ți-am împărtășit bănuielile mele în timpul ultimei vizite la familia lui Derek.

– Așadar, el este cel pe care l-ai văzut în noaptea dinainte să plecăm din Hampshire?

– Nu l-am văzut în noaptea aia. Dar, când l-am văzut pe corabie și am recunoscut în el fantoma noastră, ceva ce mi-a spus m-a făcut să-mi dau seama că el era bărbatul cu care mă întâlnisem în casa cea veche și care se comportase atât de suspect. L-am acuzat că e contrabandist. A negat, firește, și mi-a promis că îmi explică totul dacă promit să nu spun nimănui nimic despre asta.

– Nu este ceva chiar atât de grav, îi atrase atenția Jack. Există chiar oameni care îi consideră pe contrabandiști adevărați eroi. Ia gândește-te, tu cum te-ai simți dacă, dintr-odată, nu ți-ai mai permite o ceașcă de ceai, după ce ai băut toată viața?

– Știu. Și este unul dintre motivele pentru care mi-am ținut gura.

Jack pufni.

– Presupun că felul în care arată nu avut nici o legătură. Și nici faptul că, în toți acești ani, ai fost îndrăgostită de fantomă?

– Doar felul în care arată... poate.

– Nici un poate. Ai fost fascinată de el atunci și încă mai ești. Firește, poți să le spui tuturor că te-a compromis, fie că a făcut-o sau nu – dacă îl vrei de soț. S-ar putea să fie singura soluție să-l scapi de închisoare – *dacă* îl vrei de bărbat.

– Te repeți.

– Există lucruri care trebuie repetate. Închisoarea poate distruge un om. Acum ar fi momentul să-l salvezi.

Deja sfâșiată de durere și acum copleșită și de vinovăție, Judith explodă:

– Da, am făcut dragoste cu el!

– Știu, zise Jack.

Judith exclamă:

– Ba nu știai!

– Ba fii sigură că știam, îi răspunse Jack. Crezi că n-am observat zâmbetul ăla tâmp pe care nu reușeai să ți-l ștergi de pe față ieri-dimineață? Crezi că nu l-am mai văzut, de nenumărate ori, pe buzele femeilor din familia noastră? Zău așa, până și mama are expresia asta după ce ea și tata...

– Am înțeles!

– O să aștept până-ți trece supărarea înainte să insist să-mi povestești fiecare amănunt, dar nici o secundă în plus. Nu pot să cred că ai ținut atâtea secrete față de mine. *De mine!*

Chipul lui Judith se schimonosi.

– Știu. M-a păcălit și m-a convins să nu spun nimic. Încercam să aflu adevărul și mi s-a părut că singura cale era să fiu de acord cu condițiile lui. Dar îmi dau seama acum că nu am făcut decât să-i dau timp să născocească o poveste cât mai detaliată, pe care s-o cred.

– O poveste pe care ai vrut s-o crezi, vrei să spui.

– Ei bine, da. Și timp ca să mă convingă că puteam avea încredere în el. Asta e cel mai rău. Faptul că l-am crezut!

– Dumnezeu mare, să nu-ncepi iar să plângi! Uită ce-am zis. N-o să-l salvăm pe ticălosul ăla. Să putrezească la închisoare!

Jacqueline nu spuse mai multe, își trecu doar un braț pe după talia lui Judith și o strânse. Vântul îi uscă repede lacrimile. Continua să privească înspre coasta care, presupunea, aparținea unuia dintre statele de la nord de Connecticut. Dar nu-i păsa. Își pierduse tot entuziasmul pentru călătorie, îi pierise și pofta de mâncare, așa cum observase Jack. Nu mai putea simți decât durerea absolută care o copleșea.

Se gândise să se ducă și să-l confrunte pe Nathan. Coborâse chiar până la coridorul care ducea la carcera improvizată, în acea dimineață. Nu ajunsese mai departe, pentru că începuse din nou să plângă. Era prea devreme ca să poată sta de vorbă cu el fără să țipe sau să plângă. Și ce i-ar fi putut spune ca să-i explice de ce furase de la ea? Oricum nu l-ar fi crezut, nu-l mai putea crede niciodată. O mințise atât de mult!

Totuși, nu se putea gândi decât la el. Imaginea lui Nathan dormind în cabina ei, cu pisiul în brațe – atât de adorabil! Atât de *inocent*, acesta era cuvântul care-i rămăsese în minte. Firește, până și un criminal putea să iubească o pisică. Afecțiunea pe care o simțea față de pisiul nu însemna că era în vreun fel *inocent*.

Dar simțise cum i se încălzește inima când îi văzuse așa. O făcuse să tragă concluzii pe care își dorea acum să le poată uita.

Unchiul James spusese că nu era plauzibil ca Nathan să fie și nobil, și hoț. Ar fi trebuit să-i atragă atenția că era la fel de puțin plauzibil ca Nathan să fie și contrabandist, și hoț.

De ce s-ar mai obosi un hoț cu contrabanda, când contrabanda nu era nici pe departe la fel de profitabilă ca furtul? Nu putea fi și una, și cealaltă. Dar, în mod clar, nu era un hoț prea priceput, când fusese atât de neglijent încât să lase o dovadă în urmă.

Fusese prima încercare de acest fel? Sau poate fusese forțat, poate că cineva îi amenințase nepoatele...

Gemu în sinea ei, dându-și seama că nu făcea decât să caute pretexte care să-i dovedească nevinovăția, pentru că gândul de a-l vedea ajuns după gratii îi întorcea stomacul pe dos. Indiferent de ce ar fi făcut, gândul acesta o umplea de groază, ca și cum ea ar fi fost cea pe care o aștepta o perspectivă atât de cumplită. De-asta era atât de nefericită? Poate că nu era vorba că avea inima frântă, ci doar simțea compasiune față de un prieten. Un presupus prieten. Nu, la dracu'! Nathan nu-i era prieten.

– Mă întreb ce oraș o fi ăla, zise Jack. Mă duc să citesc iar indicatorii și să aduc harta unchiului Thomas ca să aflu. Ai văzut ce hartă i-a dat lui tata? Una cu întreaga coastă de est a Americii – și destul de bine desenată. Atât de precisă chiar, că tata nu a aruncat-o imediat la gunoi doar pentru că a primit-o de la un Anderson, adăugă Jack, râzând. Poate că, pentru Thomas, cartografia este doar un hobby, dar, chiar și așa, este foarte meticulos.

Judith se uită cu mai multă atenție la orașul care îi atrăsese atenția lui Jacqueline. Putea vedea case cu un singur etaj, turnul unei biserici, câteva docuri scurte, la care nu erau legate decât bărci de pescuit.

Maiden George era suficient de aproape de țărm încât să poată vedea niște oameni făcându-le cu mâna – sau mai degrabă făcând semne copiilor care înotau în apă.

Ochii i se măriră. Un bărbat puternic n-ar fi avut nici o problemă să înoate de pe corabie până la țărm. Nu trebuia să se mărite cu Nathan ca să-l scape de închisoare. Nu trebuia decât să-i dea drumul din celulă.

Se duse repede după Jack ca să se uite și ea la hartă. James spusese că aveau să ajungă în Bridgeport undeva între miezul nopții

și zorii zilei. Aveau să doarmă totuși bine peste noapte, pentru că unchiul ei nu intenționa să tragă corabia la mal decât după ce se lumina de ziuă. Putea să o facă în orice moment după ce lăsau ancora, sau chiar mai înainte, dacă își putea da seama unde anume erau, pe coastă.

Cel puțin sentimentul acela de groază dispăruse, acum că avea un plan. Avea totuși câteva îndoieli. Bijuteriile nu fuseseră încă găsite. Familia ei avea să fie furioasă dacă ea îl ajuta pe Nathan să fugă. Jack era singura care ar fi înțeles de ce trebuise să o facă.

Dar, mai târziu în acea noapte, când coborî ca să-și pună planul în practică, găsi celula goală. Nathan dispăruse deja.

Capitolul 36

Noaptea târziu, vremea era mai mult decât răcoroasă în Connecticut – presupunând că erau măcar în statul ăsta. Cu hainele ude, obosiți după ce înotaseră până la țărm, Nathan și Corky tremurau în timp ce înaintau pe plajă, îndreptându-se spre singurul loc din oraș care părea să mai fie deschis la acea oră târzie – o tavernă.

Lui Nathan încă nu-i venea să creadă că erau liberi. Circumstanțele erau absolut uluitoare. Un zgomot îl trezise în mijlocul nopții, din pură întâmplare. Chiar și așa, aproape că se culcase la loc, înainte să observe că ușa de la celula lor era deschisă. Apoi, uitând cât de îngust era patul improvizat pe care stătea întins, fusese cât pe ce să cadă pe podea, atât de repede se ridicase în capul oaselor, ca să se asigure că nu visase. Ușa era deschisă, dar pe hol nu era nimeni, așa că nu știa cui ar fi trebuit să-i mulțumească. Cel mai probabil vreunui băiat din echipaj, care știa că familia Malory îl acuza pe nedrept. Sau poate fusese chiar hoțul, care avea acum remușcări pentru că îi înscenase furtul.

Oricum ar fi fost, Nathan și Corky își luaseră adio de la *Maiden George* cât putuseră de repede. Nici măcar nu se gândiseră să-și ia mai întâi lucrurile. Se aruncaseră direct peste parapet și înotaseră înspre luminile care se vedeau pe țărm.

– Spune-mi că aveai ceva bani în buzunar când ne-au băgat în celula aia! spuse Corky cu speranță în glas. O tărie ar fi mai mult decât bine-venită acum.

– Buzunarele mele sunt la fel de goale ca ale tale.

Corky scoase un geamăt.

– Suntem uzi, e frig, n-avem bani, nici altceva de valoare ce să putem vinde, și o familie influentă din partea locului va fi cât de curând pe urmele noastre. Lucrurile nu arată prea bine, căpitane.

Nu, nu arătau – încă. Dar, dacă ar fi putut să ajungă la *The Pearl* cât mai curând cu putință, problema lor imediată ar fi fost rezolvată, pentru că Nathan știa ceva despre corabia lui, ceva ce era secret pentru oricine altcineva, chiar și pentru Corky. Cel puțin, spera ca nimeni altcineva să nu fi aflat încă. Dar, dacă nu erau nici măcar în statul pe care îl căutau...

Nathan se forță să adopte un ton încurajator pentru prietenul lui.

– Totul o să fie în regulă, de îndată ce ajungem în New London.

– Da, o să ne ajute prietenul yankeului.

Nathan clătină din cap.

– Am pierdut șansa asta când Malory ne-a aruncat după gratii. Nu ne putem baza pe faptul că John Hubbard ne va crede pur și simplu pe cuvânt, dacă ajungem la el îmbrăcați în zdrențe și fără o scrisoare de recomandare din partea lui Boyd Anderson – pe care Anderson nici măcar nu s-a obosit să o scrie, pentru că avea de gând să vină cu noi. Aproape sigur Hubbard ar trimite mai întâi un mesaj familiei Anderson, ca să i se confirme povestea.

– După cum spuneam, lucrurile nu arată prea bine, mormăi Corky.

– Nu-ți mai face atâtea griji. Mai am eu un plan, dar avem mai întâi nevoie de niște indicații, și nu am de gând să aștept până mâine ca să le obțin. Haide!

Intrară în tavernă. În afară de crâșmarul slăbănog și o crâșmăriță mult trecută de prima tinerețe, erau probabil vreo duzină de clienți, jumătate dintre ei aliniați la bar. Deși valul de căldură care îi izbi în clipa în care intrară în încăpere era mai mult decât bine-venit, Nathan nu avea de gând să piardă timpul.

– Seară bună, mateloți! spuse el, suficient de tare încât să atragă toate privirile asupra lui și a lui Corky.

Orice conversație încetă brusc, până când un tânăr masiv de la bar întrebă:

– Voi cine dracu' sunteți?

– Ați venit să spălați podeaua? întrebă un altul, chicotind înfundat.

Apoi toți cei din jur izbucniră în râs. Ei bine, Nathan trebuia să admită că arătau într-adevăr ridicol, cu părul și hainele atât de ude încât începuse să li se formeze câte o baltă la picioare și fără să aibă măcar o haină cu care să se apere de frigul nopții.

– Dacă ne puteți indica în ce direcție se află orașul New London, plecăm numaidecât, zise Nathan.

Însă răspunsul lui stârni și mai multe hohote de râs, iar vreo două voci îi răspunseră:

– Sunteți chiar în mijlocul lui!

Ăsta era New London? Dar nu putea fi doar o coincidență! Cineva de pe corabia Malory deschisese în mod intenționat ușa celei în clipa în care se apropiau de orașul în care voiau ei să ajungă.

Dar, înainte că Nathan să aibă ocazia să întrebe de șantierul naval și de proprietarul său, al cărui nume i-l dăduse comandantul Burdis, tânărul masiv veni în dreptul lui și-l împinse în umăr, suficient de tare încât un om mai firav ar fi căzut la pământ. Nathan se ținu pe picioare, însă atitudinea agresivă a bărbatului nu se schimbă.

Îl împinse din nou pe Nathan și-i spuse:

– Nu ne plac străinii în orașul nostru, cu atât mai puțin indivizii dubioși care apar uzi learcă în toiul nopții.

Încă unul cu pică pe englezi sau doar vreun agitat din partea locului? Nathan regreta că nu se gândise să-și ascundă accentul, presupunând că ar fi putut. Dar seara aceasta era ocazia perfectă pentru a-și atinge primul obiectiv, așa că nu avea de gând să plece până când nu afla unde era șantierul.

Hotărî repede să încerce să domolească agresivitatea celui alt încă din fașă, sperând că restul clienților nu vor sări în apărarea prietenului lor.

– Nu am venit să creăm probleme, spuse Nathan, înfigându-și pumnul în stomacul tânărului și continuând cu o lovitură în maxilar care îl trânti la podea. Crede-mă pe cuvânt.

Din păcate, bărbatul sări numaidecât în picioare. Era mare, cu vreo câțiva centimetri mai înalt decât Nathan, și emana încredere de sine. Rânjea chiar în acel moment. Dar Nathan nu-și permitea să piardă, nu când taverna asta era locul cel mai indicat în care să primească ajutor, poate chiar să găsească oamenii de care avea nevoie pentru drumul de întoarcere spre Anglia. Și asta nu avea să se întâmple dacă pierdea sau dădea înapoi în această luptă.

Nathan spera la un atac pe care să îl poată evita ușor sau de care să profite, însă adversarul lui nu era nepriceput și încercă mai întâi câțiva pumni, doar cât să-i testeze reflexele lui Nathan. Nathan făcu același lucru. De fapt, preț de câteva minute, se părea că nici unul dintre ei nu ajungea nicăieri.

Obosit deja după ce înotase o distanță atât de mare, Nathan știa că nu ar fi avut energia să reziste mai mult decât celălalt dacă ar fi continuat în același ritm. Așa că, în clipa în care adversarul trecu de garda lui și îi înfipse un pumn în piept, Nathan contratacă cu un croșeu de stânga, lovindu-l pe celălalt într-o parte a capului, apoi făcu un salt în față și își înfipse pumnul drept în maxilarul bărbatului. Nathan își pusese întreaga forță în acea lovitură, și individul căzu din nou la pământ.

– *Sincer*, chiar nu vrem să creăm probleme, repetă Nathan și, dornic să schimbe situația, îi oferă de această dată celuiilalt mâna, ca să se ridice.

Tânărul privi lung mâna lui Nathan și, o clipă mai târziu, răsă și o luă. Nathan se prezentă. Fostul lui adversar îi spuse că numele lui era Charlie și îi comandă lui Nathan un whisky, pe care Nathan i-l întinse lui Corky. Îi întrebă apoi pe cei prezenți dacă vreunul dintre ei auzise de Henry Bostwick și de șantierul lui naval. Primi mai multe răspunsuri decât se așteptase.

– Am lucrat pentru el acum vreo câțiva ani, dar munca nu era constantă și îmi tăia mereu din salariu, așa că nu m-am mai dus la el, zise Charlie.

Altcineva spuse:

– Și mie mi-a luat din bani, fără să-mi dea vreo explicație. Și asta când vinde la licitație câte trei sau patru corăbii pe an. Firește, dacă le cumpără vechi și le aduce aici doar ca să le cosmetizeze, nu scoate decât jumătate din banii pe care ar putea să-i facă.

– Nu-i căuta scuze, Paulie. Fratele meu jură că e ceva necurat în afacerea lui Bostwick. Mai sunt și alte corăbii pe care le vinde în particular, și cine poate vedea diferența când în șantierul ăla nu intră niciodată nimeni din afară?

– Așa explică Bostwick de ce nu construiește corăbiile de la zero? întrebă Nathan.

– Construiește și corăbii noi, doar că-i ia pe băieți de la treabă și-i pune să lucreze la alea vechi, atunci când sosesc, așa că durează ani buni până termină o corabie nouă. Dar așa a făcut mereu, din câte știu eu, zise Paulie, ridicând din umeri.

– Întotdeauna m-am întrebat unde găsește atâtea corăbii, zise Charlie. Cele câteva pe care le-am văzut eu de-a lungul timpului nu erau chiar vechi, așa că, în mod normal, ar fi trebuit să plătească destul de mult pentru ele. Cum să scoată un profit în felul ăsta?

– Scoate profit pentru că nu le cumpără, ci le fură din porturi europene, răspunse Nathan.

– Nu mai spune! exclamă cineva râzând.

Nathan înlemni, întrebându-se dacă aceasta avea să fie părerea tuturor, apoi îl întrebă pe cel care vorbea:

– Știi ceva despre asta?

– Știu că unele dintre corăbiile pe care le-a adus erau, într-adevăr, englezești. Am tras cu ochiul la siglă, înainte s-o ardă. Dar cui îi pasă?

– Înțeleg de ce afacerea asta nu v-ar deranja prea tare pe voi, dar pe mine mă afectează, pentru că am motiv să cred că nava pe care o are în acest moment în posesia lui îmi aparține.

Bărbatul ridică din umeri și se întoarse la băutura lui. Charlie îl întrebă pe Nathan:

– De-asta ești aici?

– Da. Ca să-mi recuperez corabia și să conving autoritățile locale să oprească activitatea ilegală a lui Henry Bostwick.

– Sigur, îți urez multă baftă! chicoti cineva. Cuvântul unui englez împotriva celui al unui afacerist local?

– Există câteva lucruri la corabia mea pe care Bostwick n-ar avea cum să le știe și pe care sper să nu le fi descoperit, dar mai întâi trebuie să aflu unde este. Poate cineva să mă ducă acolo – acum?

– Și de ce-am face asta? întrebă Paulie. Are câini de pază pe care-i lasă liberi noaptea, și toate corăbiile sunt închise în șopronul cel mare, unde se lucrează la ele. Nu ai cum să intri acolo, ca să poți vedea ceva.

Se auziră murmure de aprobare de la celelalte mese. Dar, cu probabilitatea ca *The Pearl* să fie încă în New London, Nathan nu avea de gând să aștepte dimineața ca să se asigure. Corabia lui sigur era încă aici. Avea peste douăzeci de ani. Era nevoie de timp s-o răcăie până la scândură, s-o facă să arate și să miroasă ca o corabie nouă. Adevărul fie spus, asta fusese singura lui speranță. Faptul că hoții aveau nevoie de timp ca s-o ferchezuiască.

– Plătesc bine ca să-mi văd corabia în seara asta, se oferi Nathan.

– Arată-ne banii, englezule!

Nathan ignoră remarca și continuă:

– Și voi avea nevoie de un echipaj pentru întoarcerea în Anglia. Pun prinsoare că unii dintre voi, care nu sunteți în pat la ora asta, ați avea nevoie de o slujbă.

Se auziră câteva râsete, care-i confirmară faptul că avea dreptate. Dar același Toma Necredinciosul strigă:

– Arată-ne mai întâi corabia, și poți să-ncepi după aia să-ți angajezi echipajul.

Corky îi șopti speriat la ureche, avertizându-l:

– Le promiți ceva ce nu avem!

– Ai încredere, fu singurul răspuns al lui Nathan.

În cele din urmă, Charlie fu cel care, după ce dădu pe gât restul băuturii, se oferi:

– Te duc eu!

Nathan zâmbi și, apucându-l pe Corky de braț, ieși din tavernă în urma tânărului masiv.

După ce merseră vreo trei kilometri, se apropiară de șantierul naval al lui Bostwick, de pe țărm. Era suficient spațiu pentru

construcția de nave în curtea împrejmuită cu gard de lângă șopronul cel mare, însă aceasta era goală, cu excepția câtorva stive de cherestea și a cânilor care se plimbau dintr-o parte în alta. Oare construiseră hambarul ca să nu fie forțați să înceteze lucrul în lunile aspre de iarnă – sau ca să ascundă ce se petrecea de fapt înăuntru? Nu era însă suficient de înalt pentru corăbii cu catarge, decât dacă săpaseră dușumeaua din zona de lucru.

– Corky, rămâi pe partea asta a gardului ca să distragi atenția cânilor, dacă nu reușesc să deschid suficient de repede ușa din față, zise Nathan.

– Nu au de ce să încuie ușa dacă sunt paznici înăuntru. Și știi sigur că este cel puțin unul, zise Charlie. Locuiesc în apropiere. L-am văzut venind în patrulă pe timpul nopții.

Nathan încuviință din cap și schimbă instrucțiunile pentru Corky:

– Vino după mine dacă ușa e deschisă, distrage-le atenția dacă nu este. Charlie...

– Să mergem! spuse uriașul și sări peste gard înainte ca Nathan să apuce să termine.

Nathan zâmbi satisfăcut și îl urmă. Din nefericire, ușa era încuiată. Dar era veche. Putea s-o spargă cu ușurință, însă asta ar fi alertat imediat paznicii și câinii. Și nu știau cu câți paznici înarmați ar fi avut de a face.

– O lovim cu piciorul? întrebă Charlie.

– Nu, să încercăm mai întâi să împingem, fără să facem zgomot, șopti Nathan. Nu cred că trebuie prea mare efort ca să cedeze balamalele, dar câinii o să ne simtă curând mirosul, așa că trebuie să ne grăbim.

Se proptiră amândoi cu umărul în ușă și împinseră, însă balamalele nu cedară suficient de repede. Un câine începu să mârâie – prea aproape. Nathan nu stătu pe gânduri, ridică piciorul, pregătindu-se, însă ușa se deschise înainte să apuce s-o izbească.

Paznicul care stătea în prag părea atât de surprins să-i vadă în fața lui, încât ridică prea încet pușca. Nathan reuși să i-o smulgă din mână și să-l izbească cu patul flintei în moalele capului. Din fericire, nu trebui s-o facă de două ori, pentru că Charlie îl împingea deja pe Nathan la o parte din drum, ca să poată închide ușa

în fața câinelui. Lătra acum de cealaltă parte a ușii, dar nu dură decât câteva clipe. Probabil că găsisse Corky un mod de a-i distra-ge atenția.

Un culoar înconjura șopronul la acest nivel superior, terminându-se cu un birou în cealaltă parte. Biroul cu ferestre dădea spre zona principală de lucru, care era, într-adevăr, mult mai jos. Lumina din birou scoase la iveală încă doi paznici așezați la o masă. O corabie era sub ei, în mijlocul șopronului, dar zona cea mare era prea întunecată ca Nathan să poată vedea altceva în afară de faptul că ambarcațiunea era de aceleași dimensiuni ca *The Pearl*. Dacă era într-un șanț, probabil o puteau lua când venea fluxul, odată ce reușea să deschidă cele două uși imense ale șopronului.

– Ne ocupăm și de ceilalți doi paznici? întrebă Charlie.

– S-ar putea lăsa cu focuri de armă, ceea ce aş prefera să evit. Trebuie doar să urc la bordul corabiei ca să fiu sigur că este a mea, și cred că putem face asta fără să fim observați. Haide!

Două șiruri de trepte coborau în zona de lucru, unul lângă birou, celălalt lângă ușa din față.

Nathan o luă înainte și coborî în grabă rampa lungă care ducea la corabie.

– Ascunde-te aici și nu scăpa din ochi ce se întâmplă în birou, îi spuse lui Charlie când ajunseră pe puntea principală. Anunță-mă dacă ies paznicii.

Lui Nathan nu-i trebuia decât câteva clipe ca să găsească ceea ce căuta: compartimentul ascuns pe care-l construisese sub punte, chiar sub cârmă. Trebuia să-și înfrâneze impulsul de a râde cu zgomot în clipa în care-și găsi toți banii acolo. Bostwick nu descoperise ascunzătoarea. Probabil nici inițialele lui, săpate în cală, nu fuseseră observate, dar compartimentul ascuns era de-ajuns ca să dovedească tuturor că era corabia lui.

După ce ieșiră din șopron și săriră înapoi gardul, Corky veni în fugă spre ei:

– Ei?

– Au avut amabilitatea să curețe scoicile de pe fundul corabiei mele.

Corky scoase un hohot de râs, apoi se opri și-și prinse cu mâna piciorul gol.

– A trebuit să-mi cedez gheata, ca să-l fac pe dulăul ăla să-și piardă interesul pentru voi.

Nathan se bătu cu mâna peste buzunarul cămășii, unde îndesase profitul obținut din contrabandă.

– O să ne cumpărăm haine noi mâine-dimineață.

Atunci, Charlie vorbi:

– Aș vrea să mă înscriu în echipajul tău, dar tot nu văd cum o să-ți recuperezi corabia. Sub nici o formă n-o să creadă autoritățile un englez care acuză un american că fură corăbii.

– Cine este cel mai mare concurent al lui Bostwick? întrebă Nathan.

– Probabil Cornelius Allan. De ce?

Nathan zâmbi larg.

– Pentru că el o să mă creadă.

Capitolul 37

Thomas, al treilea frate mai mare al Georginei, îi aștepta pe chei, după ce tocmai primise vestea că *Maiden George* fusese văzută. Jack îi făcea cu mâna de pe punte, dar râse în clipa în care văzu câte trăsuri și căruțe opreau în spatele lui.

– Mă întreb dacă unchiul așteaptă mai mulți membri din familia Malory decât avem la bord.

– Nu este el cel mai practic dintre frații Anderson? răspunse Judith. E mai ușor să trimiți trăsurile înapoi, dacă nu-ți trebuie, decât să găsești unele dacă nu ai destule. Și de-abia aștept să pun din nou piciorul pe pământ!

– Să nu-mi spui că nu ți-a plăcut călătoria! Mă rog, în cea mai mare parte.

Judith nu răspunse. Îi ceruse lui Jacqueline să nu-i mai pomenască niciodată despre Nathan. Era și așa destul de rău că toată lumea numai despre el vorbea în dimineața asta, făcând speculații cu privire la evadarea lui.

Judith nu spusese nimic, dar un membru al echipajului dăduse alarma, în timp ce familia era strânsă la un mic dejun rapid, înainte ca James să manevreze corabia în port.

Firește, mai multe priviri se întorseseră spre ea în clipa în care li se adusese vestea. Putuse însă spune cu toată sinceritatea că nu avusese nici o legătură cu evadarea lui Nathan și păstrase pentru sine faptul că i-ar fi dat chiar ea drumul dacă altcineva, cu aceeași idee, nu i-ar fi luat-o înainte.

Cu Silver ghemuit la pieptul ei, Judith coborî prima rampa, alături de Jacqueline.

Ceilalți trei frați ai Georginei sosiră la docuri înainte ca restul familiei să debarce.

Georgina îi prezentă pe Catherine și pe Andrassy, menționând pe scurt legătura lui Andrassy cu familia Malory.

Andrassy se grăbi să-i asigure pe frații Anderson:

– Eu și sora mea nu vă vom deranja. Ne vom continua numai-decât călătoria.

Georgina protestă, dar, în mod surprinzător, la fel și Catherine:

– Sincer, mi-ar plăcea să accept invitația lor și să particip la o parte dintre festivități. Te rog să fii de acord, Andrassy! A trecut atât de mult de când am fost la un bal!

Preț de-o clipă, Andrassy îi adresă o privire piezișă surorii lui, furios că îi forța mâna în felul ăsta, dar, fiind un gentleman, spuse politicos:

– Prea bine. Putem rămâne câteva zile.

Ceva mai târziu, Judith și Jacqueline stăteau într-o trăsură deschisă foarte confortabilă, îndreptându-se împreună cu părinții lor spre vila din cărămidă roșie a familiei Anderson, nu departe de oraș. Patru frați Anderson, doi pe o parte și doi pe cealaltă, îi însoțeau, ca să poată continua să vorbească cu Georgina pe drum.

James, privind în dreapta și-n stânga la cumnații pe care nu-i simpatiza câtuși de puțin, remarcă:

– De ce am senzația că sunt dus la spânzurătoare, George?

– Din cauza locului în care ne aflăm, dragul meu, îi răspunse ea cu un zâmbet ștrengăresc. O să-i ierți vreodată că au vrut să te spânzure aici?

– Firește că nu, mormăi James.

– Ai crezut că o să ai nevoie de întăriri, James? zise Drew în stânga lui, uitându-se la Anthony.

– Fratele meu nu și-ar fi lăsat flica să vină singură, răspunse James.

– Ei bine, *pe ea* suntem încântați să o revedem. Pe tine însă...

Drew râse și își mână calul înainte.

– Pot să-i omor măcar pe vreo câțiva dintre ei cât suntem aici, George? își întrebă James soția. Promit să fiu blând.

Georgina plescăi din limbă.

– N-ai putea niciodată să fii blând cu ei, zise ea. În plus, mi-ai promis că o să te porți frumos.

– Nu, ți-am promis că o să sufăr în tăcere.

– Ei bine, nimeni nu se așteaptă să faci *asta*. Dar știai că o să-ți arunce câteva împunsături, având în vedere că ești pe teritoriul lor. Nu le purta pică pentru asta, ținând cont că tu și Tony sunteți nemiloși atunci când vin ei să ne viziteze la Londra.

Când opriră în fața casei Anderson, Amy le ieși în fugă în întâmpinare.

– A fost o călătorie plăcută? E toată lumea bine?

James ridică dintr-o sprânceană:

– Te așteptai la altceva, pisoi?

Amy roși și mărturisi:

– Ei bine, m-am gândit că s-ar putea să se întâmple ceva rău, dar știi că nu mă dau ușor bătută.

– Chiar s-a întâmplat ceva, se amestecă Anthony. Doamnelor li s-au furat bijuteriile, până la ultimul flecușteț.

– Doar atât? Amy părea ușurată, dar se grăbi să adauge: Ei bine, putea fi mai rău.

Câțiva dintre ei dădură ochii peste cap la reacția lui Amy. James spuse:

– Trebuie să mă întorc în oraș, și acum este un moment potrivit, până se instalează doamnele. Vreau să angajez câțiva tâmplari să deschidă anumite părți din *Maiden George*, ca să vedem dacă nu cumva bijuteriile sunt ascunse la bordul navei. Am căutat de mai multe ori, dar n-am găsit nimic.

– Nu uiți ceva? întrebă Anthony, privindu-l cu subînțeles pe James. Trebuie totodată să informăm autoritățile locale

că am prins hoții, însă aceștia au fugit de pe corabie noaptea trecută. Vor fi ușor de găsit, cu accentul lor britanic și ținând cont de faptul că nu au bani – cu condiția să fie căutați numaidecât.

Judith simți cum i se strânge inima în piept. Nathan avea să fie urmărit de lege de acum înainte?

– Cizmele astea noi sunt al naibii de comode, zise Corky, nu pentru prima oară. M-aș putea obișnui cu țeale ca astea.

– Ce-i drept, arăți mai prezentabil decât de obicei, spuse Nathan, zâmbind larg.

Luase camere pentru amândoi la hotel, cu o seară în urmă. O baie fierbinte, mâncare bună și câteva opriri de dimineață ca să-și înnoiască garderoba, și amândoi arătau acum ca niște afaceriști din partea locului în timp ce așteptau în biroul lui Cornelius Allan ca proprietarul să li se alăture. Cornelius Allan era un cetățean foarte respectat, un om de afaceri de succes și principalul concurent al lui Henry Bostwick, așa că Nathan se baza pe faptul că domnul Allan *urma să dorească* să îl creadă atunci când avea să-i prezinte cazul împotriva lui Bostwick.

Bărbatul de vârstă mijlocie părea încrezător în clipa în care sosi și spuse:

– Managerul meu tocmai m-a informat că susțineți că aveți dovezi cum că Henry Bostwick ar fi hoț? Sper că nu este o glumă, tinere, pentru că de mult nu am mai auzit o calomnie atât de încântătoare.

– Este foarte adevărat, îl asigură Nathan pe domnul Allan. Mi s-a confirmat noaptea trecută că ambarcațiunea pe care o recondiționează în acest moment în șantierul lui este a mea. Când oamenii lui au furat-o, un om a fost ucis. Dar și unul dintre ai lui a fost prins. Astfel s-a aflat că Bostwick și rețeaua lui de tâlhari fură corăbii din porturile britanice de aproximativ zece ani. E posibil ca totul să fi început ca o răzbunare împotriva britanicilor, dar s-a transformat într-o afacere prea profitabilă. Evident, guvernul meu dorește ca întreaga operațiune să ia sfârșit – iar eu îmi doresc corabia înapoi.

– Interesantă poveste, zise Allan. Dar înțelegi că numai cuvântul dumitale nu va fi de-ajuns. Fără supărare, domnule... Treemay, parcă?

– Nathan Tremayne. Și nu mă supăr.

– Ei bine, nu este un secret că îl detest pe Henry Bostwick. De ani de zile mi-e ca un ghimpe-n coaste. Nu numai că strică piața cu prețurile lui, dar este și ridicol de secretos, își ascunde tot șantierul în spatele gardului ăluia... Dar pretinde să cumpere ambarcațiunile pe care le recondiționează și, deși tare mi-ar plăcea să văd dovada acestor achiziții, nu am avut niciodată un motiv valid ca să-i cer să prezinte documentele.

Nathan îi zâmbi bărbatului mai în vârstă.

– Până acum. Dacă are vreun act, cu siguranță acesta este fals. Dar a scăpat de atâtea ori basma curată, încât mă îndoiesc că se mai oboșește să-și ascundă urmele cu vreun fel de documente.

– Și spune-mi, de ce ai venit la mine cu povestea asta? Apoi Allan râse și adăugă: În afara faptului că dușmanul dușmanului îmi este prieten.

– Pentru că, fiind un membru respectat al comunității, cu ajutorul dumneavoastră am putea termina repede. Poate chiar azi. Și v-am spus că am dovada de care aveți nevoie pentru asta. Există două aspecte legate de corabia mea pe care nu le știe nimeni în afară de mine. Mi-am săpat inițialele în cală când eram copil, pentru că tata îmi spusese că nava lui avea să fie într-o zi a mea și am vrut să o însemnez. Dar nu am vrut ca tata să observe acest lucru, așa că am scrijelit literele în spatele grinzilor aflate cel mai aproape de cală. Chiar dacă Bostwick a vopsit între timp cala, zugravul nu ar fi observat inițialele, ca să le șteargă mai întâi cu șmirghel. Totodată, am construit un compartiment secret la bordul corabiei, pe care Bostwick nu l-a găsit.

– Nu l-ar fi găsit nici dacă, așa cum pretinde, ar fi cumpărat pur și simplu o corabie veche. Dar povestea cu inițialele sună promițător.

– Mai este ceva, zise Nathan. Am discutat cu vreo câțiva oameni de pe aici care au lucrat pentru Bostwick în trecut. Câțiva dintre ei chiar au văzut mai multe corăbii aduse pe furiș în șopron, în toiul nopții. Sunt dispuși să depună mărturie că erau corăbii britanice, nu americane, și că le-a vândut drept nave nou construite. Și asta am aflat doar de la vreo câțiva oameni. Probabil că mai sunt și alții în oraș care să aibă câte ceva de spus despre activitățile lui ilegale. Dar, pentru că tot localnicii mi-au spus că Bostwick mai

și construiește câte o navă nouă din când în când, nu-i dați ocazia să spună că a cumpărat-o pe a mea. Cereți-i pur și simplu să vă arate documentele de achiziție înainte să apuce să spună ceva. Dacă nu are încă un act falsificat pe care să-l prezinte, s-ar putea să susțină că el a construit corabia. Dacă face asta, l-ați prins asupra faptului, pentru că nu va putea să vă arate unde este compartimentul secret, pe când eu pot.

Domnul Allan zâmbi larg și satisfăcut.

– M-ai câștigat de partea dumitale în clipa în care mi-ai vorbit despre martorii din partea locului. Dar spune-mi, deși este evident că te-ai gândit mult și ai făcut mari eforturi ca să-l vezi pe Bostwick adus în fața legii – firește, nu că m-aș plânge –, îmi pare totuși că te grăbești să vezi treaba terminată. Există și alt motiv pentru care să-i porți pică?

Nathan râse înfundat.

– Faptul că mi-a furat corabia nu e suficient? Nu, doar că sunt de prea mult timp plecat de acasă. Sunt nerăbdător să mă întorc cu nava mea și cu un document oficial care să ateste că operațiunea a fost oprită.

Firește, nu putea adăuga: „Înainte să apară frații Malory cu oamenii legii după ei, ca să mă aresteze, lucru care s-ar putea întâmpla chiar azi”.

Capitolul 38

Judith și Jacqueline se bucurau în acea dimineață de o plimbare caldă, care se sfârși cu o cursă înapoi spre casă. Judith câștigă, însă băiatul de la grajduri care le însoțea nu putuse ține pasul cu ele, și acesta era motivul pentru care Jacqueline râdea în timp ce descăleca în fața casei.

– De-abia aștept să îl revăd pe Quintin în seara asta, îi mărturisii Jacqueline în timp ce-i înmânau hăturile grăjdarului sosit cu întârziere.

– Deja vă spuneți pe numele mic? comentă Judith.

Jack îl cunoscuse pe tânărul în cauză la serata dată de Amy cu o zi în urmă.

Jack zâmbi larg.

– Da. Este încântător, fermecător și amuzant – și sper că o să încerce să mă sărute în seara asta.

– La a doua întâlnire?

– Pun pariu că o s-o facă, răspunse Jack, zâmbind și mai larg. Yankeii nu sunt atât de preocupați ca englezii de ce este sau nu este cuviincios. În plus, știe că nu o să rămân prea mult timp aici, așa că se impune o curtare accelerată. Ai face bine să-ți aduci și tu aminte de asta și să începi să te distrezi. Suntem deja de trei zile aici și abia dacă te-am văzut zâmbind o dată.

– Am fost cu gândul în altă parte, zise Judith.

– Așa îi spui? Trebuie să uiți de ticălosul ăla care o să ajungă cât de curând după gratii și să începi să te bucuri de festivități. Sincer, Judy, ar trebui să ai emoții că o să-l întâlnești pe Raymond Denison la balul de diseară, în loc să-ți faci griji pentru un bărbat pe care probabil n-o să-l mai vezi niciodată. Amy mi-a spus că e sigură c-o să-l adori pe Denison.

– Dacă a pus și pariu pe treaba asta, cred c-o s-o strâng de gât.

Jack își dădu ochii peste cap.

– N-ar face așa ceva!

O auziră dintr-odată pe Catherine strigându-le și, când se întoarseră, o văzură apropiindu-se de ele pe drumul dinspre oraș.

– Dacă voi ai să iei o gură de aer, puteai să vii cu noi la călărit, spuse Jack când Catherine ajunse lângă ele.

– Mulțumesc, dar nu prea mă pricep la cai, mărturisii Catherine. A trebuit să mă duc până la magazinele din oraș ca să găsesc ceva cu care să-mi aranjez rochia pentru diseară. Nu mi-am luat o rochie de bal cu mine în călătorie, dar nu e prea greu să transformi una obișnuită.

„Nu e?” își zise Judith. Ei bine, poate că nu pentru cineva atât de talentat cum era Catherine. Catherine și Andrassy erau încă certați. Poate că tânărul acceptase să mai stea vreo câteva zile înainte să continue călătoria, dar, în mod evident, nu era încântat de acest lucru. Fuseseră văzuți certându-se în șoaptă.

Fetele intrară în urma lui Catherine. Servitorii zoreau în toate direcțiile, pregătind casa pentru bal, sub supravegherea lui Amy,

care împărțea ordine. Părea epuizată, dar, firește, dorea ca totul să fie perfect pentru primul ei bal.

Catherine se scuză și urcă în camera ei. Amy veni lângă cele două fete și, înclinând capul înspre Catherine, spuse:

– Am un sentiment ciudat în legătură cu fata asta.

Jack râse.

– Nu ești singura. Numai Judy o place.

– Nu e adevărat! zise Judith, sărind în apărarea lui Catherine. Și mama ta o place.

Jack pufni.

– Mama mea e prea delicată ca să arate ce crede cu adevărat.

– Am văzut-o ieri vorbind cu un tânăr în oraș, spuse Amy. Părea cam prea familiară pentru o primă întâlnire. Are prieteni în Bridgeport?

– Puțin probabil, răspunse Judith. Nu a mai fost în America din copilărie.

Jack chicoti și-și dădu cu presupusul:

– Poate că și-a găsit un iubit încă din prima zi, în timp ce noi două ne instalăm. Știi că s-ar putea să aibă mai multă experiență cu bărbații decât credem noi.

La etaj, Andrassy se strecură tăcut în camera lui Catherine. Nu se aștepta să o găsească făcându-și bagajele.

– Pleci undeva, *surioară*, fără să mă anunți? Credeam că nu dorești să plecăm deocamdată din Bridgeport.

Catherine se răsuci pe călcâie, surprinsă.

– Plecăm amândoi mâine, așa cum ne-am înțeles. Dar nu văd de ce aș aștepta până în ultima clipă ca să-mi fac bagajele.

Ochii lui se mijiră într-o expresie de furie:

– Minți! Vrei să fugi fără mine!

O prinse și încercă să o sărute, dar Catherine îl împinse la o parte.

– Încetează! Te-am prevenit că asta o să ia sfârșit odată ce vei începe să joci rolul pentru care te-am angajat. Rol pe care, de altfel, l-ai jucat absolut minunat, dar care se încheie mâine, când o s-o luăm fiecare pe drumul lui. Nimic din planul original nu s-a schimbat, Andy.

– Ai schimbat deja planul atunci când ai hotărât să mai rămânem aici, când ar fi trebuit să plecăm imediat ce ajungeam în port. De ce, ca să poți s-o ștergi fără să-mi dai partea mea?

Catherine plescăi din limbă și-i aruncă un săculeț.

– Ești mulțumit?

Andrassy deschise sacul, văzu bijuteriile și îl băgă în buzunar. Dar tot nu înțelegea de ce risca totul amânând plecarea.

Apoi ochii i se măriră.

– Spune-mi că n-ai de gând să pui în aplicare planul nebunului tău de prieten! Ai dat o dată greș și nu poți să riști din nou, nu aici unde sunt atât de mulți! Tatăl tău va fi destul de mulțumit cu bijuteriile care le-ai furat pentru el. M-ai asigurat că o să fie.

– Îl cunosc pe tata, răspunse Catherine. N-o să fie mulțumit decât dacă-i aduc *totul*.

– N-o să te las!

– Dacă spui sau faci ceva ca să încerci să mă oprești, o să le spun celor din familia Malory cine ești cu adevărat, și că a fost ideea *ta* să furăm bijuteriile, și că m-ai obligat să te ajut.

– N-o să te creadă! Mă iubesc, mă consideră unul de-al lor. Mi-am jucat bine rolul.

– Oh, ba o să mă creadă, i-o întoarse Catherine. Am scos bijuteriile de pe corabie ascunzându-le în tivul rochiilor mele, dar am ascuns câteva și în hainele tale, și n-am de gând să-ți spun care obiecte vestimentare din extinsa ta garderobă servesc acum drept casete de bijuterii. Dar le voi spune fraților Malory, dacă ești atât de prost încât să strici totul. Apoi, adăugă pe un ton ceva mai dulce: Am așteptat cu multă nerăbdare primul meu bal în America.

Capitolul 39

Nettie o termină de aranjat pe Judith pentru bal, apoi dădu fuga să-i aranjeze părul și lui Jacqueline. Judith rămase așezată la măsuța de toaletă din camera ei, privind în oglindă colierul pe care îl purta. Nettie o ajutase să și-l pună, dar lăsase cerceii și brățara asortată în seama lui Judith. Erau bijuterii împrumutate

de la Amy, dar nu conta ale cui erau. Avea senzația că, ori de câte ori avea să-și pună o bijuterie de aici înainte, avea să se gândească la Nathan.

Scoase un strigăt în clipa în care îi văzu chipul reflectându-se în oglindă, stând chiar în spatele ei, ca și cum gândul ei l-ar fi făcut să apară. Atinse oglinda, dar nu era imaginația ei. Chiar era acolo. Se ridică atât de repede, încât răsturnă taburetul cu tapițerie din catifea, la timp ca să-l vadă aruncând furios pe patul ei un pumn de monede de aur.

Nu avea habar dacă intrase pe ușă sau pe una dintre ferestrele deschise, dar, dacă era descoperit...

– N-ar trebui să fii aici.

– Nu puteam să plec înainte să clarific lucrurile. Nu ți-am furat eu bijuteriile. Nu-mi trebuie nimic de la voi, cei din familia Malory.

Riscase să fie prins doar ca să-i spună asta? Putea să-i spună că faptul că avea bani putea să însemne doar că vânduse deja o parte din bijuterii. Nu dovedea nimic, și totuși nu avea nevoie de nici o dovadă. Știuse întotdeauna, în sufletul ei, că nu putea fi vinovat, cel puțin că nu ar fi furat de la ea.

Încă neputând să creadă că era acolo și că părea atât de furios, îl întreabă, ezitând:

– Te-ai ascuns în Bridgeport în tot timpul asta?

– Nu, m-am dus să-mi recuperez corabia.

– Așadar, chiar ai o corabie?

N-ar fi trebuit să spună asta! Părea chiar și mai furios când îi răspunse:

– *The Pearl* e cât se poate de reală și aproape că am angajat tot echipajul de care am nevoie. Este ancorată la doar câțiva kilometri est de aici.

– Și după ce ai tot echipajul?

– Mă duc acasă, în Hampshire.

– Așadar, chiar e casa ta?

– Te-ai prefăcut doar că mă credeai? i-o întoarse el.

Asprimea tonului său o făcu să se înfioare. Tot ce spunea părea să-l înfurie și mai mult, dar nu se putea abține. Era prea speriată – pentru el. Tatăl ei era în capătul holului, putea să vină în orice

clipă ca să o conducă în sala de bal. Ar fi trebuit să-l prevină pe Nathan, să-i spună să plece... dar nu voia să plece! Cum ar fi putut să aibă măcar un gând limpede, când stătea atât de aproape de ea?

Căută disperată un subiect care să nu-l scoată din sărite:

– Ești nerăbdător să-ți revezi nepoatele?

Expresia lui se înmuie puțin.

– Desigur.

Încercă să îl destindă și mai mult.

– Ți-ai amintit să le iei niște panglici?

Nu ținu. Dintr-odată, o săgetă cu privirea, și gândurile lui prinsă grai:

– Cum ai putut să crezi că am furat de la tine?

– Eram șocată, și nu ai negat niciodată în mod clar că ai fi contrabandist. Întotdeauna erai evaziv când te întrebam, evitai răspunsul. Așa că nu am știut ce să cred, dar, când m-am calmat, mi-am dat seama că nu ai fi putut face ceva atât de îngrozitor. Dar trebuie să înțelegi și tu cum arăta situația. Mi-a trecut chiar prin minte – și familiei mele la fel – că poate mi-ai acordat atenție numai ca să mă împiedici să le împărtășesc bănuielele mele și ca să poți să intri în camera mea, ca să-mi iei bijuteriile.

– Îți subestimezi propria putere de atracție? Dă-mi voie să-ți dau un sfat de început de debut. Ești o femeie care nu trebuie să-și facă griji în legătură cu motive ascunse atunci când întâlnește un bărbat. Ești la fel de prețioasă și de simandicoasă ca toate aristocratele, dar să nu te îndoiești niciodată că ești frumoasă.

Tonul lui era atât de aspru, încât fu complet surprinsă când o prinse de umeri și o lipi strâns de el. Gura lui o întâlni pe a ei într-un sărut adânc și furios, care trăda chiar și mai multe sentimente decât mărturisiseră cuvintele lui. Dar lui Judith nu-i păsa de motivul pentru care Nathan o săruta cu atâta pasiune, ci doar că o săruta. Simți cum i se sfâșie inima în clipa în care tot ce simțea pentru el ieși la suprafață. Dar el nu îi dădu șansa să-i răspundă, nici măcar să-l cuprindă cu brațele. Pur și simplu îi dădu drumul și plecă.

– Îți urez succes la vânătoria de soți, draguță! îi strigă peste umăr, înainte să urce pe pervazul uneia dintre ferestre și să sară într-un copac din apropiere.

Judith dădu fuga la fereastră, să se asigure că nu fusese rănit în tipul acestei acrobații. Îl văzu exact în clipa în care atinse pământul, apoi dispăru în întuneric.

Judith se întoarse și ridică taburetul pe care îl răsturnase. Se zări în oglindă și râse văzându-și zâmbetul caraghios de pe chip. Venise să o caute înainte să părăsească țara, ba chiar se urcase într-un copac ca să ajungă la ea. Era furios, da, îi detesta întreaga familie, adevărat, dar lui Judith nu-i păsa. Cel puțin știa că mai avea o șansă și, dacă nu o găsea el în Anglia, avea să-l găsească ea. În sfârșit avea ceva la care să spere.

Capitolul 40

Șirul de întâmpinare a oaspetilor care soseau la bal era lung, cu atâtia Malory și Anderson prezenți.

Clinton stătea în față, cu Georgina și Jacqueline lângă el, ca să-și poată prezenta nepoata rudelor și prietenilor apropiați. Soții Willard, renumiți pentru balurile pe care le organizau în fiecare iarnă, sosiră primii.

Urmă reverendul Teal, care se opri să-i spună lui James:

– Sunt încântat să văd că tu și Georgina sunteți în continuare căsătoriți.

Când James apăruse tumefiat și plin de vânătași la ceremonia privată pe care Teal fusese rugat să o officieze cu mulți ani în urmă, reverendul rămăsese cu convingerea că James fusese forțat să participe, așa că remarcă lui de acum era cât se poate de sinceră.

– Am încercat să schimbăm asta, spuse Warren, la dreapta lui James. Credeți-ne, am încercat. Din nefericire, James nu putea fi acuzat de două ori.

James ridică dintr-o sprânceană aurie spre Warren. Dintre toți frații Anderson, acesta avea cel mai aprins temperament, el fiind cel care încercase să-l spânzure pe James. Dar temperamentul lui Warren se schimbasesc complet după ce se însurase cu Amy, în asemenea măsură încât James nu mai reușise niciodată să-l stârnească, oricât de mult ar fi încercat să-l provoace.

– Te simți mai curajos la tine acasă? îi spuse James sec cumnatului său. Dacă aș fi știut că de asta e nevoie, aș fi venit mai curând să te vizitez.

Warren rânji.

– Da, sunt convins! Păcat că nu ai găsit nici o soluție să te foflezi și de data asta. Am sperat... hm... *am crezut* că așa o să faci.

– Nu am putut rezista tentației de a vă vedea, pe tine și pe frații tăi, învinși chiar la voi acasă, te asigur. Firește, George o să insiste ca, de data asta, lupta să fie unu la unu – nu cinci contra unu.

– N-o să îngăduie, și știi prea bine, spuse Warren, încrezător.

– Putem să așteptăm până se duce la culcare.

Dar Georgina îi auzise și se aplecă să-i spună fratelui ei:

– Nu-l întârâta, Warren. James mi-a promis că o să se poarte frumos în seara asta.

– Mare păcat, zise James, așteptând numai până când Georgina se întoarse ca să-l împungă cu putere pe Warren în coaste. Dar putem continua discuția mâine, yankeule.

Odată sosit și ultimul invitat, James și Anthony pășiră pe ringul de dans împreună cu ficele lor, ca să înceapă balul. Costumele lor de culoare închisă puneau cum nu se poate mai bine în evidență rochiile strălucitoare ale fetelor – a lui Jack, din mătase roz, a lui Judy, bleu. Drew și Warren se duseră lângă Georgina.

– Chiar știe să danseze?

– Mai taci, Drew! spuse Georgina, fără să se uite la el, ștergându-și o lacrimă în timp ce-și privea soțul și fiica dansând împreună.

– Dar trebuie să recunoști și tu – nu i se potrivește deloc, spuse Warren, de cealaltă parte.

– Ba da, în seara asta. Ar face orice pentru Jack, inclusiv să urmeze tradiții pe care altfel le disprețuiește – inclusiv să ne aducă aici.

– Asta a fost scrisă cu sânge, cu mult timp în urmă, îi aminti Drew.

Georgina își dădu ochii peste cap.

– Amintește-ți despre cine vorbești. Ca și cum ceva ce a spus James în ziua în care s-a născut Jack, când era copleșit de emoție, ar mai conta acum – mai ales ținând cont *cui* i-a spus.

Drew râse.

– James... coplesit?

Georgina încercă să-l pocnească în umăr, dar Drew era învățat să se ferească de atacurile surorii lui – atunci când le anticipa.

– Jack a vrut să vină, spuse ea. Nu a vrut să vă dezamăgească, așa că am venit.

Warren o cuprinse cu brațul pe după talie și o strânse lângă el.

– Știm cât de mult o iubește, Georgie.

Pe ringul de dans, Jacqueline avea aproape aceleași gânduri ca unchii ei.

– Nu mă așteptam la asta, să știi.

James zâmbi.

– Nu?

– De parcă n-aș ști cât de mult urăști să dansezi. Puteai să preținzi că ți-ai luxat glezna. Te-aș fi susținut, ba chiar te-aș fi ajutat să de deplasezi, șchiopătând, dintr-o parte în alta.

– Să șchiopătez? Eu? James își dădu ochii peste cap, înainte să adauge: Și eu nu mă prefac niciodată rănit. Dar sunt exact unde-mi doresc să fiu, draga mea. În plus, berbeciiăștia tineri știu acum peste cine trebuie să treacă dacă vor să ajungă la tine.

Jack îi zâmbi radios, fie că vorbea serios, fie că nu. Dansând pe lângă ei, Judith îi zâmbea și ea tatălui său, ceea ce îl făcu pe Anthony să remarce:

– Starea ta de spirit pare considerabil mai bună, păpușă. Sper că nu din cauză că unul dintre yankeiiăștia ți-a atras deja atenția.

Judith râse la această nu foarte subtilă încercare de a o trage de limbă.

– Chiar crezi că ți-aș spune dacă ar fi așa?

– Promit că n-o să-l omor.

I-o spusese cu un zâmbet larg, pe care Judith i-l întoarse.

– Știu asta. Dar nu, nimeni nu mi-a atras încă atenția.

– Nici măcar tânărul Denison? Întrebă Anthony. Amy era sigură că o să-ți placă.

Raymond Denison ar fi trebuit să fie acolo în acea seară, dar Judith nu-și amintea să-l fi întâlnit încă.

– Nu a reușit să vină la serata de ieri. Poate nu a putut ajunge nici la bal.

– Judy! spuse Anthony, privind-o ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Ți-a făcut trei complimente la sosire. Dacă-ți mai făcea unul, aveam de gând să-l împing eu mai în față, ca să nu mai țină rândul pe loc. Chiar nu-ți amintești?

Judith roși ușor, apoi însă zâmbi:

– Probabil nu am observat. Am încercat să țin minte rugămintea mamei, să mă distrez aici, dar fără să mă îndrăgostesc de vreun american. Dar, dacă vrei să îl observ mai bine pe domnul Denison, poți să mă duci la el imediat ce terminăm dansul.

– Mușcă-ți limba! Dacă nu ți-a făcut o impresie suficient de puternică încât să ți-l amintești, s-o lăsăm așa.

Judith îl cunoscuse totuși pe Raymond Denison mai târziu și chiar dansă cu el. Părea să fie o adevărată partidă. Jacqueline era chiar bosumflată fiindcă Denison era mai chipeș decât Quintin al ei. Judith nu-și putea da seama dacă o necăjea sau nu. Însă Raymond era echivalentul american al unul gentleman englez. Familia lui deținea, se pare, afaceri prospere nu numai în Connecticut, ci peste tot în New England, iar Raymond avea să moștenească întreaga avere. Și era amuzant.

Judith râse destul de mult în compania lui, mult mai mult decât cu ceilalți tineri cu care dansă.

Pe de altă parte, avea senzația că orice ar fi făcut-o să râdă în această seară, căci se simțea absolut exuberantă. Și, indiferent cu cine dansa, își imagina că era Nathan...

Amy era în al nouălea cer. Primise atât de multe complimente pe parcursul serii, încât era evident că primul ei bal fusese un mare succes. Până și prima ei încercare de a forma o pereche părea să fi avut efect și remarcă acest lucru față de Jacqueline, când i se alătură la bufetul cu gustări, după ce dansase cu Andrassy.

– Judy pare destul de captivată de Raymond Denison. Ai observat cât de mult a răs în compania lui în seara asta?

Jack zâmbi larg.

– Exact ca în cazul lui Jaime. N-a trebuit decât să găsească un alt bărbat ca să nu mai plângă după cine nu trebuie.

– Așadar, ți-a spus ceva în legătură cu Raymond?

– Nu s-a oprit din dans suficient timp cât să apucăm să stăm de vorbă.

– Dacă vorbiți despre Judith, sunt de acord, spuse Catherine, apropiindu-se de ele. Speram să-i cer o părere în legătură cu un bărbat minunat pe care l-am cunoscut.

– Cine? întrebă Amy, dar se scuză, râzând. O să întreb mai târziu. Acum trebuie să aflui de ce pare să nu mai fie suficientă șampanie.

– Dar seara aproape s-a terminat, strigă Jacqueline în urma verișoarei ei, nedorind să fie lăsată singură cu Catherine, însă Amy nu se opri.

– Vii cu mine o clipă în grădină, ca să-l cunoști? continuă Catherine. Vreau doar să aflui părerea altei fetei înainte să mă gândesc dacă să-mi mai amân sau nu călătoria – din cauza lui.

– Este bărbatul pe care l-ai cunoscut în oraș, când te-ai dus la cumpărături? întrebă Jack.

– Oh, da! Chiar el e.

– Atunci, de ce nu-l aduci înăuntru?

– Pentru că nu a fost invitat. Dar am dansat în grădină. A fost foarte romantic. Mă miră că nu ai încercat și tu, cu tânărul tău.

Ei uite, asta era un subiect delicat. Pentru că Jacqueline încercase, într-adevăr, de două ori chiar, să-l atragă pe Quintin în grădină în acea seară, dar în ambele ocazii acesta fusese acaparat de unul dintre numeroșii săi prieteni. Și poate că, dacă ar fi dispărut o vreme, ar fi prins ideea. Așa că acceptă să o însoțească pe Catherine, dar, văzându-l pe Quintin, îi făcu totuși cu mâna, ca acesta să vadă unde se ducea.

Terasa era bine luminată, cu felinarele frumoase cu care Amy o decorase pentru bal, dar lumina nu se întindea prea departe. Totuși, erau câțiva stâlpi cu felinare și în grădină, împrăștiați printre numeroasele poteci. Câteva se stinseseră însă, lăsând fâșii lungi de întuneric între ele. Iar Catherine înainta tot mai adânc în grădină.

– Pentru cineva care a venit neinvitat la o petrecere, se pricepe să se facă nevăzut, remarcă Jacqueline, începând să-și piardă răbdarea.

– Sunt convinsă că e încă aici, șopti Catherine, lângă ea. L-am asigurat că o să mă întorc.

Bărbatul apără dintr-odată din umbră și-i zâmbi lui Jacqueline. Aceasta simți că i se taie respirația. Era frumos, foarte frumos. Cu părul negru, cu ochi cenușii, îmbrăcat într-o haină verde, cu rever dublu, și cu o pălărie cu o formă ciudată, cu pene într-o parte. Presupuse că Catherine nu-și dorea cătuși de puțin o părere, voia doar să se laude că-l găsisse pe cel mai frumos bărbat din Bridgeport.

Însă Catherine șopti dintr-odată:

– Grăbește-te!

Asta reuși să risipească surpriza de moment a lui Jack. Încruntându-se, se întoarse spre Catherine, doar ca să se trezească cu un căuș îndesat în gură și să simtă o mână mare apăsându-i pieptul. Dar îl văzu totodată pe Andrassy alergând înspre ei, cu sabia în mână. Slavă cerului! Nu știa ce pune la cale Catherine, dar fratele ei n-avea s-o lase să-și facă mendrele.

– Dă-i drumul lui Jack, Catherine! strigă Andrassy furios. Te-am avertizat...

Ochii lui Jacqueline se măriră de groază în clipa în care o altă persoană apără în spatele lui Andrassy și îl lovi în cap. Sabia căzu la pământ. La fel și Andrassy – și nu se mai mișcă. Îl omorâseră? Dar fu ultimul lucru pe care îl văzu.

Fără să spună careva vreun cuvânt, fu luată pe sus și dusă de-acolo.

Capitolul 41

Judith se duse lângă Georgina, Amy și Gabrielle, care stăteau lângă intrare. Mai erau vreo câteva valsuri, dar majoritatea invitaților plecaseră deja, și se săturase și ea de dansat.

– Ei bine, cum a fost primul tău bal oficial? o întrebă Georgina, cuprinzând-o cu un braț.

– Cred că o să mă doară cumplit picioarele mâine-dimineață, răspunse Judith, zâmbind larg. Dar unde a dispărut Jack? Doar nu s-a dus deja să se culce!

– Nu s-ar fi dus fără să-mi spună.

– La fel ca tine, a dansat aproape toată seara, zise Gabrielle. Dar nu am văzut-o de ceva timp, acum că mi-ai atras atenția.

– Când am văzut-o eu ultima oară, era cu Catherine la bufetul cu gustări. Dar a trecut destul de mult de atunci, răspunse Amy.

Judith își roti din nou privirea în jur.

– Nu o văd nici pe Catherine.

– Și nici pe Andrásy, că veni vorba, zise Georgina, începând să se încrunte.

– Țtia doi nu și-ar fi luat tălpășița în toiul nopții, fără să-și ia rămas-bun, nu, ce credeți? întrebă Amy.

Dar Georgina era deja mai mult decât îngrijorată.

– Lasă-i încolo pe ei, hai să o căutăm pe Jack, zise ea. Trimit bărbaii să cerceteze grădina!

Judith scoase un geamăt și urcă repede la etaj împreună cu Gabby, ca să verifice dormitoare. Jack era probabil în grădină, obținând sărutul pe care și-l dorise de la Quintin, și avea să fie îngrozită atunci când tații lor aveau să dea peste ea. Și era vina lui Judith. Ar fi trebuit să se ducă ea mai întâi să o caute.

Dormitorul lui Jack era gol, așa cum și crezuse că urma să fie. Se întâlni cu Gabrielle în coridor, iar aceasta îi spuse că lucrurile lui Catherine erau încă în camera ei, apoi Gabby coborî repede la parter, ca să le spună și celorlalți. Judith dădu să coboare după ea, dar se gândi că n-ar strica să se uite mai întâi și în camera lui Andrásy. Având în vedere cât de mult se atașase de Jack, poate că știa el unde era – sau cel puțin unde era sora lui vitregă. Absența lui Catherine ar fi putut fi o chestiune îngrijorătoare, după ce o găseau pe Jack.

Dar și camera lui Andrásy era goală, iar cuferele lui erau încă acolo. Un plic așezat în mod bizar în picioare pe birou îi stârni curiozitatea, așa că Judith îl ridică, împreună cu săculețul de catifea de care era sprijinit. Pe plic era trecut numele lui James. Poate că Andrásy și sora lui pleaseră totuși în toiul nopții, iar acesta era biletul lor de rămas-bun. Dar fără să-și ia lucrurile?

Coborî în grabă treptele, tocmai când tatăl și unchiul ei se întorceau din grădină... fără Jack. Simți cum i se strânge inima în clipa în care le văzu expresiile îngrijorate. Clinton îi informa:

– Am chemat poliția, James. Vom răscoli tot orașul și chiar și mai departe dacă va fi nevoie, dar o s-o găsim.

– S-ar putea să vrei să citești mai întâi asta, unchiule James, zise Judith, întinzându-i plicul. Am crezut că e doar un bilet de rămas-bun de la Andrásy, pe care l-a lăsat în camera lui ca să-l găsim mâine-dimineață. Dar s-ar putea să însemne mai mult de-atât.

James deschise scrisoarea și începu să citească. Anthony se plânse:

– Zău așa, James, nu ne ține în suspans! Citește chestia aia cu voce tare.

James îl ignoră pe Anthony până când termină de citit. Furia lui era evidentă, cu atât mai mult cu cât nu spuse nici un cuvânt, ci doar îi întinse scrisoarea fratelui său. Anthony se pregătea să o citească la rândul lui în tăcere, dar Georgina îi smulse hârtia din mână și citi tare, ca să audă toată lumea:

Singurul motiv pentru care citiți aceste rânduri este pentru că nu am reușit să dejoc planul fostei mele amante, Catherine, da o răpi pe Jacqueline. Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta, dar ea și complicitățile ei sunt hotărâți să comită această faptă mârșavă, ca să-și mulțumească tatăl. Veți primi o cerere de răscumpărare mâine, prin poștă. Nu, nu sunt cine am pretins că sunt. Sunt doar un actor profesionist care a avut nesăbuința de a cădea sub vraja ei. M-a angajat ca să o ajut pentru că am, într-adevăr, sânge de țigan și a vrut să vă conving că suntem rude. Am ajutat-o să fure bijuteriile, dar vă las aici partea mea, ca să vă dovedesc că sunt un om de onoare. Jacqueline nu va păți nici un rău. Voi avea eu grijă de asta și mă voi revanșa față de familia Malory cu următoarea ocazie în care ne vom întâlni.

Georgina începuse să plângă înainte să termine de citit. Anthony fu primul care răspunse:

– Morții nu se mai pot revanșa!

Mai multe voci furioase îl aprobară, vehement.

– Asta trebuie să fie premoniția pe care am avut-o, spuse Amy, copleșită de nefericire. Știam că o să se întâmple ceva rău, dar

am crezut că a fost vorba despre furtul bijuteriilor, atunci când mi-ați povestit ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu putea fi ceva atât de ne semnificativ.

Judith era atât de șocată de destăinuirile lui Andrassy, încât aproape că uitase de săculeț. I-l întinse însă acum lui James.

– Era împreună cu scrisoarea.

James deschise săculețul și răsturnă conținutul în palmă. Doar câteva piese de mică valoare se rostogoliră din el, apoi mai multe pietre simple, care să adauge la greutate.

Anthony pufni:

– Firește că nu e un Malory. E prea prost. L-a păcălit și la plată!

– Și are gusturi înfiorător de proaste la femei, adăugă James, referindu-se la Catherine.

Judith se simțea goală pe dinăuntru. Se împrietenise cu Catherine, îi luase apărarea lui Andrassy!

– Eu i-am crezut fără nici cea mai mică îndoială, dar nu și tu, unchiule James, zise ea. Tu ai avut îndoieli de la bun început.

– Faptul că unica lui dovadă că era rudă cu noi fusese distrusă într-un incendiu era prea bătător la ochi. Nu aveam decât cuvântul lui, iar cuvântul unui străin nu este de ajuns, nu atunci când vine vorba de familia mea. Nu i-ar fi fost prea greu să afle despre strămoșii noștri din familia Stephanoff, mai ales în Haverston, unde oamenii încă și-o mai amintesc pe Anastasia.

– Putem să credem ce a scris aici? întrebă Katey. La urma urmei, e un țigan.

– Poate că nici măcar asta nu este adevărat, îi spuse Boyd soției lui.

Însă chiar în acea clipă cineva dădu buzna înăuntru și strigă că navele din portul Bridgeport erau atacate. James plecă numai-decât, și toți ceilalți îl urmară imediat ce caii fură înșeuăți sau înhâmați – doamnele în trăsuri, restul călare. Ce găsiră în port nu putea fi descris în cuvinte. *Maiden George* era înclinată într-o parte, cu platforma de care fusese legată prăbușită sub ea. Corabia de pe cealaltă parte a platformei era și ea înclinată, în direcția opusă. Nu părea să fie nici măcar o singură navă în port care să nu se scufunde. Parcă cineva deschisese focul asupra întregului doc, deși nu se vedea nimic nici pe chei și nici în largul mării care să justifice o distrugere de asemenea proporții.

James se plimba pe lângă corabia lui, căutând gaura care o scufundase.

Unul dintre mateloții lui ieși înot din cală ca să raporteze:

– O scândură a fost tăiată cu fierăstrăul și smulsă, căpitane, exact cum ați bănuț. Cu siguranță s-a întâmplat ceva mai devreme, pe sub apă, motiv pentru care paza nu a observat nimic, decât după ce era prea târziu.

James sări pe mal și-i spuse lui Anthony:

– Îl trimit pe Artie să-l trezească pe responsabilul de la poștă. Dacă Catherine și trepădușii ei au vrut să primim biletul de răscumpărare abia mâine, e posibil să conțină vreun indiciu despre locul în care o duc pe Jack.

– În largul mării, evident, altfel nu ar fi scufundat toate corăbiile, ca să nu-i putem urmări, zise Boyd.

– Posibil, răspunse Warren. Sau poate doar vor să credem asta.

Însă cineva strigă dintr-odată:

– Priviți acolo!

O corabie apăruse în peisaj, de după un cot al liniei de coastă. Se îndrepta înspre largul oceanului. James începu să înjure. Lui Judith i se păru că vede o femeie pe punte, dar era prea întuneric ca să poată fi sigură.

Însă Henry avea deja ocheanul la ochi. I-l întinse lui James.

– E Catherine.

Era îngrozitor de frustrant să-i privească îndepărtându-se, fără să îi poată opri în vreun fel. James nu mai era acum singurul care înjura. Apoi Artie se întoarse cu biletul de răscumpărare. James îl citi de data asta cu voce tare.

Vino în St. Kitts dacă vrei să îți eliberezi fiica. Cineva va lua legătura cu tine acolo și vei primi mai multe instrucțiuni. Va fi simplu – tu în schimbul fiicei tale.

James mârâi, fără a se adresa cuiva anume:

– Dacă pe mine mă vor, de ce mama dracului nu m-au luat pe mine?

– Vorbind din experiență, spuse Warren precaut, nu ești o persoană care să poată fi prea ușor capturată. Se pare că cei care te vor știu și ei asta.

– Dar de ce l-au făcut pe unchiul James să călătorească atât de departe pentru asta? se miră Judith. De ce să nu facă schimbul chiar aici?

– Pentru că James poate să strângă o armată aici, zise Georgina, începând din nou să plângă. E clar că îl vor izolat, ceea ce înseamnă...

Georgina nu-și putu termina gândul, însă Judith putea completa și singură. Nu se cereau bani, ca atunci când fusese ea răpită, în copilărie. Răpitorii îl cereau anume pe James, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru: voiau să-l omoare.

– Dar nu are sens, se amestecă Boyd. Cum să vii după ei, când au distrus toate corăbiile?

– În mod evident, nu vor o luptă pe mare. Probabil nu sunt echipați pentru așa ceva.

– Nici tu nu erai, răspunse Boyd.

– Dar asta nu m-ar fi oprit să intru cu corabia direct în ei!

– Nu ai fi făcut-o, știind că Jack e la bord, îl dojeni Georgina, chiar în timp ce-și punea brațele în jurul lui James.

James cedă și se corectă:

– Atunci, aș fi urcat la bord.

Judith nu putea suporta. Își imagina cât de speriată trebuie să fi fost Jack, amintindu-și propria ei groază atunci când fusese răpită din Hyde Park. Privindu-i pe unchiul și pe mătușa ei, știa că erau la fel de speriați. Atâta doar că James reacționa diferit față de majoritatea oamenilor. Ar fi mutat munții din loc ca să-și aducă fiica înapoi – și ar fi demolat orice-i stătea în cale. Știa că avea să o salveze pe Jack. Dar cu ce preț? Singura lui șansă reală era să o prindă din urmă pe Jack înainte ca răpitorii să ajungă la destinație.

Se duse să discute cu Artie preț de câteva clipe, înainte ca Clinton să se apropie de James și să-l asigure:

– S-ar putea să-ți găsim o corabie, înainte ca a ta să poată pluti din nou. Trimit oamenii chiar în noaptea asta la celelalte porturi din jur. Probabil nu o să găsim una nouă, dar sunt sigur că putem

găsi un căpitan dispus să plece cu a lui. Dar tot nu va fi suficient de repede încât să-i poți ajunge din urmă.

– Nu pot conta pe asta, spuse James. Eu, unul, nu mi-aș vinde corabia ca să salvez pe cineva care nu înseamnă nimic pentru mine. Nu văd de ce altul ar face-o.

– Nu, dar ai ajuta pe cineva într-o astfel de situație, spuse Georgina. S-a și întâmplat.

– În orice caz, o să-i trezesc pe angajații șantierului nostru, ca să se apuce numaiedcât de lucru la corabia ta, se oferi Thomas.

Era cel mai calm dintre frații Anderson, dar până și chipul lui era întunecat în această seară.

James încuviință din cap, dar Warren adăugă, în timp ce Thomas pleca:

– Tot o să dureze câteva zile – sau mai mult. N-ar fi prima dată când particip la o astfel de operațiune, deși e o treabă mult mai ușoară pe șantierul nostru. Va trebui să aducem totul aici. O să dezasamblăm platforma ca să facem loc. Imediat ce sosesc uneltele, ne ocupăm de asta.

Și Drew observă:

– Te vrea pe tine în loc de bani, James? Știi la cine mă trimite cu gândul, nu?

James clătină din cap.

– Lacross își petrece restul vieții după gratii. Nu e el.

– Ești sigur? De unde știi că n-a găsit o cale să iasă de acolo? Și nu uita că vreo câțiva dintre oamenii lui au scăpat în noaptea în care l-ai salvat pe tatăl lui Gabby. Poate că unul dintre ei vrea răzbunare pentru Lacross.

James pufni.

– Asta a fost cu prea mulți ani în urmă, Drew. În plus, chiar crezi că piratul ăla avea vreun prieten? Cei mai mulți dintre oamenii lui erau forțați să muncească pentru el, inclusiv tatăl soției tale. Ți-a fost complotul lui Catherine pentru *tatăl ei*, cine-o mai fi și ăla.

Drew concise pe un ton ușor exasperat:

– Era doar o idee. Nu îmi place să nu știu exact cu ce avem de-a face.

– Nici mie, zise James, apoi privi spre soția lui Drew. Nu îmi imaginez că tatăl tău avea de gând să participe la această reuniune și e doar în întârziere.

– Îmi pare rău, James, dar nu, răspunse Gabrielle. I-a căzut recent în mână harta unei comori, ceea ce-nseamnă că n-o să-l mai vedem câteva luni de aici înainte.

James mai avea puțin și exploda, văzând cum fiecare speranță i se năruia. Începuse să demoleze platforma cu mâinile goale, cu mult înainte să sosească uneltele de la șantier. Era dureros să-l privească în timp ce orele treceau, pentru că știa – știa cu toții – că a doua zi avea să fie prea târziu ca să-i mai prindă din urmă pe Jack și pe răpitorii ei – înainte să ajungă în St. Kitts. Chiar dacă ar fi putut cumpăra o corabie, nu aveau cum să facă asta îndeajuns de repede.

Apoi *The Pearl* intră în port.

Capitolul 42

– Câtă îndrăzneală pe el! spuse Anthony, ținând-o protectiv pe Judith aproape de el. Își trage corabia direct în portul nostru, fără nici o șovăială, când se așteaptă să-l întâmpinăm cu un ștreang?

Cel puțin jumătate dintre ei coborâseră pe chei, unde *The Pearl* era îndrumată către un spațiu de acostare gol. James le confirma-se faptul că Nathan se afla pe corabie după ce își coborâse ocheanul, dar îi spuse fratelui său:

– Te rog să-ți amintești că nu mai este așa. Știm cu toții că, de fapt, alta este problema ta. Și te mai rog să nu îl enervezi. Am nevoie să urc pe corabia aia, preferabil cu cooperarea lui.

Judith nu putea înțelege de ce Nathan era acolo. Îl trimisese pe Artie de-a lungul coastei, să-l găsească, în speranța că Nathan avea să fie dispus să îi ajute să o salveze pe Jack. Dar Artie se întorsese tocmai când *The Pearl* își făcea apariția, ca să le spună că nu ajunsese la timp și că Nathan ridicase deja ancora.

Se uită după Nathan pe punte, dar nu putea vedea decât bărbați în uniforme neobișnuite, care nu păreau să semene a marinari.

– A adus soldați cu el?

– Par să fie niște băieți din poliția locală, confirmă Clinton, recunoscându-l pe unul dintre ei.

– Ha! făcu Anthony, pe un ton satisfăcut. Așadar, tot și-a petrecut ultimele zile cu lanțuri la mâini.

– Mai bine ai spera să nu fie așa – de dragul lui James.

– De ce?

– Pentru că, în clipa asta, fratele tău are și o corabie disponibilă, și un căpitan cu care să negocieze, adică mult mai mult decât avea cu câteva minute în urmă. Dar, dacă acest căpitan este în arest, atunci corabia lui va fi ținută la țărm până după proces.

– Asta n-o să-l oprească pe fratele meu, yankeule.

– Ai face bine să-ți amintești că asta e orașul Georginei. Nu cred că ea și-ar dori ca soțul ei să fie scos în afara legii, în statul ăsta.

James îi aruncă o privire piezișă, și Anthony își ținu gura, momentan. Unul dintre bărbații din miliție sări pe chei și începu să lege corabia. James și Boyd se duseră să îl ajute atunci când văzură că nu părea să știe ce trebuia să facă. O rampă largă fu lăsată de pe corabie pe chei. Dar, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să urce la bord, câțiva cai coborâră de pe corabie, deja înșeuăți, urmați de membrii miliției.

Anthony îl opri pe unul dintre aceștia:

– Îl aveți pe Nathan Tremayne în arest?

Bărbatul pe care îl întrebase răs.

– În arest? Omul e un adevărat erou. A ajutat autoritățile din New London să elimine o bandă de tâlhari care operau chiar sub nasul lor de mai bine de zece ani.

„Ei bine, așa se explică îndrăzneala lui Nathan de a veni direct pe cheiul din Bridgeport“, își spuse Judith. Poliția locală nu era doar de partea lui, era *cu el*.

– Tony, pentru ultima oară...

Fu tot ce spuse James, dar Anthony mârâi infuriat:

– Am priceput! Ți-a spus adevărul despre corabia care-i fusese furată. Ei și? Asta nu schimbă nimic.

– Te-aș sfătui să te gândești mai bine, pentru că schimbă multe.

– Un comitent de întâmpinare? Sunt mișcat.

Se întoarseră. Nathan stătea în capul rampei, cu brațele strânse la piept, cu o atitudine glacială. Părea gata de bătaie. Iar Judith nu-și putea lua ochii de la el.

– Aș vrea să discut ceva cu dumneata, Tremayne, zise el, înaintând până la jumătatea rampei.

Nathan nu-și schimbă poziția și nici nu se dădu la o parte, pentru a elibera accesul pe corabie, pe care îl bloca cu trupul lui. Nu făcu nici măcar un gest care să dea de înțeles că îl auzise pe James. Dar se uita acum fix la Judith, pe care Anthony o ținea strâns lipită de el.

James, privind de la unul la celălalt, întrebă:

– Pentru ce ai venit aici?

Privirea lui Nathan se întoarse spre James.

– New London e un oraș de vânători de balene. E greu să găsești acolo un echipaj interesat să pornească pe mare și cu alt motiv, deși am încercat timp de două zile. Acești domni din poliție s-au gândit că aș putea avea mai mult noroc în orașul lor. Îmi mai trebuie doar vreo câțiva oameni. Ba chiar s-au oferit să ne ajute să ajungem până aici, în semn de mulțumire.

– Așadar, ai venit doar ca să-ți completezi echipajul?

– Doar pentru asta. Ești dezamăgit că nu mă vezi în lanțuri?

– Cătuși de puțin. Am aflat în seara asta cine a furat bijuteriile, dar femeia aia nu se face vinovată doar de atât. Am nevoie de corabia dumitale ca să ajung în Caraibe. O să...

Răsul aspru al lui Nathan îl întrerupse.

– Cum de îți închipui că aș vrea să ajut familia Malory, după tot ce mi-ai făcut?

– A fost o chestiune... neplăcută, dar să nu uităm că ai reușit să fugi cu ajutorul cuiva de pe corabia mea.

Nathan îl privi lung pe James. Nu-i era foarte clar dacă voia să spună mai multe cu această afirmație. Dar Judith înțelegea prea bine. La fel și Anthony, care începuse acum să injure în barbă.

Însă următoarea întrebare a lui Nathan fu una firească, ținând cont că toți erau încă îmbrăcați în ținutele de gală.

– Ați organizat un bal pe chei în seara asta? Privi de-a lungul debarcaderului. Sau un război? Ce s-a întâmplat aici?

– Fiica mea a fost răpită. Ticăloșii au luat toate măsurile necesare ca să se asigure că nu-i pot urma numaidecât.

– Jack, verișoara lui Judy?

Din nou, James se uită de la Nathan la Judith, care priveau unul în ochii celuilalt, înainte de a-i ușura decizia lui Nathan spunând:

– Îți plătesc de trei ori valoarea corabiei.

– Pentru unele lucruri, nu există preț, spuse Nathan, furios.

James mai făcu un pas în față.

– Crede-mă, nu vrei să știi până unde sunt în stare să merg ca să-mi salvez fiica. Acceptă-mi oferta, Tremayne. Este mai mult decât cinstită, și poți rămâne în continuare căpitan – nu este exact ce mi-aș dori, dar pot să fiu rezonabil.

– Atâta timp cât obții ce vrei?

– Exact.

Nathan nu răspunse preț de câteva clipe, dar tot era mai bine decât să-l fi refuzat pe loc. Însă Boyd se apropie pentru a înclina balanța și spuse:

– O să-ți dăm o încărcătură completă, când vă întoarceți. Ca să încerci meseria de comerciant – dacă n-ai făcut-o deja.

– O să-mi dați?

– Eu și frații mei. Jacqueline este nepoata noastră. Deși nu suntem foarte atașați de cumnatul nostru, n-am vrea totuși să-l vedem dat la schimb, pentru Jack. Așa că trebuie să o salvăm, înainte să se întâmple asta.

– Dumneata ești răscumpărarea? îl întrebă Nathan pe James.

– Da.

– Corabia noastră... corabia misterioasă?

– Nu am stabilit încă, dar e posibil.

Nathan se uită la nenumăratele chipuri care îl priveau cu speranță de pe chei. Privirea lui se opri cel mai mult asupra lui Judith, din nou, dar trupul i se încordă în clipa în care se uită la Anthony.

Totuși, îi spuse lui James:

– Vino la bord, singur, dacă vrei să auzi condițiile mele.

Judith scoase un oftat de ușurare. Nathan era de acord, doar că punea unele condiții. Iar asta era în regulă. Cel puțin avea să-i ajute. Oh, dar firește că făcea asta! Avea propriile lui planuri și poate că era încă furios pe ei toți, dar avea o inimă bună. Și, dacă *The Pearl* pleca repede, mai aveau încă o șansă să prindă din urmă cealaltă corabie înainte să ajungă în Caraibe, astfel încât și Jack, și James să scape teferi din întreaga poveste.

Pe corabie, Nathan îl conduse pe James până în mijlocul punții, unde nu puteau fi văzuți de pe chei. James ghicise deja.

– Îmi imaginez că nu vrei să vină și fratele meu?

– Corect. Nu pune piciorul pe corabia mea – niciodată!

– Dacă de asta este nevoie...

– Nu e tot. Poți să aduci doar trei frați Anderson cu dumneata. Numărându-te și pe dumneata, cu trei oameni îmi completez echipajul. Poți să-i alegi, dar s-ar putea să vrei să întrebi mai întâi dacă vreunul știe să gătească.

James își dădu ochii peste cap.

– Așadar, ne-am înțeles?

– Dacă îmi poți aduce și noul băiat de cabină – pe Judith.

James încrămeni.

– Și eu care chiar îmi doream să nu fie nevoie să te omor.

– Nu este negociabil. Și nu fi ipocrit. L-am auzit pe Artie povestind râzând cu soția dumitale despre vremea în care și ea a ocupat aceeași poziție pe corabia pe care erai căpitan, deși știai că e femeie, dar ea credea că nu ți-ai dat seama.

– Dar eu m-am *însurat* cu ea până la urmă.

– Nu are nici cea mai mică importanță. Acestea sunt condițiile mele, viconte Ryding.

James nu răspunse preț de câteva clipe lungi. În cele din urmă, spuse:

– Ai o cabină pentru ea?

– Da, una. Voi, ceilalți, va trebui să dormiți cu echipajul.

– Atunci, să clarificăm lucrurile. Presupunând că e de acord cu aberația asta – și va trebui să fie decizia ei –, nu o atingi! Nici măcar din întâmplare. Am nevoie să-mi dai cuvântul tău.

– De acord. Dar, dacă o lași pe ea să hotărască, ai putea să-i amintești de înțelegerea pe care o are cu mine – va trebui să fie la dispoziția mea.

James miji ochii, apoi coborî de pe corabie. O luă deoparte pe Judith ca să-i explice condițiile lui Nathan și ce-i spusese despre o înțelegere. Anthony veni lângă ei înainte să apuce să-i dea un răspuns.

– Ei? întrebă acesta. Plecăm sau încă e botos că a stat câteva ore într-o celulă?

– Iată condițiile lui: tu nu vii... dar vine Judy.

– Vine pe dracu'! mârâi Anthony. Asta nu e o croazieră de plăcere. Judith o să rămână aici, cu celelalte femei.

– I-am acceptat deja condițiile.

Judith puse mâna pe brațul tatălui ei.

– Chiar aveam de gând să insist asupra acestui lucru, spuse ea, fără să știe măcar dacă era sau nu o minciună. Vorbim despre Jack. Firește că merg. Îmi iau câteva lucruri și mă întorc înainte să terminați de încărcat proviziile.

Se întoarse să plece, dar auzi în spatele ei:

– Pe toți dracii, James! De ce nu l-ai aruncat peste bord și n-ai plecat apoi cu corabia lui?

– Pentru că oamenii lui, care îl consideră un erou, sunt încă aici și au autoritatea de a ridica tot orașul împotriva noastră. N-o s-o putem salva pe Jack dacă ne petrecem următoarele zile după gratii. Judy va fi sub protecția mea.

Oare? Văzuse furia din ochii lui Nathan. Poate o sărutase ceva mai devreme, trezindu-i atâtea speranțe, dar era încă furios pe ea. Și nu credea că furia avea să-i treacă prea curând, nu când o inclusese în mod specific printre condițiile pe care le avea ca să-i ajute. Voia să inverseze rolurile? Sau să se răzbune pe întreaga familie pentru că fusese acuzat pe nedrept?

Capitolul 43

– Ai ratat un loc.

– Podeaua asta nici măcar nu-i murdară.

– Da, pentru că te pun s-o cureți.

Nathan nu-și putea desprinde privirea de la Judith care, furioasă, se ridică, își luă găleata și veni lângă biroul lui, în dreptul locului pe care i-l arătase. Lăsându-se în coate și-n genunchi, luă cârpa din apă și o trânti suficient de tare pe podea încât să-l stropească.

– Dacă voiai să-mi lustruiești ghetetele, trebuia să-mi spui.

Se răsuci cu scaunul, ca Judith să poată ajunge la picioarele lui. Aceasta ridică privirea spre el.

– Văd că te distrezi foarte bine – puțin cam prea bine.

Nathan zâmbi larg.

– Să știi că ai dreptate.

Fusese rușinat când Judith intrase prima oară în cabina lui, în dimineața următoare nopții în care ridicaseră ancora din Bridgeport. Nu avea nimic din luxul cu care era ea obișnuită, ci abia dacă era mobilată. Nu-și putea imagina ce impresie îi făcuse. *The Pearl* avea trei catarge, asemenea corabiei unchiului ei, dar nu era nici la fel de lungă, nici la fel de lată. Cabina lui era amplasată în aceeași parte a ambarcațiunii ca aceea pe care unchiul ei o folosea pe *Maiden George*, dar nu era nici pe jumătate la fel de mare. Tatăl lui nu dormise niciodată în cabină, o folosisese doar ca să depoziteze hărțile și să ia masa acolo cu Corky – și cu Nathan, atunci când acesta era la bord. Nathan transformase cabina în biroul său personal și-i adăugase un hamac, în care și dormea. Unul dintre oamenii lui Bostwick îi adăugase un pat îngust în New London, o schimbare care nu-l deranja pe Nathan.

Nathan nu-i cunoștea pe cei trei frați Anderson, Warren, Thomas și Derek, pe care James îi alesese ca să-l însoțească. El l-ar fi preferat pe Boyd, dar își aminti că James spusese că Boyd nu le-ar fi fost de folos jumătate din călătorie, din cauza răului de mare.

James și cei trei frați Anderson își făceau conștiincios treaba, deși Nathan îi prinsese pe toți patru dând ordine celorlalți marinari sau pregătindu-se să o facă, înainte de a-și aminti că nu dețineau comanda în această călătorie. Pentru niște bărbați care fuseseră căpitani aproape întreaga lor viață, era un obicei greu de înfrânat.

În prima dimineață în largul mării, Judith îi făcuse patul, îi ștersese biroul de praf, îi măturase podeaua și îi adusese micul

dejun, totul fără să scoată nici măcar un cuvânt. Nu îi reproșa că o pusese într-o poziție de servitoare, nu îi cerea să-i explice pentru ce făcuse asta și nici nu manifesta resentimente de vreun fel. Adoptase mai degrabă o atitudine de martir, părând dispusă să facă orice ar fi fost nevoie pentru a-și salva verișoara. Ba chiar i se părea ușor recunoscătoare pentru că îi dădea prilejul să ajute cu ceva în această misiune.

Dar Nathan nu voia recunoștința ei. Deși își ținea furia sub control, o resimțea încă pe deplin – în special față de ea.

Avusese încredere în ea. De-asta nu-i mai trecea supărarea. Nu avusese niciodată atâta încredere în cineva și nici acum n-ar fi trebuit să aibă. Îl făcuse chiar să-i privească pe aristocrați cu alți ochi, arătându-i că nu erau toți niște snobi fără inimă, cum fuseseră socrii lui Angie. Doar ca să se dovedească, în cele din urmă, că avusese dreptate la început.

Corky îi cedase cabina lui. *The Pearl* avea doar trei cabine, și frații Anderson o revendicaseră pe cealaltă. Nathan nu știa unde dormea James, dar nu l-ar fi surprins să îl găsească pe coridor, în fața cabinei lui Judith, sau chiar pe dușumeaua dinăuntru. Nathan își dăduse cuvântul că n-avea s-o atingă și nu intenționa s-o facă, dar totuși James îl ajuta să nu-și încalce promisiunea.

Nu bătea niciodată la ușă când intra în cabina lui Nathan și nici nu se scuza pentru asta, decât atunci când știa că Judith nu era acolo. *Atunci* bătea la ușă. Dar când ea era în cabină și la fel și Nathan, James își făcea apariția cel puțin o dată sau de două ori. Pe neașteptate. În liniște. Nici măcar nu căuta o scuză sau vreun pretext! Pe Nathan îl enerva chestia asta, dar nu era atât de neghiob încât să-i ceară să se oprească, atunci când știa prea bine că întrecuse măsura cu condițiile lui. Fusese un moment de nebunie pentru care James avea să-l facă să plătească, fără îndoială, de îndată ce își recupera fiica.

În mod ironic, Nathan nici măcar n-ar fi trebuit să fie acolo. Existau și alte orașe în care ar fi putut să caute oameni pentru echipajul lui, nu doar în cel în care se afla Judith. Ar fi trebuit să fie acum pe drumul de întoarcere spre Anglia, înspre neputele lui, în loc să se implice în problemele familiei Malory. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Jacqueline, îndrăzneată, nerușinată,

amuzantă – și cea mai dragă prietenă a lui Judith. Ar fi putut să refuze dacă n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Jack sau dacă nu ar fi văzut privirea imploratoare din ochii lui Judith, acolo, pe chei...

Iar Judith nu rămăsese prea mult timp în rolul martirului tăcut. Îndărătnicia ei apăruse încă de prima oară când îi comandase să facă ceva ce nu se aștepta să aibă de făcut – ca, de pildă, să-i spele hainele sau să frece din nou podeaua, deși o făcuse cu doar o zi în urmă.

– Nu este deloc corect ce faci, îi atrăsese ea atenția. Eu nu ți-am cerut mai nimic.

– Dar puteai să-mi ceri, draguță. Nici nu-ți închipui câte nopți nedormite am avut, doar gândindu-mă în câte moduri ai fi putut să profiți de mine.

Judith roși teribil. Nathan bătu în retragere și-și puse picioarele înapoi sub birou, înainte ca ea să se întindă spre ele. Dar nu-și putu lua ochii de la ea în clipa în care începu să frece colțul biroului său. Frumoasă foc atunci când purta rochie, era de-a dreptul fermecătoare în hainele băiețești, singurele pe care le purtase de când urcase pe corabia lui. În momentul de față, avea o priveliște splendidă a posteriorului ei, frumos scos în evidență de pantaloni în timp ce se apleca în față ca să frece scândurile. Îi era din ce în ce mai greu să nu o atingă, mai ales când o vedea într-o postură atât de ademenitoare și când era atât de aproape, încât îi putea simți mirosul. Așa, ca acum. Cu siguranță era masochist de se supunea unui asemenea calvar, când încă o dorea atât de mult, doar ca să mai obțină câteva zile alături de ea înainte să se despartă și să nu o mai vadă vreodată.

Ridicând privirea spre el, Judith îl întrebă dintr-odată:

– Cine ți-a dat drumul din celulă?

Mulțumit să constate că încă îi stârnea curiozitatea, dar furios din cauza subiectului pe care ea tocmai îl deschisese, își dădu seama că se întâmpla din nou – reușea să trezească în el emoții contradictorii. Dar nu era surprins. Ea nici nu-și putea imagina cât de adânci erau emoțiile pe care le stârnise în el. Nu îi dăduse nici un indiciu, nu o lăsase niciodată să întrezărească măcar un crâmpei din sentimentele lui, nici după acea noaptea fantastică în care făcuse dragoste cu ea. Adevărul era însă că se temea

că se îndrăgostise de ea. Faptul că nu exista nici o speranță pentru un viitor între ei, că nu existase niciodată, îl umplea de furie...

– Nu eram treaz ca să văd cine-a fost, dar, evident, n-ai fost tu! zise el aspru.

Judith dădu să răspundă, dar se răzgândi, deschise din nou gura, însă o închise iar.

Sprâncenele lui se împreunară în timp ce o privea.

– Ce e?

Își coborî privirea în podea și spuse atât de încet, încât abia o auzi:

– Am avut de gând.

– Ce ai avut de gând?

– Să-ți dau drumul. Am așteptat până când a adormit toată lumea. Am așteptat prea mult. Nu mai erai acolo.

Nathan pufni.

– Ce convenabil pentru tine să poți spune asta acum.

Ochii ei de culoarea cobaltului erau măriți de mirare în clipa în care se ridicară din nou spre ai lui.

– Nu mă crezi?

– De ce te-aș crede?

– Poate pentru că nu te-am mințit niciodată? Am mințit *pentru* tine, dar pe tine nu te-am mințit niciodată. Ei bine, cel puțin nu în legătură cu ceva important, din câte-mi amintesc.

– Important? Ce vrea să-nsemne asta?

Judith ridică din umeri.

– E posibil să fi mințit în legătură cu unii membri ai familiei mele, cu secretele de familie, înțelegi – care nu pot fi dezvăluite decât de persoanele direct implicate, atunci când acestea consideră de cuviință. Cu siguranță, nu de către mine. Tu, pe de altă parte, m-ai mințit. Sau ai de gând să susții în continuare că nu ai fost niciodată contrabandist?

– Chiar crezi că ți-aș răspunde la întrebarea asta? Draguță, nu pot să am încredere în tine.

Judith înlemni, evident insultată, dar lui Nathan nu-i scăpă acea sclipire îndurerată din ochii ei și simți cum i se pune un nod în stomac. Începu să întindă mâna spre ea, dar se opri în ultima clipă. Afurisita aia de promisiune... Și, de parcă ar fi simțit

momentul, James deschise ușa – și se încruntă în clipa în care nu o văzu numaidecât pe Judith.

Dar Judith se ridică, imaginându-și cine intrase fără să bată la ușă, și, cu găleata în mână, îi spuse lui Nathan pe un ton înțepat:

– Am terminat podeaua și e timpul pentru prânz.

Ieși în grabă din încăpere, fără să-i arunce măcar o privire unchiului ei, dar James nu plecă împreună cu ea. Înaintă încet, atitudinea lui amenințătoare prevestind că momentul acela în care Nathan avea să dea socoteală avea să vină mai repede decât crezuse.

– Știi că nu este problema ta, Tremayne, de unde și condițiile tale exagerate...

Nathan îl întrerupse:

– Te-aș ruga să nu te grăbești să tragi concluzii. Nu abuzez în nici un fel de ea. Și te înșeli. Am fost convins să vin.

– Oh? Nu mi-am dat seama că am atâta putere de convingere.

Nathan râse sec.

– Nu ai. Dar am propriile mele motive. Atâta timp cât nu se întâmplă nimic cu asta – ridică un document din sertarul biroului, apoi îl puse la loc –, atunci momentul întoarcerii mele în Anglia nu este bătut în cuie.

– Și ce este hârtia aia?

– Dovada că mi-am îndeplinit misiunea.

– Eu sunt toată dovada de care ai nevoie, băiete. Sau, în cazul că nu scap viu din povestea asta, familia mea.

– Fără supărare, Lord Malory, prefer să am în mână documentul care mi-a fost solicitat.

– Încep să înțeleg... Vreo condiție pentru grațiere?

Nathan râse din nou.

– Ești fantastic. Ai un simț de deducție uluitor.

– Și să înțeleg că nu dorești să mărturisești pentru ce ai nevoie de grațiere? Nici nu e nevoie. Am avut și eu o viață foarte agitată, am văzut mai multe decât mi-aș fi dorit. Chiar dacă te vei întoarce acasă pe corabia ta, faptul că trebuie totuși să prezinți o dovadă scrisă că ți-ai îndeplinit misiunea vorbește de la sine. Țintești fie o promovare, fie o grațiere. Și, având în vedere că nu ești militar... James o apucă spre ușă, dar se opri o clipă să privească în urmă

și să spună: Mi-ai plăcut de la început. Ca să-l trănțești la pământ pe fratele meu, indiferent de motiv, e nevoie de îndrăzneală. Sper să nu fie nevoie să ajung să te omor, în cele din urmă.

Nathan se aplecă în față.

– Tu mi-ai dat drumul din celula de pe corabie?

Expresia lui James nu se schimbă, nici măcar puțin. Era energic de lipsită de orice fel de emoție.

– Asta ar însemna că-mi ești dator, nu crezi?

– Nu ai de gând să răspunzi?

– Eu? Să fac fapte bune?

Și James părăsi cabina râzând.

Nathan rămase câteva clipe privind spre ușă, frustrat. Detestabil obiceai avea Malory – de a lăsa lucrurile așa, în aer... Evident că nu el îi dăduse drumul, având în vedere că el îl băgase în celulă de la bun început. Familia Malory știa acum că bijuteriile fuseseră furate de Catherine, dar nu știau acest lucru atunci, când se aflau încă toți la bordul corabiei *Maiden George*. Iar Nathan chiar nu avea de gând să caute un motiv ca să-i fie dator afurisitului ăluia. Îi convenea mult mai mult ca situația să stea invers.

Capitolul 44

Erau de patru zile în larg și încă nu zăriseră corabia pe care încercau să o prindă din urmă. James spusese că ar fi putut dura până la o săptămână să ajungă în St. Kitts, mai puțin doar dacă aveau curenții și vântul de partea lor. Fuseseră convinși că singurul mod de a o salva pe Jack fără pierderi de vieți – de partea lor – era să prindă corabia lui Catherine pe drum. Dar era din ce în ce mai evident că avansul celeilalte ambarcațiuni era un dezavantaj pe care nu îl puteau depăși, așa că erau nevoiți să ia acum în calcul un plan alternativ.

Acesta era scopul cu care Judith intră în această dimineață în cabina lui Nathan, în afară de cel de a-i aduce acestuia micul dejun. Nathan era în picioare, lângă birou, dar întoarse numaidecât privirea, și ochii lui rămaseră ațintiți asupra ei preț de câteva clipe

lungi, înainte să-i coboare din nou spre hărțile pe care le studia. Hărțile zonei Caraibelor, hărțile lui James. Artie le recuperase de pe *Maiden George* ude leoarcă, înainte să ridice ancora. Acum însă se uscaseră și puteau fi încă folosite.

– Din nou o singură farfurie? zise Nathan, înainte ca Judith să deschidă subiectul care o interesa. Nu urmezi prea bine ordinele, nu?

Judith zâmbi.

– Nu se cuvine să mănânc la aceeași masă cu tine – câtă vreme sunt doar servitoarea ta.

– Nu te eliberez de sarcina de băiat de cabină.

– Ți-am cerut eu asta?

– Nu, nu mi-ai cerut – și de ce, mă rog?

Era surprinsă. Era prima oară când îi dădea de înțeles că era posibil ca obediența cu care îi îndeplinise cererea să-l fi deranjat. Dar Judith n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului cât de mult o încântase această solicitare deosebită, de care Nathan își condiționase ajutorul. Fusese la început ușor temătoare, dar asta nu durase mult, odată ce îi devenise clar că Nathan nu voia de la ea nimic altceva decât să îndeplinească sarcinile obișnuite ce-i reveneau unui băiat de cabină. Iar el nu avea de unde să știe că puțina treabă pe care o făcea îi crea sentimentul că ajută și ea, oricât de puțin, la salvarea lui Jack.

Drept răspuns, îi spuse:

– Ca să mă refuzi? Mulțumesc, nu este nevoie.

Apoi se grăbi să-i spună:

– Ne apropiem de St. Kitts. Trebuie să discuți strategia cu familia mea. Am sugerat să luăm cina în seara asta aici, în cabina ta, ca să participi și tu.

Nathan ridică dintr-o sprânceană:

– Presupui cam multe, nu crezi?

Judith îi adresă o privire nevinovată.

– Nu vrei să fii inclus?

– În timp ce *tu* servești cina? Nu-mi pot imagina cât de încântată ar fi familia ta de o asemenea situație. Cu câți dintre ei ar trebui să mă bat, înainte să apucăm să discutăm ceva?

– Nu au ei nici o vină că ești așa ranchiunos. În seara asta, o să iau cina cu voi.

Nathan râse.

– Carevasăzică, așa sunt? Ranchiunos?

– Mai bine ai recunoaște că nu faci decât să te răzbuni pe mine.

– Niciodată, draguță.

– Atunci, tu cum ai numi tărășenia asta?

– Simplă nevoie de a avea un băiat de cabină.

Judith își țuguie buzele, enervată că Nathan nu era cu nimic mai dispus să recunoască adevăratul motiv pentru care o făcuse servitoarea lui decât era ea dispusă să recunoască faptul că acest lucru nu o deranja. Se duse să-i facă patul. Îi simțea ochii încă ațintiți asupra ei. Era aproape ca și când ar fi atins-o. Și de ce n-o atingea? Da, îi promisese unchiului ei că n-avea s-o facă, iar James o asigurase că el și cumnații lui l-ar linșa pe Nathan dacă se întâmpla așa ceva, dar Judith nu se așteptase ca Nathan să își țină chiar în asemenea măsură cuvântul.

Apoi, Nathan spuse dintr-odată:

– M-am trezit azi-dimineață cu gâtul înțepenit și nu-mi mai trece. Vino încoace și vezi dacă poți să faci ceva în legătură cu asta.

Ochii lui Judith se măriră. Își îndreptă spatele și se întoarse încet, doar ca să-l găsească de data aceasta așezat la birou. Întrebă precaută:

– Și cum rămâne cu promisiunea pe care i-ai făcut-o unchiului meu?

– Nu-mi încalc cuvântul. Unchiul tău a spus că nu pot să te ating, dar nu ți-a interzis ție să mă atingi.

Judith simți cum gândul acesta îi stârnește fluturi în stomac, dar se temea să se apropie atât de mult de el, se temea că n-ar fi putut să facă ce-i cerea fără să-l atingă așa cum își dorea să-l atingă. Începuse deja să respire mai repede, chiar înainte să ajungă la el. Și, când se poziționa în spatele lui, privindu-i umerii lați, se simți cuprinsă de un val fierbinte de dorință. Trebuia să-și imagineze că nu *el* era cel pe care-l atingea. Închise ochii și încercă să facă asta, având grijă să-și țină degetele pe cămașa lui.

Dar Nathan spuse:

– Abia dacă te simt.

Se ridică de pe scaun, se întoarse spre ea și începu să-și deschidă nasturii de la cămașă. Judith gemu în sinea ei, dar nu-și putea lua privirea de la el, și, când Nathan își scoase cămașa și o întinse pe spătarul scaunului, ochii ei coborâră de pe pieptul lui musculos până la centura pantalonilor.

– Încearcă acum, zise el.

Când ridică privirea, Judith văzu o jumătate de zâmbet lătit pe fața lui. Afurisitul se distra!

Judith trase adânc aer în piept, hotărându-se să-l facă să se simtă la fel de stânjenit ca ea. Își puse degetele pe pielea moale de pe gâtul lui și începu să le miște ritmic în sus și-n jos, coborând apoi până pe umeri. Părul lui îi atingea mâinile într-un mod atât de senzual, încât abia își stăpâni o exclamație de încântare. Și, deși începuse prin a-l atinge ușor, curând își apăsa cu putere degetele în umerii lui, masându-i, doar pentru a transforma apoi atingerea în mângâiere. Îl auzi gemând, apoi oftând.

Curând, era cu desăvârșire pradă atingerilor ei, care, în mod clar, îi stârneau plăcere, pierdut în gândurile despre ce ar fi putut să urmeze... Atunci, ea se aplecă spre el și îl întrebă:

– Acum mă simți?

– Nu a fost..., începu Nathan, dar se ridică brusc de pe scaun și spuse: Pleacă! Acum!

Judith ieși în fugă și nu se opri decât în cabina ei, unde rămase până când roșeața îi dispăru din obraji și mâinile încetară să-i mai tremure. Ce om plin de contradicții! Spera să-l doară și mai tare gâtul! Ba nu, nu era adevărat. Oare chiar avusese un cârcel? Păru-se cam plin de sine când îi spusese că ea avea voie să-l atingă. Fusese doar un complot care se întorsese împotriva lui? Ideea o făcea acum pe ea să se simtă superioară. Dar nu se întoarse în cabina lui decât la cină – împreună cu familia ei.

Ar fi putut să iasă mult mai rău, dar frații Anderson aveau o poziție neutră vizavi de Nathan, chiar dacă Judith era cumnata fratelui lor, Boyd, și nepoata Georginei. Judith avusese grijă de asta, asigurându-i că nu o deranja câtuși de puțin să vină în ajutorul „cauzei” lor.

Dar cabina lui Nathan nu fusese gândită pentru musafiri. Singura masă era de doar patru persoane și era atât de plină atunci când sosi mâncarea, încât nimeni nu încercă să mănânce acolo. Iar discuția începuse deja.

Thomas și fratele lui, Drew, mâncau sprijiniți de un perete. Warren, James și Judith foloseau trei scaune, în vreme ce Nathan rămăsese așezat la birou.

– Nu poți să te predai pur și simplu în mâinile lor, îi spunea Thomas lui James. Când o să ajungem acolo, trebuie să aflăm unde o ascund pe Jacqueline înainte să-și dea seama că suntem acolo.

– Să ancorăm în altă parte? sugeră Drew.

– Nu va fi necesar, interveni Warren. Catherine e singura persoană care ne-ar putea recunoaște pe vreunul din noi, dar nu cunoaște corabia asta.

– Atunci, să intrăm în oraș deghizați? sugeră Thomas.

Warren dădu aprobator din cap.

– Doar până găsim pe unul dintre ei, ca să-l luăm la întrebări.

– Când poate că Jack nici n-o să fie acolo? zise James.

– Tu la ce te gândești? întrebă Warren.

– M-au trimis acolo doar ca să primesc următoarele instrucțiuni. Nu înseamnă și că e destinația lor.

– Atunci, ce rost ar avea? întrebă Thomas.

– Să mă aducă pe o altă corabie – singur.

– Nu o face, James, îl preveni Thomas. Nu le poți da pe tavă singurul avantaj pe care îl avem – pe tine.

– Eu tot zic că, dacă ne-am putea da seama cine este tatăl lui Catherine, am putea găsi și un plan ca să-i venim de hac, insistă Drew. Gândește-te. Cine își dorește atât de mult să se răzbune încât s-ar înhăma la toată povestea asta?

– Există o singură persoană și am eliminat-o deja din ecuație. Și nu are nici un rost să facem speculații. I-am călcat pe prea mulți pe bățături la vremea mea, inclusiv pe voi. Sincer, nici măcar nu știu cât de mulți dușmani am în partea asta de lume.

– Totuși, cei mai mulți dintre ei cred că Hawke este mort, îi aminti Warren lui James. Asta mai reduce din listă.

– Cine e Hawke? întrebă Nathan.

Întrebarea lui fu întâmpinată de tăcere, însă ceilalți frați Anderson se uitară la James, curioși dacă avea să răspundă – sau să-l străpungă cu privirea pe Warren pentru că menționase acest nume. Însă James se uită lung la Nathan preț de câteva clipe, înainte să spună:

– E numele pe care îl foloseam când navigam aceste ape, cu mulți ani în urmă.

– Pe vremea când erai pirat? insistă Nathan.

Iar tăcere. Tăcere încordată. Judith gemu în sine a ei și fu cât pe ce să spună că ea îi spusese acest lucru lui Nathan. Însă James râse.

– Cum ai fost tu contrabandist?

Nathan pufni.

– Fără comentarii.

– Dar sunt, ce-i drept, oaia neagră a familiei mele, continuă James. Și, o vreme, m-am simțit obligat să-mi protejiez rudele de încurcăturile mele folosind un nume fals. Nu le puteam da și mai multe motive să mă renege, mă înțelegi, când aveau deja atâtea.

Nathan înclină din cap în fața acestui răspuns vag.

– În cazul acesta, vă pot atrage atenția că nu luați în vedere un aspect evident? zise el. Dacă tot vreți să vă strecurați în St. Kitts, înhățați-o și pe Catherine cu ocazia asta. Atunci, veți avea un schimb echitabil.

Toată lumea fu de acord cu această idee. Dar James le atrase și el atenția:

– Asta presupunând că vom găsi corabia ei aici și că nu și-au lăsat doar un om în oraș, care să mă îndrume în altă direcție. Dar lucrurile s-au schimbat față de ce știau ei, și măcar suntem pregătiți pentru diferite scenarii.

Capitolul 45

Catherine spumega. Nu era prima oară când se simțea frustrată pe corabia lui. Îl dorea. Ar fi fost frumos să adauge bonusul unei aventuri pasionale adevăratului motiv pentru care îl convinsese

pe tatăl ei să o trimită în această misiune. Într-o călătorie atât de lungă ca aceea până în Anglia și înapoi, fusese sigură că avea să reușească să-l seducă pe căpitan. Dar aflase prea târziu că acesta îi disprețuia tatăl și că, din această cauză, abia dacă îi putea tolera prezența pe corabia lui.

Ar fi trebuit să știe asta, dar tatăl ei nu îi spunea niciodată nimic!

– Credeam că aceștia sunt oamenii tăi, dar nu par să te placă prea mult, zise Andrew, alăturându-i-se pe punte.

– Mai taci! răspunse Catherine. Nici măcar n-ar trebui să fii aici.

– Atunci, de ce sunt?

– Chiar mai e cazul să întrebi, după ce, ca un caraghios, te-ai trezit dintr-odată că ești o persoană plină de moralitate? Nu puteam avea încredere că n-o să-i spui totul lui Malory, înainte să ridicăm ancora.

Andrew se grăbi să schimbe subiectul:

– Unde mergem?

– După St. Kitts? Pe o altă insulă. Una atât de mică, încât nici măcar nu are un nume. Dar n-o să-ți placă.

– De ce nu?

– E o insulă de pirați, zise ea, cu o expresie îngâmfată.

– Așadar, asta sunt acești oameni?

Catherine pufni.

– Ție îți par a fi pirați?

– Sincer..., zise el precaut, rotindu-și privirea în jur.

Catherine râse înfundat.

– E doar influența Caraibelor, nimic mai mult. Ei nu sunt oamenii tatălui meu.

– I-ai angajat, atunci?

– Nu, dar căpitanul lor face orice-i cere tata. L-a însărcinat să o răpească pe Jacqueline. Faptul că i-am promis să-i aduc o întregă avere în bijuterii a fost singurul motiv pentru care mi-a dat voie să merg și eu. Mă crede la fel de incompetentă ca restul bastarzilor lui. A fost un test, pe care era sigur că n-aveam să-l trec. Dar am reușit. Ba chiar l-am ajutat pe căpitan să-și îndeplinească

misiunea, așa că tata îmi va cunoaște de-acum valoarea. N-o să mă mai alunge niciodată.

– De-abia dacă-l cunoști. Nu tu ai spus că l-ai căutat aproape toată viața? Nu înțeleg de ce vrei să-l impresionezi.

– E tatăl meu! Singura familie care mi-a rămas.

– Dar, având în vedere că nu ție ți-a dat sarcina de a o răpi pe Jacqueline, ai putea să-i dai drumul.

– Nu fi absurd! Este...

– Este persoana căreia căpitanul îi acordă întreaga lui atenție. Crezi că nu am observat cum te uiți la el? La fel cum te uitai când-va la mine...

Ea îl privi mijind ochii.

– Au vrut să te țină închis. Nu mă face să regret faptul că i-am convins să te lase liber.

– Nu fac decât să-ți atrag atenția asupra unor aspecte evidente. Îl vrei pentru tine, dar nu ai nici o șansă cu o frumusețe ca Jacqueline la bord – pe care o ține închisă în cabina lui. Nu i-a dat voie să iasă nici măcar o singură dată. Știi măcar dacă e teafără?

– Firește că e teafără. Este o marfă *de preț*, zise Catherine strâmbând din nas și întorcând capul înspre ușa încuiată despre care vorbise Andrew.

– Tot nu înțeleg de ce l-ai adus pe unul dintre oamenii lor la bordul corabiei *Maiden George*, când oricum aveau să vină după noi în Bridgeport. Ce rost a avut?

– Pui prea multe întrebări, mormăi ea.

– Nici măcar tu nu știi de ce, nu-i așa? presupuse el.

– A fost ideea căpitanului. Eu găsisem deja o cale – pe tine – ca să ajung la bordul corabiei care se pregătea să plece la drum cu atât de multe bijuterii pe ea. Au încercat să ajungă la Jacqueline înainte ca *Maiden George* să ridice ancora, dar nu au reușit. Căpitanul nu voia să piardă vremea venind după ei în America, dacă putea s-o ia pe Jacqueline de pe corabie la doar câteva zile după ce plecaseră din Anglia.

– Îmi sună a disperare. Nu ar fi câștigat decât o săptămână sau două.

Catherine ridică din umeri.

– El era de părere că timpul e important. Nu mi-a spus de ce, așa că nu mă întreba. E atât de secretos că nici măcar nu știu cum îl cheamă.

Lui Andrew nu-i venea să creadă.

– Dar lucrează pentru tatăl tău!

– Tatăl meu nu spune nimănui nimic ce nu este absolut necesar, nici despre oamenii lui, nici despre altceva.

Căpitanul apără dintr-odată din cabină, trântind ușa cu o expresie furioasă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Catherine.

– Refuză să mănânce. Nu s-a atins nici măcar o dată de mâncare, și am plecat deja de patru zile. Aud cum îi protestează stomacul, dar pur și simplu refuză!

Ce-i drept, mâncarea era groaznică în comparație cu ce li se servise pe *Maiden George* – uscată, fără gust, arșă mai tot timpul –, dar cu siguranță nu acesta era motivul rebeliunii lui Jacqueline. La cât de frumos era bărbatul ăsta, pe Catherine o mira că nu reușise să o convingă să fie mai cooperantă. Așadar, răpitorul și prizoniera nu se înțelegeau prea bine? Asta îi mai astâmpăra gelozia, dar nu îndeajuns.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, sugeră Catherine. O conving eu să coopereze, dacă îi pot vorbi... între patru ochi.

– După ce tu ai condus-o în grădina aia? Te crede una de-a noastră.

– Tu i-ai spus asta?

– Eu nu i-am spus nimic.

– Atunci, pot s-o conving cel puțin să mănânce.

Căpitanul dădu să-i refuze rugămintea, apoi însă încuviință scurt din cap și, cu o rotire somptuoasă a brațului, îi indică ușa cabinei.

Catherine se așteptase s-o găsească pe Jacqueline îmbrăcată încă în rochia de bal, însă o găsi purtând una dintre cămășile *lui* lungi și nimic altceva! Îi privi picioarele goale de la genunchi în jos și văzu roșu în fața ochilor. Făcuseră dragoste? Jacqueline stătea în dreptul ferestrelor care dădeau înspre pupa corabiei – nu un perete întreg, doar două ferestre, dar cu geamuri curate. Fără îndoială, aștepta să vadă corabia tatălui ei apărând la orizont.

Cu spatele încordat, cu brațele încrucișate, se întoarse în clipa în care auzi zgomotul ușii, cu o privire care arunca săgeți otrăvite. Iar furia nu i se risipi nici un pic în clipa în care văzu că era Catherine.

– Tu ce mai vrei? întrebă Jack.

– Iubitul meu nu e prea mulțumit de tine, Jacqueline.

– Cine?

– Nu ți-a spus despre relația noastră?

– Ești nebună? Cum poți să ai vreo legătură cu un asemenea nenorocit? Vor să-l omoare pe tata!

– Nț-nț-nț, făcu Catherine. Orice s-ar întâmpla, n-o să poți face nimic, nu-i așa? Nu dacă o să fii atât de slăbită încât n-o să poți nici măcar să te ții pe picioare, din cauza încăpățânării ăsteia copilărești de a refuza mâncarea.

Jacqueline se duse țepănă până la biroul căpitanului, unde era o farfurie cu mâncare neatinsă. Catherine zâmbi, anticipând recunoștința căpitanului pentru că reușise să o convingă pe Jacqueline să se comporte rezonabil. Dar fata nu ridică farfuria ca să mănânce de pe ea. Catherine reuși să iasă în fugă din cabină, dar nu apucă să închidă și ușa în urma ei. Farfuria veni în zbor după ea și ateriză în mijlocul punții, spărgându-se și împrôscând totul cu mâncare.

Zâmbi în sinea ei, în ciuda expresiei încruntate cu care o privea acum căpitanul. Puțin îi păsa dacă Jacqueline mânca sau nu înainte să ajungă la locul de întâlnire. Nu trebuia să fie sănătoasă în momentul în care se făcea schimbul.

Andrew observă zâmbetul înfumurat al lui Catherine în timp ce aceasta se îndepărta. Își luă inima în dinți și se apropie chiar el de căpitan.

– A fost o greșeală. Jack n-a plăcut-o niciodată pe Catherine. Nu ar asculta-o niciodată, dar pe mine o să mă asculte. Ți garantez că, dacă mă lași să vorbesc cu ea, o să înceapă să mănânce.

– Ai timp până când sosește altă farfurie cu mâncare. Nici o secundă în plus.

Andrew încuviință din cap. Catherine nu se obosise să închidă ușa. Privi cu grijă, ca să se asigure că Jack nu era pregătită

să arunce și cu altceva, apoi intră repede în cabină. Dar nici pe el nu părea prea bucuroasă să-l vadă.

– Și tu, Andrassy? mârâi Jack.

Andrew zâmbi slab.

– De fapt, mă cheamă Andrew, dar n-am timp să-ți explic. Știi că nu am nici o legătură cu asta, îi spuse repede și în șoaptă. Dar cred că pot să te ajut să fugi.

– Numai la asta m-am gândit – atunci când nu mă gândesc la diferite moduri în care să-l omor *pe el*! Dar cum? Mă ține legată noaptea și în cuie ușa în timpul zilei.

Andrew arătă cu capul înspre cele două ferestre.

– Folosește o pătură ca să le spargi și încearcă să faci cât mai puțin zgomot. O să bat de trei ori la ușa ca să te anunț când ne apropiem de portul din St. Kitts. Atunci trebuie să acționezi. Și foarte repede, cât timp căpitanul este preocupat cu ancorarea navei. Dar trebuie să mănânci până atunci, altfel nu vei avea suficientă putere.

– Catherine mi-a spus aproape același lucru, doar că nu mi-a prezentat tot planul de evadare. De ce-aș avea încredere în tine?

– Eu nu o să fac altceva decât să-ți dau semnalul, Jack. Restul depinde de tine. Dar, odată scăpată, te sfătuiesc să te ascunzi și să rămâi ascunsă, până când oamenii ăștia o să renunțe să te mai caute și-o să plece.

– Și dacă nu pleacă?

– Chiar crezi că ar rămâne să-l înfrunte pe tatăl tău fără să te mai aibă?

Jack zâmbi pentru prima oară.

– Nu, nu cred c-ar fi o idee prea bună.

Două zile mai târziu, ajunseră lângă St. Kitts spre sfârșitul dimineții. Andrew îi dăduse semnalul lui Jacqueline, dar nu avea cum să știe încă dacă reușise să scape. Căpitanul se dusesse la țarm ca să-l lase pe omul de legătură. Schimbul nu urma să aibă loc aici. Voiau doar să se asigure că James Malory nu sosea cu o întreagă flotă, înainte să fie îndreptat către destinația finală. Dar, până se întoarse căpitanul și dădu ordinul să se ridice ancora, Jacqueline plecase deja de câteva ore. Exista chiar posibilitatea să plece

la drum fără să observe, dacă afurisitul de căpitan nu s-ar fi dus direct în cabina lui imediat ce se întoarse.

Firește, fu cuprins de panică atunci când văzu că Jacqueline evadase. Începu să-și trimită oamenii să cerceteze docurile din apropiere. Catherine se apropie repede de el.

– Cheamă-i înapoi! îl preveni ea. Nu avem timp de pierdut aici, acum că nu mai avem ostatică, iar tatăl ei ar putea sosi în orice clipă.

– N-are cum. Am scufundat toate corăbiile din port.

– Îl subestimezi dacă nu-ți dai seama că Malory a găsit o corabie în doar câteva ore. Trebuie să-l informăm numaidecât pe tata. Bijuteriile pe care i le aduc o să-i mai domolească furia provocată de eșecul tău – sau aş putea să mint pentru tine.

– Să minți?

Își puse timidă o mână pe brațul lui.

– Pot să-i spun că a sărit de pe corabie și a murit. Tu n-ai putut face nimic. Firește, va trebui să-l asiguri că vei pleca numaidecât ca să pui mâna pe un alt Malory pe care să-l folosești drept ostatic. Soția lui, poate, cât încă e în America. Sau te poți întoarce aici ca să încerci să-l prinzi chiar tu pe Malory, când va veni să-și caute fiica. Deși te asigur că nu sunt mari șanse să iasă prea bine – pentru tine. Dar, în orice caz, insist să mă duci chiar acum înapoi la tatăl meu. Nu poți risca să pierdem o avere pe care i-am procurat-o cu mari riscuri îngăduind să fiu descoperită aici.

Andrew era îndeajuns de aproape încât să audă toate acestea și să observe cât de mult o enervă pe Catherine faptul că nu primi nici un fel de răspuns din partea căpitanului. Ridică totuși ancora și pleacă în grabă. Privi cu jind țărmlul în timp ce se îndepărtau, întrebându-se dacă ar fi avut curajul să sară peste bord. Catherine ar fi întors probabil corabia după el. Știa totuși prea multe.

Iar Jack nu putea ieși din ascunzătoare până nu plecau. Așa că nu sări și se mulțumi să spere că nu făcea o greșală și mai mare decât cea pe care o făcuse când se lăsase pradă farmecelor lui Catherine.

Destinația lor finală era la doar câteva ore depărtare. Era o insulă micuță, acoperită de plante și palmieri înalți. Nu părea locuită, și totuși încă două corăbii erau ancorate aici. Singura clădire ce putea fi văzută de pe punte era acoperișul unui fort vechi, în

paragină. Nu exista nici un doc. Ajunseră la mal în barca cu vâsle și începură să urce un deal abrupt.

În vârful dealului era un sat micuț de colibe, răspândite într-un luminiș din mijlocul junglei. Și, înăuntrul fortului, lângă colibe, era o clădire nouă, una mare, către care se îndreptau.

Catherine era evident fericită și încântată să fie înapoi acasă, mai ales că ea își îndeplinise misiunea, așa că o luă înaintea celorlalți ca să se laude tatălui ei. Căpitanul, care dăduse greș, avea acum un aer extrem de îngrijorat, care îl afecta pe Andrew în asemenea măsură, încât își simțea picioarele refuzând să mai înainteze.

Strigă în urma căpitanului:

– Eu voi aștepta pe corabie, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Bărbatul se întoarse.

– Nu ești musafirul meu, ci al ei. Iar ea te-ar fi lăsat în St. Kitts dacă și-ar fi încheiat socotelile cu tine. Vii cu noi!

– Dar... chiar așa periculos e tatăl ei?

Căpitanul îi luă brațul lui Andrew și îl trase după el.

– Da. Dar, dacă mai ești sub protecția ei, nu ai pentru ce să-ți faci griji. Încearcă doar să nu atragi atenția asupra ta, și, dacă nu poți, adresează-i-te cu respect. Spune-i „căpitanul Lacross“.

Deschiseră o cameră mare, cu mese late și lungi, care semăna cu o sală de tron a unui castel medieval. În spate era un balcon, cu camere deasupra și dedesubtul lui. Dar această sală mare era locul unde erau adunați bărbații. Iar Catherine îmbrățișa un bărbat mai în vârstă, care se ridica lângă una dintre mese.

Apoi însă se întoarse și arătă cu degetul înspre Andrew:

– Tati, el a ajutat-o pe fata lui Malory să fugă! Apoi arătă înspre căpitanul cel chipeș și adăugă: Iar căpitanul tău nu a făcut nimic ca să-l oprească!

Capitolul 46

Drew cunoștea bine insula St. Kitts – aici locuia socrul lui. Dar tot aici locuiau și cei mai mulți dintre frații lui, de vreme ce insula

bine populată se afla de multă vreme pe ruta comercială a companiei Skylark. Iar planul era ca toți frații Anderson să coboare cât mai repede la mal, ca să înceapă să cerceteze orașul și să pună întrebări. Nu a mai fost cazul. Jack era acolo, pe doc, așteptându-i, îmbrăcată în rochia de bal udă learcă și în picioarele goale.

James nu așteptă să lege careva corabia, nici să fie coborâtă rampa. Pur și simplu sări pe chei și o strânse pe Jack în brațe. Și o împinse pe corabia lor în clipa în care fu lăsată rampa. Încă nu știa cu ce anume aveau de a face. Voia să o știe cât mai curând în afara oricărui pericol.

Jack trecu de la unul la altul, toți o strânseră în brațe și, drept urmare, erau acum toți uzi de la rochia ei. Judith ajunse ultima la ea și nu voia să-i mai dea drumul.

Îi șopti:

– M-am temut pentru tine, Jack!

– Am fost bine, răspunse Jack, râzând scurt. Furioasă, dar bine.

– Te-au lăsat pur și simplu să pleci sau ai fugit? vru să știe James.

– Am spart o fereastră și am sărit în apă în timp ce trăgeau la chei.

– Dar ești încă udă learcă. S-a întâmplat de curând? Încă te mai caută?

În clipa în care puse aceste întrebări, în ochii verzi ai lui James apărură o sclipire de anticipare a luptei iminente. Nu aștepta decât răspunsurile ei ca să dea năvală pe țarm și să-i caute pe cei care-i răpiseră fiica.

– S-a întâmplat acum câteva ore, zise Jack. Am înnotat în spațiile celorlalte corăbii acostate aici. Speram ca una dintre ele să fie o ambarcațiune Skylark, dar se pare că n-am avut noroc. Și am ezitat să apar pe chei îmbrăcată așa. Riscam să atrag prea mult atenția asupra mea și cineva i-ar fi putut îndrepta în direcția în care o luam. Așa că am stat în apă, ascunsă după ultima corabie legată la capătul pontonului. Încă pluteam acolo când i-am văzut plecând fără mine, acum o oră.

– Unchiule James, te rog! se amestecă Judith. Dacă tot au plecat, nu putem măcar să așteptăm până-i dau lui Judith niște haine uscate ca să auzim restul poveștii?

James încuviință din cap.

– Desigur. Adu-o în cabina lui Tremayne când sunteți gata.

– Tremayne? întrebă Jack în timp ce Judith o conducea spre cabina ei.

– Este corabia lui, și nu a fost gândită să transporte pasageri, dar a apărut exact la fix și a fost de acord să ne ajute să te salvăm. Nu mai puteam pleca cu *Maiden George*.

– Da, știu, am aflat totul, spuse Jack, cu oarecare dezgust. Și, când Judith îi aruncă pe pat o pereche de pantaloni și o cămașă, exclamă: Oh, slavă Domnului! Mă temeam că o să-mi dai una dintre rochiile tale fistichii.

Judith râse în timp ce Jack își scotea rochia și jupoanele ude. Parcă trecuse o veșnicie de când purtase ea astfel de haine.

– Cum ai reușit să înoți îmbrăcată așa? Nu ți s-au încurcat picioarele în fuste?

– Mi-am legat mai întâi poalele fustei în jurul brâului și le-am dat drumul când am ieșit din apă. Dar am obosit foarte tare. Mă dor toți mușchii. Nu-ți poți imagina cât este de greu să încerci să plutești în loc mai bine de-o oră.

Ce subiecte banale când avea atâtea întrebări care parcă o sufocau, așteptând să iasă. Dar Judith nu voia s-o facă pe Jack să se repete, așa că-și ținu gura.

Dar Jack vru să știe:

– Așadar, l-ai iertat?

– Nu contează. Nu m-a iertat el pe mine.

Jack strânse buzele.

– Ei, nu-ți face griji. O să-i vină lui mintea la cap, dacă asta vrei.

– Oh?

Judith reuși să zâmbească.

– Crezi că ajunge doar să vreau?

– Ah, nu doar atât. Dar se rezolvă cu un imbold sau două, așa că o să mă gândesc eu la ceva – după ce ajungem acasă. Tare mult vreau să ajung acasă, Judy! Nu-mi mai place aici.

Judith încuviință din cap în timp ce o zorea pe Jack înspre cabina lui Nathan. Răpiri, corăbii scufundate... inimi frânte. Și ea de-abia aștepta să se întoarcă acasă.

Erau scaune, dar singurul care stătea jos era Nathan, în spațele biroului. Se uită la Judith în clipa în care sosiră, ba chiar se uită la ea o clipă în plus, înainte de a-i adresa lui Jack un zâmbet scurt, de salut. Apoi însă rămase privind gânditor un penel lung pe care îl învârtea între degete, ca și cum această reuniune nu l-ar fi interesat câtuși de puțin.

Îi spusese lui Judith ceva mai devreme că o eliberează de îndatoririle ei, pentru că știa că avea să dorească să petreacă fiecare clipă alături de Jack, de îndată ce aveau să fie din nou împreună.

Mărinimos din partea lui, dar Judith nu-și dorea să fie eliberată! Sperase să petreacă suficient timp împreună cu el încât să-l facă să lase garda jos. Se simțise încurajată ori de câte ori îl auzise râzând sau îi zâmbise. Apoi însă acea rigiditate se strecura din nou în atitudinea lui, furia evidentă stând să răbufnească, și Judith se temea că ce fusese cândva între ei nu mai era acum. Și nici măcar nu putea să-l învinovătească, când îl acuzase de furt la fel de repede ca restul familiei ei.

Cum poți ierta pe cineva că a crezut cele mai rele lucruri despre tine?

– Ți-au făcut vreun rău? întrebă preocupat James, apropiindu-se de Jack.

– Nu mi-au rănit decât orgoliul. Am fost prea ușor prinsă.

James zâmbi în timp ce o strivea la pieptul lui.

– Știi ce are cu mine? De ce a făcut asta?

– Căpitanul care m-a luat? El nici măcar nu te cunoaște, lucrează pentru altcineva. Nu mi-a spus niciodată cum îl cheamă, așa că i-am dat eu un nume: Afurisitul. Poți să-i spui și tu așa dacă vrei.

Câțiva dintre cei prezenți zâmbiră în fața spectacolului oferit de Jack. Nu și James.

– De ce ai fost ținută în cabina căpitanului?

Jack roși.

– Cum ai...?

– Este singura cabină de pe o corabie care să aibă o fereastră suficient de mare cât să încapi prin ea.

– A pretins că mă lasă să aleg – ori cabina lui, ori puntea. Când am ales puntea, mi-a răs în nas. Nu voia să pățească ceva premiul lui cel mare. Dar nu s-a întâmplat nimic condamnatibil – în afară

de faptul că aș fi vrut să-l omor. Și apoi Andrassy – de fapt, îl cheamă Andrew – m-a ajutat să fug. A fost ideea lui să ies pe fereastră și tot el mi-a dat semnalul care m-a anunțat că era momentul potrivit pentru asta.

– Așadar, se pare că a spus adevărul, zise James.

– În legătură cu ce?

– Ne-a lăsat o scrisoare în care a mărturisit că nu e rudă cu noi, că a fost angajat de Catherine să pretindă acest lucru, ca să ajungă la bordul corabiei noastre și să ne poată fura bijuteriile.

– Ei le-au furat? întrebă Jack, surprinsă.

Câteva priviri jenate se îndreptară spre Nathan. Expresia lui nu mai era gânditoare sau detașată. Privirea i se roti prin încăpere și se opri asupra lui Judith. Cu siguranță, furia revenise.

Dar James și Jack nu erau atenți la schimbul lor de priviri, și Jack îi spuse tatălui ei:

– Știam că n-o să te surprindă să afli că sunt niște impostori. N-ai avut niciodată încredere în ei.

– Nu, dar Catherine nu s-a mulțumit cu furtul bijuteriilor. Andrew bănuia că avea să încerce să te răpească. Dar, în loc să vină să ne avertizeze, s-a gândit, ca un idiot, că o s-o poată opri.

– Chiar a încercat, dar a fost trântit la pământ. Nici măcar n-am știut că l-au luat și pe el, până când i-au dat voie să mă vadă pe corabie. Și atunci m-a asigurat c-o să mă ajute să fug. Mi-ar plăcea tare mult să fie Catherine învinovățită pentru asta, dar probabil n-o să fie. Ea și Afurisitul sunt prieteni foarte buni. Foarte buni, dacă mă înțelegeți.

Judith îi aruncă lui Jack o privire ciudată. Spusese ultimele cuvinte cam cu prea mult patos. Apoi însă Jack își îmbrățișă din nou tatăl și adăugă:

– Vreau doar să mă duc acasă.

Nathan se ridică.

– Încep pregătirile de plecare.

Însă James îl opri.

– Trebuie mai întâi să cobor la țărm, căpitane Tremayne. Nu va dura mult.

Drew ieși din cabină în urma lui James.

– Crezi că unii dintre ei ar mai putea fi aici?

– Chiar dacă sunt, să-i găsim într-un oraș așa mare ar fi ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Totuși, primul instinct este de cele mai multe ori cel corect, așa că vino cu mine și du-mă la biroul Skylark de aici. Vreau să aranjez ca o persoană în care ai încredere să afle dacă amicul nostru comun este încă la închisoare și să ne trimită apoi vorbă. Aș vrea să-l tai de pe listă, sau nu, înainte să mă întorc și să termin povestea asta.

– Sper că o să mă iei și pe mine atunci.

– Te mănâncă palmele, yankeule?

– Nu mi-a plăcut povestea asta. Nici unuia dintre noi. Oricine-ar fi, Lacorss sau altul, a întrecut măsura când a pus să fie luată Jack.

Capitolul 47

– Judith Malory, insist! Dacă nu-mi spui care este problema în clipa asta...

Tocmai terminaseră de luat micul dejun împreună. Ori de câte ori mama ei i se adresa folosindu-i numele întreg și tonul ăsta, Judith știa că nu era de glumit. Dar pur și simplu nu voia să vorbească despre Nathan, nu știa unde era, nu știa dacă avea să-l mai vadă vreodată. Firește, asta n-o oprea să-l caute din priviri oriunde se ducea.

Lui Roslynn îi fusese povestită în detaliu întreaga călătorie, firește, așa că știa cine era Nathan și nu avea decât aprecieri la adresa lui, după ce aflase cum își schimbaseră planurile și își dusese corabia în Caraibe ca să o găsească pe Jack. Ba chiar își exprimase regretul pentru felul în care fusese tratat de familia Malory, în special de către soțul ei.

– Ar trebui s-o întrebi pe Jack, îi răspunse Judith mamei ei. Ea se poartă foarte ciudat. E mai tot timpul furioasă, și fără vreun motiv aparent.

– Nu, eu te cunosc, zise Roslynn. Ți-am surprins tristețea din privire atunci când crezi că nu te vede nimeni. Ești doar îngrijorată pentru Jack? Ți-a plăcut vreunul dintre bărbații pe care i-ai

cunoscut în Bridgeport? Sau ești dezamăgită că Lord Cullen s-a logodit mai înainte ca sezonul de aici să înceapă? A fost ceva foarte neașteptat, se plânse Roslynn. Dar piciorul ăla lovit i-a atras mult prea multă compasiune din partea doamnelor...

Judith o întrerupse, spunând sec:

– Te asigur că nu plâng după scoțian.

Își făcea griji pentru Jack, dar în aceeași măsură pentru tatăl ei. Lui Anthony Malory nu-i picase deloc bine să afle că Nathan era nevinovat, că se înșelase atât de mult în ceea ce-l privea. Își ceruse scuze în clipa în care Nathan îi adusese înapoi în Bridgeport. Fusese un moment deosebit de jenant pentru el, pe care Judith îl urmărise de la distanță. Sau poate că starea proastă a tatălui ei era rezultatul certei pe care se părea că o aveau părinții ei? Nici măcar nu-și dorea să știe despre ce era vorba. Sau poate că era pur și simplu din cauză că o sumedenie de lorzi se țineau întruna după ea, curtând-o agresiv. Doi dintre ei îi șoptiseră chiar că aveau de gând să îi ceară mâna – de la mama ei.

În mod normal, ar fi râs în fața unei asemenea mărturisiri a preferinței tinerilor. Nu le spusese să nu o facă, dar numai pentru că nu-și dorise să fie nevoită să le explice motivul.

Mai bine îi spunea mamei ei. De fapt, ar trebui să-i aducă împreună pe ambii ei părinți și să stea de vorbă cu ei. Dar nu azi. Avea un recital la care trebuia să participe după-amiază, o cină seara și un bal a doua zi. Un sezon la Londra era extrem de aglomerat.

Așa că Judith fu uluită să se audă dintr-odată izbucnind:

– Am aflat ce este iubirea, mamă. E ceva oribil. Detestabil!

– Numai dacă... Cine ar îndrăzni să nu-ți împărtășească sentimentele? întrebă Roslynn aprinzându-se, apoi însă ghici: Oh, Dumnezeuule, tatăl tău a avut dreptate? Te-ai atașat de tânărul acela de pe corabie, Nathan Tremayne? Dar Tony nu mi-a spus că e atât de serios...

– Pentru că nu este – nu *mai* este. Nu a putut să mă ierte că nu l-am crezut. Nici măcar nu pot să-l învinovățesc pentru asta. Dar am fost nepotriviți de la bun început, nu putea exista un viitor între noi. Încep să accept asta. Nu prea am de ales, nu?

– Doar dacă asta-ți dorești, scumpo. Sau chiar trebuie să-ți atrag atenția că *niciodată* nu trebuie să spui *niciodată*? Sau poate

că trebuie să-ți amintesc că eu și tatăl tău nu ne-am căsătorit din dragoste? A făcut sacrificiul suprem, a renunțat la burlăcia lui, ca să mă apere de vărul meu Geordie. Tony era cel mai mare fustan-giu din Londra – cu excepția fratelui său, James, firește –, așa că și eu am fost sigură că n-o meargă *niciodată*. Și uite cât de mult m-am înșelat. Deci, povestește-mi despre acest domn Tremayne...

Nu la foarte mare distanță, în partea de vest a orașului, Nathan se ascundea după colțul unei clădiri, așteptând. Nu era singur. Arnold Burdis se sprijinea de zid, lângă el, cu șase dintre oamenii lui aliniați în spate. Lui Nathan i se păru că aude o trăsură oprind la intrarea din spate a tavernei. Dar, când se uită, nu era nimic acolo. Nu auzise decât niște sunete venind dinspre strada din față.

Era una dintre cele trei taverne simandicoase din această parte bogată a Londrei. Comandantul Burdis postase grupuri din oamenii lui și la celelalte două și câte un singur om de veghe la celelalte localuri, mai puțin pretențioase, dar aflate totuși în zona vizată. Dacă livrările obișnuite nu se făceau dimineața, nici măcar n-ar fi fost încă acolo. Dar avea senzația că Grigg era chiar atât de îndrăzneț. Și livrările pe timp de noapte, când tavernele erau pline de aristocrați, ar fi putut atrage suspiciuni. Dar Nathan și Burdis făceau deja treaba asta de o săptămână, de când Nathan se întorsese în Anglia și se dusese să-i dea raportul comandantului – și îi povestise ce aflase de la omul lui Grigg înainte să plece în America.

Începuse să creadă că matelotul îl mințise în legătură cu livrările din Londra. Și totuși, tot ce-i spusese bărbatul în acea seară avea sens. De ce ar fi venit un contrabandist în Londra, dacă nu pentru afaceri? De ce nu ar fi intrat Grigg pe această piață extrem de profitabilă, după ce aflase că riscurile erau minime? Drumurile peste canal ar fi fost mult mai rapide, și ar fi evitat coasta de sud, care era intens patrulată. Și în oraș nu erau polițiști de taxe. Poate că țineau docurile sub supraveghere, dar orașul era prea mare. Și nu se așteptau ca bunurile de contrabandă să ajungă pe rute teritoriale.

– Ești sigur că planul tău chiar o să dea roade? întrebă Burdis, nu pentru prima oară.

– Taverna asta aproape că a rămas fără brandy. Cer niște prețuri exorbitante pentru cel pe care-l mai au. Am intrat aseară și am cerut un pahar. Când am comentat că prețul e prea mare, mi s-a spus să nu mă mai plâng și că o să primească marfă cât de curând.

– Da, da, știu că arată promițător, dar...

Nathan îl întrerupse, amintindu-i:

– Nu te-a pus nimeni să vii!

– Vrei să spui că sperai să nu vin, comentă Arnold. Dar omul asta trebuie spânzurat, Nathan. În mod public și în mod legal. Nu pot să-l las pe mâna ta.

– Dar va fi spânzurat pentru contrabandă, nu pentru uciderea tatălui meu, mârâi Nathan.

– Chiar contează pentru ce îl spânzurăm, atâta vreme cât o să fie spânzurat?

Conta, dar evident că nu pentru Burdis. Grigg provocase rup-tura dintre el și Jory, îi făcuse să se despartă supărați, apoi îl omorâse pe Jory înainte ca Nathan să apuce să îndrepte lucrurile, înainte să-i poată spună lui Jory cât de rău îi părea că plecase așa cum o făcuse.

– Te duci la balul ăla de mâine-seară, la care pot să-ți aranjez intrarea?

Atitudinea comandantului față de Nathan se schimbaseră considerabil după ce acesta din urmă se întorsese în Anglia – aproape ca și când ar fi fost prieteni. După ce „lucraseră împreună” și avu-seseră succes în misiunea lor, Nathan nici măcar nu era surprins. Dar ajunsese să-și dea seama că putea fi util să ai prieteni în cer-curile importante, în clipa în care își pusese în minte să intre în lumea ei.

Ceea ce fusese o idee nebunească de la bun început, și, pentru că nici măcar nu știa dacă Judith avea să fie la bal, spuse:

– Nu știu.

– Croitorul meu nu a ajuns la timp la tine? întrebă Arnold.

– Ba da. Doar că încep să mă întreb dacă într-adevăr este o idee bună.

– A trebuit să apelez la cineva care-mi era dator ca să-ți fac rost de invitația aia. A fost o favoare imensă. Cum dracu' nu știi dacă te duci?

– Uite-așa. Nu sunt sigur dacă este o idee prea bună să o văd din nou.

Arnold nu îl întrebase pe Nathan de ce își dorea să participe la un bal în Londra, dar acum își dădu ochii peste cap.

– Așadar, e vorba despre o femeie. Pentru asta sunt eu acum dator pe viață? Ar fi trebuit să știu.

– Pe viață? zise Nathan, râzând înfundat.

– Nu-ți poți imagina ce e în stare gazda balului să ceară la schimb. Dacă n-aș fi deja însurat, nu m-ar surprinde dacă mi-ar cere să o iau de nevastă. E văduvă.

Nathan era obișnuit cu exagerările, dar asta era prea de tot. N-ar fi trebuit să ceară niciodată o favoare. Dar nu îi plăcea cum se terminase legătura lui cu Judith. Cel puțin aceasta era scuza pe care o găsisese pentru sine. Se purtase oribil. Știa asta mai bine decât oricine. Dar nu era obișnuit cu sentimentele pe care le trezise ea în el. Îl scoteau din minți. Și nu îi dăduse nici un indiciu în legătură cu ceea ce simțea ea față de el. Tristețea pe care o citise în ochii ei ar fi putut la fel de bine să fie dezgust sau dezamăgire. Și pe tot drumul de întoarcere la Bridgeport nu o mai văzuse niciodată singură. Fusesse mereu însoțită de Jack sau de unchiul ei. Parcă familia ar fi fost un scut pentru ea... A dracului de enervantă familie!

Tatăl ei își ceruse într-adevăr scuze, dar cât de sincere puteau fi niște scuze în spatele cărora se ascundea o amenințare? „E posibil să fii nevinovat într-o privință, dar nu din toate punctele de vedere”, adăugase Anthony în acea zi. „Știu ce ai făcut. Stai departe de fiica mea. N-o să ți-o spun de două ori.”

Poate că Nathan i-ar fi cerut o explicație dacă primul lui gând n-ar fi fost acela că bărbatul știa că se culcase cu fata lui. Dar, mai târziu, gândind cu mintea mai limpede, își dăduse seama că nu ar fi putut să știe asta. La urma urmei, Nathan era încă în viață.

Dar nu toți membri familiei îl tratau cu ostilitate. Unchiul ei din America nu erau câtuși de puțin băieți răi. Boyd se ținuse de cuvânt. Îi făcuse rost lui Nathan de un echipaj și de marfă pentru Anglia și îi sugerase chiar unde anume o putea vinde repede, în Ipswich sau în Newport, la cele mai bune prețuri. Nathan nu refuzase, având în vedere că marfa primită gratis avea să-i rotunjească frumusețea punga. Dar se simțea aproape bogat acum, pentru

că James Malory își ținuse și el promisiunea și îl răsplătise cu o sumă frumoasă pentru ajutorul pe care i-l acordase.

Se apropia de amiază. Burdis avea să facă o pauză curând, dar avea să reia supravegherea mai târziu în acea seară. De la bun început, se îndoise de posibilitatea unei livrări în timpul dimineții și era încă sigur că orice contrabandist ar fi preferat să opereze în umbrele nopții. Nathan știa că era acolo doar ca să-i facă lui pe plac.

– Va trebui să încep să aduc niște scaune în misiunile astea, zise Arnold, glumind numai pe jumătate.

Nathan începu să rădă, dar se opri în clipa în care auzi o altă căruță apropiindu-se. Privi din nou pe după colțul clădirii. Un zâmbet satisfăcut îi apărui încet pe buze. O căruță se apropia de intrarea din spate a tavernei. Trei oameni erau pe capră și încă trei în spate, așezați pe niște lăzi. Nu era nevoie de atât de mulți oameni pentru o livrare obișnuită.

– A venit, îi avertiză Nathan, coborând vocea. Și are destui oameni cu el cât să ne dea de furcă. E limpede că nu își asumă riscuri cu o încărcătură atât de mare.

– Ești sigur că el este?

– Nu l-am văzut decât o singură dată, zise Nathan. Dar Hammett Grigg are o față pe care nu o poți uita. Și îl are cu el pe omul lui de încredere, domnul Olivey.

– Vreau și corabia lui, îi aminti Arnold.

– Sunt sigur că poți să îl convingi pe unul dintre băieți să îți arate unde este, mai târziu. Dacă mai rămâne vreunul în viață. Așadar, procedăm așa cum am discutat?

– Am discutat că nu omorăm pe nimeni, din câte-mi amintesc eu, mormăi Arnold.

Apoi își trimise jumătate dintre oameni să înconjoare taverna și să vină pe partea cealaltă. Nu voia să scape nimeni.

– Hai, distrage-le atenția! Dacă reușești să obții o mărturisire din partea vreunuia dintre ei, o să adaug și crima pe lista de acuzații. Dacă îți lasă impresia că e gata să te împuște, dă-te repede la o parte!

– Da, mamă! zise sec Nathan, apoi ieși de după colțul clădirii.

Căruța se opri, cu toți cei șase oameni încă în ea. Nathan se duse în față și mângâie unul din cai, în timp ce se poziționa

între cele două animale. Ajungea și la hățuri, dar ar fi trebuit să se aplece ca să fie sigur că le apuca pe amândouă. Căruța era singurul mod prin care Grigg și oamenii lui ar mai fi putut să scape, fără să facă nimic mai mult decât să pornească grăbiți în josul aleii. Dar Nathan știa că ar fi fost un gest prea agresiv să apuce hățurile momentan.

Olivey îl observă primul și-l înghionti pe Grigg. Bărbatul mai în vârstă se uită lung la el.

– Iarăși tu? Voi, ăștia din neamul Tremayne, sunteți o adevărată pacoste! zise Hammett, scoțând pistolul.

– Nu e nevoie să folosim armele, răspunse Nathan calm. Nu-ți ajunge că mi-ai omorât tatăl?

– Cine zice că l-am omorât eu? replică Hammett, cu un zâmbet îngâmfat.

– Unul dintre oamenii tăi.

– Pe dracu'! începu Hammett, apoi însă răsă. Jory îmi suflase câțiva cumpărători buni și nu mă lăsa să mă apropii de soră-ta. I-a preferat pe nenorociții ăia plini de bani. Și-a meritat soarta. La fel cum ți-o meriți și tu.

– Sora mea? Nenorocitele...

Pistolul se descărcă. Nathan se feri, apoi sări în față, după hățuri, smulgându-le din mâinile lui Olivey. Grigg folosisse un pistol vechi, cu un singur glonț, însă acum ducea mâna după un altul, pe care îl avea înfipt la centura pantalonilor.

Vocea lui Arnold răsună clar, în clipa în care interveni cu oamenii lui:

– Încetați orice mișcare! În numele regelui William, te arestez pentru crima de a fi furat de la Coroană prin contrabandă – și pentru uciderea numitului Jory Tremayne.

Soldații din spatele căruței apăruseră și ei, cu flintele ațintite înspre oamenii lui Grigg. Cei trei din spate nu se întinseră după puști. Al treilea om de pe capră sări și alergă înspre ușa din spate a tavernei, dar o găsi încuiată. Un glonț în picior îl opri să mai încerce și altceva. Nathan se gândi să calmeze caii, temându-se să nu se sperie și să o ia la fugă din cauza zgomotului, însă aceștia nu făcuseră altceva decât să ridice capetele, obișnuiți cu sunetele puternice. Totuși, Nathan strânse cu putere hățurile. Olivey ridicase numaidecât mâinile. Grigg făcea acum același lucru, încet.

Era încă posibil să încerce să ajungă la pistolul de la centură, dar, cu atâtea flinte îndreptate spre el, era puțin probabil.

Nathan se îndreptă spre Grigg, dar Arnold îl trase înapoi și altcineva îl coborî din căruță și-i confiscă armele.

– L-am auzit când a mărturisit totul. Capetele de acuzare includ acum și crima.

Pe toți dracii, asta nu-l încălzea cu nimic!

– Lasă-mă doar cinci minute singur cu el, îl rugă Nathan.

Dar Arnold ajunsese să îl cunoască suficient de bine, așa că-i răspunse:

– Nici nu intră-n discuție. Nu pot să spânzur un om mort.

– Un minut. Unul singur!

Dură un moment, dar Arnold încuviință din cap, deși nu cu prea mare tragere de inimă.

– Dar nici o secundă în plus.

Grigg ridică pumnii în clipa în care își dădu seama ce avea să urmeze. Dar nu era un luptător bun. Stilul lui era să împuște oamenii pe la spate, să-i trimită pe alții să facă treaba sau să joace murdar. Încercă și de data asta, scoțând un cuțit ascuns în gheată în clipa în care se aplecă de la mijloc, lovit de primul pumn al lui Nathan. Dar Nathan nu era omul care să dea înapoi. Se lansă înspre cuțit în clipa în care îl văzu, îl înșfăcă și îl azvârli cât colo. După aceea, încercările lui Grigg de a se apăra fură de-a dreptul jenante. Nathan îi îngădui chiar să-l atingă cu una dintre loviturile lui, doar așa, ca să aibă senzația că era o luptă mai dreaptă – dar nu era. Nu simți nici o satisfacție când își lăsă adversarul fără cunoștință, când îl trimisese la pământ cu prima lovitură mai zdravănă. Totul dură mai puțin de un minut.

Capitolul 48

Judith și Jack fuseseră lăsate să meargă singure la bal, într-o trăsură, în vreme ce părinții lor le urmau în alta. Totuși, fetele erau însoțite de escorta lui Jack, patru bărbați înarmați care o însoțiseră din clipa în care se întorseseră în Londra. Deși erau

îmbrăcați în livrele, bărbații erau prea înalți și prea musculoși ca să poată trece drept valeți. James insistase asupra acestui aspect, iar gărzile aveau să rămână cu fiica lui până la noi ordine. Judith se gândea că acesta ar fi putut fi motivul dispoziției din ce în ce mai proaste a lui Jack. Cu siguranță nu-i plăcea să fie ținută sub pază.

Se uită la Jack, care privea pe fereastră. Erau amândouă strălucitoare în această seară. Rochia lui Jack era de mătase roz, însă stratul de șifon alb de deasupra crea o nuanță pastelată potrivită ocaziei.

Până și bijuteriile ei erau roz – cuarț și diamante.

Rochia lui Judith era nouă, comandată în ziua în care se întorseseră acasă, deși avea încă vreo zece altele pe care nu le îmbrăcase niciodată. Dar nu protestă, pentru că o zi la cumpărături o calma pe Roslynn, iar mama ei avusese nevoie să se calmeze după ce aflase tot ce se întâmplase. Rochia cea nouă era de culoarea preferată a lui Judith, albastru pal. Jumătate din garderoba ei era în această culoare. Dar alesese cu îndrăzneală o culoare mult mai închisă pentru margini, cam doi centimetri și jumătate. Roslynn nu protestase, când văzuse cât de bine îi scotea ochii în evidență. Și, firește, Roslynn avusese grijă să-i cumpere numaidecât un set de bijuterii noi. Așa că rochia ei era completată cu safire în această seară.

– Arăți splendid în seara asta, Jack. Aș vrea să pot purta și eu roz, așa ca tine, dar mama zice că mă face să par palidă... Mă ascuți?

– Ce?

Judith oftă.

– Aș vrea să-mi spui ce e cu tine. Fie nu mă ascuți, fie te rățoiești la mine. De cele mai multe ori te rățoiești. Dacă ai mai avea și ochii roșii, aș crede că treci prin ce-am trecut eu cu Nathan. Nu e asta, nu?

Jack pufni.

– Crede-mă, când o să mă îndrăgostesc, o să știu. Și o s-o știi și tu. Toată lumea o să știe, pentru că o să-l târăsc direct în fața altarului, cu urlate și zbierete dacă va fi nevoie... Ei, o să aibă tata grijă de asta.

Judith nu se putu abține să nu râdă, imaginându-și o asemenea scenă.

– Foarte bine. Mă temeam doar să nu te fi amorezat puțin cam prea tare de Quentin.

– Poate că s-ar fi întâmplat dacă am fi avut mai mult timp împreună, dar nu, Afurisitul a avut grijă de asta.

Jack încă îi mai spunea bărbatului care o răpise „Afurisitul” și, de obicei, se enerva ori de câte ori cineva aducea vorba despre el. Se enerva zdravăn. Însă, de data asta, tonul ei fusese destul de calm, așa că Judith nu avea de gând să insiste, știind prea bine că nu era cazul ca Jack să ajungă furioasă la bal.

Spuse în schimb:

– Dar vreunul dintre toți lorzii care-ți fac curte de când ne-am întors?

– Nu încă, dar nu ne grăbim, ai uitat?

Cum ar fi putut să uite? Nici ea n-ar fi trebuit să se îndrăgostească prea curând, dar planul ăsta nu mersese prea bine în cazul ei. Așa că făcu o altă presupunere, arătând cu capul înspre acoperișul trăsurii cu care venea escorta.

– Detești toate măsurile astea de precauție, nu?

– Gărzile? zise Jack. Nu, sunt niște băieți de treabă.

Judith nu știa ce să mai creadă, așa că abordă tactica mamei ei:

– Jacqueline Malory, o să-mi spui *chiar acum* ce se petrece cu tine. Insist!

Jack pufni din nou. Judith se simți încurajată. Era o reacție normală din partea lui Jack.

– Nu-mi place să mă simt neajutorată, ca atunci când... M-a făcut să urăsc faptul că sunt femeie!

Judith era uluită. N-ar fi ghicit niciodată că *asta* putea fi problema, și totuși ar fi trebuit să-și dea seama. Jack deținea mereu controlul în orice situație, întotdeauna ea îi conducea pe ceilalți și era mereu sigură de ea și de forțele ei. Cu siguranță orgoliul îi fusese zdravăn rănit atunci când pierduse acest control, chiar dacă numai pentru o vreme.

Însă Judith îi răspunse pragmatic:

– Prostii! Chiar crezi că un bărbat s-ar fi descurcat mai bine? Un bărbat ar fi fost pur și simplu pocnit în moalele capului și luat

pe sus. Și ar fi fost legat fedeleș înainte să se trezească. Crede-mă, Jack, și bărbații pot fi cât se poate de neajutorați într-o astfel de situație. Dar, spune-mi sincer, asta e chiar tot ce te supără?

Jack își frânse mâinile într-un gest de nehotărâre, înainte să recunoască:

– Nu.

– Atunci ce?

– Nu i-am spus totul tatei.

Când ochii lui Judith se măriră, Jack adăugă:

– Nu, nimic de genul ăsta. Dar a mai existat un bilet, cel original, scris de șeful Afurisitului. Când l-am găsit, l-am acuzat pe Afurisit că nu lăsase nici un bilet, ca tata să nu aibă nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplase cu mine. L-aș fi putut omorî în ziua aia. De fapt, chiar am încercat. Dar m-a asigurat că trimisese Catherine o versiune mai politicoasă decât cea originală.

Cu ochii încă măriți, Judith spuse:

– Un răpitor politicos? Vorbești serios?

Jack chiar reuși să zâmbească o clipă.

– Exact același lucru mi-am zis și eu în prima clipă. Apoi însă își frânse din nou mâinile. M-am temut că, dacă i-aș fi spus tatei, i-aș fi trezit amintiri mai vechi și ar fi știut exact cine a încercat să mă răpească și unde să-l găsească pe individ. Așa se înțelegea din biletul original de la șeful Afurisitului. Și nu vreau ca tata să se ducă după el, cel puțin nu atunci când dușmanul lui se așteaptă să facă întocmai asta. Nu aș suporta să știu că propriile mele cuvinte l-au trimis într-o capcană.

– Nu crezi c-ar trebui să-l lași pe tatăl tău să hotărască?

– O să-i spun. După ce o să treacă suficient timp cât să i se potolească furia, ca să nu se repeadă cu capul înainte și să fie ucis.

– Dar ne-am întors deja acasă de câteva săptămâni.

– Știu. Și poate că Afurisitul și-a prevenit șeful să-și mute bârlogul și poate ar trebui să dăm uitării întreaga poveste.

– Pe *el* încerci tu să-l protejezi? întrebă încet Judith.

– Dumnezeuule, nu! *El* ar merita să fie spânzurat și înecat! zise Jack furioasă.

Judith oftă, dar spuse:

– Este alegerea ta, Jack. Sper doar să nu fie o hotărâre pe care să ajungi să o regreti într-o zi.

– Nici nu-ți dai seama cât m-am tot frământat în legătură cu asta. Simplul fapt că nu mă pot hotărî mă face să mă simt furioasă pe mine însămi. Dar nu m-am temut niciodată atât de tare pentru tata. Voiau să-l controleze prin *mine*! Să îl omoare din cauza *mea*! O să îi spun, fie c-o să folosească la ceva, fie că nu, dar abia după ce o să se termine sezonul. În plus, până atunci probabil o să aibă mai multe informații. Unchiul Clinton l-a asigurat că toți căpitani Skylark care trec prin zonă o să fie cu ochii în patru după Catherine, Andrew și Afurisit. Cu siguranță o să iasă ceva din asta.

Judith era de cele mai multe ori de acord cu Jack, dar, de data aceasta, plescăi din limbă.

– Nu-mi place s-o spun, dar cred că pur și simplu ar trebui să ai mai multă încredere în tatăl tău. Atâta vreme când nu este în joc viața unei persoane iubite, nimic nu-i va putea sta în cale. Știi și tu foarte bine cum e.

Jack zâmbi, apoi râse de-a binelea.

– Da, știu. Vreau doar să mă asigur că, într-adevăr, așa o să se întâmple, lăsând să treacă îndeajuns timp încât cel care a pus la cale toate astea să nu-l mai aștepte. Asta e tot, Judy. Vreau doar ca tata să aibă o șansă mai bună. Și m-am mai gândit și cât de mult ar fi suferit dacă ar fi ratat sezonul meu fiind plecat ca să rezolve tărașenia asta.

Într-adevăr, era un raționament logic, așa că Judith nu mai spuse nimic pe această temă. Și, în mod vizibil, Jack se simțea mai bine după ce-i împărtășise ce avea pe suflet. Încă zâmbea în clipa în care ajunseră la bal.

Capitolul 49

Balul lui Lady Spancer nu era primul bal al sezonului. Pe acela îl rataseră din cauza excursiei neprevăzute în Caraibe, care le întârziase întoarcerea în Londra cu o săptămână. Nu era nici al doilea bal, dar cel puțin la acela reușiseră să ajungă, deși își

confirmaseră participarea cu numai o zi în avans. Și acesta era motivul pentru care Judith avea deja atât de mulți pretendenți. Dar spera să se poată simți bine măcar la acest al treilea bal. Nesuferită mai e speranța asta atunci când știi că nu ai nici cea mai mică șansă...

Pețitorii lui Jack se năpustiră numaidecât asupra ei, însă Georgina îl ținuse pe James mai în spate în momentul în care sosiseră, așa că tinerii înflăcărați încă nu observaseră că tatăl lui Jack era și el de față.

Georgina insistase asupra acestei măsuri de precauție. Pentru că James se ferise mereu de ieșirile în societate, existaseră întotdeauna nenumărate zvonuri despre el, care mai de care mai scandaloase, zvonuri pe care unii le mai șopteau și azi pe la colțuri. Pur și simplu nu oferise niciodată *înaltei societăți* șansa de a-l cunoaște cu adevărat și nici nu avea să o facă vreodată. Georgina fusese nevoită să-l țină deoparte și la primul lor bal, pentru ca Jack să aibă șansa de a cunoaște câțiva tineri înainte ca infamul ei tată să fie observat. Pe James aproape că-l amuzau uneltirile soției lui.

Intrarea lui Judith în sala de bal împreună cu părinții ei nu era la fel de problematică. Singurele zvonuri care circulasera vreodată în legătură cu tatăl ei erau acelea că fusese cândva mare crai și, din această cauză, fusese implicat în dueluri – deloc puține. Cele mai multe dintre acestea fuseseră însă date uitării. Era încă un fapt bine cunoscut că era un adevărat maestru al ringului – dar ce tânăr nu știa asta, având în vedere că toți vizitaseră, cel puțin o dată, reședința Knighton, ca să-i urmărească vestita îndemănare în luptă?!

Judith știa că atitudinea tatălui său era cea care îi făcea pe tinerii bărbați să ezite să o abordeze – atunci când Roslynn nu stătea cu ochii pe el, îndemnându-l să zâmbească sau cel puțin să păstreze o expresie neutră. Dar, la primul bal, Roslynn reușise destul de bine să îl împiedice pe Anthony să sperie toți bărbații care se apropiau de Judith, iar Roslynn fusese la rândul ei deosebit de drăguță cu toți aceștia, și tocmai de aceea Judith avea deja mai mulți pețitori. Apărură și în această seară, doar că ceva mai greu, având în vedere că Anthony era încă lângă ea.

Însă un cot fu direcționat înspre coastele lui Anthony, în timp ce soția lui îi șoptea:

– Poartă-te frumos. Fii amabil. Încearcă să le lași impresia că ești prietenul lor.

– Ei, acum chiar că exagerezi, scumpo! se plânse Anthony. Dar o să încerc să aplic prima variantă, dacă promiți să nu mai stai cu gura pe mine.

Schimbul de cuvinte fu scurt, însă îi acordă lui Addison Tyler șansa de a o răpi pe Judith și de a o purta în piruete până pe ringul de dans, cu un râs ușurat.

– Doamne, credeam că n-o să-i mai distragă atenția!

Nu trecuseră nici zece minute de când intrase în sala de bal, și Judith știa că tânărul exagera. Dar Addison încă zâmbea, așa că, evident, replica lui fusese spusă în glumă. Cel dintâi născut al unui conte, Addison avea să moștenească într-o bună zi titlul. Cu părul blond, ochi de un cenușiu-închis și trăsături frumoase, știa că era burlacul favorit al sezonului. Și o știa și doamnele. Mai multe dintre ele puseseră ochii pe el, înainte ca Jack și Judith să ajungă acasă. Judith le cunoștea pe mai multe dintre debutantele care locuiau în Londra, cu care ea și Jack socializaseră în copilărie și în adolescență, însă mai multe îi întorseseră acum spatele, ca și cum l-ar fi furat pe Addison Tyler de sub nasul lor.

– Există vreun motiv anume pentru care mă urăște tatăl tău? întrebă Lord Tyler, în timp ce o învârtea încet pe ritmul unui vals.

– Nu, vă urăște pe toți în egală măsură.

– Așadar, e genul *ăsta* de tată? Nu suportă gândul că o să te piardă?

– Ceva de genul acesta, da.

Addison era unul dintre cei doi tineri lorzi care hotărâseră deja că voiau să se însoare cu ea. Hadley Dunning era cel de-al doilea. Veniseră amândoi să o vadă în fiecare zi în această săptămână, la ora convenită, dimineata târziu. Și nu erau singurii care făcuseră acest lucru. Însă Addison avea o atitudine oarecum agresivă față de ceilalți pretendenți, ca și cum, odată ce-și făcuse cunoscute intențiile, s-ar fi convenit ca restul să se retragă. Ba chiar el și Lord Dunning schimbaseră niște cuvinte destul de aprinse la recitalul

de cu o zi în urmă. Gazda își exprimase chiar îngrijorarea ca nu cumva să înceapă vreo bătaie chiar acolo, în salonul ei de muzică. Judith se îndoia că s-ar fi întâmplat așa ceva, având în vedere că cei doi se cunoșteau destul de bine. Chiar și așa, gazda le ceruse să plece.

Addison nu își ceruse încă scuze pentru acel incident, poate că nu considera că era cazul. Roslynn fusese amuzată că bărbații începuseră deja să se bată pentru ea. Anthony nu știa, pentru că se dusesse să își descarce furia în ring, în după-amiaza zilei trecute.

– Cel puțin mama ta este destul de drăguță.

Destul de drăguță? Ce-și imagina caraghiosul ăsta? Că erau el și ea împotriva părinților ei?

Apoi însă, gemu în sinea ei. Căuta un motiv să nu-l placă, nu-i așa? Și totuși, îl preferase de la bun început, dar, trebuia să fie sinceră, doar pentru că era cel mai chipeș dintre toți. Totuși, chiar după ce ajunsese să-l cunoască mai bine, îl găsea în continuare acceptabil. Puțin nepăsător, cam prea îndrăzneț, îi plăcea să flirteze... Dar nu o făcuse să râdă nici măcar o dată.

Sincer, îl plăcea mai mult pe Lord Dunning. Hadley nu era la fel de chipeș ca Addison, dar era cu siguranță mai amuzant, și Judith avea mare nevoie să râdă în acest moment al vieții ei. Și era și mult mai prietenos. Părea chiar interesat să o cunoască, nu doar să o ia numaidecât pe sus, ca Addison. Dar Judith nu voia să se lase zorită să ia o hotărâre – și se simțea zorită. De amândoi. Asta trebuia să înceteze. Sezonul abia începuse.

Așa că nu spuse nimic, așteptă scuzele care nu veniră și reuși să zâmbească atunci când Addison o conduse înapoi la părinții ei. Dar tânărul ei însoțitor îl blocă pe Hadley, împiedicându-l să se apropie suficient încât să o poată invita la următorul dans. În mod intenționat. Ba chiar îl împinse ușor la o parte.

Ceea ce-l făcu pe Anthony să spună:

– Să știi că mă pricep să izbesc două capete între ele. Dacă eu trebuie să mă port frumos, pe toți dracii, ar trebui să vă purtați și voi!

Spusese aceste cuvinte cu un zâmbet încordat, ceea ce o ținu în frâu pe Roslynn. De fapt, de îndată ce Hadley Dunning o conduse pe Judith pe ringul de dans, îi șopti soțului ei:

– Gelozia lui Lord Tyler este amuzantă, dar numai atâta vreme cât nu întrece măsura.

– Nu e cazul să spui mai multe, draga mea, voi...

– Oh, nu vei face nimic! i-o reteză Roslynn, știind exact ce îl mâncau palmele să facă. Dacă vor să se bată pentru Judy, lasă-i. Putem doar să sperăm că nu vor face asta la unul dintre evenimentele majore – de fapt, presupun că n-ar strica să îi spui vreo câteva cuvinte discrete, doar așa, ca să-l mai domolești puțin. Dacă poți să faci asta fără să te atingi de el. Dacă o să se sperie, asta e. Nu se poate spune că îl preferă în mod deosebit. Judith nu are favoriți.

– Ah, îmi place cum sună asta! zise Anthony, cu un zâmbet foarte sincer.

Vorbeau în șoaptă, dar asta numai pentru că doi dintre pretendenții lui Judith încă se învăteau pe lângă ei, în loc să se ducă să-și găsească parteneri pentru valsul în desfășurare. Nu era prea plăcut, însă tinerii tăurași își făcuseră alegerea și nu voiau să riște să rateze următorul dans cu Judith.

– Ar trebui să te întrebi de ce fiica ta nu este încântată de nici unul din acești tineri lorzi, îl avertiză Roslynn.

– Știu deja de ce. Ea și Jack au o înțelegere. Nu se mărită anul ăsta. Slavă Domnului!

– Nu ăsta e motivul, și cred că știi și tu. Este îndrăgostită de altcineva. Doar că eu nu l-am cunoscut încă.

– Ei, n-a fost decât o flacără trecătoare, pe care am avut grijă să o sting repede. A depășit momentul.

– Întâmplător, eu știu altceva. Și cred că este momentul să îl cunosc pe domnul Tremayne.

– Mă bucur să spun că e departe de-aici. Și departe să rămână!

– Chiar așa? spuse Roslynn, cu voce aspră. Ești fericit când fata ta nu e?

Anthony pufni.

– Uită-te la ea, Ros! Râde. Ți se pare că-i duce dorul caraghiosului ăluia?

– Își ascunde bine sentimentele, dar mi-a mărturisit totul. Așa că, dă-mi voie să te întreb: Ai fi în stare să stai în calea fericirii ei? Cum Anthony nu răspunse, Roslynn adăugă: Ar trebui să-l găsești și să i-l aduci.

De data asta, Anthony izbucni în râs.

– Nici nu mă gândesc! Nu ne amestecăm, dintr-un motiv foarte simplu: băiatul ăla nu o vrea. Altfel ar fi aici ca să-mi ceară mâna ei înainte să o facă altcineva. Dar nu este, nu?

– Pentru că, în mod evident, nu îl plăci, și o știe foarte bine, se plânse Roslynn.

Anthony clătină din cap, în semn că nu era de acord cu soția lui.

– Nu, lui chiar nu-i este frică de mine, Ros. Cătuși de puțin. Țasta-i unul dintre puținele lucruri care chiar îmi plac la el.

– Măcar e ceva, răspunse Roslynn, zâmbindu-i.

Anthony își dădu ochii peste cap.

– Faptul că-mi place totuși ceva la el nu înseamnă că mi-l doresc ca ginere.

– N-o să-ți placă niciodată nici un bărbat pentru fiica ta. Nici măcar nu sunt surprinsă că toată treaba e atât de dificilă. Dar trebuie să te gândești la Judy, nu la tine. Știai că va veni această zi.

– Dar nu a venit încă. Îți repet, nu o vrea, și Judith va trebui să...

– El este? întrebă dintr-odată Roslynn, arătând cu bărbia înspre intrare, către un tânăr extrem de chipeș, cu părul atât de blond că prea alb.

Anthony șuieră:

– Ce tupeu pe el, afurisitul!

– Ei bine, chiar tu ai spus că nu-i e frică de tine, zise Roslynn, cu un zâmbet superior.

Capitolul 50

Judith îl văzu pe Nathan în clipa în care acesta intră în sala de bal, doar pentru că privirea ei se îndrepta mereu în acea direcție, sperând să îl vadă. Dar, când se întâmplă, Judith avu nevoie de câteva clipe doar ca să se asigure că vedea bine.

Îmbrăcat într-un costum negru de seară, croit impecabil, se potrivea perfect cu scena din jur, ca și cum chiar ar fi aparținut acestei lumi. Și nu era așa? Cu siguranță avea titlul care să-i

permită să fie acolo, dar cum reușise să facă rost de o invitație? Judith presupunea că avea una, altfel nu ar fi reușit să treacă de intrare.

Dar puțin îi păsa cum reușise! Era acolo! Iar inima ei începuse deja să bată mai repede. Își venise în sfârșit în fire. Venise să o găsească. Dar să o facă într-un mod atât de îndrăzneț? Când ar fi putut să o caute pur și simplu acasă la ea... Ar fi fost lăsat să intre. În fiecare zi de când se întorsese, își informase majordomul să-l aștepte, apoi fusese nevoită să facă față dezamăgirii, atunci când Nathan nu apărea.

Ochii lor se întâlneau, însă Judith nu-i putu susține privirea, pentru că încă se învățea în brațele lui Hadley. Dar, în clipa în care muzica se sfârși, se întoarse repede la mama ei, ca să fie disponibilă pentru Nathan. Tatăl ei avusese grijă să dispară din peisaj. Slavă Domnului!

Apoi însă îl observă pe Anthony în capătul încăperii. Se dusesese să-și unească forțele cu James.

Ar face bine să nu îl pună pe fugă pe Nathan! Nu în seara asta! Avea să fie o seară magică de-acum, cea mai frumoasă seară a sezonului, a vieții ei! Și asta pentru că Nathan venise după ea.

Roslynn nu era singură. Cei doi tineri cu care Judith nu dansase încă o așteptau și încă doi li se alăturaseră – unul pe care îl știa și altul care nu îi fusese prezentat încă. Trei dintre ei îi cerură favoarea următorului dans și Judith se grăbi să-i refuze. Dar tot nu plecară!

Roslynn îi șopti:

– Le-am sugerat să-și găsească alte parteneri până le vine rândul să danseze cu tine, dar am impresia că au prins rădăcini.

Judith era flatată, dar, în clipa de față, insistența tinerilor o irita. Oare Nathan avea să se apropie măcar de ea, când atâția lorzi se luptau să-i câștige atenția? Și nu-l mai putea vedea. Unde se dusesese?

Apoi însă Roslynn spuse cu voce și mai joasă:

– Poate că-ți este sete. Lady Spencer a pregătit o multitudine de răcoritoare, pe gustul tuturor.

Judith ghici:

– L-ai văzut?

– Tatăl tău mi-a confirmat că domnul Tremayne este aici, da. Apoi adăugă cu un zâmbet: Rămân eu aici și le prezint scuzele tale.

Judith îi adresă un zâmbet radios și începu să se îndrepte spre cealaltă parte a încăperii. Dar nu apucase să facă nici cinci pași, când îl văzu pe Nathan dansând cu altcineva. Se opri, dându-și dintr-odată seama că era posibil să nu fi venit acolo pentru ea. Ar fi putut foarte bine să fie intrarea lui în societate, de care avea nevoie dacă voia să ia în serios tutela celor două nepoate. Oare începuse să-și facă relațiile de care știa că urma să aibă nevoie mai târziu, când fetele aveau să fie mari? Sau doar se asigura că Anthony avea să-l lase în pace dacă-și îndrepta atenția în altă parte, momentan? Sau, și mai rău, îi transmitea mesajul că totul se terminase între ei?

Dar, oricum ar fi fost, nu-i plăcea tactica lui. Cătuși de puțin.

Se întoarse la tinerii care o așteptau și-i spuse nou-venitului:

– Nu ne-am cunoscut. Să compensăm acest lucru cu un dans?

Tânărul nu o refuză, deși nu o invitase la dans când avusesese ocazia.

– Eu sunt Robert Mactear, spuse el, de îndată ce începură să valseze. Venisem să o salut pe mama ta. E foarte bună prietenă cu a mea.

Nu-i auzi decât numele, care-i suna cunoscut, însă privirea și atenția ei erau în altă parte. Nathan trecu la doar câțiva pași de ea. Nesuferita aia cu care dansa trâncănea ca o moară stricată. Iar el părea absolut fascinat de fiecare cuvânt.

– Mi-a trimis mai multe invitații, cu mult înainte să înceapă sezonul. Știu că are mari speranțe pentru noi.

Judith clipi.

– Pentru noi doi?

Chiar așa? Mama ei îi și căutase alt scoțian, după ce Ian Cullen fusese furat de o altă debutantă? Dar asta ar fi trebuit să se întâmple în timp ce Judith era în America – înainte ca mama ei să știe despre Nathan.

– Da, îi confirmă Robert. A trebuit să mă întorc în Londra cu afaceri, și m-am gândit să o anunț pe mama ta că sunt luat deja – cel puțin o să fiu, când iubita mea o să-mi spună „da“.

Judith aproape că râse. Pur și simplu peșitul nu părea să fie talentul lui Roslynn. În schimb, spuse:

– Și eu sunt luată, deși iubitul meu pare să mă ignore în seara asta.

– În cazul ăsta, poate vrei să râdem și să ne prefacem că flirtezi cu mine? Doar așa, ca să-i dăm un imbold? Știu din proprie experiență cât de bine merge treaba asta.

De data asta, Judith râse, apoi spuse:

– Ești un băiat de treabă, Robert.

Puțin mai târziu, Jack o găsi și o întrebă:

– Ce naiba caută *el* aici?

– Agită apele, spuse Judith. Doamnele nu-și pot lua ochii de la el, în caz că n-ai observat.

Jack o privi lung.

– În mod clar, ai observat și tu. De ce nu-i spui pur și simplu ce simți?

– Nu așa se face.

Sprâncenele lui Jack se împreună.

– Glumești, nu? *Noi* așa facem.

Nu, poate că Jack ar fi făcut așa, dar Judith nu avea curajul ăsta. Ar fi vrut să fie mai puternică, și trecu de mai multe ori pe la bufetul cu răcoritoare, sperând să prindă curaj. Dar degeaba. Totuși, paharele de șampanie îi dădură curajul să flirteze mai mult decât oricând în acea seară, urmând sugestia lui Robert. Dar nici asta nu părea să-i ajute la nimic. Nathan nu observă, fiind prea ocupat să danseze cu toate celelalte debutante, în afară de ea. Afurisitul pământului, chiar nu avea să o ierte niciodată?

Dar, când îl văzu îndreptându-se spre ieșire, își luă inima-n dinți și alergă după el, ca să-l oprească.

– Pleci? Serios? Fără să-mi adresezi măcar un cuvânt?

El se întoarse.

– Da. Asta e lumea ta, draguță, nu a mea.

Nu știa cum să-i răspundă, dar începea să simtă din nou acea durere în piept, strângându-i inima, sufocând-o. Și totuși, avea impresia că el o așteaptă să spună *ceva*, însă Judith nu putea decât să se uite la el, la chipul lui frumos pe care nu-l mai văzuse de aproape o lună, la vânătaia de pe obrazul lui care abia dacă

se distingea, dar pe care ea o vedea, la linia strânsă a buzelor lui, la maxilarul încordat și la emoția intensă din ochii lui. Foc sau gheață? Nu-și putea da seama!

Dar tot ce putu să spună fu:

– De unde ai vânătaia?

– Am reușit în sfârșit să închei niște socoteli mai vechi.

– Și a fost tot ce aveai de înche...?

Întrebarea rămase în aer. Nathan îi întoarse spatele și ieși din sala de bal. Oh, Dumnezeule, de ce flirtase în asemenea hal cu ceilalți bărbați? Oare tocmai îl pierduse din cauza asta?

Reuși să treacă de restul serii. Șampania părea să o ajute. Poate că băuse totuși prea multă, pentru că se simțea amețită în clipa în care se întinse în pat, fără să-și mai amintească cum ajunsese acasă.

Dar adormi numaidecât în acea seară. Era sigură că e încă amețită de alcool când îi auzi vocea, îi simți mâinile pe obraji, cu o atingere care-i vindecă toate rănilile. Dar firește că nu dormea.

Acum era cât se poate de trează.

– Cum ai intrat aici?

– Pe fereastră, zise el, continuând să-i mângâie obrazul.

La fel ca pisoiul lui, Judith simțea nevoia să se întindă spre mâna lui, așa că-și înclină ușor capul.

– Nu a fost prima oară când am stat la fereastra ta.

Asta o surprinse.

– Dar cum ai știut care e a mea?

– Acum câteva zile, am găsit-o în spate pe una dintre fetele voastre de la bucătărie și am convins-o că voiam să arunc cu pietricele în fereastra ta, ca să-ți atrag atenția. Mi-a arătat-o bucurăsoasă. Credea că sunt unul dintre nenumărații tăi pretendenți și că vreau să te impresionez cu o serenadă privată.

Judith încercă să și-l imagineze pe Nathan cântând și o umflă râsul.

– N-ai fi făcut tu așa ceva!

Razele lunii luminau îndeajuns camera încât să-i poată vedea zâmbetul.

– Nu, n-aș fi făcut.

– Puteai să vii pur și simplu pe ușa din față.

– La cum îl știu pe tatăl tău, nu puteam. Dar am aruncat atât de multe pietricele în seara asta, încât m-am temut că o să sparg geamul. Dar tu n-ai auzit nimic.

Afurisita de șampanie! Ba nu, de fapt se bucura că nu o trezise zgomotul, că Nathan găsisese, probabil, scara sprijinită de mărul din grădina lor. Dar de ce o făcuse? Puținele vorbe pe care i le spusese la bal sugerau că nu avea să-l mai vadă niciodată – cu siguranță nu așa.

– Ce cauți aici? întrebă ea, cu răsufierea tăiată.

– Spune-mi că nu mă așteptai.

– Nu, nu te așteptam.

– Ba da, în sufletul tău, mă așteptai.

Nu-l contrazise din nou, însă Nathan presupusese ceva greșit, în timp ce ea fusese absolut zdrobită de indiferența lui din acea seară, convinsă că era încă furios pe ea. Oare căzuseră amândoi pradă unor presupuneri false? Când simplele gesturi, precum cel pe care îl făcea el acum, puteau spune mai mult decât orice cuvinte?

Dar, amintindu-și cât de mult suferise, spuse:

– Ar fi trebuit să vorbim la bal, cel puțin mai mult decât am făcut-o.

– Am crezut că o să vorbim. Am crezut chiar că o să și dansăm. Dar, când am ajuns acolo, am rămas uluit de cât erai de frumoasă – și de cât de bine te potriveai în acea atmosferă strălucitoare. Și m-am temut că o să te sărut, chiar acolo, în fața tuturor, dacă...

Judith se ridică numaidecât să-l sărute, întrerupându-l în mijlocul propoziției. Își dorise să facă acest lucru din clipa în care-i auzise vocea. Venise la bal pentru ea. Venise aici, în seara asta, pentru ea. Nu avea nevoie să mai audă nici un cuvânt. Dar avea nevoie să se simtă din nou așa cum numai el știa să o facă să se simtă. Tânjise după asta, plânsese după asta – după el. Ar fi trebuit să-l admonesteze pentru că o lăsase să aștepte, dar nu acum, când își dezvăluia cele mai profunde sentimente, când o zdrobea la pieptul lui și-i devora buzele.

Așa că, atunci când el o împinse înapoi pe pernă, ar fi putut să strige de fericire, însă auzi:

– Lasă-mă o clipă, draguță, te rog. Nu vreau să te rănesc, dar nu-ți poți imagina cât de mult te doresc.

Înțelegea. Ar fi putut spune același lucru. Dar nu avea nevoie de nici o clipă.

– Trage adânc aer în piept ca să te calmezi, dacă trebuie, dar grăbește-te! îi *ceru* ea.

Nathan râse și-i spuse cu voce tremurândă:

– Să știi că a mers, glumeață mică!

Nu avea timp să-i explice că nu glumea. Dar se ridică și își scoase haina de seară, apoi eșarfa și cămașa. Judith dădu la o parte așternuturile, ca să se poată ridica în genunchi pe marginea patului, în fața lui. Când fu suficient de aproape, își trecu mâinile peste pielea lui goală. Ce senzație fascinantă pentru toate simțurile ei! Avea un trup magnific, perfect proporționat, mare, zvelt, cu mușchii tari. Întotdeauna fusese îndeajuns doar să se uite la el ca să simtă cum se stârneau în ea senzații dintre cele mai primitive, pe care nu le înțelesese niciodată pe deplin. Dar, în această clipă, el era flacăra, și ea era molia, îi era absolut imposibil să-i reziste, și tot trupul îi ardea de dorința pentru el.

Se dezbrăca repede, dar nu atât de iute cât ar fi vrut. Îi zgârie sfârcurile cu unghiile, nu fără intenție, însă îl auzi gemând. Se opri, nefiind sigură de ceea ce-i făcuse – fusese un geamăt de durere sau de plăcere? Însă își aruncă la o parte cămașa de noapte ca să afle și își zgârie propriul sfârc ca să simtă ce simțise el... „Oh, Dumnezeuule!”

El o spuse cu voce tare:

– Oh, Dumnezeuule!

Apoi o aruncă cu spatele pe pat.

Se rostogoliră împreună. Judith râse și ajunse sub el, de unde îi zâmbi radios.

Nathan părea transfigurat. Judith era vrăjită de ochii lui și de nemărginirea sentimentelor din ei. O iubea! Și-ar fi dorit ca el să i-o spună, dar se mulțumea și doar să o vadă. Iar buzele lui erau acum blânde pe fața ei, pe umerii ei, pe gâtul ei. Iubirea pe care i-o purta se simțea în fiecare atingere. Chiar și în clipa în care pătrunse în ea, ceva mai târziu, o făcu cu infinită blândețe și grijă.

Erau ca două părți ale aceleiași întreg, sortite să se unească. Se potriveau perfect.

Extazul sosi pentru ea mai întâi, și asta destul de repede. Spera că nu avea să fie mereu așa, pentru că jumătate din plăcere era drumul până acolo. Poate că reușea să-l convingă să mai facă o dată dragoste cu ea. Însă șampania își făcu simțit efectul înainte să apuce să termine gândul, și Judith simți cum o învăluie somnul.

– Vreau să mă însor cu tine – dacă pot să te am fără restul familiei.

Nathan nu glumea decât pe jumătate, însă Judith nu răspunse.

– Judy?

Zâmbi când își dădu seama că era deja adormită. Sau poate doar se prefăcea că dormea, și atunci însemna că avea deja răspunsul, nu? Nu, se săturase de îndoieli, avusese mult prea multe când venea vorba despre ea. Se îmbracă, o sărută pe frunte și ieși pe unde venise. Era rândul ei acum. Dacă îl voia în viața ei, știa unde putea să-l găsească și să-i spună.

Capitolul 51

Judith se trezi cu un zâmbet și o durere păcătoasă de cap. Durerea de cap îi trecu pe măsură ce orele dimineții înaintau; zâmbetul persistă. Fusese până la urmă o noapte magică, doar că nu la bal. Și ar fi fost plăcut să și-o poată aminti mai în detaliu, dar, chiar și așa, se simțea copleșită de bucurie. Ar fi trebuit să fie mai precaută – la urma urmei, tot așa se simțise și atunci când făcuse pentru prima oară dragoste cu Nathan. Dar de data asta era diferit. De data asta, era sigură că Nathan o iubea.

Jacqueline își făcu apariția pe la jumătatea dimineții, în loc să rămână acasă și să-și primească vizitatorii, dar asta nu era ceva neobișnuit. Jack nu avea răbdare să respecte chiar *toate* formalitățile unui sezon. Chiar și așa însă, nu putea scăpa de toți pretenții. După ce li se spusese unde plecase, unii dintre ei veniseră să o caute acasă la Judith, așa că salonul din Park Lane era destul

de aglomerat astăzi. Și tocmai de aceea dură atât de mult până când Jack reuși să găsească un moment în care să fie singură cu Judith.

Și atunci, remarcă:

– Pari destul de binedispusă azi, deși trebuie să recunoaștem că a fost, într-adevăr, un bal splendid, nu-i așa?

– Nu, dar a fost o noapte splendidă, răspunse Judith.

– Credeam că te-ai întors furioasă acasă.

Judith nu-i răspunse, în schimb zâmbi entuziasmată.

– Am luat o hotărâre. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să-i spun lui Nathan ce simt pentru el. Și o voi face, cu prima ocazie în care îl voi revedea.

– Dar abia dacă ți-a adresat două cuvinte aseară! Chiar crezi că o să vă mai vedeți?

– Da, pentru simplul motiv că a făcut senzație aseară. Nu am nici o îndoială că toată lumea din înalta societate nu vorbește decât despre el în dimineața asta.

Jack privi peste umăr, apoi încuviință din cap și pufni:

– Cu siguranță, ei numai despre asta vorbesc.

– Așa că fiecare gazdă va dori să-l includă de-acum pe lista de invitați, zise Judith.

– Poate o să dorească, dar nimeni nu știe unde să trimită invitațiile.

– Dar știu eu, spuse Judith, zâmbind viclenește. Și voi avea grijă să se afle.

– O să încalci pactul nostru, nu-i așa? zise Jack, cu o mutră acră.

Judith o strânse tare în brațe.

– N-am încotro. O să înțelegi și tu, când o să simți ce simt eu. Este cel mai minunat lucru, Jack, chiar este!

– Vreau doar să știi că, dacă te mai face o dată să suferi, voi avea personal grijă să i-o plătesc cu aceeași monedă.

Judith râse.

– Și eu la fel.

Își anulă planurile pentru acea după-amiază ca să ia la mână toate invitațiile și să scrie câte un bilet către fiecare gazdă a evenimentelor ce aveau să urmeze. Dădu peste tot adresa lui Derek,

asa că Judith îi scrisese și vărului său un bilet, rugându-l să ducă invitațiile la casa în ruină. Adăugă chiar și un post-scriptum: „Va fi curând reparată“.

Firește, era posibil ca Nathan să nu se ducă direct în Hampshire. Poate că stătea undeva în oraș, așteptând un moment prielnic ca să-și declare public intențiile față de ea. Dar, în cazul ăsta, avea să-și facă rost singur de invitații, așa cum se întâmplase și cu o seară în urmă. Așadar, Judith se aștepta să îl vadă din nou, și asta curând. Singurul lucru la care nu se aștepta era să o caute în Park Lane. Îi spusese cât se poate de clar că nu voia să dea nas în nas cu tatăl ei. Dar ar fi putut veni din nou pe fereastră...

Spre sfârșitul săptămânii, începuse să-și mai piardă din încredere. Totuși, nu era disperată. Mai degrabă hotărâtă. Îi împărtăși lui Jack ce avea de gând să facă. Jack nu făcu decât să o avertizeze să nu se ducă singură. Așa că îi găsiră pe părinții ei în sufragerie în acea dimineață, într-un moment cât se putea de potrivit. Anthony tocmai se ridicase și se pregătea să plece. Își luase obiceiul de a dispărea din casă înainte să înceapă vizitele pețitorilor.

– Ia loc, te rog, îi spuse Judith. Și, nu te teme, începând de acum, casa își revine în mod oficial la normal.

– Au trecut așa repede câteva luni, fără să bag eu de seamă? spuse sec Anthony, așezându-se la loc.

Poate că Judith ar fi râs la gluma lui dacă nu ar fi fost așa nerăbdătoare.

– Nu, dar, începând din acest moment, voi refuza orice vizită, cu excepția... Nu, el n-o să vină, și cred că știm *de ce* nu o să... Înainte să se încurce și mai tare, spuse cu fermitate: Mi-am anulat și toate participările la baluri și la serate. Sezonul s-a terminat pentru mine.

Poate că vestea nu o lua chiar pe nepregătite pe Roslynn, însă aceasta tot exclamă:

– Judy! Dar abia a început!

– Dar nu mai are nici un rost, mamă, când știu deja cu cine o să mă mărit.

Se uita la tatăl ei în timp ce rostea aceste cuvinte. Nu o întreba cu cine, ci doar zise:

– Nu îmi imaginez că intenționează să-mi ceară mai întâi permisiunea să te ia de nevastă.

– Cu riscul de a primi un refuz?

– Te-a cerut măcar în căsătorie?

– Nu, dar o să mă ceară. De îndată ce voi ajunge în Hampshire. Mă duci acolo?

Anthony nu răspunse. De fapt, se uită la Jack și întrebă:

– Tu ești responsabilă pentru curajul din spatele acestui discurs?

Jack zâmbi obraznic.

– Surprinzător, nu. Am vrut doar să văd scena.

Anthony pufni:

– Obrăznicătură!

Nu părea furios – și era, de obicei, o emoție care i se citea desul de ușor pe chip. Judith își ținea încă răsuflarea în clipa în care tatăl ei se ridică, veni lângă ea și-i puse mâinile pe umeri.

– Ești sigură că pe el îl vrei, păpușă?

– Mai mult decât orice altceva.

– Asta e foarte mult, zise el. Și, ținând cont de toate câte s-au petrecut în ultima vreme, presupun că cel mai bine ar fi să chem trăsura.

Judith scoase un strigăt de încântare și îl îmbrățișă, dar Anthony nu terminase încă.

– Firește, dacă o să te dezamăgească, voi dori să aflu motivul.

Cel puțin nu spusese că avea să-l omoare.

Un obstacol fusese depășit, mai rămânea încercarea cea mare...

Capitolul 52

Casa în paragină arăta la fel de la distanță. Ei bine, cu excepția acoperișului, care părea să fie terminat, și asta cu tot cu țigle. Dar, când se apropie, Judith constată și că o mare parte dintre ferestre fuseseră înlocuite, dacă nu chiar toate. În mod evident, Nathan fusese ocupat săptămâna asta. Prea ocupat pentru a deschide

invitațiile care, cel mai probabil, îi fuseseră trimise? Sau alesese în mod intenționat să le ignore?

Ușa din față era larg deschisă. La fel și ferestrele cele noi. În clipa în care pași înăuntru, Judith simți un plăcut curent de aer. Holul de la intrare și salonul nu se schimbaseră prea mult, dar cel puțin pânzele de păianjen dispăruseră, iar scările aveau scânduri noi – în afară de una, pe care Nathan o fixa chiar în acel moment cu ciocanul.

Avea mânecile de la cămașă suflecate și centura cu unelte legată la brâu. Și purta cizme de husar înalte până la genunchi? Aproape pufni în răs. Nu-și dădea seama că n-ar fi trebuit să lucreze în niște încălțări atât de extravagante? Probabil însă că le găsea prea confortabile și nu putea rezista. În mod evident, făcuse ceva cumpărături când fusese la Londra. Sau poate că își adusese restul garderobei pe care o lăsase în Anglia când plecase spre America.

Judith venise aici animată de o hotărâre de neclintit. Atunci, de ce mama naibii se simțea dintr-odată atât de speriată? Dar nu avea mult timp. Tatăl ei îi îngăduise câteva clipe singură cu Nathan, dar o avertizase că, dacă stătea prea mult, avea să intre să afle motivul. Chiar își închipuia că ar fi făcut dragoste într-o casă păraginită? Ei bine, ținând cont de trecutul lui, probabil că exact asta își imagina.

Judith păși cu grijă înăuntru, pentru că Nathan înlocuise câteva dintre scândurile putrezite ale podelei, dar nu pe toate.

– Sunt și nepoatele tale aici cu tine? Sunt nerăbdătoare să le cunosc.

Nathan întoarse capul, își îndreptă spatele și coborî scările fără să-și ia ochii de la ea.

– Vor rămâne cu Peggy și cu Alf, prietenii unchiului tău James, până când casa va fi potrivită pentru ele.

– Vrei să spui până când va fi gata?

– Nu, doar până când nu va mai fi periculoasă pentru copiii curioși. Dar ce nu mai durează mult. Podul și primul nivel erau cele mai afectate de vreme. La al doilea etaj nu este nici pe departe atât de mult de muncă. Camerele fetelor sunt deja gata.

Judith era surprinsă.

– Și mobilate?

– Hmm, nu. Și nu am pus încă nici tapetul. Și trebuie să mai iau covoare, de pus peste scândurile noi.

– Și nu crezi că le-ar plăcea să se implice și ele? Să vadă cum evoluează lucrurile? Să aleagă singure cum să-și decoreze camerele? Ar putea să stea alături, la verii mei, până va fi totul gata. Au o armată de servitori care să aibă grijă de ele, inclusiv fosta doică a verișoarei mele, Cheryl. Iar bucătăreasa lui Derek face niște prăjituri excelente. Ar fi încântate.

Fruntea lui Nathan se încreți.

– Prea încântate. Nu vreau să se obișnuiască să trăiască într-o casă atât de somptuoasă, pentru că ar putea fi dezamăgite de casa pe care pot eu să le-o ofer.

Judith știa că nepoatele lui Nathan aveau să fie încântate de noua lor casă, odată ce îi adăuga ea un retuș sau două, dar nu-i spusese asta. Iar sugestia ei îl enervă îndeajuns de tare încât să-l facă să-și dezlipească în sfârșit privirea de la chipul ei – și să observe pisoii pe care îl ținea în brațe. Îl adusese ca să aibă un pretext pentru vizită – în cazul în care ar fi avut nevoie.

– Nu mă așteptam să-l mai văd vreodată, zise Nathan, neputându-și ascunde un zâmbet. Mă gândeam că i-ai găsit o casă până acum.

– Mușcă-ți limba! Silver are deja stăpân. Și, apropo, mama a stabilit că este băiat, adăugă ea.

Ochii lui se ridicară din nou spre ai ei.

– De ce l-ai adus?

– Știu că ai renunțat la el doar pentru că nu aveai unde să-l ții până când îți terminai treburile în America. M-am gândit că l-am putea împărți pe Silver, dacă tot se pare că vrei rămâne în Anglia o vreme.

– Să-l împărțim?

– Putem... să găsim un aranjament, zise ea, privind în altă direcție.

Simțea deja că începea să tremure. Nu așa se așteptase să decurgă întâlnirea dintre ei. De ce nu era deja în brațele lui? Sau poate că era și el la fel de intimidat ca ea?

Îl așază pe Silver pe podea. Pisiul nu plecă, ci doar începu să-și lingă lăbuța.

Nathan ar fi putut să-l ia de jos, dar, în schimb veni după ea, în camera în care se întâlniseră prima oară – atunci când crezuse că era o fantomă. Și în care, mai recent, o sărutase. Nu-i confirmase niciodată faptul că era contrabandist. Totuși, Judith era sigură că asta fusese, dar spera că acel capitol din viața lui se încheiase.

Camera arăta la fel, cu pături atârinate la ferestre și cu un pat cu așternuturi mototolite. Dar păturile păreau curate. Judith presupuse că Nathan pur și simplu prefera această încăpere intimă dormitorului foarte spațios de la etaj.

– Arată-mi camera ascunsă, îi ceru ea.

Nu era sigură că avea s-o facă, totuși Nathan trecu pe lângă ea și se duse înspre două plăci de lemn decorativ așezate pe perete, pentru a ascunde marginile tapetului vechi. Una din ele avea un buton într-o parte.

– Era ascuns în spatele unei biblioteci, îi explică el, în clipa în care un panou se deschise în peretele de lângă el.

– Era goală – cărțile fuseseră probabil furate – și nu merita să fie păstrată, așa că am folosit lemnul pentru foc, cu mult timp în urmă. Apoi, într-o zi, am observat butonul, în timp ce încercam să văd cât de ușor mi-ar fi fost să sparg zidurile astea cu pumnul.

Judith zâmbi. Probabil se întâmplase pe vreme când era încă furios pe casa asta. Se duse și privi înăuntrul încăperii. Era destul de mare și plină până la refuz cu stive de cherestea și alte materiale de construcție. Iar în față era o ladă de brandy deschisă, din care lipseau câteva sticle.

– Aha!

Nu se putuse abține. Nathan râse în spatele ei.

– Când am moștenit *The Pearl*, băieții din echipaj s-au așteptat să continui treaba tatălui meu. Și la contrabandă mă pricepeam. Comerțul e o treabă mult mai sofisticată, și habar nu aveam unde să găsesc piețe în care să scot profit în loc să ies în pierdere sau unde să-mi fac legături pentru încărcătura pe care să o transport. Acum știu, mulțumită familiei Anderson.

Judith se răsuci pe călcâie.

– Așadar, vrei să încerci calea legală?

Nathan clătină din cap.

– Mă gândeam mai degrabă să angajez un căpitan și să trimit *The Pearl* să se alătore flotei Skylark. A fost ideea lui Boyd. Ei știu deja toate piețele și au toate legăturile necesare.

– Iar tu o să scoți un profit frumușel în timp ce o să te ocupi de... o fermă?

Nathan râse din nou.

– Nu, cred că-mi place mai mult idea ta de a construi căsuțe pe care să le închiriez. După ce o termin pe asta, firește.

Vorbeau despre lucruri atât de neimportante, în vreme ce...

– Nu am mult timp, zise ea și se întoarse repede în camera principală, ca să se asigure că tatăl ei nu intrase încă în casă.

Nathan o urmă și îi puse mâna pe umăr, ca să o oprească.

– Aveam de gând să-ți dau două săptămâni, zise el.

– Două săptămâni pentru ce?

– Două săptămâni înainte să mă întorc la Londra ca să-mi dai un răspuns. Dar nu mă dau în vând după urcatul pe ferestre, așa că mă bucur că nu ți-a trebuit decât o săptămână ca să vii și să mi-l spui personal. Dar, dacă nu mi-ai auzit întrebarea, aș vrea să-mi dai ocazia să reformulez.

– Sunt sigură că ți-aș fi răspuns dacă aș fi auzit vreo întrebare, spuse Judith cu răsuflarea tăiată, simțind cum inima începea să-i bată prea repede. Când... când am ratat-o?

– Săptămâna trecută, și slavă Domnului că nu știi despre ce vorbesc.

Se întoarse spre el, exclamând:

– Poftim?

– Am spus totul aiurea, drăguță. Cu siguranță ai fi fost prea furioasă ca să spui „da”.

În mod clar, nu vorbea despre ce spera ea că vorbea, dacă spunea că ar fi fost deranjată de ceea ce îi spusese. Și nu voia să se mai supere vreodată pe el, așa că nu avea de gând să-i ceară să repete ce spusese atunci.

În schimb, zise:

– Și cum era cu reformularea?

Nathan zâmbi și o cuprinse cu brațele.

– M-aș lăsa în genunchi, dar nu sunt sigur că podeaua este destul de rezistentă ca să...

– Da! strigă ea și-și aruncă brațele pe după gâtul lui.

Nathan se trase înapoi, râzând.

– Trebuia să aștepți întrebarea.

– Hai, spune, dar răspunsul meu tot da o să fie, îl asigură ea, zâmbind.

– Așadar, ai ghicit că te iubesc?

Judith zâmbi.

– Îmi place s-o aud, dar am avut unele bănuieli.

– Nu mai spune! Și că vreau să mă căsătoresc cu tine?

– De asta nu am fost atât de sigură – până acum.

– Vreau, drăguță, spuse el tandru. A fost un adevărat chin să mă cert cu tine și nici nu-ți poți imagina cât de mult regret. Dar este un chin și mai mare să stau departe de tine, și nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama de asta.

– Și eu simt că-mi lipsește ceva când nu sunt lângă tine. Te iubesc de atâta timp! zise ea, apoi chicoti fericită. Încă de pe vremea când credeam că ești o fantomă.

– Nu am fost niciodată... Nu contează. Spune-mi doar cât de repede ne putem căsători. Și azi, dacă e după mine.

– Mama va dori să aranjeze nunta. Nu-i putem refuza plăcerea asta.

– Dacă insiști.

– Și probabil ar trebui să mă ceri în mod oficial...

Măinile lui îi cuprinseseră obrazii, cuvintele lui îi mângâiară buzele:

– Vrei să te măriți cu mine, Judith Malory?

– Voiam să spun... de la tata.

Nathan scoase un geamăt, lipindu-și fruntea de a ei.

– Aș face orice pentru tine, dar cu siguranță știi că mai degrabă m-aș lăsa împușcat decât să-i cer permisiunea...

– Atunci, e bine că deja ți-am dat-o, zise Anthony, din pragul ușii deschise.

Nathan făcu numaidecât un pas în spate și întrebă:

– De cât timp stați acolo, Sir Anthony?

Anthony stătea sprijinit de tocul ușii, relaxat, și răspunse pe un ton tăgănat:

– De suficient timp. Apoi însă își îndreptă spatele și adăugă: Ca să știi, Tremayne, singurul ghimpe pe care l-am avut contra ta era faptul că fetița mea se îndrăgostea de tine. Nu eram încă pregătit să accept asta. Pe toți dracii, era prea repede! Dar mi s-a tot spus în ultima vreme că nimeni nu poate hotărî *când* se întâmplă astfel de lucruri. Pur și simplu se-ntâmplă. Așa că ai binecuvântarea mea, dacă te interesează. Dar, dacă o rănești vreodată sau dacă o mai faci o dată să plângă, pe legea mea că te omor – vreau să fim bine înțeleși.

Judith avea un zâmbet până la urechi.

– Pleacă, tată! Tocmai voiam să ne sărutăm.

– Ba nu, îl asigură Nathan pe Anthony.

Judith îl prinse pe Nathan de cămașă.

– Ba da.

Ea începu, iar el uită curând că aveau spectatori și o strânse în brațe, sărutând-o cu foc. Dar Judith nu se putea pierde chiar cu totul, cu un *părinte* de față. Totuși, nu-i dădu drumul. Sfârși sărutul doar ca să-și poată pune capul pe pieptul lui, cu un zâmbet fericit pe buze.

– A plecat? șopti Nathan după câteva clipe.

Judith își stăpâni un chicot și privi peste umărul lui.

– Da. Să știi că o să te obișnuiești cu el până la urmă. Ba chiar cred că o să ajungeți buni prieteni.

– Nu știu de ce, dar nu-mi pot imagina asta. Dar, cât timp nu ne vizitează prea des...

– S-ar putea să o facă, cel puțin o vreme. Va dori să vadă cu ochii lui că sunt cu adevărat fericită aici. N-o să mă creadă pe cuvânt. Dar n-o să-i ia prea mult până o să se convingă.

– Dar n-o să vrea să stea în casa asta când va veni în vizită, nu-i așa?

– Probabil că da.

– Atunci, n-o să repar camera de oaspeți.

– Așteaptă...

– Nu.

– Dar e ceva ce nu știi despre mine. Sunt bogată. Și nu mă refer la banii familiei mele. Am propriii mei bani, și încă destul de mulți.

– Și de ce trebuia să „aștept” pentru asta?

– Pentru că mi-ai promis că nu o să fii ca tata. El refuză să o lase pe mama să cheltuiască vreun bănuț din averea ei pe lucrurile de care este nevoie. Și asta o scoate din sărite.

– M-ai convins când mi-ai spus să nu fiu ca tatăl tău. Pe legea mea că nu voi fi ca el!

– Așadar, pot să decorez eu casa noastră?

– Îmi place cum sună „a noastră”. Da, oricum vrei tu, draguță. De parcă eu știu ceva despre decorat....

– Și să o mobilez?

– Nu-ți forța norocul.

Judith râse. Jocul ăsta de-a compromisurile avea să fie amuzant. Își lipi iar buzele de ale lui ca să o dovedească.